William Diehl

Cameleonul

Traducere din limba engleză
GRAȚIELA MARIANA ZOTICA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIEHL, WILLIAM
Cameleonul / William Diehl; trad.: Grațiela Mariana Zotica.
- București: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-794-3

I. Zotica, Grațiela Mariana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

821.111(73)-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.rao.ro
www.raobooks.com

WILLIAM DIEHL
Chameleon
© William F. Diehl Jr., 1981
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-794-3

Virginiei...
Şi poeziei spiritului său
Arigato, Lizzie

Profunda recunoştinţă pentru
mama şi tatăl meu, Cathy şi John, Stan,
Bill şi Melissa.
Temple şi micuţa Katie.
Michael şi Marilyn, Michael şi Mardi, Irving şi
Sylvia, Carole, Don şi Rose, David, Mitch şi Cobray, DeSales,
Bobby Byrd, Missy Joel, Ira şi DeeDee,
Peter şi Cathy, Betty şi doctorul Sam Gray.
George, Eddie, James, Chuck, Paul şi Departamentul
Actualităţi al Canalului Cinci din Atlanta.
Betsy Nolan, Tommy, Ed, Sidney Sheldon şi Burt.
Marc Jaffe şi Random House, Nat Lefkowitz
şi William Morris.
Inspiratul editor, Peter Gethers.
Minunatul meu agent, Owen Laster.
Şi, în sfârşit, în memoria bătrânului urs Townsend:
Adio, Stromboli, oriunde ai fi.

PROLOG

Istoria e o prezentare,
în mare parte falsă,
de evenimente,
în mare parte neimportante,
înfăptuite de conducători,
în mare parte ticăloşi,
şi de soldaţi,
în mare parte nebuni.

AMBROSE BIERCE

O urmărea de aproape o oră. Era uimitor cât de grațios se deplasa prin magazinul Bloomingdale, cântărind bine ce cadouri să cumpere și tăindu-le apoi de pe listă, înainte de a se îndrepta spre un alt raion. Era elegantă și exotică, înaltă, cochetă, șic, purtând cu un stil deosebit pantaloni negri marca Jordache, cizme de cowboy marca Lucchese, o bluză din mătase de culoare albastru-deschis și o jachetă din poplin, bordată cu blană de iepure.

Dar tot farmecul era dat de pălărie, un melon negru, tras arogant pe o parte, acoperindu-i un ochi migdalat cu grația unui văl negru. Mergea după ea, la vreo cincisprezece metri mai în spate. Ea cercetă metodic întregul magazin. Sacoșa era deja plină de cumpărături când ajunse la etajul întâi, apoi coborî pe scara rulantă, grăbită, îndreptându-se către ieșirea dinspre Lexington Avenue. În câteva minute, avea să iasă. Și cu asta basta. Dacă el avea de gând să facă ceva, acum era momentul.

Își îmbrăcă haina de piele, în timp ce mergea grăbit pe lângă șirul de pomi de Crăciun, trecu de o flamură albă cu roșu, pe care scria: „Toți prietenii dumneavoastră de la Bloomingdale vă doresc un Crăciun fericit" (având sub el un îndemn comercial: „Numai patru zile în care mai puteți face cumpărături"), și coborî scările de la magazin, aflate sub un balcon în care un grup de liceeni timizi cântau aproape în șoaptă „Micuțul toboșar". Apoi, fu pe punctul de a o pierde. O armată de cumpărători hotărâți, înfruntând vântul și zăpada, atacară ușile batante, intrând în magazin într-un șir nesfârșit. Fu o victimă temporară, prinsă în vârtejul acestui asalt.

Mergând lateral, croindu-și drum cu umărul, se strecură prin mulțime, lovindu-se de cei care intrau. La un moment dat, aproape se întâlniră. O clipă, se aflară față în față, aproape atingându-se și apoi, la

Apucă mânerul și trase afară un cuțit, de felul acelora folosite de sculptori. Îl cercetă. Marginile zimțate, ca niște șănțulețe, ale lamei luceau ca o prevestire rea. Lama fusese tăiată la doisprezece centimetri de mâner și ascuțită ca un vârf de ac. Încercă vârful cu degetul mare, abia atingându-l, și pielea se crestă. Supse picătura de sânge de pe vârful degetului, își trase pantalonii și puse cuțitul în cureaua pantalonilor, la spate. Se privi în oglindă să vadă dacă totul era în ordine, apoi se întoarse în living-room.

În dormitor, radioul se auzea în surdină. Ea îl strigă și el intră în dormitor. Luminile erau stinse, camera fiind luminată doar de șase lumânări. Ea era așezată în mijlocul patului, sprijinită pe o parte, cu capul lăsat în jos, părul lung căzându-i în valuri, până aproape de mijloc. Pe umeri avea aruncat un capot din dantelă. El își îngustă ochii, încercând să deslușească detaliile camerei întunecoase.

Nu era nici o oglindă în spatele lui.

Bun.

Apropiindu-se de pat, își scoase jacheta și o aruncă pe un scaun, își descheie cămașa și o trase din pantaloni cu îndemânare.

Când își duse mâinile la spate, ea se ridică brusc și-și scutură umerii. Capotul transparent îi căzu de pe umeri. Priveliștea îl șocă și avu o clipă de ezitare, iar ea își ridică brațul drept și-l întinse drept în față. Mișcarea fusese atât de rapidă, încât el nu văzu arma, ci numai explozia din gura țevii, simțindu-i căldura pe față, cu o clipă înainte ca glonțul să-i zboare creierii.

În cădere, Colin Bradley șopti un singur, ultim cuvânt:

– Cameleon?

CARTEA ÎNTÂI

Crima poate fi înfăptuită cu mijloace legale
printr-un război profitabil
și prin calomnie, precum și cu o supradoză
sau cu un pumnal.

LORD ACTON

UNU

1

Când Marza se trezi era încă întuneric – ultimele minute înaintea ivirii zorilor, când soarele era ascuns încă în spatele bisericii, dincolo de Veneţia, şi primele degete sângerii ale zilei se întindeau printre clădiri şi peste lagună. Soţia lui dormea lângă el. Părul ei roşcat era răsfirat pe perna îmbrăcată în satin galben. Preţ de câteva minute, cu ochii deschişi numai pe jumătate, o admiră dormind.

„Hei, Marza, eşti un ticălos norocos, îşi spuse el. Ai avut totul şi, de data asta, chiar îţi merge. E o perioadă foarte bună pentru tine, cea mai bună din viaţa ta."

Zări capotul de mătase de pe podea, unde îl aruncase ea cu o noapte în urmă, şi râse încet, pentru sine. Erau căsătoriţi de zece ani şi ea încă îl mai surprindea şi îl încânta cu felul ei nestăpânit de a face dragoste. Milena de la Rovere, impetuoasa actriţă, tigroaica roşcată care îi înnebunise pe toţi regizorii din Europa şi de la Hollywood, era încă alături de el, după zece ani, şi era încă seducătoarea lui iubită.

Privind capotul sfâşiat, şi-o aminti îngenuncheată peste el în pat, strigând cu o voce răguşită toate „cuvintele murdare englezeşti" pe care le învăţase de la el. Apoi îşi dăduse jos capotul de mătase de culoarea şampaniei, dureros de încet, peste sâni, până când aceştia răsăriră liberi, cu sfârcurile întărite, aşteptându-l, în timp ce ea continua să-i spună acele cuvinte, dezvelindu-se cu mişcări unduitoare şi lăsând apoi capotul să-i alunece pe lângă genunchi; îşi eliberase un picior, prinsese capotul şi-l aruncase apoi, neglijent, în cameră.

– Trei sute de mii de lire, zbierase el, râzând, și ea îl folosește de parcă ar fi un prosop de la Holiday Inn!

– La dracu' cu Holiday Inn, țipase ea și începuse să râdă.

Apoi se aplecase asupra lui Marza și, prinzându-i un sfârc între dinți, începuse să facă mișcări circulare în jurul lui. Marza își simțise sfârcul întărindu-se în gura ei, înainte ca ea să înceapă să-l sugă.

– *Va bene?* întrebase ea strengărește, privindu-l.

– *Molto bene...*

Apoi, încet, își plimbase limba în jos, spre buric, zgândărindu-l cu vârful limbii.

– *E permesso...?*

Era mai mult o șoaptă, iar ea își concentrase atenția asupra abdomenului lui, așteptând răspunsul.

Marza gemuse, apoi spusese aproape la fel de încet:

– Nu mai întreba.

Stătea întins pe spate, zâmbindu-i, în timp ce vârfurile unghiilor ei, ușoare ca o zbatere de aripi, îi atingeau abdomenul. Apoi îi simțise limba, la fel de ușor – mai mult o părere. Era minunat pentru el. Ei îi plăcea să facă asta, pentru a-l stârni. Buzele ei îi atinseseră vârful penisului, iar el se ridicase ușor spre ea, apoi ea îl învăluise cu totul, începând să murmure monoton, iar Marza se pierduse complet. O simțea peste tot. Îi simțea gura, degetele, buzele. Începuse să se miște în același timp cu ea – un răspuns aproape involuntar la erotismul ei. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Degetele lui îi mângâiau părul și ea începuse să-și miște capul, gemând din ce în ce mai tare. O simțea vibrând, odată cu el, excitându-l tot mai puternic.

– *Il tempo si è fermato per me* – O mică moarte, spusese el, cu răsuflarea tăiată. Timpul s-a oprit pentru mine.

– Timpul nu mai există, îi răspunsese ea, înăbușit.

După aceea nu mai vorbiseră. În sfârșit, când el era gata să explodeze, se lăsase în jos, trăgând-o spre el și mângâind-o ușor pe pântece, apoi mai jos, strângând-o cu două degete și mișcându-și mâna încet, circular. Apoi, amândoi începuseră să se miște, ea mângâindu-l încă, trăgându-l tot mai aproape, până când simțise cum focul ei îl învăluia.

Brațele ei alunecaseră pe spatele lui, strângându-l puternic, iar când el fusese pe punctul să erupă în ea, începuse să îngâne: „Cedez... cedez... cedez..." și, în sfârșit: „Te iubesc".

Când se căsătoriseră, bârfa internațională nu le dăduse decât câteva luni, cel mult un an de stat împreună.

Ea avea douăzeci de ani și era una dintre cele mai cunoscute actrițe de film din Italia, încă de la șaptesprezece ani. Marza avea treizeci și opt de ani și începuse să reapară în competiții. Tocmai câștigase a treia cursă la rând, după ce majoritatea redactorilor de sport și a sponsorilor din domeniu îl declaraseră terminat. Timp de trei ani fusese considerat un om pe care nu se putea conta, un pilot de curse ratat, la treizeci și cinci de ani.

Apoi Noviliano, marele constructor de automobile, venise la el și-i oferise o nouă șansă. O mașină nouă, experimentală, plină de temperament, dar nebunesc de rapidă și de stabilă.

– E nevoie de un om cu experiență, îi spusese Noviliano. Nu o pot da pe mâna vreunui tinerel.

Acesta fusese începutul celei mai frumoase colaborări din istoria automobilismului. Noviliano, Marza și Aquila 333, un automobil de ultimă oră, cu țevi de eșapament pe puntea din spate, pentru „fierberea aerului", care confereau stabilitate, un design aerodinamic și un sistem de alimentare pe alcool, un motor cu injecție, care îi dădea o autonomie de cincizeci de mile față de celelalte modele, reducând cu o treime oprirea la standuri.

Era teribilă, nu avea nici un punct slab, iar Marza o pilota de parcă ar fi fost una cu ea. Nimeni nu se putea apropia de el, iar el era neînfricat, un om care sfida moartea. Spusese odată, într-un interviu: „Am văzut moartea de vreo două, trei ori, stând pe un gard și făcându-mi cu mâna. Dar i-am spus: «Du-te naibii, nu acum. Nu-l iei pe Marza de data asta». Părerea mea e că, dacă te temi de moarte, ar trebui să te faci casier. Nu ăsta-i jocul tău".

Când o întâlnise, era din nou în ascensiune și se spunea că ori va renunța, ori va muri, în cel mult un an. Și, în afară de asta, ea avea

numai douăzeci de ani și cum ar fi putut el s-o păstreze, când orice bărbat între pubertate și senilitate o dorea?

Marza și Aquila 333 au devenit legendari în lumea curselor, iar mașina urma să dea naștere uneia dintre cele mai extraordinare aventuri automobilistice create de timpurile moderne.

Cu cât se ridica mai sus steaua ei, cu atât conducea el mai repede. Pentru fiecare film de succes făcut de ea, el câștiga câte o cursă. Ea era încântată de succesul lui și vedea în el ceea ce puțini aveau prilejul să vadă: un campion pe toate planurile, care o iubea, o respecta și o trata ca pe o prietenă și iubită, nu ca pe o stea de cinema. Alții erau intimidați de frumusețea și de succesul ei. „Intimidare" era un cuvânt necunoscut lui. Nu făcea parte din vocabularul lui. Pentru Marza, intimidarea era ceva de neconceput.

Și ea îl adora pentru asta.

Pilotă cu o măiestrie înfricoșătoare, ca un om posedat, până când, în sfârșit, Milena îl rugă să renunțe. Era mai bogat decât visase vreodată. Nu mai avea nimic de dovedit. Și, în afară de asta, Noviliano avea nevoie de el, pentru a lucra la un nou proiect, o mașină nouă, care să aibă viteză și grație, și care să fie o campioană, cu un motor deosebit, cu injecție, care să tripleze distanța parcursă cu aceeași cantitate de combustibil. Nu era o mașină de curse, ci una de oraș, care folosea toate aspectele practice comerciale ale unei mașini de curse. Treaba lui Marza era s-o testeze și iar s-o testeze, până când avea să fie perfectă.

Mașina urma să fie numită Aquila Milena, pentru că, așa cum Profesorul - marele Di Fiere, proiectantul ei - spusese, mașina era ca o femeie frumoasă și deosebită. Era un tribut adus lui Marza, botezarea mașinii după numele a ceea ce el iubea cel mai mult în viață.

Și ce mașină era! Putea revoluționa întreaga industrie. Numai patentul sistemului de injecție îi putea face multimilionari.

Așa că renunță la curse. Și ea renunță la cinema. El găsi locul perfect pentru noul lor cămin; un deal lângă Malcontenta, pe malul lagunei Venta, cu vedere spre draga ei Veneție, unde construi o vilă în stil grecesc, la numai douăzeci de mile de fabrica din Padova.

Întorcând capul, privirea îi rătăci prin ușa în formă de arcadă, din colo de terasă, peste lagună, spre Veneția, urmărind conturul soarelui, din spatele turlei bisericii, care scălda încet camera într-o lumină roșie, translucidă.

Era cea mai bună perioadă a zilei pentru el. Întotdeauna fusese așa. Se simțea bine. Ziua de azi era ideală pentru testarea Milenei. La urma urmelor, lua prototipul la Monte Carlo, de Anul Nou. Acest prim test avea să fie cadoul făcut sieși de Anul Nou.

Ea se mișcă lângă el, întorcându-se pe spate. Cearșaful de satin alunecă și ea rămase goală dormind lângă el. Se minună din nou la vederea corpului ei, așa cum făcuse întotdeauna; o dori din nou, dar pentru ea, zorile nu erau, cu siguranță, cel mai bun moment al zilei. Un curent înghețat se strecură pe sub ușă, mișcând draperiile din dantelă, făcându-le să se înfioare ușor, ca și cum ar fi plutit în apă. Trase încet cearșaful peste ea, ca să nu răcească.

Ea îi dăruise zece ani și nu exista nici un moment pentru care să-i pară rău.

– *Grazie*, spuse el, șoptit. *Tante grazie.*

Se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Apoi, după ce mai aruncă o privire spre răsăritul în flăcări, intră să facă un duș și să se îmbrace. Înainte să plece, se întoarse și se aplecă s-o sărute din nou pe obraz. Ea deschise un ochi, îi zâmbi și-i spuse în engleza ei imperfectă:

– Nu conduce plea lepede.

2

Când Falmouth fu numit de către șeful său să se ocupe de operațiune, făcu o listă. Dură câteva zile. Întâi scrise obiectivele, apoi împărți operațiunea pe segmente: într-o parte a hârtiei notă segmentele în ordine cronologică, iar în cealaltă parte făcu o listă, cu aceleași segmente, în ordinea importanței riscului implicat, punând în capul listei segmentul cel mai periculos. Apoi le redactă, combinând cele

două liste în ceea ce considera el a fi cel mai bun și mai sigur mod de a executa însărcinarea.

Îi puseseră la dispoziție rapoarte excelente ale serviciilor de spionaj. Și tot ceea ce le ceruse. Planurile mașinii, o hartă detaliată a fabricii, pe care erau marcate toate punctele de securitate. Fotografii ale pistei. Rapoarte despre Marza, Noviliano, Di Fiere și cei trei șoferi de schimb, rapoarte care subliniau obiceiurile lor personale, cât și cele de la serviciu. Și o prezentare a orașului Padova: pitoresc, foarte provincial, cunoscut nu numai pentru Uzinele de automobile Aquila, dar și pentru bazilica Sant' Antonio și pentru frescele lui Giotto, care atrăgeau vizitatori din întreaga lume.

Era bine. Locul era un obiectiv turistic. Și aveau să fie pelerinaje acolo, pentru a începe cu bine Anul Nou. O ocazie de a opera cu mai multă ușurință și de a avea o acoperire.

Le trebuise o lună ca să le pună pe toate cap la cap. El pregătise operațiunea la Paris, într-un mic hotel din rue Fresnel, puțin mai jos de rue de Longchamp și nu prea departe de râu. Deși aproape de inima orașului, era totuși un loc liniștit. Transformă apartamentul într-un departament de război, cu hărți și orare ale trenurilor puse pe pereți, cu fotografiile directorilor, planurile mașinii, ale fabricii și ale orașului.

Începu prin studierea șoselelor și a orarelor mijloacelor de transport. Falmouth stabili ca prioritate intrarea și ieșirea din fabrică. Ca orice agent secret eficient, puse autoapărarea în capul listei. Apoi se concentră asupra operațiunii propriu-zise.

Din Paris, putea zbura la Nisa, apoi putea lua trenul de noapte, care mergea de-a lungul coastei, apoi la Milano. Acolo, urma să ia o mașină și să conducă până la Padova – o distanță cam de o sută douăzeci și cinci de mile.

Plecarea avea să fie mai complicată. Odată treaba făcută, trebuia să se miște rapid, fără a atrage prea mult atenția. Avea să conducă până la Verona, să ia trenul spre nord, prin Trento și Brenner Pass, până la Insbruck și, de acolo, până la München. De acolo, urma să ia avionul înapoi spre Paris.

Singura parte riscantă era drumul cu maşina, de la Padova la Veneţia. Nu era decât o distanţă de patruzeci şi cinci de mile – o oră de condus lejer. Dar, la dracu', asta însemna o oră înainte ca lumea să se dezmeticească şi, dacă treaba mergea conform planului, nimeni nu avea să ştie.

Introduse totul în computerul din capul său, lăsând planul să dospească, revizuind lista în fiecare noapte, memorând-o, distrugând copia scrisă şi începând să îmbunătăţească planul, în dimineaţa următoare. De fiecare dată când revizuia lista, o memora şi apoi o distrugea. Falmouth era un veteran în meseria asta; nu făcea greşeli.

I-i trebuiră zece zile ca să conceapă un plan perfect.

Cel mai dificil lucru era să ajungă la maşină – securitatea fabricii din Padova fiind extraordinară. Da, dar se putea, deşi factorul de risc era foarte ridicat. Trebuia să fie şi o altă cale, mai bună. Petrecu ore întregi studiind planurile uzinei, examinând fiecare porţiune a maşinii şi lista cu furnizorii intermediari.

Şi, deodată, găsi răspunsul. Pentru cursele de test fusese elaborat un sistem electronic pe computer. Elementele încastrate în tabloul de comandă dădeau imediat informaţii despre fiecare parte a automobilului, transmiţând aceleaşi informaţii şi turnului de control de pe pistă. Memoria sistemului era conţinută de un minicomputer, cam de mărimea unui casetofon stereo, fără boxe, care era poziţionat între cabină şi protecţia antifoc. La apăsarea unui buton, erau afişate informaţii despre viteză, care puteau fi transformate instantaneu în mile per galon, mile parcurse, viteza medie per milă, cantitatea rămasă, în galoane, presiunea uleiului, chiar şi amănunte despre anumite părţi ale maşinii, cum ar fi sistemul de suspensii, de transmisie sau despre osiile din faţă şi din spate.

Era un sistem sofisticat, dar nu deosebit de nou. General Motors oferise, de mai bine de un an, computere pentru a da asemenea informaţii pentru maşinile lor mai mari. Computerul acesta era modificat pentru a da informaţii specifice despre Aquila Milena, iar furnizorul era o mică companie specializată în electronică, din Marsilia. Nimic din ceea ce făcea această firmă nu avea un caracter secret. Iar

securitatea nu era excepțională în Marsilia. Era relativ ușor să obții o schemă a sistemului General Motors, de la un intermediar din Paris. Săptămâni întregi, Falmouth studie planurile, până când învăță la perfecție acest sistem.

Memoria era conținută pe plăcuțe subțiri în formă de pișcoturi, lungi de douăzeci de centimetri și lungi de șaptezeci și cinci. Fiecare dintre aceste plăcuțe conținea duzini de cipuri nu mai mari decât o unghie. Acum, Falmouth își puse în acțiune cunoștințele sale în materie de explozibile. Concepu și apoi confecționă o serie de bombe C-4, mici, din ceea ce francezii numeau *plastique*, nu mai mari decât măciulia unui băț de chibrit, și plate, putând fi atașate de orice placă de memorie, pe care le acoperi apoi cu vopsea. Legă explozibilele cu sârme subțiri de firele ce duceau la contor. Făcu mai multe legături din sârme ce conțineau fitiluri subțiri de fosfor, care să lege minicomputerul de rezervorul de benzină și de senzorii din bara de direcție de pe osia din față. Erau programate să explodeze când vitezometrul ajungea la nouăzeci de mile pe oră. La viteza aceea, bara de direcție, care ținea roțile din față pe aceeași linie, era distrusă, mașina ieșea de sub control, iar rezervorul de benzină exploda două, trei secunde mai târziu.

Îi trebui lui Falmouth mai mult de o lună ca să aibă gata explozibilul. Era o treabă periculoasă, chiar și pentru un expert ca el. Dar era o nimica toată să intre în mica fabrică și să planteze bombele. Luă un avion de seară spre Marsilia; puțin după miezul nopții desfăcu închizătoarea unui luminator, coborî în uzină și găsi plăcile, aliniate frumos în camera de testare. Banderola de verificare îi spuse ceea ce avea nevoie să știe: toate plăcile fuseseră aprobate și erau gata de livrare, cu excepția uneia, dar asta nu era grav pentru operația pe care urma s-o facă.

Îi trebuiră ore întregi ca să termine treaba. Plecă din uzină cu câteva minute înainte de cinci și se reîntoarse cu un avion la Paris, a doua zi dimineața.

Până acum, toate bune.

Se apucă să finiseze planul în întregime. Mai avea trei săptămâni. Își lăsă mustață și își lăsă părul să crească. Dar nu-i plăcu. Nu era

castrată de lung. Își cumpără o perucă neagră, lățoasă, ca să-și acopere părul roșcat și, cu o noapte înainte să plece, își vopsi mustața neagră. Își alese numai haine obișnuite, de genul celor pe care le-ar purta un fotograf liber-profesionist: o pereche de pantaloni din catifea reiată, cafenie, un pulover pe gât, alb, o jachetă din piele de căprioară și pantofi sport, cu talpă groasă, care îl făceau mai înalt cu vreo cinci centimetri.

Se simțea bine, foarte bine, în dimineața în care plecă.

Când ajunse pe aeroportul din Milano, Falmouth merse direct la biroul American Express. Un tânăr frumușel, cu o jachetă lălâie și o cravată îngustă, atârnată de gulerul desfăcut, îl privi din spatele unor ochelari de soare și-i spuse:

– *Sì?*

Falmouth îi zâmbi nonșalant, copilărește, ca un fotograf.

– *Buon giorno, signore. Scusi, c'è una lettera per me, Harry Spettro?*

Tipul oftă și spuse, cu o voce plictisită:

– *Un momento.*

Trase un sertar și răsfoi leneș prin scrisori.

Privi apoi din nou spre Falmouth.

– *S-p-e-t-t-r-o?*

– *Sì.*

– *Identificazione, per favore.*

Falmouth scoase un permis de conducere fals și un pașaport, tot fals. Ochii tânărului priviră rapid, când fotografia din pașaport, când fața lui Falmouth. Satisfăcut, înclină din cap și-i înmână scrisoarea.

– *Mille grazie,* spuse Falmouth zâmbind și adăugând pentru sine: Puțoinule.

– *Prego,* spuse băiatul.

Ieși afară și rupse plicul. Înăuntru erau o cheie și un mesaj scurt: „Căsuța 7541".

Găsi căsuța, luă geanta grea, din piele, dinăuntru și puse în loc servieta cu care venise, apoi merse la toaletă, unde cercetă conținutul genții. Înăuntru era tot ceea ce-i trebuia, inclusiv cheia mașinii, și un alt

mesaj: „Fiat 224 negru, număr de înmatriculare XZ 592, parcarea din aeroport, rândul 7, sector 2, bilet sub cauciucul de rezervă". Până acum totul mersese bine. Conduse direct spre Padova și trase la un mic hotel.

Îi trebuiră câteva zile – mai mult decât se așteptase – până să găsească o cameră liberă, cu vedere spre pista de testare. Aproape hotărâse să renunțe la acest proiect până la începutul Anului Nou, când, stând într-un local, văzu o casă. Era așezată pe un loc mai înalt, retrasă de pe șosea, avea trei etaje și era cu fața spre est.

Era destul de înaltă și orientată bine. Nu-i mai rămânea decât să reușească să obțină o cameră din spate. Totul se aranjă, dar numai în urma unei negocieri aprinse cu proprietara casei, o văduvă italiancă fioroasă, care întâi îi trântise ușa în nas, apoi îl amenințase cu poliția, dacă insista. Dar când îi spuse că este fotograf, că venise să fotografieze bazilica pentru *Paris Match,* că toate hotelurile erau pline și apoi îi oferi cel puțin de zece ori mai mult decât s-ar fi plătit pentru închirierea unei astfel de camere, italianca se mai domoli.

Fiul ei era în vacanță în Austria, la schi. Poate că ar fi fost potrivită camera lui. Dar ceru liniște – fără radio după ora nouă și fără vizite. Era o bună catolică și nu dorea să-i iasă vorbe.

Amplasamentul era perfect. Era la mai puțin de o milă distanță de pistă, nu avea nici o clădire în față și, deși camera era foarte mică, era totuși confortabilă și curată, cu pereții acoperiți cu fotografii și postere cu schiori, hărți ale concursurilor de schi și pliante ale stațiunilor celebre. Băiatul era mai mult decât un *aficionado*, era un fanatic.

O lucarnă dădea spre pistă. Era bine așa, se gândi Falmouth. Ar fi fost aproape imposibil ca cineva să-l vadă din stradă și avea asigurat un colț unde să lucreze. Încuie ușa și se apucă imediat de treabă.

Servieta pe care o adusese cu el din Milano conținea un telescop Bausch&Lomb, cu o lentilă de focalizare constantă între 15x și 60x, și un câmp vizual de doisprezece metri la o mie de metri. Cântărea mai puțin de trei kilograme, cu tot cu trepied, și avea o lungime de numai patruzeci și cinci de centimetri.

Puşca era şi mai impresionantă. Nu mai văzuse până atunci una la fel. Nu era formată decât dintr-o ţeavă şi mecanismul de percuţie, cu un încărcător din aluminiu, foarte mic. Avea vreo optzeci de centimetri lungime, cu tot cu amortizor şi disimulatorul de flacără. Trepiedul era tot din aluminiu, echipat cu o lunetă cu lunetă, despre care Falmouth ştia că este deosebit de exactă, până la o distanţă de o mie trei sute de metri. Un încărcător pentru cinci gloanţe atârna sub mecanismul de percuţie, plin cu gloanţe din oţel, de 7,62 milimetri. Tot echipamentul nu cântărea mai mult de cinci kilograme.

Trăgaciul era ca un fir de păr. Căldura degetului aproape că-l apăsa.

Excelent. Avea tot ceea ce ceruse şi ceva în plus. Puşca era numai pentru acoperire. Dacă explozibilele C-4 nu funcţionau, trebuia să provoace el explozia – şi ce explozie avea să fie! O să tragă de la vreo cinci sute de metri într-un automobil mergând cu nouăzeci de mile pe oră, dintr-un unghi de nouăzeci de grade.

„Sigur, Falmouth."

Râse pentru sine şi-şi clătină capul. Ce dracu', oricum nu era decât o treabă de asigurare.

Desfăcu trepiedul şi-l poziţionă spre poarta de intrare pe pistă. Putea să vadă chiar şi balamalele porţii – era un telescop al naibii de bun. Aşeză puşca lângă trepied, calibră telescopul, îi puse cătarea şi privi cum se schimbă focalizarea, ochind deasupra pistei.

„Minunat. Sper din tot sufletul să nu trebuiască s-o folosesc."

Acum nu avea decât să aştepte.

3

Biroul era gol când sosi Marza. Era trecut puţin de şapte şi personalul nu venea, de obicei, mai devreme de opt. Făcu o cafea şi se informă despre vreme. Apoi merse la el în birou şi se schimbă în costumul de pilot: salopetă din bumbac, un costum negru antifoc, cu o dungă

roşie pe o mânecă, numărul 333 brodat cu roşu şi insigna Aquila la dreptul inimii, cu un singur cuvânt sub ea - UNO, ciorapi albi şi pantofi Adidas. Îşi puse în buzunarul de la genunchi o pereche de mănuşi din piele de porc şi, când fu gata, ieşi din birou, traversă holul până la uşa de la garaj şi intră înăuntru.

Mirosul acela era un afrodiziac pentru Marza. Nu pentru amestecul de benzină, alcool şi ulei de motor, ci pentru ceea ce reprezentau. Stând în întuneric câteva minute, se lăsă cuprins de amintiri. Avusese multe zile deosebite în viaţă şi savura faptul că ziua aceea avea să fie încă una specială. În sfârşit, aprinse luminile.

Maşina era acolo, în mijlocul garajului. Era curată, strălucitor de curată şi arăta absolut uimitor. O limuzină joasă, o capodoperă de design, o minune aerodinamică, având capota mai ridicată şi partea din spate mai coborâtă, pentru a evita ceea ce Di Fiere numea *aspetto di carro funebre*, aspectul de car mortuar, şi cu o linie frumoasă, pornind de la aripile din faţă către puntea din spate, făcută după modelul Ferrari. Di Fiere nu încercase să aducă îmbunătăţiri aici. „Perfecţiunii nu-i aduci îmbunătăţiri, perfecţiunea o accepţi", spunea el. Tabloul de comandă era literalmente umplut cu dispozitive electronice, de la un capăt la altul. Era treaba lui Di Fiere să opereze numeroasele butoane de control, care să transmită computerului de la turnul de control o citire instantanee a performanţelor maşinii şi care să fie simultan imprimată pe o bandă de hârtie.

Strălucea ca o bijuterie, chiar şi în lumina fluorescentă. Stratul negru de vopsea avea doar două dungi de un roşu aprins, pe fiecare parte, pentru că acestea erau culorile lui Marza şi pentru că, într-o zi, maşina avea să fie a lui şi pentru că, în cele din urmă, el va fi acela care va spune „e gata", după care aveau să iasă pe piaţă şi să constate cât de buni sunt.

Marza se învârti în jurul maşinii şi-şi plimbă mâna pe capotă, o mângâie cu afecţiune şi şopti:

- *Va bene, signora, siamo soli - lei, io e il Professore. Faciamo gli vedere qualche cosa!* - Bine, doamnă, nu vom fi decât eu, tu şi Profesorul. Hai să le arătăm ceva!

Ieși apoi în aerul proaspăt și răcoros al dimineții. Nu bătea decât o briză ușoară și asta îi făcu plăcere lui Marza. Peste vreo oră, vântul n-o să mai bată. Vremea era perfectă. Își frecă mulțumit mâinile, apoi își începu ritualul. Merse pe pistă, exact așa cum mersese la Le Mans, Reims și Monza, înainte de fiecare cursă, căutând denivelările de asfalt, porțiunile alunecoase, ridicând pietricelele și crengile și aruncându-le dincolo de zidul pistei. Plimbarea de zece kilometri îi lua, de obicei, o oră. Lui Marza nu-i plăceau surprizele.

Signora Forti, proprietăreasa temporară a lui Falmouth, îl trezi la ora șapte, aducându-i o cafea și un corn, revanșându-se într-un fel pentru suma mare pe care acesta i-o plătea.

– *Grazie. Scusi, non sono vestito*, spuse el, scuzându-se pentru faptul că nu era îmbrăcat și ținând ușa deschisă doar atât cât să poată lua tava.

Își puse o pereche de pantaloni și un tricou, scoase apoi telescopul și pușca din debara și le așeză pe materialul întins pe pervazul lucarnei. Lângă telescop așeză o masă cu hârtie de carbon și un calculator mic, de buzunar. Calculase și programase deja distanța dintre două puncte din partea din spate a pistei, intrând în turnanta îndepărtată. Prin simpla pornire a calculatorului, în momentul în care mașina trecea prin primul punct, apoi oprirea când trecea prin al doilea punct, putea obține viteza exactă cu care mergea mașina. Dacă mașina atingea viteza de nouăzeci de mile pe oră și nu se întâmpla nimic, trebuia să tragă. Luă o înghițitură de cafea, slăbi ușor strânsoarea șurubului care fixa pușca pe trepied și privi prin lunetă.

Se mută apoi la telescop și-l potrivi, până văzu costumul negru cu dungă roșie pe mânecă. Putea chiar să citească cuvântul de sub insigna Aquila: UNO.

Și fața – fața aceea creolă, puternică, cu maxilare de granit și claia de păr ciufulit – Marza!

După ultimele informații, Marza trebuia să fie la Monte Carlo cu soția, până după Anul Nou. Primele teste trebuiau să fie făcute de piloții de rezervă. Falmouth începu să tremure când își dădu seama că era gata să-l ucidă pe Marza – idolul femeilor, eroul tuturor copiilor,

modelul bărbaților din Italia. Marza era un erou național - ba nu, era un erou internațional. Cândva, se vor construi statui ale lui în piețele orașelor. Oriunde se ducea, oamenii se adunau în jurul lui, să-l vadă, să-l atingă, să cânte: *Marza, Uno... Marza, Uno...*

Nu fusese vorba de așa ceva. Categoric, nu fusese vorba de așa ceva.

Ce zicea Jack Hawkins în *Podul peste râul Kwai*? „Întotdeauna există elementul surpriză."

Isuse, ăsta da exemplu. După douăzeci de ani de experiență, ar fi trebuit să știe că totul mersese prea bine. Oricum, mașina era programată să explodeze și asta era al dracului de sigur. Dar, dacă bombele C-4 dădeau greș, dacă trebuia să tragă, asta ar fi fost altceva. Era o lovitură dură, mai ales cu Marza la volan...

Își aprinse o țigară și-l privi pe regele curselor mergând de-a lungul întregii piste. Când Marza termină inspecția și reintră în fabrică, Falmouth demontă pușca. Asta era. Dacă bombele dădeau greș, Marza scăpa.

La naiba, Marza era unul dintre idolii *lui*. Nu intenționa să-l împuște. De fapt, după douăzeci de ani în meseria asta, spera, ca măcar o dată, de data asta, să dea greș.

4

Giuseppe di Fiere, cel care crease Aquila 333 și Milena, sosi la șapte și cincizeci de minute, cu părul zbârlit de vânt. Di Fiere avea șaptezeci și unu de ani și străbătea, cu mașina sa modificată, Aquila Formula Unu, cu capota lăsată, pe ploaie, soare sau zăpadă, în fiecare zi, distanța de optsprezece mile, de la *casa* sa *di campagna* până la fabrică.

Nu fusese niciodată pilot de curse. Acesta fusese un vis ratat pentru el, și de care se lecuise cu greu. Începuse să conducă motociclete de la paisprezece ani. La șaisprezece ani, își făcuse deja un nume. Apoi, într-o duminică după-amiază, pe o pistă de pământ din Vincenzion, ieșind din turnantă, pierduse controlul. Simțise motocicleta plecând de sub el și

[illegible] înainte să poată reacționa, cu piciorul prins sub roata din spate. Motorul motocicletei continuase să meargă și-l târâse pe o distanță de vreo cincizeci de metri, transformându-i piciorul într-o masă de carne zdrobită. Apoi, motocicleta se rostogolise peste el și se dezintegrase.

Medicii din cortul de pe pistă îi tăiaseră piciorul – sau ceea ce mai rămăsese din el – de sub genunchi.

Îl costase un picior și plăcerea de a conduce, dar nu și dragostea pentru curse, care era o parte a ființei lui – o avea în sânge. Așa că făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face: începu să proiecteze mașini de curse. Studie ingineria, deveni mecanic pentru un timp, se ocupă de aerodinamică și lucră la departamentul de design de la fabrica de avioane Havilland, din Anglia. La douăzeci și ceva de ani, știa deja fiecare nit, șurub și element de design al fiecărui automobil câștigător făcut vreodată. Răscoli toată Europa după mașini vechi și apoi se apucă să le repare. Înainte să proiecteze prima sa mașină, la vârsta de treizeci și patru de ani, era deja un geniu în automobile.

Și mașinile lui câștigară. Proiecta pentru cei mai buni – Ferrari, Maserati, Porsche. Acum, încheia cercul, cu cea mai grozavă: Noviliano.

Marza era o persoană specială pentru Di Fiere. Probabil că vedea în Marza fiul pe care nu-l avusese niciodată sau pilotul care nu ajunsese el. Oricum, era disperat de câte ori Marza era pe pistă, de câte ori era rănit și era nebun de fericire de câte ori Marza câștiga, câștigând odată cu el. Îl educase pe Marza ca pe propriul său fiu. Timp de trei ani, îi împărtășise lui Marza – și nimănui altcuiva, nici măcar lui *padrone*, Noviliano – fiecare detaliu înnebunitor, fiecare deziluzie, fiecare descoperire, fiecare triumf și fiecare eșec din încercarea sa de a crea o mașină perfectă. Când o descria, chiar și înainte de a o desena, părea că vorbește despre o femeie iubită, vorbindu-i despre temperamentul, bucuriile, toanele ei, îi spunea lui Marza chiar și cum să vorbească cu ea când era pe pistă, astfel încât să i se supună și să se comporte așa cum trebuie.

Visul lui devenise realitate: să aibă resursele celui mai bun constructor de automobile, ca să-și construiască „copilul", și cel mai bun pilot, care să-l testeze. Și pentru că amândoi erau oameni plini de pasiune,

Marza îl înțelese pe bătrân și știu că mașina aceasta nu era una oarecare; mașina aceasta era o doamnă – elegantă, frumoasă, o campioană perfectă. Așa că Di Fiere o numise Milena, după singura ființă pe care Marza o iubea mai mult decât cursele.

Noviliano sosi, cum era de așteptat, ultimul. Era un om de tradiție, disciplinat și cu obiceiuri. Venea la fabrică șase zile pe săptămână, la ora nouă fix. Era un bărbat masiv, înalt de un metru optzeci și cântărind cam o sută treizeci de kilograme. Cu toate astea, totul la el era impecabil. Purta un costum albastru elegant, cu vestă, o garoafă roșie la rever și o cămașă albă, imaculată, cu o cravată perfectă, roșu cu albastru, marca Countess Mara. Părul său, cenușiu ca oțelul, și barba erau aranjate ireproșabil. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Noviliano îmbrăcat mai puțin elegant, cu părul răvășit sau având cravata desfăcută.

Eleganța era marca lui Noviliano. Era un adevărat crai și, într-un fel, persoana sa constituia o reclamă la fel de bună pentru mașinile lui, ca și Marza.

Ducea într-o mână o frapieră, și trei pahare de șampanie în cealaltă. Nu spuse nimic, intră doar, puse frapiera pe un banc de lucru, luă sticla de Dom Pérignon și o desfăcu. Umplu fiecare pahar, îi dădu unul lui Marza și altul Profesorului. Un zâmbet abia schițat i se ivi în colțul buzelor, dar era mascat de barbă.

Marza se întoarse către Profesor.

– Ai văzut, signore? Ei? Cred că a zâmbit. Da, pe legea mea, chiar a zâmbit. Marele *padrone* a zâmbit în sfârșit.

Râzând, ridică paharul și ciocniră.

– *Salute*, spuse Noviliano, *e grazie*.

Marza și Di Fiere luară o înghițitură, apoi puseră din nou paharele pe bancul de lucru.

– O să stau în cabina de control, spuse Noviliano.

Îl bătu pe Marza pe spate și-l sărută pe Di Fiere pe obraz, apoi cei doi urcară în mașină. Marza porni motorul, poziționă schimbătorul de viteze în treapta a doua și Milena rulă încet, intrând pe pistă.

– Ce spuneți, Profesore? întrebă Marza.

Bătrânul se sprijini de spătarul scaunului, zâmbind foarte mulțumit.

– Gata. În sfârșit, gata.

Marza trecu pe poziția „1" și porni.

– O să facem o tură întâi, ca să ne încălzim, anunță el turnul de control.

Mașina se deplasă încet, luminile verzi ale afișajului digital schimbându-se constant, în timp ce Profesorul apăsa pe butoane, verificând viteza, distanța parcursă, temperatura motorului, puterea. Marza făcu turul pistei cu viteza de treizeci și cinci de mile pe oră. Motorul fusese rodat pe banc și acum mergea fără zgomot, răspunzând instantaneu la comenzile lui Marza. Lăsă o clipă volanul liber, minunându-se de stabilitatea mașinii, apoi parcurse ultima parte a pistei cu un singur deget pe volan. Mișcă volanul stânga–dreapta, simți mașina răspunzând imediat, apoi încetă și o simți revenind la cursul normal aproape instantaneu.

– Merge singură, spuse el.

Profesorul zâmbi.

– *Grazie.*

Începură testele. Mașina funcționă excelent în timpul slalomului, mergând cu viteza de treizeci și cinci, patruzeci și patruzeci și cinci de mile pe oră. Marza era uimit de stabilitatea limuzinei. Di Fiere făcuse trecerea de la mașina de curse la mașina de oraș, cu o precizie nemaipomenită, pierzând minimum posibil în această trecere. Profesorul ținea evidența milelor parcurse și mașina avea o medie mai bună de șaizeci de mile per galon, scăzând la patruzeci și cinci sau patruzeci și zece, când accelera. Pe porțiunile în linie dreaptă, la cincizeci de mile pe oră, contorul ajungea la șaptezeci.

– *Buonissimo*, spuse el, continuând să apese pe butoane și să vorbească aproape în șoaptă cu magnetofonul, dând sugestii pe care să le evalueze mai târziu, când o să asculte banda. Notă o trepidație la suspensia din față, la viteza de patruzeci de mile pe oră, pe care o puse pe seama unei ușoare dezechilibrări la cuplul de tensiune; sugeră mărirea amestecului de alcool din sistemul de injecție, pentru a scădea consumul cu trei, patru mile per galon; observă un șuierat la fereastra ușii din dreapta, care apărea la viteza de cincizeci și două de mile pe oră.

Din când în când, mai facea și Marza câte o observație:

– Ar trebui să ne gândim la slăbirea arcurilor, sunt prea tari acum. Merge puţin cam greu.

Dar, în general, nu făcea decât să conducă şi să îi vorbească maşinii, în şoaptă. Se minuna în tăcere la gândul că el era primul care conducea o maşină care, cândva, ar putea fi folosită de milioane de oameni.

Apoi simţi că Milena era pregătită pentru ceva mai dificil.

– M-am cam plictisit, anunţă el turnul de control. O să accelerăm puţin.

– Bine, hai să vedem ce poate face! spuse Di Fiere.

5

Falmouth stătea lipit de telescop, degetele lui apăsând butoanele „Start" şi „Stop" ori de câte ori Milena trecea prin punctele marcate. Ochii i se mişcau rapid de la lentilă la calculator, pentru a verifica viteza. Maşina ajunsese la patruzeci de mile pe oră o dată, apoi încetinise.

„Doamne, oare nu avea de gând să-i dea drumul?"

Apoi se gândi că poate n-o să-i dea drumul. Poate că nu făcea decât nişte teste preliminare, lăsând testele de viteză pentru altcineva.

Sigur.

„Dar acesta este Marza, nu uita, cel mai rapid pilot din lume. O s-o facă. Înainte să termine testele, îl va avea."

Maşina se opri în celălalt capăt al pistei, exact pe direcţia lui Falmouth. Apoi porni deodată, lin. Trecu de marcajele lui Falmouth, iar acesta verifică viteza.

35.

Da, începuse testele de acceleraţie. Asta însemna între zero şi 30.

Îşi pierdea răbdarea.

Falmouth urmări maşina de-a lungul pistei, până la punctul de start. Apoi Marza încetini din nou şi opri. „Poate de data asta, gândi Falmouth. Poate că de data asta o să accelereze mai mult, dincolo de 85 de mile pe oră."

Falmouth fuma țigară de la țigară și fruntea, la rădăcina părului, îi era îmbrobonată de sudoare.

Mașina porni din nou. De data asta, Marza merse de la zero la 40. Apoi păru să mai câștige în viteză, în prima curbă. Falmouth îl verifică între punctele marcate. Avea aproape 65 la oră și părea să accelereze pe măsură ce se apropia de curba îndepărtată.

Marza pilotă Milena spre curba îndepărtată, cu 70 de mile pe oră, și zbura ca și cum ar fi condus pe jantă.

– *Fantastico!* exclamă el, intrând în linie dreaptă. Hai s-o grăbim puțin – ce zici, Profesore?

Di Fiere se lumină.

– Mai e vorbă! Hai s-o ciupim de fund pe această doamnă. Încet, acum... n-o forțal

Marza ridică o sprânceană, de parcă ar fi vrut să spună: „Mă înveți pe mine să conduc o mașină?" și, când Profesorul își lăsă capul în jos, stânjenit, spuse: *Scusi*, Marza râse și-l asigură:

– Nu-i nimic, prietene, sunt doar agitat.

Di Fiere privi afișajele în timp ce Marza lăsă mașina din ce în ce mai liberă, urmărind-o cum crește viteza cu câte o zecime de milă.

75,5.

80.

80,6.

82.

85.

85,7.

88.

89.

Pe prima porțiune a traseului, Falmouth înregistră 62,8, o urmări cum trece ca din pușcă prin prima turnantă, fără să încetinească nici măcar cu o zecime de milă pe oră, apoi focaliză telescopul pentru ultima porțiune.

Acum urmărea afișajul trecând de 80.

Doamne Dumnezeule, avea de gând s-o facă.

Ultima porțiune zbura sub Marza și sub Di Fiere, pe măsură ce mașina căpăta viteză, afișajul schimbându-se din ce în ce mai repede.

82... 85... 87...

Lui Falmouth îi tremurau buzele. Degetele apăsau cu agilitate tastele calculatorului. Sudoarea îi curgea șiroaie pe o parte a feței și, enervat, și-o șterse cu dosul mâinii.

89,9

– *È stupendo!* strigă Marza.

Ajunseră la 90 și bombele C-4 funcționară.

Când explodă, forța principală a detonării fu îndreptată în jos, spre pamânt, ridicând partea din față a mașinii și separând instantaneu barele de direcție care țineau roțile în linie. Pocniră ca niște bețe uscate. Roțile o luară razna. În același timp, sârma cu fitil de fosfor începu să ardă, îndreptându-se direct spre spatele mașinii, către rezervorul de benzină.

Marza se îndreptă spre turnantă, aplecându-se odată cu mașina, cu mâinile întinse înainte, într-o poziție clasică de pilotaj, când simți explozia la picioarele sale. Capacul protector antifoc fu zdrobit și un șiroi de benzină năvăli în cabină. Un moment mai târziu, volanul i se smulsese din mâini. Mașina ieși de sub control, rulând nebunește, în timp ce el încerca disperat să apuce volanul. Automobilul pierdu direcția, izbindu-se lateral de zidul interior din curbă, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade și partea din față fu zdrobită. Aripile se contorsionară spre spate, cu un scrâșnet agonizant de metal rupt. Motorul se desprinse și pernele de aer se prăvălira din izbitură peste Marza și peste Profesor, țintuindu-i pe locurile lor.

Mașina se înclină peste zid și, o clipă mai târziu, rezervorul de benzină explodă. Milena fu catapultată peste pistă, către celălalt zid. Când Marza auzi partea din spate explodând, simți șuvoiul brusc de căldură, apoi flăcările cuprinzând locurile din spate, învăluindu-l pe el și pe Di Fiere, apoi pernele de aer explodară.

Bătrânul scoase un țipăt când flăcările îi intrară în nas și în gură și-i arseră plămânii. În clipa următoare, era mort.

pentru Marza, totul păru o veşnicie, deşi nu dură decât două, trei minute. În timp ce maşina se răsucea nebuneşte pe pistă, îşi văzu adversarul, acea apariţie scabroasă care-i rânjea, pe care o mai văzuse de câteva ori şi o evitase. Stătea pe zid, drept în faţa lui, învăluită în flăcări, făcându-i semn, târându-l spre ea şi, în timp ce maşina se îndrepta direct spre zid, Moartea îşi deschise braţele şi pilotul se năpusti în îmbrăţişarea ei.

6

Falmouth nu se relaxă până când nu văzu trenul plecând din gara Verona, îndreptându-se spre nord, către Alpi.

Inima bătea să-i spargă pieptul, iar cămaşa îi era udă de transpiraţie când găsi compartimentul şi se aşeză. Se lăsă pe spate, închise ochii şi încercă să se liniştească. Derulă în minte lista pe care şi-o făcuse, pentru a se asigura că totul mersese bine.

Era sigur că nu-l văzuse nimeni părăsind casa. Drumul până la Verona fusese liniştit – nu văzuse nici măcar un poliţist. Parcase maşina şi pusese servieta într-un seif de unde – se gândise el – cineva avea s-o ia înapoi. Îşi privi ceasul.

La naiba, acum, în Verona, probabil că cineva ardea de nerăbdare.

Simţi trenul trepidând sub el. Când trenul plecă din gară, se duse la toaletă, îşi scoase peruca, îşi pieptănă părul roşcat şi îşi rase mustaţa. Apoi urse peruca, permisul de conducere şi paşaportul pe numele Harry Spettro şi aruncă resturile în closet. Când controlorul bătu la uşă, devenise din nou Anthony Falmouth.

Controlorul, un bărbat mic de statură, cu burtă, la vreo şaizeci de ani, cu ochi apoşi, îi luă actele.

– Sunteţi *englese*? întrebă el, cu o voce slabă şi nesigură.

– Da, replică Falmouth.

– Aţi auzit tragica ştire?

Falmouth nu dorea să audă. Îşi clătină capul, ca un mut.

– A murit Marza. Marele nostru campion. Cel mai mare sportiv al Italiei de la Novalari încoace. *Numero Uno è morto.*

Un fior rece îi trecu lui Falmouth pe spinare.

– Îmi pare foarte rău, spuse el.

Apoi, după un moment, adăugă:

– Şi cum a murit?

Controlorul taxă biletele, după aceea spuse, mândru:

– Într-o maşină, bineînţeles, apoi ieşi.

Când controlorul plecă, Falmouth se prăbuşi în scaun. Fu dintr-odată copleşit de tristeţe şi simţi lacrimile prelingându-i-se din colţul ochilor.

La naiba, gândi el, sunt prea bătrân pentru chestii din astea.

DOI

1

Harry Lansdale se opri din obişnuitele sale ture, se aplecă peste peretele despărţitor al semeţului *Henry Thoreau* şi privi mohorât prin hublou, pe puntea celei mai mari platforme petroliere din lume. Mai văzuse furtuni până atunci, în fiecare colţ al lumii, dar aceasta era ucigătoare.

Era aproape miezul nopţii; marea avea între trei şi patru grade Celsius sub zero şi continua să se răcească. Un vânt aspru, arctic, începuse să şuiere cu o noapte în urmă, venind dinspre Marea Beaufort şi de peste ţinuturile pustii de la nord de Brooks Range. Temperatura era încă în scădere, marea se răcea din ce în ce mai mult, iar soarele îşi arunca lumina cenuşie, de amurg persistent, peste ţinuturile pustii din nordul Alaskăi. Vântul urla stingher printre cioturile pinilor şi printre ierburi, iar vulpile albe, în căutare de lemingi, se plângeau de prada neîndestulătoare, cu urlete de jale în amurgul permanent. Începuseră să apară bucăţi de gheaţă, plutind în derivă, din Oceanul Arctic până în Marea Ciukotsk, unde valurile înspumate le zdrobeau ca pe nişte beţişoare.

Acum, vântul puternic de iarnă, măturând cu furie întinderea de apă, asalta platforma petrolieră, aflată la o sută douăzeci şi două de mile depărtare de uscat, şuierând peste velatură şi lovind cu putere cablurile sarturilor.

Lansdale nu era îngrijorat pentru platformă. Fusese construită astfel încât să înfrunte orice intemperii din zona arctică. De sus,

platforma *Thoreau* arăta ca un gândac uriaş, cu cele patru picioare din oţel afundându-se adânc în marea zbuciumată. Platforma era un monstru de două ori mai lung decât un teren de fotbal, cu puntea la optsprezece metri înălţime deasupra apei, suprastructura ridicându-se cu cinci etaje deasupra punţii. Picioarele de păianjen erau înfipte la şaizeci de metri adâncime şi erau ancorate de fundul mării cu cabluri din oţel.

Lansdale stătea sprijinit cu o mână de perete. Nu simţea nici o trepidaţie. Nici măcar valurile de doi metri înălţime şi vânturile turbate nu-i puteau zgâlţâi „copilul".

Platforma *Thoreau* era, într-adevăr, încununarea succeselor lui Lansdale. Era cea mai mare platformă semisubmersibilă construită vreodată; un oraş plutitor, cu blocurile sale impunătoare de beton, ce înglobau apartamente pentru toţi cei două sute de membri ai echipajului, trei restaurante, fiecare dintre ele servind mâncare preparată de trei şefi bucătari diferiţi, două cinematografe, unde rulau filme în premieră, şi o antenă solară, care prindea nouăzeci de canale de televiziune pentru televizoarele cu diagonala de cincizeci şi doi de centimetri din fiecare apartament.

Tot confortul posibil era asigurat echipajului, pentru a face suportabile zilele nesfârşite, căci platforma, aflată la nord-vest de coasta Alaskăi, la o sută patruzeci de mile de Point Hope, chiar la marginea calotei polare, era cel mai singuratic avanpost uman posibil. Se afla deasupra uneia dintre cele mai bogate exploatări de petrol din lume.

Lansdale nu era numai inginerul-şef şi directorul proiectului, era şi iniţiatorul lui. Timp de optsprezece ani, visase să comande o navă într-un ţinut neumblat, la capătul lumii. Îi trebuiseră patru ani de planuri, lupte în consiliile de administraţie şi discuţii în baruri şi restaurante, pentru a încerca să convingă consorţiul, format din patru companii petroliere, să-şi asume riscul.

Îi convinsese până la urmă. Se pricepea la petrol; ştia unde să-l găsească şi cum să-l scoată la suprafaţă. Era la fel de dur ca ţinutul Arctic, de neclintit ca platforma pe care o construise. Era un om care-şi

[illegible] întreaga viață găsirii aurului negru închis în adâncul pământului. Lucrase pe platforme în lumea întreagă și o putea dovedi. Avea o [illegible] a tuturor platformelor, pe care și-o tatuase, mândru, pe brațul drept, ca pe o banderolă purtată de un soldat bătrân - de la Sweet Dip, platforma din largul oceanului, în dreptul statului Louisiana, la Calamity Run din Marea Nordului, la nesfârșitele câmpuri pustii din Arabia Sudită, poreclite Sandstorm Hilton.

Da, își dăduse obolul. La patruzeci de ani, fața lui era brăzdată de riduri din cauza muncii grele, mâinile îi erau pline de bătături, iar părul șaten îi era aproape alb. Dar pentru Lansdale, fiecare rid, fiecare bătătură, fiecare fir de păr alb avea valoarea lui. Zâmbi, ridică ceașca de cafea și, bătând cu degetele în zidul despărțitor, spuse cu o voce răgușită din cauza țigărilor, a whisky-ului și a lipsei de somn:

- La mulți ani, furtună!

Chiar și la douăzeci și opt de metri adâncime, marea era agitată, mișcându-se necontenit dedesubtul valurilor înalte de doi metri, de la suprafață. O bandă argintie de lumină străpunse marea întunecată, urmată de ceea ce la început părură a fi patru foci vărgate, luptându-se în formație cu apele zbuciumate. Erau patru bărbați în costume de scafandru, legați între ei ca alpiniștii, cu o frânghie din nailon, trași prin marea periculoasă de un scuter subacvatic. O cutie de mărimea unui sicriu de copil era legată de scuter printr-o altă frânghie din nailon.

Bărbatul din frunte își ținea încheietura mâinii lângă masca de pe față. Nu avea decât un ochi, celălalt nu era decât o orbită goală. Își verifică busola și ceasul de adâncime, păstrând permanent direcția. Raza îngustă a lanternei sale se plimba încoace și-ncolo, prin marea întunecată. Apoi, unul dintre bărbați îl zări și ochii i se măriră în spatele ferestrei de sticlă a măștii: un pilon gigantic de oțel, gros de aproape cinci metri și neclintit ca un munte, sfida oceanul turbat ce se învolbura în jurul lui și apoi se retrăgea.

Conducătorul grupului dirijă scuterul spre pilon, păstrând o distanță de siguranță, căci un val mai mare îi putea ucide, aruncându-i înspre el, și putea distruge și scuterul subacvatic. Se ținură la vreo șase metri

distanță, în timp ce conducătorul pregăti o armă cu harpon și aruncă harponul astfel încât să treacă prin apă dincolo de piciorul din oțel unde pierdu din viteză. Curentul apei îl înfășură în jurul pilonului. Apoi, cel care conducea scuterul îl ghidă în trei sau patru rotiri în sens invers în jurul harponului, făcând o linie dreaptă între ei și pilon, conducând scuterul prin apă astfel încât să păstreze această linie.

Ceilalți trei detașară cutia în formă de sicriu și se apropiară de pilon.

În timpul inspecției de fiecare noapte, înainte de a merge la culcare, Lansdale intră în camera de comandă și urmări echipajul la lucru. I se păru că se afla în decorul unui film științifico-fantastic, văzând șirurile de monitoare aprinzându-se și stingându-se, în timp ce ingenioasa stație de pompare extrăgea petrolul din mai multe puțuri de sub apă, pe o rază de treizeci de mile, depozitându-l în rezervoare construite în perimetrul platformei și, de acolo, printr-o conductă de treizeci de centimetri în diametru, întinsă de-a lungul Mării Ciukotsk, până la o stație de primire din apropierea satului Wainwright, la o sută douăzeci și două de mile depărtare spre est, unde pământul nefertil al Alaskăi sfârșea în mare.

Era o idee revoluționară. Și funcționa. Deja de trei luni, stația mergea ca unsă. Cu mici dureri de cap, bineînțeles, dar acestea erau de așteptat. În rest, nimic major. Acum, *Thoreau* opera cu un echipaj de bază de o sută patru bărbați și patru femei, cu o sută de oameni mai puțin decât în mod normal, care se oferiseră voluntar să renunțe la vacanța de Crăciun pentru a lucra.

Slick Williams, geniul electronist care conducea camera computerelor, stătea la consola principală, cu picioarele pe birou, sorbindu-și cafeaua și urmărind flash-urile de lumină. Când Lansdale intră, își ridică privirea.

– Salut, șefule, spuse el. O vizită prin mahala?

Lansdale râse.

– În jucăria asta de șaizeci de milioane de dolari?

Era înconjurat de cel mai sofisticat sistem computerizat construit vreodată.

– Fii atent la stabilizatori. Se înrăutățește vremea.

– Verific, spuse Williams. Spune-i lui Sparks să mă anunțe dacă devine prea grav.

– Rahat, zise Lansdale, am mai înfruntat uragane și pe prima platformă din lume. O platformă nenorocită din lemn, veche de cincisprezece ani. Încăpea în camera asta, toată. N-am pierdut decât un om. Tâmpitul a fost lovit în cap de o cutie de mâncare, ce zbura cu douăzeci de mile pe oră. I-a rupt gâtul. Altfel, nu ne-am ales decât cu o udătură.

Williams înclină din cap. Mai auzise poveștile astea.

– O să fiu în bar să mai beau un pahar înainte de culcare sau în apartamentul meu, spuse șeful și ieși, traversând coridorul până la camera meteo. Ecrane radar acopereau pereții, liniile azimutelor mișcându-se în cerc, urmărind totul pe o rază de patru sute de mile. Meteorologul era doar un copil de douăzeci și șase de ani, slab, cu un ten acneic, cu părul lung și ochelari cu lentile groase cât fundul unei sticle Johnnie Walker. Dar era bun. Toți de pe platformă erau buni, căci altfel n-ar fi fost acolo.

Sub ei, marea agitată izbea, neauzită, pilonii de susținere.

– Se apropie o nenorocire, șefule, spuse tânărul meteorolog, care din motive numai de el știute se autoporeclise Sparks, după foștii operatori radio.

– Cum arată?

– Vânt de o sută de mile, lapoviță, ninsoare și valuri mari, dar într-adevăr mari. Și sunt deja patru grade sub zero. Oricine alunecă întâmplător în seara asta, se trezește în apă.

– Oricine alunecă întâmplător în seara asta, va ajunge în Nome înainte să-l putem scoate, spuse Lansdale.

– Furtunile astea mă îngrozesc.

– Am trecut și prin altele mai rele, băiete. De ce nu te duci să vezi un film? Au filmul ăla cu Clint Eastwood, ăla cu maimuța.

Cinematografele funcționau neîntrerupt.

– Stau aici. Nu sunt ferestre și nu se aud prea multe. O să dorm pe patul ăla mic, dacă nu mai rezist. Îmi ține și Cagney companie.

Arătă spre unul dintre cele peste douăsprezece monitoare de lângă radare. Sonorul era dat încet, dar acolo era Jimmy Cagney, alergând printr-o rafinărie de petrol, împuşcând pe oricine îi apărea în cale.

– Ăsta da bărbat, spuse Lansdale. Pe lângă el, toţi masculii ăştia nenorociţi din ziua de azi arată ca o adunătură de amărâţi.

Cagney era acum pe acoperişul unei rafinării imense, iar FBI-ul încerca să-l prindă.

– Uite aici, spuse puştiul. Ăsta trebuie să fie cel mai tare final făcut vreodată.

Cagney era înconjurat de flăcări, ciuruit de gloanţe şi încă mai lupta. „Am reuşit, mamă!" ţipa el. „Vârful lumii!" Şi buuuum! – Jimmy şi rafinăria explodează împreună cu jumătate din sudul Californiei.

– Grozav, spuse şeful.

– Grozav, rosti puştiul ca un ecou.

– Ce program prinzi?

– WTBS din Atlanta, Georgia. Dau tot timpul filme. Mai e şi o staţie japoneză destul de bună, dar toate filmele sunt dublate. E straniu să-l vezi pe Steve McQueen vorbind în dialectul ăsta.

– Bine, băiete. Stai aici. Îmi place devotamentul la locul de muncă.

– Rahat, spuse Sparks, dacă mi-ar fi spus cineva că o să ajung aici, pe vremea când studiam la Universitatea din Florida, aş fi ales creşterea vitelor.

– Da, dar nu poţi câştiga două sute de dolari pe zi ducând vitele la montă, Sparks.

– Nu, dar e mult mai amuzant.

Şeful râse.

– Bine. Dacă devii nervos, dă-mi un telefon. O să vin să te ţin de mână.

Luminile de pe ecranul computerului începură să clipească.

– Vine prognoza de la Barrow, spuse Sparks.

Tastă cuvântul „TYPE" şi, imediat, pe unul dintre monitoare apăru prognoza.

– Bine, şefule, se înregistrează vânturi de până la o sută optzeci de [illegible]. Şi valuri! Sunt de şase şi nouă metri de-a lungul coastei. Temperatura – fluieră printre dinţi – minus patruzeci şi unu de grade. Ploaie [illegible]. Fără glumă, ploaie îngheţată. La ce dracu' se aşteptau, la o [illegible] de burniţă de primăvară? Platforma asta blestemată o să arate precum cascada Niagara până mâine-dimineaţă.

– Limbajul tău devine din ce în ce mai urât, Sparks, spuse Lansdale. Ar trebui să-i scriu mamei tale.

– Fă-o, şi eu o să-i spun cine m-a învăţat.

Lansdale râse.

– Anunţă-mă dacă intervine ceva grav, spuse el şi părăsi camera staţiei meteo.

Mergând de-a lungul culoarului, spre bar, auzea marea furioasă izbind picioarele de oţel ale platformei şi vântul ţipând peste greement. Îi făcea plăcere să audă şi să simtă furtuna. Platforma *Thoreau* era încăpăţânată ca un catâr şi inexpugnabilă ca Annapurna.

Luă liftul până la etajul al doilea şi intră în bar. Willie Nelson stătea lângă tonomat, iar într-un colţ se juca pocher în dreptul capului unui caribu gigantic, care fusese prins în timpul unei vânători de weekend, la Yukon. Lui Lansdale îi plăcea foarte mult. Simboliza la un loc bătrânul Vest, ultima frontieră, John Wayne şi Randy Scott, Henry Fonda şi O.K. Corral. Privi spre bar şi o văzu pe Marge Cochran, una dintre cele patru femei de pe platformă. Avea vreo patruzeci de ani, părul roşcat şi era tâmplar constructor. Munca grea lăsase urme, la fel ca şi asupra şefului, dar se mai putea vedea pe chipul ei colţuros şi în ochii albaştri că fusese frumoasă în tinereţe. Munca îi păstrase corpul zvelt şi tânăr. Dar, în ciuda ridurilor de pe faţa bronzată, era o femeie frumoasă, aspră şi dezarmant de cinstită.

Şeful o urmări cu privirea mult timp, dar ea nu-i dădu nici o atenţie. Când, în sfârşit, se plictisi să-i simtă privirea aţintită asupra ei, se întoarse spre el şi-i aruncă un zâmbet răutăcios.

„Dură femeie, gândi el. Da, dură. Ca o nalbă îmbrăcată în oţel."

Comandă o bere Carta Blanca şi o dădu pe gât în timp ce vreo cinci tehnicieni intrară, după terminarea schimbului de seară.

– Ce spui de un joc, şefule? îl întrebă unul dintre ei.
– Altă dată, spuse Lansdale. Trebuie să dorm puţin.
Şi ieşi, ducându-se în apartamentul său de la etajul al treilea.

2

La patruzeci şi cinci de metri sub locul unde stătea Lansdale, cei patru bărbaţi îşi continuau periculoasa însărcinare.

În timp ce şoferul scuterului ţinea aparatul împotriva curentului, unul dintre scafandri prinse cablul cutiei de un inel al curelei lui şi îl scurtă cu vreo cincisprezece centimetri. Era, evident, cel mai puternic dintre înotători, bicepşii profilându-i-se, încordaţi, prin costumul termic, în timp ce se mişca în spatele cutiei.

Un val monstruos se ridică deodată din marea întunecată şi violentă, la treizeci de metri deasupra lor. Cuprinse scuterul, învârtindu-l în aşa fel încât, pentru un moment, acesta fu ridicat într-o parte, cu vârful spre suprafaţa mării, până când cel care îl manevra reuşi să-l echilibreze. Frânghia se slăbi puţin, apoi redeveni întinsă. Şi, în momentul acela, scăpă din mâinile bărbatului care ţinea cutia. Marea furioasă îl trase de lângă frânghie târându-l, rostogolindu-l ca pe o algă, înspre pilon. Cu braţele sale puternice, bărbatul încercă să se lupte cu marea umflată, dar era ca un copil prins de un curent marin ucigător, iar pilonul uriaş îl atrăgea ca un magnet. Se răsuci în apă şi capul i se izbi de pilon, scoţând un sunet ca o plesnitură de bici pe uriaşa construcţie. Corpul i se zgudui violent, într-un spasm de moarte, şi un şuvoi de bule sângerii ieşiră din regulatorul de oxigen, învolburându-se spre suprafaţă.

Şeful echipei, care văzu ce se întâmplase, prinse trupul moale de ancora de salvare şi privi prin vizorul măştii de scafandru. Ochii bărbatului rănit erau pe jumătate deschişi şi nu se vedea decât albul ochilor. Sângele ce-i curgea din nas umplea masca. Scafandrul-şef dădu din cap

spre ceilalți membri ai echipei și, detașând cutia, dădu drumul trupului însuflețit. Bărbatul mort fu imediat târât de curentul nemilos, rămânând agățat încă de ancora de salvare.

Șeful echipei se îndreptă spre pilon și se lăsă în voia valurilor pentru a fi împins spre pilon. Celălalt scafandru i se alătură. Își croiră drumi împreună în josul pilonului până găsiră o îmbinare sudată. Luptându-se cu marea furioasă, legară cutia de pilonul de oțel, în timp ce șoferul scuterului încerca să păstreze aparatul sub valuri. Când cutia fu bine legată, șeful echipei trase un mâner de pe o parte a ei și capacul se ridică. Era un dispozitiv cu ceas. Îl potrivi pentru ora patru, apoi el și celălalt scufundător urcară în sus pe pilon, până la linia de oțel. Cel de-al treilea scufundător atârna grotesc, sub ei, corpul său lovindu-se încontinuu de pilonul de oțel. Din regulatorul său de oxigen nu mai ieșeau bule de aer.

Când ajunseră la scuter, șeful echipei tăie cu un clește odgonul care ținea aparatul legat de pilon. Scuterul se năpusti înainte și cei trei bărbați se strânseră unul lângă altul. Cel de-al patrulea tovarăș al lor era rostogolit de valuri, târât în urma lor, la capătul frânghiei de siguranță. Șeful echipei verifică busola și aținti fasciculul de lumină în întuneric, îndepărtând scuterul de pilonul ucigător.

Dispărură în marea întunecoasă, trăgând după ei macabra greutate.

3

Un perete cu multe monitoare îi oferea lui Lansdale o vedere prin circuit închis a camerelor de control și a exteriorului platformei *Thoreau*. Lapovița mătura greementul și puntea.

„Vântul are vreo sută zece noduri, poate o sută douăzeci, deja, gândi el. Vântul este puternic și se întețește."

Se auzi o bătaie în ușă.

– E deschis, spuse Lansdale.

Marge intră, închise uşa şi-i zâmbi. Încuie apoi uşa, fără să-şi dezlipească ochii de la el.

– Ce nerușinată ești! spuse el.

– Nu există aşa ceva pe barja asta, răspunse ea.

– Barjă! Isuse, ăsta-i un sacrilegiu!

Râse.

– Vii cu mine numai pentru că sunt căpitanul echipei de fotbal.

– Nu. Voiam să văd dacă inginerii constructori fac dragoste cu ciorapii în picioare.

– Depinde cât e de frig.

– Sunt cam minus douăzeci de grade afară şi temperatura e în scădere.

– Atunci poate c-o să-i ţin în picioare.

– O să-i ţii pe dracu'!

Traversă camera de zi, oprindu-se un moment lângă bibliotecă. Erau acolo volume din Shelley, Coleridge, Shakespeare, *Zen* şi *Clasicii Zen* de Franck, dicţionare franţuzeşti şi spaniole, volume din *Recolta roşie* şi *Banii sângelui* de Dashiell Hammett. Privi afară prin hublou la marea nesfârşită, cenuşie şi ameninţătoare, la valurile bătute de lapoviţă şi vânt.

– E înfricoşător, spuse ea şi se întoarse cu spatele spre fereastră. Doamne, ce-o să mă bucur să mă întorc la civilizaţie, acolo unde e lumină ziua şi întuneric noaptea.

El îi făcu un rom cu coca-cola şi traversă camera spre ea.

– De ce dracu' ai rămas aici în vacanţă? întrebă el. Sunt sigur că nu din cauza bonificaţiei.

– Îmi ajută. Şaizeci de dolari şi cincizeci de cenţi pe zi pe lângă o sută douăzeci şi cinci. Asta înseamnă aproape o mie de dolari în două săptămâni. Oricum, unul din băieţii mei este undeva prin Vermont cu echipa de schi de la colegiu, iar celălalt este la prietena lui, în Ohio. La ce să mă duc acasă?

– Asta e tot?

– Ei, mai eşti şi tu aici...

– Credeam că ai uitat.

– Nu chiar.

– Ești divorțată? întrebă el.

Nu vorbiseră niciodată despre problemele personale.

– Văduvă. M-am căsătorit la douăzeci și doi de ani și am rămas văduvă la treizeci și șapte.

– Ce s-a întâmplat?

– A muncit până n-a mai putut. Avea patruzeci și doi de ani. Într-o zi a plecat la serviciu și când l-am revăzut zăcea la un birou de pompe funebre, cu un nenorocit care se spăla pe mâini deasupra lui, încercând să-i vândă un sicriu de cinci mii de dolari.

– Destul de trist.

– Destul de trist? Poate. Puțin. În orice caz, mi-a schimbat viața în totalitate.

– L-ai iubit?

– Oh! Eu... sigur. Sigur că l-am iubit. Era un om cumsecade.

– Doamne, ce epitaf! Aici odihnește Joe; a fost un om cumsecade.

– Îl chema Alec.

– E totuși un epitaf mizerabil.

– N-a fost un bărbat fascinant. Era... plăcut. Alec era deosebit de plăcut.

– Și cum de-ai ajuns tâmplar? Pe barja asta, cum îi spui tu.

– Mă ocupam de restaurări de antichități. Mi-am pierdut îndemânarea. Așa că m-am perfecționat în construcții. Dar tu? Cu o diplomă de inginer și brațul plin de tatuaje. Nici asta nu se leagă.

– Poți să-i mulțumești pentru asta unui nenorocit bătrân pe nume Rufus Haygood.

– Rufus Haygood?

– Da. Îmi terminam teza la Universitatea din Louisiana și erau acolo tipi de la ITT, Esso, AT&T și de la laboratoarele Bell, care-mi tot spuneau cât de bine va fi să lucrez pentru ei. Și într-o zi, vine la mine bătrânul Rufus și-mi spune că face o platformă de foraj din lemn în Golf, și-mi zice: „Îți dau zece dolari pe oră, ceea ce-i mai mult decât ai scoate dansând pentru nenorociții ăștia îndopați. O să te învăț ce e de știut despre petrol, iar tu poți să mă înveți despre cărți"... și am aflat,

închipuie-ți, că nu fusese niciodată la școală. Așa că în următorii șapte ani am umblat cu el de la o platformă la alta; el îmi vorbea despre șisturi argiloase, sulfuri și greement câte o oră, două, iar eu îl învățam despre Shelley, Coleridge și Hammett. Dar am învățat, într-adevăr, despre petrol.

– Ce mai face acum?

– E cu Alec al tău, pe undeva. Înecat. Pescuia într-un lac din Florida. S-a îmbătat și a căzut din barcă. Bătrânul nebun n-a învățat niciodată să înoate.

Afară, vântul urla la ferestre, acoperindu-le de lapoviță.

– Minunată noapte de stat în casă, spuse Marge. Am putea face un foc și ne-am putea cuibări la căldură.

– Dacă am avea un șemineu.

– Ne-am putea închipui, spuse ea.

– N-am mai făcut amor de trei luni.

Ea ridică patru degete.

– Te-am depășit cu o lună, spuse ea.

– Ai o reputație de virgină a platformei *Thoreau*, spuse Lansdale.

– M-ai verificat, hm?

– Păi, e treaba mea să mă asigur că toți cei care sunt pe platforma asta sunt fericiți. Nu ne putem permite probleme de morală.

– Am eu una de care poți să te ocupi chiar acum, spuse ea, apropiindu-se de el.

– Ești o nerușinată, spuse Lansdale.

– Da, spuse ea, dar nu mă refuzi.

El râse zgomotos și înclină din cap.

– Da, nu te refuz.

Tot râzând, ea își desfăcu nasturii cămășii. Nu purta sutien. Sânii ei fermi, de la munca grea de pe platformă, apărură cu sfârcurile întărite deja de dorință.

Lansdale stătea lângă perete, privind-o fix. Dădu din cap.

– Incredibil, mormăi el, rupându-și cămașa și aruncând-o pe podea.

Ea era încă la vreo doi metri distanță de el. Își desfăcu fermoarul blugilor, foarte încet.

– E nevoie de muzică? întrebă el.

– Nu.

Lansdale se întinse pe pat, sprijinindu-se în coate și privindu-i fiecare mișcare. Ea se legăna în timp ce își dădea jos blugii. Un cârlionț de păr negru ieșea din bikinii pe care îi avea pe dedesubt. Se întoarse apoi cu spatele la el și începu să-și încordeze și să-și relaxeze fesele. Avea un fund incredibil.

– Își prinde bine munca grea, spuse el.

Ea prinse marginea bikinilor și-i coborî puțin, mișcându-se încă, legănându-se în ritmul unei muzici imaginare.

Lansdale își desfăcu fermoarul pantalonilor și-i dădu jos. Penisul său excitat se profila prin șort. Ea îl privi peste umăr, se apropie cu spatele, întorcându-se când ajunse lângă marginea patului și, strecurându-și mâna sub bikini, începu să se mângâie, privind spre el. Lansdale îi auzea degetele alunecându-i prin deschizătura sexului. Îngenunche apoi între picioarele lui, la marginea patului și începu să-i maseze penisul excitat, prin șort întâi, apoi își strecură mâna sub șort și-l trase în jos, pe coapsele lui, și începu să-l mângâie. El tresări involuntar la atingerea mâinii ei aspre. Dar ea avea un talent special, mângâindu-i baza penisului cu căușul palmei și vârful cu degetele.

Lansdale închise ochii.

– Ar trebui să brevetezi asta.

– E numai începutul, răspunse ea și, aplecându-se, îi luă penisul în gură, mușcându-l ușor.

El se aplecă în față, și-i cuprinse un sân cu mâna, mângâindu-l cu vârful degetelor, abia atingând sfârcul cu palma.

Ea își plimbă limba pe toată lungimea membrului lui și el se ridică puțin, trecându-și mâna peste abdomenul ei plat, până atinse cu vârful degetelor marginea bikinilor. Ea se ghemui, frecându-se de mâna lui. El îi simți umezeala prin mătasea bikinilor, îi simți clitorisul dilatându-se, în timp ce-i dezmierda vaginul.

Ea începu să râdă, dar, curând, râsul se transformă într-un geamăt ușor.

– Doamne, țipă ea.

Picioarele începură să-i tremure și căzu pe o parte, lângă el, îi prins capul și îl trase între picioarele ei. El îi rupse bikinii și-i prinse clitoris cu gura, mișcându-și capul încet, circular, atingând-o cu limba.

Îl prinse cu mâinile de păr, mișcându-i capul și mișcându-se și ea odată cu el. Apoi deveni din ce în ce mai încordată. Inspiră, își ținu respirația și apoi expiră încet, sacadat. Apoi iar, și iar. Se ridică spre el și-și puse picioarele în jurul șoldurilor lui. Ritmul crescu, respirația o deveni din ce în ce mai greoaie, mișcările se întețiră. Apoi toți mușchii din corpul ei părură să înghețe, capul îi căzu încet pe spate, picioarele se întinseră, respirația i se opri pentru o clipă, după care începu să strige și să-și miște capul înainte și înapoi lăsându-se pradă orgasmului.

– Oh, Doamne, strigă ea, ajunge.

Dar el nu se opri și ea se simți din nou excitată, simți tremurul, focul răspândindu-i-se în trup, învăluindu-i întreg corpul și avu un nou orgasm, apoi încă unul. Nu mai putea vorbi și respirația părea să i se fi oprit, apoi, deodată, expiră cu putere.

El se lăsă pe spate, își strecură brațul pe sub talia ei și o trase spre el. O ridică astfel încât ea rămase întinsă pe spate pe pieptul lui. Întinzând mâna, ea îl găsi și-l vârî în ea, în timp ce el îi mângâia sânii cu o mână și o masturba cu cealaltă.

– Gata... șopti ea, dar el nu se putea opri.

O pătrunse din ce în ce mai adânc și mai repede, degetele lui treceau ușor peste sexul ei, iar ea se strânse tot mai mult în jurul lui până când, în sfârșit, el explodă cu un strigăt puternic de ușurare, apoi începu să râdă. O clipă mai târziu, ea avu un nou orgasm. Lansdale își ridică genunchii, îi apăsă coapsele și rămase în ea cât putu, în timp ce furtuna urla la ferestre.

4

Lansdale se trezi brusc dintr-un somn adânc, netulburat. Rămase în pat un moment, clipind din ochi și întrebându-se ce anume îl trezise

...brusc. Luminile în dormitor erau încă aprinse și Marge era ...lângă el, dormind adânc. Era ora 3.05. Se ridică, luă telefonul ... și formă numărul camerei de control. Nu sună decât o dată, ...ca cineva să-i răspundă.

– Alo? Sunt șeful, cu cine vorbesc?

– Barney Perkins.

– Totul în regulă acolo?

– Nu sunt prea sigur.

Lansdale fu uimit de răspunsul lui Perkins. Sări din pat, ținând ...ul între ureche și umăr, își luă hainele de pe podea, de pe scaun ...de pe unde mai fuseseră aruncate cu câteva ore în urmă.

– Cum adică nu ești sigur?

– Avem un... ă... ceva ca un tremur, șefule.

– Tremur?

– Da. A fost ceva... nu știu, de parcă... toată platforma s-ar fi ...

– Clătinat? Ce naiba înseamnă asta?

Lansdale urmărea monitorul în timp ce vorbea, privind exteriorul ...ormei *Thoreau*, acoperită cu gheață, ca un castel primitiv de gheață. ...ectoarele luminau marea în jurul platformei. Valurile izbeau pilonii ...ținere, zdrobind sloiurile.

– Cred că poate... ăăă, poate am fost loviți de un mic aisberg sau cam ...ceva.

– Sau cam așa ceva, pe dracu'! Nu există „cam așa ceva" aici, pentru ...lui Dumnezeu. Vin imediat acolo.

Trânti telefonul. Apoi îl ridică din nou și formă numărul de la ...

– Camera radar, Harrison.

– Harrison, șeful aici. Verifică dacă există vreo navă. Acum! Vezi ...găsești ceva.

– Doamne, da' ce...

– Nu te lălăi, fă-o. Și sună-mă.

Marge se întoarse și-l privi somnoroasă.

– Ce... începu ea, dar el o întrerupse tăios.

Traversă camera și scoase veste de salvare și costume termice dintr-o debara. I le aruncă.

- Îmbracă-le repede și vino.

Telefonul sună din nou și el răspunse imediat.

- Da?

- Șefu'? Sunt Harrison.

- Ce-ai găsit?

- Un tanc petrolier grecesc. Traversează valurile la un sfert de viteză.

- Unde?

- Dacă vremea ar fi bună, l-am putea vedea. Cam la trei mile nord-vest, îndreptându-se spre strâmtoare.

- Ascultă, Harrison. S-ar putea să ne fi lovit ceva. Cheamă petrolierul și spune-le că s-ar putea să avem nevoie de ajutor.

- Vrei să le dau un SOS?

- Fă exact ce ți-am spus, spune-le că s-ar putea să avem necazuri și că am dori o vizită de curtoazie. Te sun din nou din camera de control- stabilizare.

Urmărea încă monitorul când simți din nou. Era o vibrație, ca un cutremur ușor. Paharele zăngăniră în bar. Apoi totul se liniști.

Marge își punea pantalonii termici și în ochii ei se putea citi panica.

- Ce se întâmplă?

- Nu știu, spuse Lansdale. Poate ne-a lovit ceva. Trebuie să mă duc jos, la control. Ești gata?

El nu era îmbrăcat decât cu pantaloni lungi și cu o vestă de salvare.

- Pot să mă îmbrac? întrebă ea.

- Nu! Hai să mergem. Acum! Chiar acum!

La 3.04.58, explozivele termice atașate de pilonul nordic al platformei *Thoreau*, funcționară conform programării. Fuseseră de fapt două explozii. Prima fusese o implozie, care rupsese îmbinarea sudată a pilonului din oțel și îl fisurase. A doua fusese mai puternică. Valul de șoc provocat undui apa, în ciuda valurilor puternice, și aproape terminase treaba. Uriașa forță a celui de-al doilea exploziv despică pilonul, fisura întinzându-se în sus încă trei sau patru metri. Bule de aer

țâșnă din crăpătură. Vana de aer, menită să asigure mai multă forță portantă, era distrusă. Zgomotul fusese în mare parte înecat de furtună, dar șocul exploziei se transmise în susul pilonului și zgâlțâi platforma. Pilonul, deși lovit de marea agitată, se ținu întreg la început. Dar îmbinarea începu să slăbească, izbită necontenit de valurile de șase metri înălțime. Apoi îmbinarea cedă și un alt tremur zgâlțâi platforma. Se clătina încă flexibil în fața furtunii, dar inelul de sudură se rupea încet-încet, de jur împrejurul stâlpului de oțel. Deasupra, vântul vuia peste construcție, slăbind și mai mult rezistența pilonului deja distrus. Apoi, cu un scârțâit de metal sfâșiat, pilonul cedă în sfârșit și se rupse. Stâlpul înălțire, bătut de valuri, păru echilibrat o clipă, apoi cele douăzeci de mii de tone de oțel și de ciment de deasupra, bătute de vânt, se aplecară peste pilonul distrus, care se prăvăli ca un ac către fundul mării, la o sută douăzeci de metri dedesubt.

La suprafață, platforma *Thoreau*, lovită de moarte, cedă furtunii și, în momentul în care pilonul dinspre nord se prăbuși, se înclină și ea, se balansă spre spate și apoi fu imediat lovită de un val uriaș. Cablurile din oțel plesniră ca niște surcele. Învelișul de gheață se fărâmiță și cioburile lucitoare, luate de vânt, șfichiuiră aerul. După aceea, platforma *Thoreau* se înclină într-o parte. Partea dinspre nord se scufundă în apă și turnul se prăbuși, plesnind valurile, desfăcându-se imediat în bucăți, unele dintre ele căzând înapoi pe puntea parțial scufundată. Îndoindu-se, cele opt conducte de pompare a petrolului brut în tancuri se desfăcură, răsucindu-se în bătaia vântului, vărsând petrolul în mare. Circuitele electronice explodară ca niște artificii și petrolul se revărsă prin camera unde sistemul convergea. Când petrolul ajunse la liniile telefonice directe, camera explodă. Cei șase bărbați de serviciu fură prăjiți, iar din cameră izbucni o ciupercă de foc, care irupse printr-o latură a clădirii, pentru ca apoi să fie măturată de vânt și de mare.

În interiorul platformei avariate, oamenii erau aruncați de colo-colo, ca niște scobitori, erau striviți sub mobile, azvârliți afară prin hublourile sparte. Luminile se stinseră. Cei mai mulți, surprinși de întuneric, muriră de panică și spaimă.

Platforma *Thoreau* zăcea pe o parte, ținută încă de ceilalți pilo
zdrobită de mare, valurile lovind acum suprastructura de cinci etaje
jumătate prăvălită în mare.

Lansdale stătea în ușa apartamentului său, spunându-i lui Marg
să se grăbească, tocmai când, deodată, pământul păru să se zgâl
nebunește.

– Dumnezeule, ne prăbușim, țipă el când podeaua îi fugi de
picioare.

Când căzu, picioarele i se bălăbăniră prin ușa deschisă. Se apucă, tr
murând, de zidurile care acum țineau loc de podea, încercând să nu f
aruncat înapoi în apartament. Pe măsură ce platforma se răsucea, distr
gerile se agravau. Paharele, mobila, tot ceea ce nu era legat se rostogole
pe holurile clădirii de cinci etaje.

Luptându-se să se tragă din ușa care era acum sub el, auzi ecourile
scrâșnetelor stridente ale structurii distruse reverberându-se pe holu
Se întoarse și privi în jos, în apartament. Marge zăcea zdrobită într-u
colț, sub mobilă și cioburi. Era inconștientă. Lansdale avea nevoie de u
cablu ca să poată ajunge până la ea. Auzi atunci petrolul explodând ș
simți cum se zgâlțâie întreaga construcție. În capătul celălalt al co
dorului, forța exploziei rupse ușa și aruncă în aer jumătate de zid. Aerul
înghețat și umed năvăli înăuntru. Luminile se stinseră. Lansdale își
îndreptă lanterna spre apartamentul răvășit. Hubloul scufundat acum în
marea furtunoasă nu mai putea rezista presiunii. Niturile începură să-i
sară, ca dopurile de șampanie. Fereastra rotundă ieși din țâțâni și un jet
de apă înghețată țâșni prin ea. Lansdale sări în picioare și porni pe hol.
Platforma se prăvăli din nou și, de data asta, fu aruncat pe tavanul
holului care era acum podea. Apele mării năvăliră prin uși, iar el văzu
muntele de apă căzând peste el și înghițindu-l.

Șocul la impactul cu apa înghețată a mării îl amorți. Strânse cu
putere în mână lanterna în momentul în care fu târât de torent de-a
lungul holului. Se prinse cu o mână de tocul unei uși deschise, dar
degetele îi alunecară și rămase prins în coridorul scufundat. Plămânii îi
stăteau să plesnească, în timp ce pipăia cu disperare pereții, încercând să
găsească o deschizătură, orice ar fi putut să-l elibereze din capcana aceea

apă. Dar marea înghețată își lua deja partea și valul îi tăie
pe veci.
Dumnezeule, mă înec", gândi el.
amorțit, într-un tărâm minunat, sub apă, dincolo de orice
grijă, cu plămânii cuprinși de spasme și; în timp ce lan-
îi scăpă din mână și căzu, raza luminoasă diminuându-se până se
el deschise gura ca un pește într-un acvariu și apa năvali în el,
viața.

Platforma *Thoreau* zăcea răsturnată. Cablurile care o țineau bine
de fundul mării erau acum deasupra sau rupte. Pilonii săi,
mât de puternici, ieșeau acum din apă. Izbiți de furtună, se
sub vânt, apoi fuseseră rupți din legăturile de pe punte. Pun-
cu aer se desfăcuseră și aerul ieșise afară. Platforma *Thoreau* se
grea, la o sută douăzeci de metri, lăsând în urmă o dâră de
aer, resturi de construcție și corpuri omenești ce se ridicau la
ca niște jucării nevinovate dintr-o casă de păpuși, către supra-
furtunoasă a Mării Chukchi.

5

Petrolierul grecesc, luptându-se cu vântul, ajunse la locul dezastrului
la patruzeci și cinci de minute după ce platforma *Thoreau* se scufundase.
Proiectoarele cercetară marea și găsiră o plută cu trei corpuri legate de
ea. Trei bărbați, toți înghețați. Mai mult de două ore, petrolierul rămase
acolo, printre valurile nemiloase, în timp ce mai mulți voluntari
recuperau cadavrele, unul după altul. Când căpitanul hotărî în sfârșit să
abandoneze căutarea, pescuiseră cincisprezece bărbați și o femeie. Nu se
mai zărea nici o urmă a platformei *Thoreau*.

La ora opt, a doua zi dimineața, furtuna trecuse și marea, deși încă
agitată, își pierduse puterea. Norii de furtună porniră mai departe, spre
sud, către Strâmtoarea Bering și către Nome. Vântul scăzuse la

douăzeci-douăzeci și cinci de noduri. Alte trei corpuri fură recuperate. Căpitanul trimise un mesaj simplu către Forțele Aeriene de Salvare de la Point Barrow, două sute de mile spre nord-est de la locul dezastrului:

„*Henry Thoreau* scufundată la o sută treizeci de metri. Coordonate: 72 grade nord, 165 grade vest. Nouăsprezece cadavre descoperite. Nici un supraviețuitor. Rămânem pe poziție. Așteptăm instrucțiuni."

Baza aeriană rusă de la Providenia, la sud de Strâmtoarea Bering, își oferi ajutorul, dar trei avioane de salvare ale Forțelor Aeriene sosiră la locul dezastrului la patruzeci de minute de la transmiterea mesajului și raportară că nu era nici un semn de viață și nu se zărea nici platforma. Le mulțumiră rușilor, dar le refuzară ajutorul. Unul dintre avioane trecu foarte jos deasupra petrolierului și se înclină, ca un ultim salut pentru platforma *Thoreau* și echipajul său.

„Sunt 109 de la Forțele Aeriene", transmise pilotul, prin radio, petrolierului. „Lăsați o baliză și puteți pleca. Vă mulțumesc. La mulți ani!" Viră scurt, apoi, și se alătură formației sale de zbor, cele trei avioane îndreptându-se înapoi către Barrow.

Pe puntea de comandă, bărbatul care condusese echipa de scafandri cu o noapte în urmă privi prin binoclul său deosebit de puternic și urmări cele trei avioane plecând. Fusese acolo toată noaptea, privind încercarea de salvare. Luă binoclul de la ochi. Avea un pansament la ochiul drept acum, iar o cicatrice adâncă și roșie pornea de la rădăcina părului, coborând până la marginea maxilarului, pe obrazul drept. Înclină din cap spre căpitan și părăsi puntea de comandă, mergând în camera de transmisii radio, de unde lansă un mesaj simplu:

„Misiune îndeplinită. Scratch Thornley. Le Croix."

În după-amiaza aceea, cu opt ore înainte de Anul Nou, bărbatul care își rupsese gâtul în timp ce planta bombele pe pilonul platformei *Thoreau*, cu o noapte în urmă, fu îngropat în mare, de pe puntea petrolierului, în timp ce acesta se îndrepta spre Marea Bering.

TREI

Eddie Wolfnagle era în culmea fericirii. Ziua era minunată, temperatura era de vreo treizeci de grade, iar strălucirea soarelui nu era întreruptă decât de câte o răpăială ocazională de ploaie, care începea brusc și înceta la fel de brusc. Conducea Honda închiriată pe Hana Road, care fusese la început o șosea respectabilă, cu două benzi, pavată, și care ajunsese acum un drum de țară, de-abia destul de lat pentru două mașini. Pe măsură ce drumul se îngusta, pădurea devenea din ce în ce mai deasă, așa că, nu după mult timp, ajunse să conducă pe sub umbrarul făcut de copaci de mango și kukuis, lalele africane înflorite și copaci roz Rainbow Shower. Ascunși în frunziș, papagalii țipau indignați și-și scuturau apa de ploaie din pene. În stânga drumului, la o sută de metri mai jos, Pacificul dădea un adevărat spectacol, izbind puternic malul stâncos, cu valuri de trei până la șase metri.

Paradis.

Totul era un paradis. Cu o noapte înainte găsise o incredibilă iarbă Maui. Stătuse trei zile la Intercontinental Maui de pe plaja Makena, cu un superb manechin din Londra. Opt ore mai târziu urma să zboare la Los Angeles, cu clasa întâi. În ziua următoare avea bilete pentru concursul de popice. Pusese o mie pe Michigan și zece mai mult pe Southern Cal, cel mai mare pariu făcut vreodată în viața lui.

Și iată-l în pădurea tropicală, dincolo de Haleakala, vulcanul de trei mii de metri care domina Maui. Citise despre cele Șapte Lacuri ale Regilor, loc presupus a fi sacru, unde trăiau zeii și unde, cu secole în

urmă, prinţii din Insulele Hawaii veneau în bărcile lor, cu tot alaiul, pentru a fi încoronaţi.

Eddie se simţea ca într-un film vechi al lui Dorothy Lamour, pe care-l văzuse la televizor în copilărie.

Coborî din maşină şi-şi aprinse o ţigară. Purta o jachetă cu franjuri, din piele de căprioară, ghete Tony Lama, care îl înălţau până la aproape un metru nouăzeci, pantaloni de polo şi o pălărie de cowboy Stetson. La naiba, toate-i mergeau bine. Era şi timpul. Privi un puştan de liceu scufundându-se când într-un lac, când în altul, coborând pe panta muntelui, până ajunse la lacul din vale. Puştiul se lăsă pe spate, împroşcă apa din gură la jumătate de metru în aer şi-şi închise ochii când stropii valurilor se loviră de stânci.

Trecuse mult timp de când Eddie înota în râul Harlem, pe vremea când era copil. Drace! Ce bine se simţea! Şi de ce nu? Acum îşi putea permite toate astea. Îşi putea permite excursii în paradis, îşi putea permite să stea la motelurile londoneze şi să joace patru sute de dolari la jocurile de noroc interzise. Peste mai puţin de o oră, el, Eddie Wolfnagle (fără iniţiala tatălui), pe vremuri dat afară din marină, avea să aibă o sută de mii de dolari. Ce-ar spune Vinnie şi ceilalţi din Canarsie de asta?

„Hei, Vinnie, ia uită-te la mine, nu sunt un tip grozav? Acum mă plimb prin paradis, diseară o să zbor cu avionul, la clasa întâi, înapoi la Los Angeles, iar mâine o să mă duc la concursul de popice şi, în numai câteva minute, o să am încă o mie de bătrâne, bani lichizi, în pălăria mea de două sute de dolari."

Scoase un strigăt puternic, ca un îndemn texan.

„Dă-i bătaie, Eddie", strigă, fără a se adresa cuiva.

Urcă din nou în maşină şi intră mai adânc în pădure. Trecu de alte Honda închiriate, parcate neglijent lângă cabinele din apropierea drumului. Un băştinaş solid, îmbrăcat într-o cămaşă roşie cu imprimeuri şi pantaloni de gata, se postă în mijlocul drumului şi-i făcu semn să oprească. Îi arătă lui Eddie o insignă.

– Poliţia statului, spuse el într-o engleză corectă. Îmi puteţi arăta permisul de conducere, vă rog?

– Sigur, spuse Eddie. S-a întâmplat ceva?

– Nu, domnule. O simplă verificare. Văd că sunteți de pe continent. [illegible], dacă opriți pe undeva. Luați cu dumneavoastră lucrurile de [illegible]. Se fură multe mașini prin insule. Tinerii punk, știți. Se urcă și o [illegible]. De aceea nu sunt bune încuietorile mașinilor ăstora închiriate. [illegible] deschise forțat.

– Mulțumesc, domnule ofițer.

– Da, domnule. Nu dorim să vă întoarceți acasă nervos.

Zâmbi.

– Asta-i drumul spre Mamalu Bay?

– Drept înainte, încă vreo zece mile. Nu vă puteți rătăci. Dar acolo, va trebui să întoarceți. E un drum care trece prin câmpul de lavă Haleakala, folosit doar de tâlhari. E foarte periculos.

– Exact asta intenționam să fac, spuse Eddie amabil și porni mai departe.

Hinge parcă mașina înainte să ajungă la podul de la cele Șapte Lacuri și porni mai departe pe jos. Urcă pe o parte a muntelui, până la marginea dinspre câmpul de lavă Haleakala și coborî apoi până la golful de la capătul drumului. Era ușor drumul de trei mile pe creasta muntelui. Și, deși era foarte cald și umiditatea era ridicată, Hinge nu transpira. Hinge nu transpira niciodată.

La câțiva metri de drum, se întoarse și intră din nou în frunzișul des. Se așeză, scoase o pungă de hârtie din buzunarul hainei și împrăștie conținutul pe jos: un trabuc, un pix, un mic pachet de vată, un termometru și un ac hipodermic.

După ce scoase mina, rupse pixul la ambele capete și introduse cilindrul obținut prin centrul trabucului. Suflă afară tutunul și privi prin trabuc. Strânse între degete unul din capete, pentru a masca orificiul. Apoi sparse termometrul și, ținând acul hipodermic între degete, scurse cu atenție două, trei picături de mercur prin deschizătură. Scoase apoi din buzunar un băț de chibrit, îl aprinse, îl stinse și-l răsuci prin urechea acului, închizând mercurul înăuntru. Legă capătul chibritului cu un tampon de vată și vârî săgeata confecționată printr-un capăt al trabucului. Băgă în gură celălalt capăt al trabucului, umplu punga de

hârtie cu gunoaiele rămase și o puse la loc în buzunar. Apoi se sprijini de un copac.

Pădurea deveni mai deasă și drumul se îngustă. O ploaie bruscă răpăi peste copaci. Păsările țipară, drept răspuns. Se întunecase atât de mult, încât trebui să aprindă farurile. Apoi, tot atât de brusc, razele soarelui se strecurară din nou printre copaci, umplând drumul de pete de lumină. Câteva mile mai departe, pădurea se termina brusc. În față se întindea câmpul de lavă, iar în stânga, cât vedeai cu ochii, Oceanul Pacific.

Locul era pustiu.

Eddie Wolfnagle începu să se simtă singur.

Ieși afară din mașină și se uită în jur. Nu mai era nici o altă mașină acolo. Nimic în afara oceanului, a pădurii din spatele lui și îngrozitorul râu de lavă pietrificată în față, cu încrețiturile negre, coborând pe panta muntelui direct în ocean – canalul de scurgere al unui vulcan care, cu mii de ani în urmă, inundase mai mult de jumătate din insulă, lăsând în urmă un crater mai mare decât Insula Manhattan. Platoul negru-cenușiu se întindea în fața lui, până la orizont. În stânga, acesta cobora într-o pantă domoală spre ocean, apoi se termina brusc într-un perete vertical, la vreo treizeci de metri deasupra apei.

„Isuse!" spuse el cu voce tare.

O barieră închidea drumul. Semnul bătut în cuie pe barieră spunea:

PERICOL! CÎMP DE LAVĂ. DRUM NESIGUR.
ACEST DRUM ESTE ÎNCHIS PERMANENT.
CEI CARE TREC VOR FI PEDEPSIȚI.
PARCUL NAȚIONAL HALEAKALA
DEPARTAMENTUL SILVIC AL SUA.

O rămurică pocni în spatele lui. Se întoarse și văzu un bărbat venind spre el. Era cam la fel de înalt ca Eddie și folosea o cracă drept baston.

Eddie fu puțin surprins. Dacă ăsta era Hinge, era un adevărat zdrahon. Tunsoare foarte bărbătească? Costum din poliester? Isuse, de unde venea? Era mai tânăr decât își imaginase Eddie și avea pielea albă.

motiv sau altul, Eddie se aşteptase ca Hinge să fie brunet. chiar cărunt. Dar tipul ăsta - la dracu'! - tipul ăsta de-abia dacă treizeci de ani.

- Hinge! îl strigă Wolfnagle pe bărbatul care-i zâmbi uşor şi încuviinţă din cap. Hei, e-n regulă! Eu sunt Eddie Wolfnagle.

Îşi strânseră mâinile şi Hinge spuse:

- Hai în maşină, în caz că vine cineva.

- Bună idee, spuse Eddie.

Se urcară în Honda.

- Unde-i maşina ta? întrebă Wolfnagle.

- Dorm în aer liber, răspunse Hinge. O milă şi ceva mai sus.

- Aha. Wolfnagle începu să se neliniştească. Visa la clipa asta de aproape două luni. Şi acum totul părea prea uşor.

- Ăăă... poate că... ăăă, ar trebui să-mi arăţi şi mie ceva. Ştii, nişte acte de identitate.

Hinge scoase un plic maro de hârtie din buzunarul de la piept şi-l ţinu cu două degete de un colţ.

- Asta ar trebui să fie de-ajuns, spuse el. Ai marfa?

- E aici.

Eddie scoase un rolfilm de treizeci şi cinci de milimetri din buzunarul hainei şi-l ţinu cu două degete, dar, când Hinge întinse mâna să-l ia, Eddie îl prinse în pumn.

- Păi...

Îşi frecă degetul mare de arătător şi zâmbi.

Pentru o clipă, ochii lui Hinge se făcură de gheaţă, dar îşi reveni rapid şi zâmbi. Îi înmână plicul lui Eddie. Eddie îi dădu filmul lui Hinge şi desfăcu plicul. Înăuntru erau pachete frumoase de hârtii de o sută. Le foşni cu dexteritatea unui crupier din Las Vegas.

Hinge scoase o lupă de bijutier din buzunar şi, fixând-o între sprânceană şi obraz, în ochiul drept, desfăşură o bucată de film, ţinând-o în lumină.

- Ce zici? întrebă Eddie, numărând încă.

- Până acum e bine. Ai filmat tot?

– Ai tot acolo, bătrâne. Planurile și actuala instalație. Exact așa cum a recomandat doctorul, nu?

– Da.

– Totul e acolo, spuse Eddie și chicoti ca un puști. Nici nu-mi vine să cred, nene. O sută de bătrâne. Știi ceva? Cred că taică-meu n-a câștigat o sută de bătrâne în toată viața lui nenorocită.

– Felicitări.

Eddie își scoase pălăria Stetson, aruncă plicul în ea și apoi și-o puse din nou pe cap.

– Uite, zise el, dacă mai ai nevoie de ceva, sunt omul tău, OK? Pot să fur și cârja unui șchiop, fără să-și dea seama decât când dă cu fundul de pământ.

– Ținem legătura.

– Am început să șterpelesc de la nouă ani. Prima mașină am furat-o la doisprezece. Nici nu vedeam bine peste volan. Până la șaisprezece ani aveam deja vreo două sute de furturi la activ. Nu m-au prins niciodată. N-am văzut niciodată interiorul vreunei închisori.

– Ai noroc.

– Talent. Puțin noroc, dar mai ales talent.

– Vreau să spun că ai noroc că n-ai ajuns niciodată la închisoare. Treaba asta cum ai făcut-o?

– Am ajuns la locul potrivit, în momentul potrivit. Paza de pe platformă era nimica toată. Planurile? Ăsta a fost un noroc. Le-au scos pe toate într-o noapte, ca să verifice ceva la stația de transfer. Când au terminat, m-au întrebat dacă pot să le duc înapoi. Am zis sigur, nici o problemă. Pe urmă, m-am oprit, pe drum, în camera mea, am scos vechiul meu Minolta și țac, țac, mi-am făcut rost de-o poliță de asigurare.

– Ai scos-o așa, din mânecă? N-aveai nici un plan?

– Te-ai prins. Dacă ești pe față, îți pică. Ei, știam că am ceva, înțelegi? Știam că cineva, undeva, ar vrea planurile astea. Nu trebuia decât să-l găsesc pe acel cineva. Și-ai apărut tu. Ce noroc!

Un amator, gândi Hinge. O întâmplare. Dar ce noroc că el aflase primul.

pot fi sigur că nu mai ai copii? Ai putea vinde materialul ăsta ...ților noștri.

...care-i chestia. Eu vreau să mai fac afaceri cu voi. Nu vreau ...craca de sub picioare.

...ceptabil, spuse Hinge.

...aici mergi în Camden, New Jersey, nu? Îl știu ca-n palmă. ...învârtit mult pe-acolo.

...

...lfnagle clipi.

...o să călătoresc puțin.

...eriți o excursie.

...a e. Ei, mai e ceva?

...Ai un foc?

...avea un foc? Sigur că avea. Avea chiar o brichetă Dunhill, asta ...scoase bricheta de aur, îi deschise capacul, o aprinse și se aplecă ...trabucul. Auzi un pufăit, văzu scrum împrăștiat din capătul ...și apoi simți o durere ascuțită în gât.

...început, crezu că l-a înțepat o albină. Se frecă neliniștit pe gât.

...lovi bordul mașinii și căzu pe podea.

...plecă și ridică obiectul. Era un fel de săgeată. O privi fix. Cu o ...tâmpă.

...vedea când bine, când mai puțin bine. Pielea începu să-l furnice. ...simțea nimic cu mâinile; picioarele îi amorțiseră.

...mâncăturile se transformară într-o durere ascuțită, ca de împun...apoi se înroșiți. Își simți pielea străpunsă de ace, apoi de cuțite. ...să îndepărteze durerea scărpinându-se, dar nu se putu mișca. Un ...uriaș îi strivea pieptul. Gâfâi, căutând mai mult aer. Dar nu se ...nimic.

...întoarse disperat spre Hinge, dar Hinge era o umbră neclară, ...la granița dintre realitate și irealitate. Wolfnagle arăta ca un ...uriaș, cu ochii ieșiți din orbite și buzele mișcându-i-se fără un su..., încercând să respire.

...o lovitură bună, direct în jugulară. Mercurul lucră rapid, la ...patruzeci de secunde de la atingerea venei, iar când Wolfnagle ...să se zvârcolească, Hinge îl prinse de brațe și îl ținu lipit de

scaun. Avea spasme puternice şi Hinge aproape că-l scăpă. Era mai puternic decât părea. Zvârcolirile durară cam un minut. Pe urmă, lui Wolfnagle începură să-i clănţăne dinţii, după care încremeni, cu gura încleştată. Din gâtul lui se auzi un zgomot înăbuşit şi corpul îi înţepeni. Ochii i se bulbucau şi privea cruciş.

Hinge îl mai ţinu câteva clipe, apoi îi dădu drumul. Wolfnagle păru să se micşoreze când alunecă încet în scaun. Brusc, bărbia îi căzu în piept. Hinge îi ridică pălăria şi plicul îi alunecă în mână. Se întinse şi luă săgeata dintre degetele înţepenite ale lui Wolfnagle. Îi presă două degete pe gât. Pulsul nu se mai simţea.

Hinge coborî din maşină. Vântul bătea dinspre ocean, făcând frunzele palmierilor să foşnească şi să şuiere peste craterul Haleakala. O pasăre ţipă şi ţâşni în sus, printre copaci. Apoi se lăsă liniştea. Până acum, totul mersese bine.

Merse pe partea lui Wolfnagle, decuplă frânele şi împinse maşina într-un arc uşor, până când aceasta ajunse cu faţa spre ocean. Între maşină şi ocean nu erau decât câţiva metri de lavă neagră, pietrificată. Privi în jur. Erau încă singuri. Porni motorul. Deschise capota şi trase în sus regulatorul automatic, cam trei centimetri. Motorul torcea. Se întoarse din nou la locul şoferului, apăsă ambreiajul cu bastonul, băgă în viteza întâi, ţinând portiera cu mâna liberă, apoi sări afară, decuplând ambreiajul şi trântind portiera. Motorul mergea la turaţia maximă. Maşina porni înainte, prinse viteză, lovi marginea stratului de lavă şi făcu un salt. Şerpui în derivă spre ocean, apoi se răsuci, pornind înapoi în sus spre pantă, clătinându-se, pe o distanţă de vreo patru metri, după care se smuci, dându-se peste cap până la marginea prăpastiei, unde se lovi uşor de stâncă şi căzu în gol, prăvălindu-se în ocean. Un şuvoi de apă ţâşni în sus şi fu dus mai departe de vântul puternic. Un prim val acoperi maşina, apoi încă unul şi încă unul până când Hinge văzu portbagajul. Apoi, un val puternic o izbi de zidul de lavă. Oceanul se înspumă şi se retrase. Maşina dispăruse.

Hinge se grăbi să intre din nou în pădure, merse până sus, pe creastă, şi se aşeză un moment. Era linişte, doar vântul şuiera şi valurile se izbeau de malul de dedesubt. Zâmbi, pricepând că mai ţinea încă trabucul în gură. Strânse trabucul în mână, ţinu palma întinsă, privind

[illegible] turunul este suflat de vânt, apoi arse punga de hârtie care conținea [illegible].

Hinge se simțea bine acum. Totul mersese fără probleme. Gata cu [illegible] ăsta mărunt. Scoase filmul, ținu bricheta aprinsă la unul din [illegible] și privi flacăra devorându-l. După aceea se întoarse la mașină.

Hinge nu dădu telefon înainte de a se întoarce pe aeroportul Honolulu. Acolo, formă 800 și rămase surprins de cât de repede obținu legătura.

- Da? răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.
- Raportez.
- Declină-ți identitatea.
- Hinge. Q–13.
- Banda merge.
- Jack s-a dus, Jack s-a întors...
- Vocea recunoscută. Identificare pozitivă. Cine e legătura ta?
- Quill.
- Verificare.

Așteptă aproape un minut și apoi cineva răspunse.

- Aici Quill.
- Am contactat persoana. Informația a fost recuperată și distrusă.
- Excelent. Și persoana?
- Lichidată.
- Bun. Ceva probleme?
- Nici o problemă.
- Îmi pare rău că a trebuit să-ți întrerupi vacanța.
- A mers bine. Mă întorc la hotelul Royal Hawaiian înainte de cină.
- Mulțumesc. La mulți ani!
- Mulțumesc, la fel. Salut.

PATRU

Era o cameră imensă, amenințătoare prin întunecimea ei, prin formele sculptate de mână din jurul tavanelor înalte de trei metri, greu de distins printre umbrele lugubre aruncate de o mică lampă orientală, așezată într-un colț. Podelele din lemn negeluit, fără covoare, luceau ca un patinoar, iar colțurile erau o masă de umbre. Singurele ferestre din cameră, ce se întindeau pe un perete întreg, fuseseră odată uși ce dădeau spre terasă; acum dezvăluiau o seră fără ferestre, plină de ferigi tropicale și de plante fără flori. Cele trei sau patru lumini mai puternice de pe podeaua serei îi accentuau verdeața, dar nu reușeau decât să creeze siluete amenințătoare celor câteva piese de mobilier ce se aflau în camera principală.

Temperatura din cameră era exact douăzeci și opt de grade; întotdeauna erau exact douăzeci și opt de grade.

Locul acesta era liniștit ca o bibliotecă. Excepție făcea ticăitul continuu, ca al unei bombe cu explozie întârziată, marcând scurgerea ultimelor minute ale vieții cuiva.

Lângă ușă era un ansamblu de piese de mobilă îmbrăcate în piele: două fotolii mari și o sofa lungă de vreo doi metri, despărțite de o masă joasă din lemn de tec. Măsuțele dintr-o parte și alta a sofalei erau făcute tot din tec, în ton cu masa joasă și, pe fiecare din ele era câte o lampă filipineză în formă de coș. Pe masa joasă nu era decât o scrumieră orientală, imensă.

dintre celelalte colțuri ale camerei erau goale, cu excepția unor ...ice, reprezentând niște câini fioroși, cu capul plat, ce stăteau ...i sub ferigile înalte.

...lt colț era dominat de un birou mare de campanie, cu opt ... cu spătare tari în fața lui. Pe birou nu era nimic, în afara unei ... lemn demodate, pentru scrisori, o scrumieră mare, o agendă ... piele și o lampă roșie, sofisticată, în formă de Buddha, cu un ... demodat, cu franjuri și șnur.

...utia.

... o cutie albă, obișnuită, cam de mărimea unui dicționar mare. ...ată cu o fundă roșie, asemenea unui cadou de Crăciun.

...mul din spatele biroului se înălța ca un tron, spătarul său mare și ... profilându-se în penumbră. Un nor de fum se ridica deasupra ...ului. Singura lampă aprinsă era cea în formă de Buddha. Arunca o ... stranie peste birou, învăluind cutia albă în umbre adânci. Căl- ... aspira fumul ce venea dinspre scaun și îl trimitea în mici vâr- ..., în sus, spre abajur.

Din cutie se auzi un zgomot, ca un foșnet. Capacul cutiei se ridică ..., apoi rămase din nou nemișcat.

...rbatul din scaun se aplecă în față. Chipul îi era prelung și îngust. ...eva smocuri de păr subțire și alb erau pieptănate cu grijă dintr-o ... în alta a capului său scheletic. Obrajii îi erau foarte trași, fiecare ... încrețitură fiind accentuate de lumina lămpii; bărbia îi era fermă ... pe gât venele îi ieșeau în evidență, ca niște corzi întinse. Era un ... din trecut, din cărțile de istorie, din vechile jurnale și reviste, un chip ...ru, de vultur, promițând victoria, dar simțind încă gustul amar al ...fringerii, un chip răzbunător, evocând mânia lui Moise și zelul lui ... Brown.

Generalul Hooker. Hook. Se spusese că era un geniu militar, fiind ...parat de militari și de istorici cu Alexandru cel Mare, Stonewall ...son și Patton. Hooker fusese izgonit din Filipine de către japonezi ... începutul războiului. Devenise arhitectul războiului din Pacific, ...ând fiecare mișcare strategică și apropiindu-se tot mai mult de ...urile japoneze.

Hooker devenise aproape o legendă. Afurisitul ăla, își spuse el. Se gândea la Douglas MacArthur. Dugout Doug[1], care condusese războiul din Australia, în timp ce Hook înainta greoi, de la un atol pustiu la altul, în însângeratul marș spre Japonia. E adevărat, nemernicul se grăbise cu laudele pentru victoriile lui Hooker, dar știa cum și când să se adreseze presei și, până la urmă, mantia victoriei se așezase pe umerii lui MacArthur. Afurisitul nu putea fi depășit. În ziua în care căzuse Corregidor – una dintre cele mai întunecate zile din istoria Americii – în timp ce toți erau în panică, neștiind cum să facă publică această știre, păcătosul transformase măcelul într-un cor al victoriei sale personale, cu porcăria lui de „Mă voi întoarce", care devenise un slogan, un strigăt de război, un „Amintiți-vă de Alamo" al celui de-al Doilea Război Mondial. Dar chiar și Hook trebuise să cedeze afurisitului, căci era și o promisiune de victorie, de care nimeni nu se îndoia. Și când se întorsese într-adevăr, cu rahatul ăla de „M-am întors", cu toții știau că se sfârșise. Fotografii chiar îl făcuseră să pară că merge pe apă, doar pentru eventualitatea că s-ar îndoi cineva de el.

Deci, MacArthur deveni o legendă, iar Hook deveni doar un erou popular, la fel ca Wainwright, Chennault, Stilwell și alți câțiva.

După asta, nu mai aveau în față decât dezastrul. Hooker îl simțea venind. Oamenii erau sătui de război. MacArthur fu scos din serviciu în Coreea. Un război era pe cale să izbucnească în Indochina. Iar Hook cunoștea Orientul, știa că Vietnamul, așa cum avea să fie cunoscut, nu era un loc unde să te afli.

„Cară-te.

Lasă-l pe Westmoreland sau altă persoană celebră să-și asume responsabilitatea pentru Vietnam."

Hook se retrase. Avea alte lucruri de făcut.

Doi ani mai târziu, rigorile acestor ani își cerură obolul. Un atac de inimă aproape îl ucise de Hooker. Ticăitul din cameră venea din pieptul lui; era un stimulator cardiac, destul de vechi, dar eficient și mult prea dificil de înlocuit. Era ceea ce-i amintea în permanență de faptul că e

[1] Dugout Doug – joc de cuvinte. Dougout – ofițer din rezervă, reactivat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

și că, într-o zi, acesta va fi mesagerul morții. Când sunetul său prevestitor se va opri, în acea fracțiune de secundă, înainte ca totul să explodeze, odată cu el, Hooker va ști că este un om mort. Între timp, voința îi sfidează pronosticurile; avea aproape șaptezeci și cinci de ani, dar își păstra încă sclipirile și obsesiile unui bărbat cu mult mai tânăr.

Se auzi o ciocănitură în ușă.

– Dacă ești tu, Garvey... intră!

Vocea era și ea de neuitat. Gravă, poruncitoare, autoritară, intimidantă și totuși paternă; o voce care dădea fiecărui cuvânt liniște și calm. Un corespondent de război scrisese odată că: „Pentru a ști ce vrea cu adevărat Dumnezeu, nu e nevoie decât să-l asculți pe generalul Alexander Lee Hooker vorbind".

Ușa se deschise și Garvey intră în cameră. Era cel mai vechi prieten al lui Hooker și cel mai apropiat asistent în timpul războiului și, deși amândoi ieșiseră la pensie de cel puțin cincisprezece ani, Garvey, care avea doar cu un an mai puțin de șaizeci, încă își păstra ținuta bătoasă a unui ofițer de marină. Rămase la ordin, în fața biroului. Hooker și Garvey, doi bărbați născuți pentru a fi militari, cu inimile și mintea modelate inexorabil de sunetul goarnei, retrași într-o lume străină iubitorilor de pace, visând încă la o ultimă bătălie, deși visul murise cu ani în urmă; doi bărbați a căror prietenie rămânea pe locul doi numai când venea vorba de șarada pe care continuau s-o joace.

– Bună seara, generale, spuse Garvey. La mulți ani!

Ochii îi rătăciră spre cutie.

Ochii albaștri, duri ai lui Hooker priveau fix, dincolo de pipa lungă, arhaică, din lut, pe care o fuma, concentrat la cutie.

– Mulțumesc, Jess. Asemenea. Pe loc repaus, ia loc.

– Mulțumesc, domnule.

– Hai să ne ocupăm întâi de lucrurile plăcute.

Întinse mâna în spate, în întuneric, spre sticla de șampanie din frapiera de argint, așezată pe o măsuță din spatele scaunului său. Turnă în două pahare și-i dădu unul lui Garvey.

– Pentru divizie, spuse el.

Garvey toastă și el și paharele fură ciocnite, scoțând un clinchet în solitudinea camerei. Garvey luă o înghițitură, plescăi și se lăsă pe spătarul scaunului, privind în sus, în întuneric.

– Taittinger, cu siguranță.

Mai luă o înghițitură, își țuguie buzele și lăsă bulele să-i gâdile limba.

– Mmm, șaptezeci și unu, aș spune.

Bărbatul mai în vârstă râse.

– Nu pot să te păcălesc. Niciodată n-am reușit. Ei bine, să bem pentru toți anii ăștia. A trecut mult timp, Jess.

– Mai exact patruzeci de ani, generale. Am intrat sub comanda ta la Hickam Field, la Revelionul din 1939. Aveam nouăsprezece ani și eram locotenent.

– Cel mai bun din câți am văzut. Obișnuiam să le spun ofițerilor mei: „Garvey ăsta poate ajunge un alt Custer. O să fie maior înainte să aibă treizeci de ani".

– N-am reușit chiar înainte de treizeci, spuse Garvey.

– Hmmm. Au fost multe dezamăgiri în războiul ăla. Și urmările lor... La naiba, afurisitul ăla să facă politică așa, în ultima clipă. Ar fi trebuit să se lupte cu Truman pentru Hiroshima. Ar fi trebuit să ne lase pe noi să mergem acolo și să facem treaba ca lumea. Meritam lovitura aia. La dracu', *o meritam*. El trebuia să-și facă numărul în Filipine. Noi ne-am câștigat dreptul pentru Japonia.

Era o plângere des auzită când cei doi bărbați erau împreună.

Privi în jos, în pahar, urmărind bulele de acid urcând spre suprafață.

– Ce dracu', spuse el în sfârșit, totul e doar istorie. Copiii adorm când li se predă asta la școală. Toți s-au dus acum, fie ei binecuvântați. Cel puțin, noi am câștigat războiul. E ultimul război nenorocit pe care l-am câștigat.

Își ridică din nou paharul.

– Pot să fumez? întrebă Garvey.

– Sigur că da, Jess. Lampa pentru fumat e întotdeauna aprinsă pentru tine.

Hooker întinse mâna spre un sertar al biroului, scoase din el o cutie învelită în hârtie argintie și împinse pachetul peste birou.

– Un mic dar, ca să începi anul cu bine, Jess. Cu mulțumiri pentru toți anii frumoși.

Era o tradiție pentru ei să-și facă daruri de Anul Nou. Garvey îi întinse lui Hooker un pachet asemănător, ceva mai mic.

– La mulți ani și ție, generale. Privi o clipă în spate, spre cutie, apoi îl urmări pe Hooker cum desface cadoul. Era un lanț de ceas de buzunar, o replică a emblemei Diviziei First Island, vechiul regiment al lui Hooker, gravat în aur cu mottoul „Primul care acostează, primul care luptă", sub două baionete încrucișate.

Hooker era vizibil mișcat.

– Dumnezeule, bătrâne, asta-i ceva ce trebuie prețuit. Da, domnule, o voi purta când voi fi îngropat.

– Mulțumesc, spuse Garvey și zâmbi satisfăcut.

Din cutie se auzi un zgomot. Un râcâit. Garvey aruncă o privire neliniștită spre cutie, dar nu spuse nimic.

– Domnule, acum e rândul tău, spuse Hooker, și Garvey rupse hârtia argintie în care era împachetat cadoul său.

Era un pocal de vin, din cositor, făcut manual, cu numele destinatarului gravat în partea de jos. Pe o latură avea înscris: „General-maior J.W. Garvey, Armata SUA (în rezervă)".

Garvey ridică potirul, ținându-l de picior.

– Superb, domnule. E făcut cu măiestrie.

– Ei, îți cunosc dragostea pentru struguri. Era timpul să ai o cupă așa cum trebuie.

Un nou zgomot, mai insistent, se auzi din cutie. Capacul cutiei se ridică din nou, doar un milimetru.

Hooker scăpără un chibrit și-și reaprinse pipa.

– A sosit cam acum o oră, spuse el, fără să se uite la cutie. Împachetat ca un cadou de Crăciun. Păgân afurisit!

Deschise sertarul din mijlocul biroului și scoase un cuțit, un stilet amenințător, cu o lamă curbată și un mâner lucrat de mână și îmbrăcat în piele. Trecu lama ascuțită a cuțitului sub legături, întoarse ușor cutia și scoase legăturile. Cu vârful cuțitului deschise capacul și-l dădu la o parte.

Îl auziră, înainte să-l vadă. Zgâriind, alunecând pe fundul cutiei și pe marginea ei.

Hooker îi văzu întâi coarnele, cei doi colți ce-i ieșeau imediat deasupra ochilor și al treilea, ca un ac, între ei.

Era de un verde deschis, cu ochii bulbucați sub cutele de piele încrețită și cu coada mișcându-i-se încet, dintr-o parte în alta.

Avea vreo douăzeci și cinci de centimetri. Hooker cunoștea specia, toate cele optzeci de varietăți de *Chamaeleontidae*. Îi studia de treizeci și șase de ani. Acesta era un *Chamaeleon jacksoni*. Din Africa, cel mai sigur, deși putea proveni din Madagascar. Ochii i se mișcau independenți unul de altul, căutând prada înainte ca aceștia să se fixeze asupra ei și limba să atace. Era arogant – toți erau aroganți.

Se târî pe marginea cutiei și apoi de-a lungul biroului, până la marginea lămpii, unde începu să urce încet pe burta lui Buddha. Se schimbă încet, ochii prinzând schimbarea razelor de lumină ale noii culori, semnalând sistemului nervos până la celulele din piele. Întâi deveni maroniu, de culoarea noroiului, apoi bej, roz, apoi roșu-sângeriu ca o salamandră. Limba continua să cerceteze aerul, capul îi era întors, iar ochii studiau întunericul din spatele biroului. Apoi se întoarse și se deplasă spre cutia de scrisori.

Hooker îl urmări schimbându-și din nou culoarea, de data aceasta căpătând nuanța lemnului de tec.

Băgă mâna în cutie și luă un bilet. Mâna îi tremură când citi.

– Ce zice? întrebă Garvey. Hooker i-l întinse. Pe bucata de hârtie erau trei nume:

AQUILA
THOREAU
WOLFNAGLE

– E peste tot, mormăi Hooker, e ca aburul, ca ceața murdară.

Lăsă în jos cutia, privi înăuntru și se opri un moment înainte să ia dinăuntru un ceas bărbătesc de aur. Îl întoarse pe spate și citi numele gravat acolo.

[illegible] avem încă pe Bradley, spuse Garvey. E unul dintre cei mai [illegible] din lume. Dacă cineva îl poate lichida pe Camelon, atunci [illegible].

[illegible] sem că nu, șopti Hooker și vocea îi tremură de mânie. Acesta e [illegible] lui Bradley.

CARTEA A DOUA

Un prieten adevărat te înjunghie
întotdeauna din față.

OSCAR WILDE

UNU

Vântul rece de februarie șuiera dinspre Golful Boston.

Eliza Gunn și George Gentry stăteau zgribuliți în arcada unei uși, adăpostindu-se de zăpada răscolită de vânt. Mașina era parcată puțin mai departe. James, omul de la sonorizare, un vechi hippy, care era înzestrat cu puțin mai solid decât Eliza, stătea în mașină, ca de obicei, cu pălăria de cowboy trasă peste ochi, cu caloriferul deschis, ascultând Top Forty, în timp ce ei înghețau afară, pe Foster Street.

Erau patru zile de când o urmăreau pe Ellen Delaney, procedând ca FBI-ul, schimbând mașinile de două ori pe zi și ținând legătura permanent cu postul TV CB Canalul 11. Până acum fusese o pierdere de timp. Dar George știa că nu trebuie să se plângă. În clipa în care ar fi făcut-o, femeia Delaney ar fi făcut o prostie. Eliza avea instincte ciudate, dar se dovedeau reale. Așa că George își ținea gura închisă, gulerul jachetei tras în sus și capul băgat între umeri.

– Fac pneumonie, spuse el. Cineva ar trebui să-ți pună o etichetă pe fund, pe care să scrie: „Atenție, chirurgul-șef a hotărât că Eliza Gunn este dăunătoare sănătății dumneavoastră".

– Un tip masiv ca tine, se plânge! spuse ea. Ar trebui să-ți fie rușine.

– Am șanse de trei ori mai mari decât tine să răcesc, bombăni el.

George Gentry era ceva mai înalt de un metru optzeci și greutatea lui varia între nouăzeci și o sută de kilograme, în funcție de cât mânca. Eliza Gunn de-abia dacă avea un metru șaizeci și cântărea patruzeci și cinci de kilograme, indiferent cât mânca. Înghețau în arcada ușii, pentru că Eliza avea o bănuială.

– Cum se face că James stă întotdeauna în mașină și eu în stradă?

- Conduce mai bine decât tine.

- Fir-aș al dracului!

- Georgie...

- Nu mă duce pe mine cu zăhărelul.

- Ai încredere, Georgie, băiete. Instinctele mele lucrează. Tot sistemul funcționează.

- Ultima dată când s-a întâmplat, spuse George jalnic, am fost păziți de patru gorile mafiote, în timp ce-ți înregistram interviul exclusiv cu Tomatoes Nu-știu-cum.

- Garganzola.

- Rahat. Nu-l cheamă Garganzola. Tomatoes Garganzola. Sună ca o mâncare dintr-un meniu mexican. Tot timpul n-am făcut decât să mă gândesc că o să pui o întrebare inoportună și că o să sfârșim cu toții în fundația vreunui pod în construcție.

- Dar n-a fost așa. Și, în afară de asta, Tomatoes a fost drăguț.

- Da. Procuratura îl urmărea, FBI-ul îl urmărea, toată lumea, în afară de Corpul de Marină, voia să pună mâna pe el pentru falsurile din registre și tu, pentru numele lui Dumnezeu, zici că era drăguț.

- Am câștigat un premiu Emmy cu asta, Georgie.

- Eu muncesc pentru salariu, nu pentru glorie.

- Of, la dracu'!

George începu să râdă. Întotdeauna râdea când o auzea înjurând. Parcă auzea un copil suduind.

Ea ignoră frigul, privind clădirea de birouri prin binoclu.

- Dacă aveam... începu el.

- George!

- Hâh?

- Uite-o, spuse Eliza.

- Dă-mi să văd!

Îi întinse binoclul.

- Iese din bancă, îmbrăcată într-o haină de nurcă.

- Da' ce zici de părul blond?

Ea luă binoclul și îl focalizâ pe femeia Delaney - înaltă peste un metru șaptezeci și cinci. Eliza verifică încă o dată, privind mai ales picioarele, mersul. Era sigur Ellen Delaney. Era absolut sigură.

- E o perucă. Uită-te la haină. Aș recunoaște marca asta oriunde. O purta și în ziua în care a dispărut Caldwell. Trebuie să fi costat pe puțin șase mii.

- Știi câte haine de nurcă sunt în Boston?

- Nu ca asta. Asta-i o nurcă făcută cadou unei iubite, George.

Femeia, purtând mănuși și strângându-și haina pe lângă corp, porni pe Foster, spre Congres.

- Asta-i exact genul de haină pe care șeful celei mai mari bănci din Boston i-ar face-o cadou iubitei sale, spuse ea, încă urmărind-o cu privirea.

- Și acum? întrebă George.

- Se îndreaptă spre Congres, spuse Eliza. Dă-mi aparatul de emisie-recepție. O s-o urmăresc. Tu du-te în mașină cu James și fiți pe recepție, în caz că se hotărăște să facă vreo mișcare.

- Tu ești convinsă că o să facă.

- Mai devreme sau mai târziu. E o femeie îndrăgostită, George, și eu știu cum gândește o femeie îndrăgostită. O să vrea să-și vadă iubitul.

Luă aparatul de emisie-recepție și, cu părul zbârlit de vânt, porni în fugă, picioarele ei micuțe îndreptând-o pe strada viscolită de zăpadă.

George merse după colț, la mașina Elizei, un Olds verde închis, a cărui parte din față arăta de parcă ar fi fost folosit de mai multe ori drept berbece. Urcă în mașină și opri radioul.

- N-o să-ți vină să crezi, spuse George celui care se ocupa de sunet, dar chiar a descoperit-o pe femeia Delaney.

- Ba cred, spuse James și râse. M-am înșelat de prea multe ori ca să nu cred.

- Știi cum a reperat-o?

- Spune-mi!

- După haina de nurcă.

James râse din nou.

- Asta e bună, spuse el, dacă a nimerit-o.

– Încă cinci minute în ușa aia nenorocită și ajungeam la terapie intensivă.

Eliza o urmări pe femeia înaltă, îmbrăcată în haina de nurcă, pe Foster către Salem și apoi către Congres. Femeia intră într-o farmacie și merse direct la ghișeul de rețete, din spate.

Eliza traversă strada și privi afișele din fața teatrului, stând cu spatele spre farmacie.

– E.G. aici, mă auziți? spuse ea în aparatul de emisie-recepție.

– Te auzim, răspunse George.

– Salem și Congres, vizavi de farmacia Rexall. Apropiați-vă!

– Venim.

Ellen Delaney luă un pachet, semnă o chitanță și ieși. Porni în sus spre Congres din nou, apoi coti brusc, traversând pe partea Elizei, făcu semn unui taxi, sări în el și se îndreptă înapoi spre Congres, în direcția opusă.

Fir-ar să fie! își spuse Eliza.

Oldsul verde apăru câteva minute mai târziu și ea se urcă în el.

– Întoarce! E în taxiul galben, mergând înapoi, pe acolo, țipă ea.

James învârti Oldsul într-un viraj strâns, blocă trecerea unui camion, aproape o luă în sus în curbă și porni cu scrâșnete de roți după taxi.

– Ne-a văzut? întrebă el.

– Nuu, spuse Eliza. A văzut doar prea multe filme cu James Bond.

– Se îndreaptă spre tunel, spuse James.

– La dracu', Caldwell n-ar fi fost prins nici mort în nordul Bostonului, răspunse George.

– Probabil și el speră că toți cred asta, spuse Eliza.

Urmăriră taxiul prin tunel, apoi în zona de nord. Mergea încet, făcând slalom printre camioanele și furgonetele care aglomerau strada îngustă din zona pieței.

– Asta a mai domolit-o, zise James.

Taxiul coti pe o stradă liniștită, cu case restaurate și opri. Femeia ieși, privi în jur și intră într-una dintre case.

– Și e acolo, înăuntru. Pun pariu pe salariul pe o săptămână.
– Îți instinctul, Gunn? întrebă George sceptic.
– Intuiție, spuse ea. O urmărim de... patru zile? Caldwell e diabetic. Pun pariu că i-a cumpărat insulină pentru o săptămână.
– Vrei să trecem ușor prin fața casei? întrebă James.
– Mai bine stăm aici și vedem ce se întâmplă. Nu-i văd nicăieri Mercedesul.
– Dă-mi să mă uit puțin cu binoclul, zise George și începu să inspecteze zona.
Se concentră asupra casei în care intrase femeia.
– Are un garaj interior, spuse el.
– Deci asta era cu lipsa Mercedesului.
– Unde-i echipamentul? întrebă Eliza.
– În spate, pe jos, în caz că avem nevoie de el rapid.
– Bun.
– Dacă el e acolo, n-o să iasă, spuse George.
– Avem de-a face cu un tip cu veleități sportive, George. Aleargă zece mile pe zi, spuse Eliza. Cât poate sta închis fără să iasă să ia aer?
– Dacă e înăuntru, zise George.
– Da, spuse James, și dacă e, de unde știi că n-a alergat în fiecare dimineață? Nimeni nu-l caută aici.
– Ba, spuse George, cel puțin e un loc nou. Știm toate celelalte locuri pe unde a umblat femeia asta.
– Și eu mi-am dat seama, zise Eliza.
Trecură cincisprezece minute. Apoi douăzeci. Treizeci. Nimic. George verifică din nou strada prin binoclu.
– Mooney o să ne rupă gâtul dacă nu apărem curând cu ceva. De patru zile o urmărim pe această presupusă iubită a lui.
– Este iubita lui. Nu-i nici un dubiu.
– Poate că a răcit și și-a cumpărat niște pastile, spuse James.
– Poate că nu, zise George. Uite-acolo.
Ușa garajului se ridică încet.
– Ea-i, spuse Eliza. Blochează ieșirea, să nu poată pleca.

James băgă maşina în marşarier şi acceleră nebuneşte, mergând cu spatele. Opri cu scrâşnete de roţi în faţa ieşirii din garaj, tocmai când Mercedesul ieşea. Eliza coborî în fugă din maşină.

În maşină era Jonathan Caldwell cu Ellen Delaney.

Ellen Delaney dădu maşina înapoi, în garaj, dar Eliza alergă pe lângă ei şi intră în garaj, înainte să se închidă uşa.

Erau acolo. Capcană mexicană. Caldwell, care fusese cândva boxer de categorie mijlocie la Harvard, o privea prin apărătoarea de vânt cu ochii săi albaştri, ca de gheaţă, scăpărând de mânie. Eliza îi întoarse privirea.

- Încălcaţi o proprietate privată, spuse el, în sfârşit, cu vocea tremurând de furie.

- Domnule Caldwell, ştiţi cine sunt?

- Ştiu cine eşti, spuse el direct.

- Domnule Caldwell, nimeni nu a auzit şi versiunea dumneavoastră în privinţa dezastrului. O să fac un târg cu dumneavoastră. Vă dau cinci minute. Puteţi spune orice doriţi.

- Şi dacă refuz?

Eliza îl privi fix şi, un moment, nu spuse nimic. Apoi zâmbi.

- N-aţi face asta. Sunteţi prea deştept ca să refuzaţi cinci minute de emisie, gratis.

El înclină din cap spre prietena lui.

- Dar ea nu e implicată. Nu discutăm decât noi doi.

- S-a făcut.

Când uşa garajului se deschise din nou, un minut sau două mai târziu, băieţii stăteau chiar acolo, la intrare. George avea camera video pe umăr, iar James era pregătit. Erau gata de înregistrare. O cunoşteau foarte bine pe Eliza lor.

DOI

În timp ce Eliza îl intervieva pe Caldwell, în Japonia era noapte.

Kei conduse vechea Toyota pe un drum cu pietriș, ce șerpuia printre șiruri de pini îndoiți de vânt și, când ajunse în vârful muntelui, văzură orașul Tokyo sclipind sub ei, la cincisprezece mile depărtare, ca o constelație ce se reflecta în apa mării. Erau într-o parcare plină cu Mercedesuri, limuzine Rolls-Royce și altele americane și, pe ici pe colo, câte un Datsun seria Z. Clădirea era rotundă, cu trei etaje și foarte modernă, construită din lemn de tec și sequoia curbat la abur, cu balcoane ce se întindeau pe jumătate din circumferință și ieșeau în afară, peste stâncile orientate spre oraș. Intrarea principală era pe partea opusă a clădirii și, în timp ce Kei parca, cel mai masiv oriental pe care Gruber îl văzuse vreodată ieși pe ușa de la intrare, ea însăși imensă, înaltă de aproape patru metri, din lemn de tec, groasă de câțiva centimetri, colorată în albastru regal. Portarul, care îl ajută pe Gruber să coboare de pe locul din spate, arăta ca un boxer profesionist și era îmbrăcat într-un *gi* clasic, din mătase neagră.

– Parchez și vin imediat, spuse Kei și conduse pe lângă clădire, oprind mașina cu patru uși între două limuzine europene, mari și negre. Era suplu, agil și atrăgător, într-un fel stoic, purta blugi americani și pantofi de sport Nike, o bluză albastru-închis, din mătase naturală crudă și o bentiță neagră pe frunte, care-i ținea părul negru și des. Avea poate douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani și aproape un metru optzeci.

Când Kei se întoarse, Gruber stătea în întuneric, la intrare. Era evident furios. Gruber era un bărbat masiv și se păstra într-o condiție

fizică perfectă. Talia îi era îngustă și bine făcută, spatele drept, iar părul castaniu, puțin încărunțit, era tuns scurt, milităreşte. Kei îl simți pe Gruber tensionat, încărcat ca o sursă electrică. Pielea îi era gri ca plumbul și aproape i se putea citi în ochi că de-o viață ucisese oameni, fără să aibă cel mai mic sentiment de regret.

– Uite, nu-mi place ce se petrece, spuse Gruber cu o voce joasă și monotonă, fără a-și ascunde accentul german. Mă-nzelegi? Nu mă mai lăza zingur. Zind pe teren zdrain aici.

– Cum? zise Kei.

„La dracu', gândi Gruber, luptându-se să-și păstreze cumpătul, e tare dificil să ai de-a face cu orientali."

– Eu zi gu dine, zdam îmbreună. Da? Înzelegi asta?

– Sigur, spuse Kei. Acum, ascultă-mă tu. Ăsta e un club particular, al unor japonezi, și mai ales americani și europeni care trăiesc în Japonia. Am o invitație foarte greu de obținut; a costat douăzeci și cinci de mii de yeni. Tu mi-ai dat cincizeci de dolari americani, asta-i doișpe mii de yeni, așa că îmi datorezi încă treișpe mii, corect?

– Ți-am zbus, dagă fata azda îl știe pe Camelon zi eu obzin ce am nevoie, o să-ți dau triplu, da? Triplu, da? Triplu, bine? Asta înzeamnă încă treizeci și nouă de mii. Da, numai dagă dau de Cameleon. Dacă nu, nu-ți dau nimic.

Kei înclină din cap.

– De acord. Acum, ascultă-mă bine. Înăuntru e spectacol, da' n-avem timp pentru asta.

– Ce fel de zbecdacol?

– Îți spun, n-avem timp de spectacol. Vrei să vezi, ne întoarcem altă dată. Tu trebuie să mergi la baie; faci o baie de aburi, ca să te pregătești pentru masaj. *Maiko*, fata care o să-ți facă masajul, ea o să fie cea cu care trebuie să vorbești.

– *Maiko*? Ce dracu' e asta?

– Se pregătește să devină gheișă.

– O amatoare, hm? Are și un nume?

– Numele ei e Suji. Știe ce vrei. Ea o să înceapă să vorbească, *hai*. Așa că o să știi că e ea. Tu asculți doar. Dar trebuie să ne grăbim, să nu

spectacolul înainte. S-ar putea să fie aglomerație după aceea.
vorbi dacă mai sunt și alții acolo.
de ce baie de aburi? Nici nu-mi place zã fac baie de aburi.
e un club foarte tradițional, deși puțin cam ciudat. Ar fi o
nu faci saună.
mormăi ceva în germană și îl urmă pe Kei într-o mică anti-
cu tavanul jos, simplu mobilată, dar elegantă. Lumina difuză
de globurile ce atârnau deasupra, la cele două capete ale
o foarte prețioasă piesă antică, a cărei parte din față era aco-
cu spirale, sculptate manual. În fața biroului, pe jos, era un
oriental, iar în *tokonama*, micul alcov din spatele biroului, se
superb aranjament floral. Gheișa de la birou era la fel de elegan-
o femeie în miniatură. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, purta
inel de jad pe degetul mic de la mâna stângă, gura îi era o
roșie pe fața fardată cu alb, iar părul negru ca noaptea era prins
coadă pe o parte, cu o clemă de jad. Purta un chimono alb din
pură, cu un cordon lat, de un surprinzător roșu sângeriu, care
potrivea perfect cu culoarea buzelor. Când vorbi, vocea îi răsună
ca un clinchet de clopoțel.

- *Konbanwa.*

Kei înclină din cap și-i răspunse:

- Bună seara.

Ea zâmbi și înclină din cap drept răspuns.

- *Tegami o onegai itashimasu.*

- *Hai.*

Kei scoase o scrisoare și i-o întinse.

- *Domo arigato gozaimasu.*

- *Do itashimashite.*

Ea citi încet.

Undeva, în interiorul clădirii, de dincolo de uși și de pereți, Gruber auzi ritmul încet și solitar al unei tobe *taiko*, iar în aer se simți un delicat parfum de tămâie. Și, în timp ce Gruber încerca să se concentreze la afaceri, se trezi stârnit de acest loc, fără a se putea controla, stârnit de o promisiune senzuală, imposibil de ignorat.

Asta-i o afacere, își spuse. Plăcerea poate să aștepte. Și totuși, parfumul, loviturile puternice și ritmice ale tobei, frumusețea tinerei ghei[șe] spulberau concentrarea.

Când termină de citit scrisoarea, ea privi o clipă spre Gruber, apoi îl întrebă pe Kei:

– *Kochira wa Gruber-san desuka?*

– *Hai.*

Ea împături scrisoarea, o puse într-unul din sertarele biroului, arun[că] o privire scurtă spre Gruber și, cu un zâmbet abia schițat, făcu semn spre o altă ușă, apăsând în același timp un buton aflat sub piciorul ei. La ușă se auzi un declic slab. Kei deschise ușa și-l pofti pe Gruber în Takara Shu. Singura lumină din interiorul imens părea să vină de undeva, de lângă tavan, dar era atât de subtilă și de difuză, încât îi trebuiră lui Gruber câteva momente să se poată obișnui cu ea, după care începu să studieze interiorul clubului. Într-o cameră circulară, la vreo doi metri de tavan, se afla o arenă acoperită cu pluș. În mijloc, era o mică scenă, de la care porneau, ca niște dâre de apă, mai multe etaje și rânduri circulare, ce răsăreau unele deasupra celorlalte, ca niște trepte uriașe, către un punct aflat undeva pe la jumătatea domului. Nu exista nici o fereastră. Pe fiecare treaptă erau mai multe nișe, separate de măsuțe. În încăpere nu exista nici o lampă, iar în fiecare dintre nișe erau saltele suprapuse și cuverturi, folosite de obicei pentru dormit. Majoritatea alcovurilor erau ocupate: unele de un singur cuplu, altele chiar de câte șase persoane. Fețele lor păreau apariții cețoase în lumina difuză.

Muzica, un cântec de dragoste japonez, era cântată de trei gheișe, care stăteau pe scena din mijlocul camerei. Când Kei și Gruber intrară, singurul sunet care se auzea era ritmul încet al *taiko*-ului, acompaniat de un murmur prevestitor, ce venea din camera aglomerată. Apoi, tobei i se alătură *samisen*-ul, chitara japoneză cu trei coarde ce suna întotdeauna puțin dezacordat și, după două, trei bătăi, flautul.

În ciuda profesiei sale, Gruber reușise de-a lungul anilor să-și cizeleze puțin gusturile și, o dată, chiar jucase rolul unui decorator de interior, ca acoperire într-o misiune. Locul ăsta este o minune, de o eleganță pură, se gândi; tot ceea ce se află în cameră este important.

[illegible] de japonezi, trebuie să le dai ceea ce e al lor, au gusturi

[illegible] momente, Gruber își dădu seama că toți cei din cameră [illegible] ațintiți în sus, spre tavan, la opt metri înălțime, privind un [illegible] din plexiglas, agățat de tavan, la patru metri înălțime și care [illegible] încet. Discul era păstrat într-un echilibru perfect cu ajutorul [illegible] șnururi de catifea, prinse la trei metri deasupra discului de un [illegible], agățat de un troliu ascuns undeva, în tavanul fals.

[illegible] colorate se estompau încet, pe măsură ce discul trans- [illegible] era coborât. Gruber privi în sus prin disc. Pe el erau doi bărbați [illegible]. Unul din ei nu avea mai mult de douăzeci sau douăzeci și [illegible] ani; celălalt era trecut de patruzeci. Amândoi aveau alură de [illegible] și uleiurile cu care erau unși le puneau în evidență trupurile [illegible]. În jurul șoldurilor, aveau legate fâșii de pânză. Femeia era [illegible] cu ușoare trăsături polineziene. Era tânără, sub douăzeci de ani, [illegible], dar trupul îi era aproape perfect: sânii nu prea mari, iar picioa- [illegible] nu prea scurte. Purta numai o tunică largă, care o acoperea până la [illegible] coapselor. Amândoi bărbații erau legați la ochi cu fâșii din [illegible] neagră.

[illegible], gândi Gruber, chiar și spectacolul va fi un studiu de eleganță [illegible]. Pornografic? Desigur. Dar niciodată obscen."

Discul începu să se rotească încet, pe măsură ce era coborât. Cei doi [illegible] începură să o mângâie pe femeie, fiecare în felul său. Bărbatul [illegible] tânăr era mai impetuos, atingerea lui era mai nerăbdătoare, mișcă- [illegible], mai directe. Bărbatul mai în vârstă începu să o mângâie cu vârfurile [illegible]lor, întâi pe mână, apoi în sus, pe braț, oprindu-se îndelung la [illegible]ietura umărului, coborând în jos, spre genunchi, apoi urcând din [illegible], strecurându-și mâna pe partea interioară a coapsei ei. Ea își lăsă [illegible] pe spate și părul îi atârna până aproape de călcâie. Începu apoi [illegible] își miște capul, dintr-o parte în alta, în ritmul muzicii.

– Trebuie să mergem acum, spuse Kei.

Neamțul începuse să transpire, foarte ușor, deasupra buzelor.

– Într-o clipă, spuse el repezit, fără să-și ia ochii de la discul rotitor.

Ritmul muzicii crescu şi, odată cu el, senzaţiile celor trei se amplificară. Bărbatul mai tânăr îşi încetini mişcările, iar cel mai în vârstă le intensifică. Femeia era atinsă de patru mâini, ce păreau să exploreze fiecare milimetru al trupului ei, mângâindu-i lobii urechilor, pleoapele, buzele, gâtul.

Ea se mişca înainte şi-napoi, iar bărbaţii se apropiară mai mult de ea, începură să se legene odată cu ea, strângând-o în braţe. Tempoul muzicii crescu şi ea îl urmă. Pe măsură ce ritmul muzicii era mai rapid, cu atât mai frenetice îi erau mişcările.

Gruber părea ţintuit locului. Privea fix în sus, spre disc. Buzele îi erau uscate şi noi broboane de sudoare îi apărură la rădăcina părului.

Totul e posibil aici, gândi el. E greu de spus unde se opreşte realitatea şi unde începe fantezia.

Mâna bărbatului mai în vârstă alunecă sub tunica femeii şi începu să o mângâie pe stomac, în timp ce mâinile bărbatului mai tânăr trasau cercuri în jurul sânilor, fără să-i atingă propriu-zis, doar urmându-le conturul peste ţesătura subţire. Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se în braţe şi privind în jos spre corpul ei, apoi se ridică uşor, astfel încât mâna bărbatului mai în vârstă să-i alunece mai jos spre pântece, iar el îşi întoarse mâna cu degetele în jos şi o coborî încet între picioarele ei.

Ea gemu şi audienţa reacţionă imediat. Un murmur prelung invadă sala.

Gruber era fascinat. Kei, stând lângă el în întuneric, îi studie reacţiile, buzele uscate, transpiraţia de pe faţă şi ochii ce-i străluceau în timp ce urmărea spectacolul.

Ea se mişcă, odată cu mâna bărbatului mai în vârstă, alunecând uşor sub atingerea ei, ridicându-se şi lăsându-l s-o atingă extrem de uşor, cu palma. Bărbatul mai tânăr îi atinse în sfârşit un sfârc, apoi celălalt şi ea îşi ridică mâna, trăgând de legăturile tunicii, care alunecă pe jos. Apoi, în sfârşit, se ridică, mângâindu-i pe amândoi bărbaţii care se excitară la atingerea ei.

Kei atinse cotul lui Gruber şi şopti:

– Trebuie să plecăm acum. Spectacolul se termină curând.

– O pot ţine aşa săptămâni întregi.

...gele îi pulsa în ritmul muzicii.

...Poate veni mai târziu să vedem un alt spectacol. Poate mâine

...ul un minut, șopti Gruber, iritat.

...ice, amice, e ciubucul tău.

– Exprezia, spuse Gruber fără să-și ia ochii de la disc, este afacerea. ...facerea ta, asta-i exprezia.

Cei trei interpreți deveniseră zgomotoși. Femeia își puse mâna pe ...bărbatului mai în vârstă, conducându-l tot mai adânc.

Kei nu urmărea spectacolul. Privea în partea cealaltă a camerei, spre ...ol întunecat, așteptând.

Discul era acum aproape de podea. Mișcările femeii deveneau spas... Reflectoarele îi dezvăluiră fața încordată. Fiecare mușchi al ...ului îi era încordat. Deodată, ea rupse fâșia de pânză de pe șoldurile ...ului mai în vârstă și începu să-l mângâie; apoi, amândoi bărbații o ...ră în jos, se așezară lângă ea și începură să-i sărute sânii, stomacul, ...ele, iar ea, cu dinții încleștați, scoase un țipăt ușor.

– În curând o să fie prea târziu, șopti Kei.

– Bine, bine, mormăi neamțul și Kei îl conduse către o ușă dintr-o ...a arenei.

Intrară într-o încăpere ce părea a fi o debara mai mare, luminată ...o nuanță de albastru. În fața lor era o altă ușă.

– Așteaptă o clipă, șopti Gruber. Unde mă duci?

– Nu te speria, spuse Kei. Clubul de sănătate e chiar aici, de partea ...laltă a ușii. Nu vor lumină în club, asta e.

Închise ușa. Muzica răsuna încă obsedant în mintea lui Gruber, deși ...ușa închisă nu putea să audă decât ritmul tobei. Nu se putea con...tra, făcând cu greu trecerea de la fantezie înapoi la realitate. Kei ...chise cealaltă ușă și lumina invadă mica încăpere. Șase trepte condu...u în jos spre un hol îngust, zugrăvit într-un alb orbitor. Lumina ...directă era atât de puternică, încât era greu de spus unde se terminau ...ții și unde începea podeaua. Acum, chiar și ritmul muzicii era o ...intire. Dar scena rămăsese întipărită în mintea lui Gruber și nu putea ...pa de fantezia ce continua să i se desfășoare în imaginație.

Kei îl conduse pe neamțul masiv la una dintre uși și-l introduse într-un vestiar foarte curat, cu șase dulăpioare din lemn de tec și o bancă lungă, tot din lemn de tec. Kei îi indică o ușă pe partea cealaltă a holului.

– Baia de aburi. Ușa din partea cealaltă a băii de aburi duce în sala de masaj, e clar?

Gruber devenea din nou nervos.

– Unde te duci? întrebă.

– Când termini, Suji îți va arăta unde este ieșirea. Te voi aștepta acolo, spuse Kei și plecă.

„Afurisitul, gândi Gruber, probabil se duce înapoi să vadă sfârșitul spectacolului."

Gruber își scoase hainele, le aranjă meticulos în dulăpior, agăță tocul pistolului într-un cârlig, apoi își înfășură un prosop în jurul șoldurilor. Corpul îi era puternic și pielea întinsă. Într-o parte, avea două cicatrice rotunde, cicatrice de la o armă calibrul 38, amintindu-i constant că, într-un alt timp și loc, fusese periculos de nesăbuit.

Se privi în oglindă câteva momente, apoi se uită la cicatrice. Mintea îi funcționa ca un bec cu lumină intermitentă, pendulând înainte și înapoi, de la arena de deasupra la femeia de dincolo de ușa băii de aburi, care urma să-l conducă la Cameleon.

Răzgândindu-se, scoase din toc pistolul Beretta, de calibrul 25, îl ținu în mână câteva clipe, verifică încărcătorul, apoi îl vârî în prosopul strâns pe șolduri. Își puse un alt prosop pe umeri lăsându-l să-i cadă pe o parte, ca să-i ascundă pistolul. Intră în camera de aburi.

Parcă era pierdut printre nori. Nu mai văzuse niciodată aburi atât de denși. Gruber bâjbâi pe lângă perete croindu-și drum spre băncile dintr-o latură a sălii, unde se așeză. Șiroaie de sudoare i se prelingeau pe corp, adunându-se în prosopul strâns pe mijloc. Scoase pistolul și îl așeză pe bancă, lângă el.

Încăperea era mult mai mare decât își închipuise. Numai vag putea să-și dea seama de dimensiunile ei, luându-se după luminile îngropate în pereți.

...ecarule, gândi el, trebuie să fie cincizeci de grade aici. O să ... trei minute, pe urmă o să ies dracului de aici."

... prosopul de pe umeri, îl muie într-o găleată cu gheață topită, ... pe jos, lângă zid, și se șterse pe față.

... brusc al unui duș, urmat imediat de o puternică izbucnire ... îl făcură să tresară. Sunetul venea din partea opusă a încăperii. ... lăsase drumul la apă peste cărbuni încinși, aflați în mod evident ... în partea cealaltă a camerei.

... de ceață se-ngroșară.

... dreapta lui, auzi o ușă deschizându-se, apoi închizându-se.

... pipăi spre pistol. Era surescitat, nervos și pulsul nu-i re... la normal, după minutele în care urmărise spectacolul în arena ...

... Apoi, ceața din celălalt capăt al camerei păru să se risipească pentru ... și, pentru o fracțiune de secundă, distinse neclar silueta amenin... a unui bărbat care-l privea.

... speriat. Sări în picioare, atent. Dar aburii ascunseră imediat silueta. ... în mână pistolul și făcu precaut câțiva pași pe podeaua acoperită cu ... alunecoasă, înspre silueta pe care o văzuse. Era masiv sau ...? Gras sau slab? Gruber nu era sigur de ceea ce văzuse.

... dar nu văzu propriu-zis silueta, care se materializă pentru o ..., îi smulse prosopul și dispăru din nou în ceață.

... zăngăni, rostogolindu-se pe podea. Gruber rămase în ca... dezbrăcat. Panica începu să-i strângă stomacul. Își îndoi genun... și se aplecă încet spre armă, încercând să vadă ceva prin aburii tot ... denși.

... nou jet de aburi veni din partea cealaltă a încăperii și îi distrase ... pentru o clipă. Lovitura veni din neant, o durere bruscă și ascu... trimisă din ceață. Bang! Pur și simplu.

Nu văzuse cine-l lovise, nici măcar nu-l auzise venind. Dar simțise ... izbindu-l într-o parte, rupându-i câteva coaste. Picioarele îi alu... și căzu într-o parte pe ceramica de pe podea și se izbi de zid.

O clipă își pierdu orice control. Apoi își răsuci trupul, ignorând durerea, se ridică repede în genunchi și, cu pistolul ațintit spre neantul care-l înconjura, sări în picioare, rămânând cu spatele lipit de perete.

Nici nu avu timp să analizeze situația.

Următoarea lovitură, dură ca o bucată de gheață, o primi în stomac, în zona diafragmei, și se trezi din nou izbit în perete. Inspiră aproape sufocat și simți gustul amar al bilei.

Se aruncă înainte, cu pistolul ținut strâns încă în pumnul transpirat, și se rostogoli de la perete, încercând să ajungă la acest duh al aburului.

Tocmai când voia să se ridice în picioare, văzu ceva pentru o clipă, un spectru ce păru să se materializeze îndeajuns pentru a-l izbi în partea dreaptă a maxilarului, înainte de a se învălui din nou în ceață.

Durerea îi zgâlțâi nervii și îi invadă creierul. Da data aceasta țipă, dar, în timp ce cădea, ridică pistolul în sus și trase un foc, al cărui zgomot răsună înfundat.

„Karate.

Tradițional.

Okinawan. Care era cea mai bună apărare posibilă în condi..."

Trosc!

Își simți încheietura mâinii smulsă, văzu pistolul zburând prin ceață, izbindu-se de podea și alunecând într-un colț.

Se răsuci rapid în direcția loviturii.

Nu văzu nimic altceva decât vălătuci groși de aburi încinși.

Începu să tremure. Transpirația izvora din fiecare por al corpului. Respira cu greutate. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Picioarele îi fură secerate, fără un sunet, fără efort, invizibil. Căzu lat pe podeaua udă, se izbi cu maxilarul rupt de ceramică, simți un foc în coastele zdrobite și mâna smulsă din încheietură fu prinsă sub el.

Gemând necontrolat, se lupta să rămână conștient. Hotărî să rămână întins pe jos, până își va putea reveni puțin. Găleata cu gheață era la câțiva centimetri de mâna sănătoasă.

Se întoarse pe partea cealaltă și se târî până putu să apuce cu mâna mânerul găleții, se ridică foarte încet în genunchi, privind înspăimântat și cu auzul încordat. Durerea îi întuneca judecata.

Trebuia să iasă din cameră. Ușa era în spatele lui, probabil la vreo [illegible] depărtare, ascunsă în ceață. Gruber se îndreptă cu spatele spre [illegible] gâleata cu gheață în largi arcuri de cerc, mârâind ca un [illegible].

Lovitura veni din spate și îi dizlocă umărul. Găleata cu gheață îi [illegible] din mână și se lovi de băncile din apropiere. Bucăți de gheață se [illegible] în jurul lui.

Era neputincios, brațul stâng și mâna dreaptă îi erau nefolositoare, [illegible]-i dureri ascuțite, maxilarul îi atârna strâmb, iar o latură a corpu[illegible] era umflată și roșie.

- Pui de lele, gemu el răgușit, vorbind când în engleză, când în ger[illegible], arată-tel

Dar era terminat și nervii începură să-i cedeze. Apoi totul dispăru și, [illegible] necontrolat, se prăbuși peste o bancă.

Din celălalt capăt al camerei, o voce spuse într-o engleză perfectă:

- Să dispari din Japonia până mâine după-amiază la ora cinci.

Pistolul Beretta, venind de undeva din ceață, i se rostogoli la picioa[illegible]. Încărcătorul era gol.

Gruber auzi ușa deschizându-se și simți curentul de aer rece venind [illegible] celălalt capăt al camerei.

- *Bon voyage*, rosti vocea și ușa se închise cu zgomot.

TREI

1

Era patru și jumătate după-amiază și camera de știri era, ca de obicei, într-un haos total. Una dintre mașinile pe care se redactau știrile se stricase, iar Mooney se săturase să asculte toate plângerile și scuzele. Telefonul sună și Mooney ridică receptorul cu o smucitură. Spuse:

– Renunță!

Eula, secretara lui îi răspunse cu înțelepciune.

– Îhî.

Mooney repetă surprins:

– Îhî?

Eula spuse:

– E Dumnezeu.

Mooney oftă.

– Of, la dracu'! Exact asta-i trebuia.

Doamne, dintre toți oamenii, îl suna tocmai șeful tuturor adoratorilor zeului Krishna, stăpânul lunii, al stelelor și al restului universului, precum și al ziarului *Star* din Boston, a cinci stații de radio și a trei posturi de televiziune afiliate, inclusiv a aceleia unde el, Harold Claude Mooney, era director la departamentul de știri. Asta era ceva deosebit, mai ales la Canalul 6 din Boston. Dumnezeu, cunoscut altfel sub numele de Charles Gordon Howe, era, printre altele, un fanatic al ierarhiei și al titlurilor. Pentru Howe, titlul era aproape la fel de important ca și slujba. Howe îi explicase odată, la una din rarele întâlniri ale executivului, această filozofie: „Oamenii sunt imediat intimidați de titluri. Le

greu să aprecieze o persoană. Dar titlul, titlul îl pricep imediat. Le
: Aici e puterea, fără alte explicații".
bine, Howe avea titlul. Președintele. Nu președinte al Consiliul
Administrație. Președintele. La o oră și jumătate de la începerea
și cu nouăzeci de minute înainte de Circus Maximus din fiecare
când știrile de la ora șase îi stăteau pur și simplu în gât, cine îl suna la
? Afurisitul de președinte.
Își luă o voce mieroasă și răspunse:
– Domnul Howe? Aici Hal Mooney.
– Domnule Mooney, știu că vă doriți probabil să mă lovească cine
ce ciudat blestem voodoo pentru că vă sun tocmai acum, dar am
de cinci minute din timpul dumneavoastră. Pe urmă, o să vă las
să întoarceți la treabă.
– Cinci minute? Bine, spuneți.
– Vreau să-mi vorbiți cinci minute despre Eliza Gunn. Vreau să-i
un portret. O să vă cronometrez.
– Chiar acum? Porniți cronometrul chiar acum? întrebă Mooney
chicoti, deși știa că Howe chiar stătea, probabil, cu un cronometru
mână.
– Chiar acum.
Mooney aruncă o privire leneșă spre ceasul de deasupra ușii, se gândi
câteva secunde și apoi începu:
– E unul dintre cei mai buni reporteri pe care i-am cunoscut. Merge
până la capăt, idiferent ce poate însemna asta. Poate fi adorabilă, dacă de
e nevoie pentru a obține ceea ce vrea. Poate fi serioasă, dacă trebuie
fie serioasă, sau amuzantă, dacă trebuie să fie amuzantă, sau inimoasă,
cu sânge rece, sau mai rea decât o cobră cu amigdalită, dacă așa
trebuie să fie. Într-un cuvânt, obține ceea ce vrea. E ca Joe Namath în
primul lui an la Jets. Fiecare acțiune trebuie să fie un succes. Primul
care îmi vine acum în minte este un tigru sașiu. Ea îi zice bănuială. Eu îi zic instinct, instinct pur, fără de care un reporter e ca un
alergător cu picioarele rupte. Mi-a luat ceva timp la început, știți, să-mi
dau seama de asta. La început, m-am gândit că e drăguță și puțin trăs-
nită. Am folosit-o la lumini. Dar povestea cu tigrul a fost extraordinară.

Ceilalți, de la celelalte stații de televiziune, tratau chestia asta ca pe ceva amuzant. Adică, ce dracu', cum să tratezi altfel o poveste despre un tigru sașiu, numit Betsy Ross, care urma să facă o operație la ochi, ca să nu mai fie sașiu? Așa că toți au adunat materiale despre tigru mergând în sala de operație și vorbind cu doctorul. Pe urmă au plecat. Nu și ea. A rămas proțăpită acolo. I-am și spus să plece dracului de la grădina aia zoologică. Erau o grămadă de alte știri de adunat din oraș în ziua aceea. „Am o bănuială", îmi zice ea. „Ce vrei să spui?" zic eu. „Doar știi ce-i aia o bănuială, pentru numele lui Dumnezeu" zice ea. M-am simțit ca un bătrân nătâng. Adică, boțu' ăsta de fată, de un metru jumătate, patruzeci și cinci de kile, de numai douăzeci și doi de ani, mă întreabă pe mine dacă știu ce-i aia o bănuială, eu, care sunt în meseria asta de douăzeci de ani? Aproape de când e ea pe lume. „Uite, îi zic, am o grămadă de probleme ivite în multe locuri, sunt directorul știrilor, așa că mișcă-ți fundul la...", dracu' știe, nici nu mai știu unde am trimis-o atunci. Pe vremea aia era angajată de vreo două, trei luni și până atunci fusese o amărâtă de secretară, așa că eu eram expertul și ea doar proaspăt angajată și, în afară de asta, eu eram șeful și ce știa ea? Corect? Greșit. Îmi zice: „N-am încredere în nenorociții ăștia" – apropo, vorbește ca un birjar – și eu îi zic: „Care nenorociți?" și ea îmi zice: „Veterinarii", și eu îi zic: „Da' nu-s acolo trei doctori experți în tigri?" și ea îmi răspunde: „Mă doare-n cot și dacă-i cel mai tare veterinar, are o sclipire ciudată în ochi. Ai încredere în mine". Auzi, ai încredere în mine! Eu mai am trei ore până la știrile de la ora șase și ea vrea să-mi blocheze un echipaj și o cameră de filmat, cu tot cu mașină, într-o zi cu știri fierbinți, numai pentru că doctorul tigrului are o sclipire ciudată în ochi. Am făcut și eu o mică glumă și i-am zis: „Da' nu chiar așa de ciudată ca cea din ochii tigrului, ha, ha, ha" și ea se supără și începe să-mi tot cânte despre tigru, că ce valoros e, pentru că are dungi negru cu alb în loc de negru cu galben, și că fac operația asta ca să crească și mai mult valoarea tigrului și pe urmă grădina zoologică o să-l vândă vreunui rege arab, pentru o sumă imensă de bani și, colac peste pupăză, veterinarul are și el o parte din afacerea asta. Un tigru, pentru numele lui Dumnezeul „Mișcă-ți fundu' de-acolo" îi zic, și ea – jur pe

– îmi zice: „Rahat!" Şi-mi trânteşte telefonul. Şi nu numai că mai lasă şi telefonul deschis. Eu sunt gata s-o omor şi dictez un mesaj ca s-o învăţ minte şi, la cinci şi jumătate, îmi năvăleşte pe uşă, cu lacrimi că tigrul a murit în operaţie şi că extraordinarul veterinar a dat-o pe beată rău de tot şi oamenii de la grădina zoologică sunt disperaţi, şi că au pus mâna pe un doctor trăsnet, care încearcă să iasă din încurcătură explicând de ce a murit tigrul, că ei nu încercau decât să-i vindece ochii, şi au găsise alt reporter pe o rază de douăzeci de mile, iar după aia mă anunţă că ăia de la *Cronkite* caută un subiect senzaţional, şi noi ne înţelegem cu mai multe telefoane pentru afurisita asta de întâmplare decât pentru orice altceva pot eu să-mi amintesc. Fata asta are instincte. Şi asta-i regula jocului. De atunci, nu m-am mai contrazis cu ea. Şi ea nu m-a dezamăgit niciodată.

– Pare foarte pricepută la găsirea oamenilor, spuse Howe liniştit. Vreau să zic, oameni care nu vor să fie găsiţi.

– A fost bună de la început. Spre exemplu, cum a fost cu Tomatoes Garziola. Imediat după ce a izbucnit nebunia dintre Garziola şi F.B.I. De fapt, într-un fel, ea a tras primul foc în războiul ăsta. Un procuror adjunct, pe nume Flannagan, făcuse nişte comentarii la o masă, despre Garziola, şi toată lumea îl căuta, numai că Garziola nu era aşa de uşurel de găsit. Dar Lizzie a hotărât, Dumnezeule, că o să-l găsească, aşa că a studiat tot materialul pe care-l aveam despre el şi a găsit acolo o referire la mama lui Garziola. Şi deodată – minune, vine vorba de naştere a bătrânei doamne. Aşa că Lizzie ia o echipă şi se duce direct în Providence, unde stă bătrâna şi unde era şi Tomatoes, la masă, cu şase gorile după el. Treaba e că i-a tot spus Tomatoes. Şi trebuie să spun că ultima dată când cineva i-a spus lui Garziola Tomatoes, acesta a fost găsit plutind cu burta-n sus, sub digul de pe Atlantic Street. Aţi văzut caseta originală? Garziola iese în uşa casei, cu o faţă care ar fi făcut toată linia de atac de la Dallas Cowboys să facă în pantaloni, se uită la ea de sus şi îi zice: „Nu accept în general femei, mai ales când nu cântăresc nici nouă kile ude leoarcă, dar de data asta aş putea să fac o excepţie, surioară". Ea îi aruncă un zâmbet de cincizeci de dolari şi-i zice: „Procurorul Flannagan vă face de râs,

domnule Tomatoes, şi eu m-am gândit că poate doriţi şi dumneavoastră să vă spuneţi versiunea în toată povestea asta". El începe să râdă şi se întoarce spre cele patru maimuţe din spatele său, zicând: „Domnul Tomatoes!" şi râde cu atâta poftă, că, bineînţeles, toţi încep să râdă. Atunci el zice: „Ce vrei să spui?" şi ea zice: „Domnul Flannagan v-a acuzat oficial de escrocherie, de mită, de deturnări şi chiar de câte o crimă, pe ici, pe colo". Garziola se uită din nou la ea şi-i zice: „Ce pui de lele, şi o mai face şi de ziua mamei mele". Ea, cu o faţă severă zice: „Da, chiar de ziua mamei dumneavoastră" Şi apoi, fără să-şi tragă sufletul, adaugă: „De ce v-au zis Tomatoes?" şi după aia ce credeţi? Garziola se aşază pe veranda casei mamei sale şi-i povesteşte tot, despre cum era într-o zi, pe vremuri, la docuri, şi cum obişnuiau să ţină marfa până când roşiile se stricau şi până la urmă proprietarii cedau, şi asta fusese vremea când începuse să scoată un salariu. De la asta i se trage numele de Tomatoes.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, el încă mai vorbea şi, ca să o facă lată, zice: „Uite, domniţă, dacă-i vorba de mituiri şi de trafic de influenţă, apăi să ştii că primul care a întins laba a fost gunoiul ăsta mărunt de Flannagan. Vrei o poveste, îţi dau eu o poveste". Şi avocatul lui, care stătea acolo, a încercat să-l facă să tacă, dar el le-a zis tuturor să-l lase în pace şi s-a apucat să-i povestească, punct cu punct, toată istoria care a provocat unul dintre cele mai mari scandaluri. Nu spun că ea a provocat toată treaba asta – vreau să zic că, în timp, totul ar fi ieşit oricum la suprafaţă – dar noi am avut-o primii, şi asta e regula jocului. Ziarele dumneavoastră au scos tot ce-au putut din asta, dar prima dată aţi văzut-o pe Canal 6 şi ea este cea care a rupt zăgazurile. De data asta, a fost adorabilă... a fost adorabilă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Caracterizează-mi-o într-un cuvânt.

Mooney se gândi câteva clipe.

– Tenace, spuse el.

– Mulţumesc foarte mult, domnule Mooney.

– Cu plăcere, domnule. N-are probleme, nu-i aşa?

[illegible] ar fi avut, domnule Mooney, acum n-ar mai avea. Nu după [illegible] ce mi-ați spus. Și apropo, felicitări pentru că ați ieșit din nou pe [illegible] ca audiență.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– La revedere, domnule Mooney. Mulțumesc pentru timpul pe care [illegible] acordat.

– [illegible]

– [illegible] uită! Ce dracu' pune la cale bătrânul? Dacă mi-o fură să o tri[illegible] la altă stație, își spuse Mooney, știu ce o să fac, o să mă duc la el [illegible] și o să-l ucid pe afurisitul ăsta.

2

Coborî la etajul al patrulea, un nivel mai jos de studio, și se îndreptă [illegible] spre camera de editare. Eddie, cel mai bun redactor de la stație o [illegible]. Eddie, bătrânul de nădejde.

– Ești un vis, spuse ea și-l sărută apăsat pe creștetul capului său negru [illegible] nici un fir de păr.

– Mulțumesc. Ce-ai obținut?

– Un interviu exclusiv cu Jonathan Caldwell.

– Glumești!

– Am totul aici, spuse ea, făcând semn spre casetele video.

Eddie fluieră încet printre dinți.

– Cum dracu' ai făcut asta?

– L-am încolțit, Eddie. Am urmărit-o pe drăguța aia de prietenă a lui timp de patru zile și astăzi m-a condus direct la el. Cât e ceasul?

– Patru patruzeci și cinci.

– Fir-ar să fie, a mai rămas mai puțin de o oră... Bine, hai să punem cap la cap cinci minute și pe urmă o să-i forțez eu mâna lui Tubby să-mi mai dea niște spațiu de emisie.

– Bine, dar mai bine îţi las o marjă de treizeci de secunde, în caz că nu-ţi dă decât timpul obişnuit. Aşa n-o să trebuiască să facă vreo întoarcătură în ultima clipă.

– Nu poate să facă asta... asta e o ştire fierbinte. Toţi îl caută pe Caldwell de când a fost acuzat. Şi eu am obţinut un interviu... în exclusivitate.

– Iubito, nu trebuie să mă convingi pe mine. Trebuie să-l convingi pe Tubby Slocum.

Până la cinci şi zece aranjase totul şi era gata să scrie introducerea şi încheierea. Urcă la etajul al cincilea, unde o găsi pe Viki, directoarea de etaj, vorbind cu un munte de om.

Tubby îl făcea chiar şi pe George să arate ca un pitic. Avea aproape doi metri şi cântărea cam o sută treizeci de kilograme, o mare parte a greutăţii lui concentrându-se în pântece. Burta lui imensă se revărsa peste cureaua pantalonilor, care atârnau pe el ca un cort arab. Gâtul acoperea gulerul cămăşii, care avea probabil trei nasturi deschişi ca să-l încapă. Părul subţire şi rar, pieptănat în şuviţe întinse de la o ureche la alta, era întotdeauna umed de transpiraţie. Când vorbea, vocea părea a fi rezultatul unei adevărate lupte date în corpul acela mătăhălos şi semăna cu vocea veveriţelor din desenele animate ale lui Walt Disney.

Slocum căpătase dimensiunile acestea odată cu slujba. Fusese întotdeauna solid, dar devenise obez în ultimii patru ani. Cei care nu-l simpatizau atribuiau păstrarea sa în postul de producător, atât al ştirilor de la ora şase, cât şi al celor de la ora unsprezece, faptului că îl linguşea fără pic de ruşine pe Raymond Pauley, directorul staţiei. Dar gras sau nu, linguşitor sau nu, era totuşi cel mai dur, mai muncitor şi mai bun producător de ştiri din Boston. Canalul 6 domina ambele grupaje de ştiri, de când preluase el comanda. Şi, atâta timp cât era cel mai bun, Pauley nu ţinea cont de cât de gras era.

Eliza îşi ridică privirea spre el, de parcă ar fi avut în faţă Muntele Everest.

– Tubby, am o ştire trăsnet, spuse ea.

– Tot întotdeauna ai câte una din astea, Lizzie. Ce e...

– Se cheamă Eliza, Tubby.

– Bine. Deci, ce e așa de trăsnet?

– Am o înregistrare cu Jonathan Caldwell. Cinci minute, Tubby...

– Tot timpul de care dispui este de cinci minute, copile, spuse Tubby uriaș, pășind greoi spre camera de control. Nu ai patru minute și treizeci și nouă și nici cinci-zero-unu. Cinci minute. Deci, dacă poți să faci fără introducere și încheiere, e minunat.

– Ascultă-mă, Tub. Este într-adevăr un material trăsnet. L-am făcut să spună că singurul mod de a face afaceri cu arabii este prin mită. A recunoscut mai multe încălcări flagrante ale legilor bancare. Zice că e o victimă a acestor vremuri și că se așteaptă să meargă la închisoare, dar că băncile vor continua să facă același lucru, iar cei de la Federal Reserve vor numai să dea un exemplu prin el.

– Se pare că e o adevărată dinamită. Ai cinci minute.

– Ce dracu' Tubby...

– Hei, ce se întâmplă, ai probleme? Eu am mult mai multe. Mai am trei adolescenți morți în Lynn într-o încăierare, un fost secretar de stat pierdut pe mare într-o barcă de pescuit, un doctor de la Harvard care susține că poate vindeca cancerul cu un amestec de suc de prune și spanghel și să nu-ți mai spun ce se întâmplă în afara Bostonului. Ai cinci minute, Eliza. Cinci.

Îi arătă degetele de la o mână și dispăru în camera de control.

Ea sună la camera de editare.

– Ei? întrebă Eddie.

– Ticălosul!

– O înregistrare de patru minute, da?

– Mda... îmi trebuie cel puțin treizeci de secunde ca să încep interviul și treizeci ca să-l închei.

– Nici o problemă, doamnă. Avem două secvențe de treizeci de secunde pe care le putem scoate.

– Nu-mi place că trebuie să pierd partea aia – când spune că e o victimă a vremurilor – dar tot restul e foarte bun.

– Du-te și scrie-ți povestea; mai sunt douăzeci de minute. Eu redactez și i-o dăm lui Max.

Max era porecla computerului care controla toate înregistrările intrate în program.

– Mulțumesc.

Se întoarse în birou și începu să scrie. Zece minute. Nu era niciodată timp destul. Mâzgăli o primă schiță, o aruncă și începu să bată la mașină introducerea și încheierea.

Telefonul sună. Era secretara de la monitor. Avea nevoie de o copie.

– Două minute, țipă Liza și trânti receptorul. Se întoarse la mașină și termină a doua schiță.

Telefonul sună din nou. Îl smulse și spuse – „Am plecat", trase hârtia din mașină și alergă pe hol către cabină.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Tipul care pregătea textul pentru monitor nu se grăbea niciodată.

– E-n regulă, o să ai povestea gata înainte de editorial. Am timp destul. Tocmai când ieșea pe ușă, o strigă o secretară:

– Un telefon, Liza, e urgent.

– Nu acum, Sally, mai sunt două minute până la șase. Nu pot să răspund, ia tu numărul, te rog.

– Cred că pe ăsta o să-l vrei, e domnul Howe.

Charles Gordon Howe o căută, cu două minute înainte de emisie. Se duse în biroul lui Sally și ridică receptorul:

– Alo?

– Domnișoară Gunn, la telefon Charles Gordon Howe.

– Domnule Howe, am mai puțin de două minute până intru în emisie. Am o poveste foarte importantă și efectiv acum nu am timp să...

– Știu cât e ceasul. Nu aș fi sunat dacă nu era ceva urgent. Asta este stația *mea*, domnișoară Gunn.

– Așa e, domnule Howe, dar e cariera mea. Sunați-mă din nou la șase treizeci și unu. La revedere.

Porni în viteză spre ușă.

– Mulțumesc, Sal.

mai curajoasă decât un gladiator, fetiţo, spuse Sally.
îndreptă spre studio.

3

ştia. Dar va lupta. Interviul lui Gunn nu lăsa nici o în-
privinţa asta.
Caldwell privea spre fereastra biroului său, o cameră primitoare şi
, cu pereţii acoperiţi de picturi abstracte, urmărind bărcile,
de etaje mai jos şi la o jumătate de milă depărtare strălucind pe
placidului râu Charles. Mintea îi rătăci înapoi spre o zi glo-
în care ajutase echipa Harward să câştige o victorie neaşteptată
lui Yale. Dar visul trecu repede, iar el îşi scoase haina, îşi lărgi
şi urcă scara circulară, exterioară, care ducea la apartamentul de
, aflat la ultimul nivel.
scrie o declaraţie şi va spune toată povestea, cu cuvintele lui. De
zile o tot scria şi rescria în minte. Acuzaţiile erau false, dar, dacă
atorii săpau suficient de adânc, mai erau şi alte lucruri.
, era mult mai cald decât în biroul lui Caldwell. Apartamentul
două dormitoare, două băi, o bucătărie mică şi o sufragerie mare,
ferestre cât pereţii, care-i dădeau o perspectivă completă către nord,
şi sud. Fusese decorat de Tessie Caldwell, care cunoştea bine gustu-
soţului ei. Mobila era toată veche, perdelele - galbene şi albe. Erau
peste tot, iar pe peretele dintre uşile dormitoarelor se găsea sin-
tablou din cameră, o pictură de Jackson Pollock, înaltă de vreo
metri, în culori dominante de galben care te ameţeau. Un birou de
care data de pe vremea lui Daniel Webster, stătea lângă uşile
de sticlă, ce dădeau spre balconul întins de la un capăt la altul al
tamentului.
Caldwell era atât de adâncit în gânduri, încât nu-i zări pe vizitatori
când cel mai bătrân spuse:
– Hello, Johnny, ne-ai speriat.

Vocea era blândă, cu influențe din sud, dar nu era o voce a
sud. Caldwell știa că această voce putea să treacă foarte ușor
ton cald la unul condescendent. Aparținea senatorului Lyle Da
un bunic cu o figură distinsă. Părul alb îi cădea peste gulerul ja
tweed, purta papion, ținea în mână un baston noduros, care-i
un picior rămas cam slăbit de pe urma unui ușor atac de
secret. Era senatorul cel mai important din Virginia și congresmanul
cea mai mare longevitate din statul său. Își reprezenta statul de
și unu de ani. Fusese în două guverne, era șeful Comitetului
Servicii Armate și avea mai multă putere și influență decât oricare
legislator în viață. Era consultat atât de democrați, cât și de
în problemele importante. Nimeni, nici măcar președintele nu
riscat să-l înfrunte pe Damerest.

Bărbatul care era cu el era imposibil de descris: înălțime
greutate medie, blond, părul tuns scurt, un costum cenușiu închis,
o trăsătură deosebită. Sub braț avea o servietă deschisă.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Am luat liftul privat. Nu ne-a
nimeni urcând, spuse senatorul.

– Ce dracu' faceți aici? întrebă Caldwell.

– Spălasem putina. Cineva a auzit că ai ieșit la suprafață
anunțat.

– Nu, vreau să spun ce faceți în Boston?

– Sunt aici de două zile. Discret, la niște prieteni. Am fost
din cauza ta.

– Ai mai spus asta. Și cine e „noi"? Și cine ești tu?

Privea spre omul greu de descris.

– El e Ralph Simpson. Șerif federal.

– Bună ziua, domnule, spuse Simpson.

Caldwell înclină din cap spre el.

– Are o citație, continuă Damerest.

– Ce citație?

– Ai fost citat ca să ți se ia un interogatoriu. Nici o acuzație,
camdată. Dacă vor fi, acuzațiile vor fi federale. Violarea statutelor
care guvernamentale. Ce vreau să-ți spun, băiete, e că pot fi evitate.

prietenii tăi te sprijină, Johnny. Am vorbit cu băieții din
ancar și cu judecătorul federal de aici. Cred că poate fi
că judecătorul va recomanda ca problema să fie investigată
a Casei Albe. Totul o să sară în aer. Tot ce trebuie să faci
să te resemnezi și să accepți.
zâmbea, dar ochii săi ca de cremene se îngustaseră.
și părerea mea, spuse Caldwell.
Și de ce nu?
de gând să accept să scoți castanele din foc cu mâna mea.
ce spui?
pare să fie.
stătea cu mâinile înfundate în buzunare și cu umerii
lucrând-se ușor spre Caldwell, de parcă s-ar fi adresat Comi-
pentru Metode și Resurse.
dracu', fiule, ai nimerit în partea proastă a bășinoșilor din Wall
Parem să-i facem să nu-și mai zbârlească atâta penele.
dracu' cu ei. Aveau ceva cu Banca First Common, de când bu-
nu mai conducea reprezentația.
Știm, fiule. Eu și tatăl tău am fost colegi de școală. El a finanțat
mea campanie. Nu m-aș fi descurcat fără el.
Caldwell auzise povestea de nenumărate ori, încă de când era copil.
"Băieții l-au urmărit pe el, iar acum sunt după mine."
- La urma urmelor, știi că n-am fost întotdeauna de acord cu tata.
Nu că accept nici o presiune de data asta. Nici unul dintre noi nu-și
permite așa ceva.
Bătrânul senator zâmbi, cu acel zâmbet cald de bunic care ascundea
inimă de vultur. Caldwell îl văzuse ieșind din situații grele, cu
zâmbetul pe buze, și asta nu numai o dată. Dar, acum, ticălosul bătrân
juca trucul pe pielea lui.
- Ușurel, spuse senatorul, încet. Deocamdată tu ești strâns cu ușa.
- Pe dracu'. Cum de s-a întâmplat?
- Mi-a scăpat.
- Tie nu-ți scapă nimic, Lyle. Nimic de o asemenea amploare.

– Ce mai pot să spun?

Bătrânul scoase o batistă roşie şi-şi şterse fruntea.

– Dumnezeule, e zăpuşeală aici. Întotdeauna faci aşa de cald?

– Nu eu, menajera.

Caldwell deschise una din uşile de sticlă şi o pală de aer rece mişcă draperiile.

– Ah, acum e mai bine, spuse senatorul. Ascultă, uită-te puţin pe hârtiile pe care le-a adus domnul Simpson. Totul va fi mânuit cu discreţie. Voi doi trebuie numai să vă duceţi jos, în clădirea federală şi...

Simpson se duse până la biroul vechi, îşi deschise servieta şi căută ceva înăuntru.

– Dar cum rămâne cu tine, Lyle? întrebă Caldwell.

– Nu e cazul să apar lângă tine. Pot fi mult mai util dacă stau în umbră.

Simpson avea amândouă mâinile în servietă. Deşurubă capacul unei sticluţe şi-i vărsă conţinutul într-un tampon mare, pe care îl ţinea cu cealaltă mână. Damerest spuse:

– Am vorbit cu Tessie. Pare să fie tare.

Simpson îşi scoase mâinile din servietă. Într-una ţinea tamponul. Era chiar în spatele lui Caldwell, care spunea:

– E obişnuită cu defăimările. Pe tatăl ei numai că nu l-au ars pe rug.

Simpson păşi mai aproape de Caldwell, ţinând la spate mâna în care avea tamponul. Senatorul se apropie de el.

– Am încercat să o liniştesc, spuse el.

Se mişcă brusc, înlănţuindu-l cu braţul pe Caldwell, imobilizându-i mâinile şi ţinându-l strâns. Bărbatul respiră puternic pe gură şi pe nas.

– Ce dracu', începu Caldwell, dar nu mai termină propoziţia. Simpson îi aplică tamponul la nas. Odată cu inspiraţia, mirosul acid al cloroformului îi pătrunse prin nări şi-i amorţi creierul. Începu să se zbată, încercând să-şi ţină respiraţia.

Senatorul îl strânse din nou, mai tare. Caldwell fu nevoit să inspire încă o dată. Creierul îi era paralizat. Damerest îl simţi cum se înmoaie. Îl mai strânse încă o dată. Ochii lui Caldwell ieşiseră din orbite şi priveau peste tamponul de vată, ca ochii unui animal îngrozit. Apoi o

[illegible], privind când cruciș, când normal, rostogolindu-se în cele [illegible] sub pleoape. Când Caldwell se prăbuși, Simpson îl apucă de [illegible] îl ridică într-o parte și-l trase prin ușa deschisă, spre balcon.

4

[illegible]ătunea începuse de trei minute când beculețul de la telefonul [illegible] se aprinsese lumina intermitent. Chuck Graves, omul de bază, [illegible] nimic nu-l clintea, era în mijlocul părții de știri din deschidere. [illegible] ridică receptorul.

– Sunt Sid, vorbesc de jos din camera de știri. Tocmai am primit una [illegible] – Jonathan Caldwell s-a aruncat de pe clădirea Băncii First [illegible]on. E făcut praf, pe Market Street... Abulanța e pe drum... asta-i [illegible] știu, deocamdată.

Convorbirea se întrerupse.

Liza rămase ca o statuie, cu telefonul în mână. Îl mai ținu o clipă, [illegible] se ridică de pe scaun, alergă pe hol, unde apucă grăbită receptorul [illegible]lefonului pentru urgențe, agățat de perete, și formă numărul redacției.

– Eddie mai este acolo? Aici e Liza, spuneți-i că e important... Eddie, [illegible]ă-mă: Caldwell tocmai s-a aruncat de pe clădirea băncii... Știu, [illegible]... E în lanțul de știri? Poți s-o scoți, numai cât să punem la loc cele [illegible] segmente de treizeci de secunde?... Nu fi îngrijorat, îmi voi asuma [illegible]eaga răspundere... Eddie, ești minunat...

Puse receptorul în furcă și se întoarse la locul ei.

Terminaseră încă două segmente și începuse rubrica de sport, când [illegible]era de știri sună, ca să confirme că era într-adevăr Caldwell. Îi dădu [illegible]confirmarea lui Graves, care făcu anunțul la sfârșitul segmentului de [illegible]ort, dar nu mai avea altceva de adăugat.

Perfect. Avea tot ce-i trebuia.

În cabină, regizorul secund număra secundele pentru ieșirea din [illegible]rubrica de știri.

– OK, gata, Max... și trei, doi, unu... învârte banda și închide camera numărul trei, închide microfonul lui Wally... pune camera trei pe Liza. Doamne, uită-te la ea – ar arăta bine într-o ladă de gunoi...

– Are cel mai frumos fund din Boston, spuse Tubby cu jind.

– Vorbeam de fața ei, Tubby – treizeci de secunde, apropie-te mai mult de Jackson... camera unu, pe harta cu vremea... arată bine – dar nu i se vede fundul, acum stă jos.

– Ai să-l vezi bine când se ridică, spuse Tubby.

Liza încă mai mâzgălea câteva însemnări, schimbări pe care voia să le facă în copia pe care o refăcuse deja de două ori, în parte după ce dăduse textul la bătut, pentru monitor. Adrenalina urla în ea. Vocea regizorului secund îi zbieră în ureche:

– Gata, numărul trei pe Liza și vreau o probă de voce...

– Bună, părul meu e verde și ochii mei sunt...

– Bun, mai avem un minut și ne întoarcem la tine, Liza, iar tu ai cinci minute până la editorial. În acest moment, suntem înainte cu două secunde față de schemă... arată bine... OK, camera numărul trei și... patru, trei, doi, unu... Liza, ești în emisie... și pregătiți înregistrarea Lizei.

Privi drept în aparatul de filmat, aplecându-se ușor înainte.

– Bună seara, aici Eliza Gunn cu reportajul serii. Astăzi, la ora cinci și cincizeci și trei de minute, cu două minute înainte de începerea emisiunii, Jonathan Caldwell, președinte al Consiliului de Administrație al celei de-a doua instituții bancare din țară ca putere, a căzut sau s-a aruncat de la al treizeci și doilea etaj al băncii, pe care tatăl lui a înființat-o acum șaizeci de ani, și a murit. La ora trei, în această după-amiază, cu două ore înainte de saltul fatal, i-am luat un interviu lui Jonathan Caldwell într-un garaj din Boston, în North End; am discutat cu el despre scandalul care i-a dus banca în pragul falimentului și a adus căderea în dizgrație a uneia dintre cele mai puternice familii din viața economică și politică a acestei țări...

În camera de control, fata de la monitor spuse:

– Doamne, e pe alături cu textul. Bate câmpii rău de tot.

Tubby nu mai avea răbdare.

– Buck, spune-i regizorului de platou să-i dea semnale la patru, trei și [illegible] minute de final. Dacă depășește timpul, pierdem editorialul și [illegible] o să mă mănânce cu fulgi cu tot.

– Va muri de bătrânețe înainte să termine, spuse Buck și pocni cu [illegible] în butonul microfonului regizorului de platou.

– Foarte nostim, spuse Tubby.

Merse la panoul de control și apăsă pe un buton.

– Liza, taie-ți încheierea la jumătate... ai depășit cu douăzeci de [illegible] introducerea.

Vocea lui Buck reveni, în timp ce interviul lui Caldwell se derula pe [illegible]:

– OK, peste treizeci de secunde intrăm peste înregistrare, Liza, ține [illegible], fii scurtă, nu avem timp deloc... Și acum, sfârșitul înregistrării... [illegible], trei, doi, unu. Ce dracu', înregistrarea e prea lungă.

– Tai-o, strigă Tubby.

– Nu pot s-o tai acum, e în mijlocul unei fraze despre... Așteaptă [illegible], acum: Gata, trei... și gata...

– Fir-ar a dracului, *a dracului,* bolborosi Tubby. Suntem deja în întârziere cu patruzeci de secunde! I-am spus cinci minute. Patru pentru înregistrare și câte treizeci de secunde pentru introducere și încheiere. Tăiați-o. Scoateți-o de pe post.

– Nu pot să fac asta, e în mijlocul încheierii, spuse regizorul secund.

– Nu-mi vine să cred ce face, tună Tubby.

– Vrei să distrugem editorialul? întrebă regizorul secund.

Tubby se scărpină în cap cu furie.

– Distrugeți dracului editorialul. Nu-mi vine să cred ce face.

– Dar e o bucată bună, Tubby.

– Nu-mi pasă nici dacă anunță al treilea război mondial. I-am dat cinci blestemate de minute și uită-te la ea... parcă ar avea treizeci de minute la dispoziție, Isuse Hristoase.

– Acum încheie, spuse regizorul secund. Apăsă un buton. Chuck, gata, termină repede. Acum... patru, trei, doi și gata... și pauză trei, microfonul lui Chuck.

În studio, Graves zâmbea încrezător, ca de obicei:

– Acestea au fost ştirile, spuse el. Sunt Charles Graves, vom reveni la ora unsprezece.

Regizorul secund lovi în buton şi se prăbuşi în scaun.

– Şi cu asta basta, spuse el, oftând în microfon.

– Fir-ar a draculuil strigă Tubby Slocum. I-am spus cinci minute. L-ai văzut pe regizorul de platou că i-a mai dat un minut şi pe urmă treizeci de secunde? Şi ea a mers înainte. A depăşit cu un minut şi douăzeci şi două de secunde. La dracu'!

Ieşi ca o furtună din camera de control.

Liza îşi strânse lucrurile şi îi făcu cu ochiul lui Graves.

– Frumos, spuse ea.

Graves zâmbi. Era de doisprezece ani la redacţia de ştiri şi ştia să recunoască un reportaj bun.

Tubby o aştepta la ieşirea din studio. Alergă pe lângă Eliza, în timp ce ea se îndrepta cu paşi mari spre biroul ei.

– Ce dracu', izbucni grăsanul, ţi-am spus cinci minute. Cu greu ţi-am făcut loc şi pentru alea cinci minute. Cinci... nu şase şi ceva. Faţa lui avea culoarea unui homar fiert.

– De acum înainte, când îţi spun...

Ea se opri şi Tubby fu cât pe ce să dea peste ea.

– Tubby?

– Da?

– A fost bine?

– Ce are asta de-a face cu...

– A fost bine sau nu?

– Nu asta-i important. Important e că eu sunt producătorul acestei blestemate de emisiuni. Nu pot permite ca talentul să treacă peste mine.

– Tubby?

– Ce mai vrei, pentru numele lui Dumnezeu?

– A fost bine?

– A fost bine. Ştii şi tu că a fost foarte bine.

– Ţi-am făcut o emisiune bună, nu?

– Lizzie...

– Mă cheamă Eliza. E-liza. Pa.

[illegible] un sărut din vârful buzelor și intră în birou, trântind ușa [illegible].

– Oh, la dracu', spuse Tubby abandonat.

[illegible] porni să plece spre studio și mai țipă o dată către ușa ei:

– [illegible] fii producător aici e ca și cum ai încerca să regizezi un spectacol [illegible] muți pe Broadway.

Telefonul suna când Liza intră în birou. Își aruncă notițele pe masă, [illegible] adânc, se uită la telefon și-și aprinse o țigară.

„Oh, la dracu', se gândi, nu pot să evit asta."

Sună receptorul.

– Gunn la telefon.

– Foarte drăguț, spuse vocea. Vocea lui Howe era un zumzăit adânc, [illegible], patern. Nu ridica vocea niciodată și rareori își arăta mânia. Nici [illegible] avea nevoie.

– Domnule Howe, îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă...

– Draga mea, am fost reporter toată viața. N-am moștenit afacerea [illegible], cu am pornit-o. Eu însumi. Știu să recunosc un reportaj bun. Cu [illegible] că trebuie să spun, îl compătimesc profund pe Johnny Caldwell. [illegible] un prieten bun. Dar nu de asta am sunat. Am o sarcină la care aș [illegible] să te gândești. Ea încercă să rămână calmă. Charles Gordon Howe, [illegible] pune pe *ea!*

– O sarcină?

– Nu e pe linia ta obișnuită.

– Vreți să spuneți că mă luați de la emisiunea de știri?

– Da.

– Pentru cât timp?

– Asta depinde foarte mult de tine. Acum ești liberă? Trimit mașina [illegible] te ia.

– Uitați ce este, domnule Howe. Am făcut reportaje-anchetă timp de trei ani și am o reputație bună. Să plec acum de la emisiune... și lăsă fraza în aer.

– Hmmm.

Zumzăitul adânc. Secunde de liniște. Eliza începea să se neliniștească.

– Te-am urmărit de foarte aproape... Pot să-ți spun Liza?

– Mă cheamă E-liza, dar toți îmi spun așa.

– În regulă, Eliza. Cred că eşti poate cel mai bun reporter de televiziune pe care îl am. De asta vreau să discut cu tine. Desigur, va fi şi o primă la mijloc.

– Dar nu e vorba de bani, spuse ea repede. Adică vreau să spun, sigur că şi banii sunt importanţi. Numai că oamenii te uită repede. La trei luni, n-or să mai ştie cine sunt. Cât timp va lua povestea asta?

– Nu sunt sigur, spuse Howe. Ce ştii despre Francis O'Hara?

– Frank O'Hara? Reporterul?

– Da.

– Păi... ştiu că a fost nominalizat pentru Premiul Pulitzer şi a depăşit faza. Înainte de a deveni reporter, a lucrat în Serviciul de Informaţii. Acum câţiva ani a scris pentru *Washington Post* serialul ăla extraordinar despre CIA...

– Nu-i prea rău, o întrerupse Howe.

– Nu ştiam că e un concurs de întrebări şi răspunsuri pe tema asta.

Howe chicoti.

– Mi-a spus mie Ray Pauley că eşti tare.

– Ce e cu O'Hara?

– Hai să stabilim problema cu prima. Cât vrei?

– Dar nu ştiu încă ce va trebui să fac.

– Să spunem... nu mai apari pe post două luni. Ce înţelegere crezi că ar fi rezonabilă pentru două luni de dispariţie?

– Vreau o emisiune la New York sau... la Washington.

– Crezi că eşti pregătită pentru New York sau pentru Washington?

– Ştiu că sunt.

– Pauley nu vrea să te piardă.

– M-aţi întrebat pe mine, domnule Howe. Dar dumneavoastră nu credeţi că sunt pregătită?

– OK, putem vorbi despre asta.

Eliza îşi înghiţi nodul din gât. O emisiune la New York. Dar ce trebuia să facă pentru asta?

– Deci... ce e cu Frank O'Hara?

– Vreau să-l găseşti şi să-i transmiţi un mesaj de la mine.

– Să-l găsesc? Râse. S-a pierdut?

– Exact, Eliza. A fugit. CIA încearcă să-l omoare, de un an de zile.

PATRU

1

Kinugasayama este un munte cu pante domoale, în colțul de nord al ...elui Parc al șogunilor din Kyoto. În vârful lui, sunt rânduri de pini ...ați, iar când bate vântul dinspre vest și pinii se leagănă, muntele ... un leu cu o coamă mare, așezat lângă parc, ca și cum ar proteja ... loc, cel mai venerabil din Japonia.

La o milă și jumătate la sud de munte se află Tofuku-ji, cel mai înalt ... sfânt altar shinto din țară, care domină împrejurimile cu cele ... etaje ale sale, fiecare etaj având acoperișul curbat delicat spre cer, ...ul fiecărui acoperiș reprezentând un element – pământ, vânt, foc, ... și aer – și o spirală, ale cărei nouă inele sculptate reprezintă cele ... inele ale paradisului.

S-a spus că grădina de stâncă ce se întindea între Tofuku-ji și templul Kyoan-ji, din apropiere, este cea mai desăvârșită grădină de piatră care ...istă și că, astăzi, ea arată la fel ca în secolul al cincisprezecelea, când a ...st proiectată de preoții shinto.

Locul era pustiu. Doar un bătrân, aplecat peste o greblă cu coada lungă, curăța și aranja cu grijă fiecare pietricică din grădina de piatră. Acesta nu se clinti când Eliza trecu grăbită pe lângă el.

În dimineața aceea, căzuse o ploaie ușoară de primăvară, dar acum ... oprise, și un vânt înghețat sufla dinspre vest, mângâind coama lui Kinugasayama. Eliza se grăbi să traverseze parcul, temându-se să facă o oprire, oricât de scurtă, pentru a se bucura de frumusețea lui. Kimura îi promisese să o întâlnească la ora unsprezece și jumătate, iar acum

trecuseră mai bine de douăzeci și cinci de minute peste ora stabilită. Era agitată, pentru prima dată de când avionul aterizase pe aeroportul Honeda, cu o săptămână în urmă.

Adulmeca o urmă de câteva săptămâni. Timpul pe care îl avea la dispoziție era pe sfârșite. În ultimele săptămâni telefonase, scrisese sau călătorise pe jumătate din mapamond; îi luase urma lui O'Hara în Caraibe, în Mexic, în sud până la Buenaventura, în Columbia, la est în Recife, în Brazilia. El se întorsese la Maracaibo, apoi în Statele Unite. Ea îl urmărise către vest, la Seattle, de acolo la Vancouver și apoi din nou în sud, la San Francisco.

Calea urmată de el era greu de găsit, întortocheată și exasperantă. Își schimbase numele de vreo șase ori; în America de Sud fusese Solenza; în Canada, Carnet; pe Coasta de Vest, Barret. Eliza folosise relațiile imperiului Howe la vamă, la pașapoarte și la vreo șase mari linii aeriene. De două ori îi pierduse urma, pentru a o relua în altă parte. Îi descoperise vechi prieteni, colegi de ziar, agenți secreți la pensie și chiar una sau două prietene.

Era ca și cum ai fi vorbit despre o fantomă. Prietenii lui îi erau credincioși. Dușmanii păreau să-i fi pierdut urma. Dar Gunn putea fi feroce în insistența ei. Obținuse informații prețioase. Pe măsură ce urma se lungea, se încrucișa, dispărea și reapărea, dosarul ei despre el se făcea tot mai gros. Cu toate astea, după șapte săptămâni, simțea că nu știe mai mult decât ce așternuse pe hârtie. Lucruri elementare. Atât.

Ea ținuse minte fiecare rând, așteptând ca o informație oarecare să completeze ceea ce știa deja și să ofere o cheie importantă.

Francis Xavier O'Hara: Născut la San Diego, 21 decembrie 1944. Tatăl: viceamiral în Marina Statelor Unite, care avusese două distrugătoare aruncate în aer sub el, de către kamikaze, la Okinawa. Staționat pentru scurt timp la San Diego, la începutul lui 1944. Mama: doctor în filologie și istorie la Cambridge, moartă când O'Hara avea paisprezece ani. Tatăl: ofițer comandant, timp de cinci ani, la Baza Națională a SUA, din Osaka, Japonia, până s-a pensionat; rămas în Japonia după pensionare, până la moartea sa, în 1968; O'Hara absolvă liceul american la Osaka, în 1963; Universitatea din Tokyo (în limbi străine și istorie),

[illegible]; doctoratul în filozofie orientală, în 1968. Antrenat în kendo, [illegible], karate și disciplina shinto. Hobby-uri: scufundări, karate, [illegible], iuh, bețe și câini, mai ales akitas, probabil pentru că provin din [illegible]. Porecla: prietenii japonezi îi spun Kazuo. În 1968, s-a înrolat [illegible] SUA; a fost repartizat la spionajul naval și ulterior la CIA, în [illegible] specialitatea: contraspionaj, implicat în acțiuni sub acoperire. Își [illegible]ția în 1975. Liber-profesionist, specializat în reportaje-anchetă, [illegible] 1970 până în 1978. După ce a publicat serialul despre operațiunile [illegible] ilegale ale CIA în Africa, Asia și Caraibe pentru *Washington* [illegible], s-a dat la fund.

Erau și unele date personale – de la profesori, foști camarazi de pe [illegible], colegi de la CIA, prieteni, două femei cu care trăise pentru scurt [illegible], în diverse perioade. Mai era măsura la palărie, 7; la pantofi 10; [illegible]tatea, șaptezeci și trei de kilograme, înălțimea, un metru șaptezeci și [illegible]; părul, blond închis; ochii, verzi. Nici o cicatrice. Lucrurile obiș[illegible], care apar în analiza pe computer.

Lucruri elementare. Dar cu cât afla mai multe, cu atât dorea mai [illegible] să-l găsească. Apoi, dădu de o pistă. Datorită câinelui.

Eliza luase interviuri unor prieteni vechi ai lui O'Hara din San [illegible]ancisco, Don Smith – editor-șef al ziarului *Chronicle* și soția lui, Rose, [illegible] lucra la compania de balet. Fuseseră prietenoși, dar nu-l văzuseră și [illegible] mai auziseră nimic de O'Hara de câțiva ani. Erau mult mai interesați [illegible] noul lor cățeluș, primit cadou de la un prieten. Era un akita.

Instinctele ei se treziră. Verifică la clubul american al crescătorilor [illegible] câini. O interesa să cumpere un akita. Îi puteau spune cine a crescut [illegible]inele lui Smith?

Da, dar dura câteva zile.

Apoi îi veni răspunsul de la club. Câinele fusese crescut în Kyoto. [illegible]umele individului era Kazuo. Numele îi aprinse un beculeț. Se întoar[illegible] la notițele ei. Kazuo era porecla japoneză a lui O'Hara. Proprietarul [illegible]inelui era înregistrat sub numele de Akira Kimura. Kyoto era aproape [illegible] suburbie a orașului Osaka, unde O'Hara își petrecuse cea mai mare [illegible] din tinerețe.

Parcursese drumul peste Pacific, încercând cu disperare să se scufunde într-un ghid al Japoniei, de Fodor, și un dicționar englez-japonez. Era deja obosită când părăsise San Francisco, dar, zece ore mai târziu, ajungând la Tokyo, era epuizată; istovită de decalajul orar, sătulă de mâncarea proastă, slăbită de lipsa de somn și nemulțumită.

Ce naiba căuta aici? Într-o țară ciudată, despre care nu știa nimic, locuind într-un *ryokan*, un hotel japonez tradițional, în loc de un nou hotel american. La mii de mile de casă. Singură. Alergând după o fantomă. Ce stil, Gunn! Nu e de mirare că O'Hara evitase o jumătate de duzină, sau chiar mai mulți, de asasini lacomi de bani. Era alunecos ca un vis. Dar un vis urât.

Dacă O'Hara trăia, și nu era prea sigură de asta, trebuia să fie aici. O simțea. Era singurul loc din lume în care ar mai fi putut găsi adăpost.

Primul din cele nouă telefoane către Kimura îl dădu într-o marți. Kimura era un profesor japonez, care predase filozofie și arte marțiale la școala americană. Fu nevoie de câteva telefoane pentru a afla că acum era maestru shinto și că trăia în Kyoto. Exista un număr de telefon la care putea lăsa un mesaj. Dar i se spuse că Kimura-san era ciudat și uneori nu răspundea la mesajele telefonice.

Când o sună în cele din urmă, joi dimineața, ea îi spuse:

– Mă interesează să-mi cumpăr un akita. Niște prieteni de-ai mei au unul de la dumneavoastră. Familia Smith din San Francisco.

El îi răspunse dur:

– Nu am nici un prieten în San Francisco. E o greșeală.

– Dar ei au câinele de la dumneavoastră, cel puțin așa mi s-a spus la clubul crescătorilor de câini.

Urmă o pauză lungă și apoi spuse:

– Domnișoară Gunn, nu vă interesează câinele.

Onestitatea lui o tulbură. Apoi decise să fie cinstită la rândul ei.

– Vă rog – *dozo* – sunt ziaristă la un post de televiziune din America. Încerc să-l găsesc pe Frank O'Hara. Suntem prieteni.

– O'Hara-san are mulți colegi, dar prietenii lui sunt mai puțini decât lunile anului, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

... voce ușoară, aproape o șoaptă – exprimându-se într-o engleză ... o dicție impecabilă – dar ea se simți intimidată.

... vești bune pentru el. Vă rog să vă întâlniți cu mine, să

... mai auzit povestea asta. Acum e o singură diferență. Sunteți ... nu-au mai trimis niciodată o femeie.

... rog numai să vorbim. Dacă nu mă credeți, nu veți pierde decât

... măcar n-am spus că știu unde e. I-am fost profesor în liceu. ... ezită un moment, încercând să-și amintească.

... acum șaptesprezece ani, spuse ea. A absolvit în vara lui 1963.

– *Hai.* Iar eu am peste șaptezeci de ani. Mă îndoiesc că pot să te ajut.

– Onzo, Kimura-san. Sunt disperată. Luați doar ceaiul cu mine. Vă ... convinge că sunt sinceră.

– Aveți un *denwa* în cameră?

– *Hai.*

– Numărul?

– ... 82-12-571.

– O să vă sun eu. *Konnichi wa.*

Legătura se întrerupse.

– La dracu', spuse ea și puse receptorul în furcă. Se duse la fereastră, ... jaluzeaua și urmări un tânăr grădinar, cu părul strâns într-o ... *tenugui*, aranjând grădina de nisip din fața camerei ei, luând ... frunză și crenguță, până când insula bej, înconjurată de iarbă, fu ... complet. Lucra fără zgomot și părea să nu facă nici un efort. ... se uita la telefon. O dureau umerii și ar fi vrut să se ducă să facă o ..., jos la *ofuro*, dar se temea că nu va fi în cameră când va suna ... telefonul. Își pierduse reținerea față de baia publică destul de repede, cu ... călătoriei. Acum știa că apa fierbinte nu numai că o înviora, dar ... limpezea mintea și o ajuta să gândească.

Trecu o jumătate de oră și nimic. Ridică cuvertura și se întinse în ... Dar era prea agitată pentru a atipi.

Când, în cele din urmă, sună telefonul, răspunse înainte de a suna a ... oară.

– Da... aici Eliza Gunn.

– Domnișoară Gunn, aici doctor Kimura. Am să mă întâlnesc cu dumneavoastră, dar întâlnirea va fi scurtă și trebuie să fie astăzi. Puteți pleca acum?

– Da, imediat.

– Stația de tren se află la zece minute vest de Hishitomi Ryokan. Puteți lua trenul local de la *eki*-ul de pe linia principală San'in și coborâți la stația Hanazano. De acolo, mai e puțin până la templul Tofuku-ji. Ne vom întâlni în sala șogunilor Ashikaga, de lângă templu. Acum este nouă și patruzeci și cinci. Ar trebui să aveți destul timp să ajungeți la unsprezece și jumătate.

– Vă mulțumesc, spuse ea sincer. *Arigato... arigato* foarte mult.

– Nu aveți de ce să-mi mulțumiți deocamdată, Gunn-san. *Sayonara.*

– *Sayonara*, doctor Kimura.

Grădinarul, care ajunsese sub geamurile Elizei, se întoarse brusc și plecă din curte. Se duse pe hol și bătu la o ușă. Apăru un om înalt, cu barbă.

– Ce s-a întâmplat, Sammi? întrebă el.

Grădinarul intră.

– Ea pleacă acum, spuse Sammi, schimbându-se într-un costum negru de jogging și bascheți.

– Bine, spuse omul înalt. Îi mai dau câteva minute.

Sammi lucra repede, dar nu era îngrijorat că ar putea să o piardă. Știa unde se duce. Când Eliza părăsi hotelul, el era într-o frizerie din apropiere. O urmări cum se îndepărtează și așteptă câteva minute înainte de a pleca și el. Era mai interesat de bărbatul care o urmărea.

2

În cele douăzeci de minute cât dură călătoria din Osaka, Eliza frunzări alene una dintre cărțile ei de călătorie, dar nu se putea concentra. Oare Kimura voia să o păcălească? Sau se apropia de

două luni de muncă tenace? Peisajul japonez se derula lângă ea: un amestec ameţitor de ferme verzi şi păduri în Ştia foarte puţine despre Kyoto, în afara faptului că capitala Japoniei în timpul domniei şogunilor, care durase o ani, şi că mulţi occidentali îl considerau cel mai frumos oraş Dar ea nu dădu prea multă atenţie frumuseţii lui, când prăbită prin uriaşa poartă arcuită – *torii* – de la intrarea în Vârtu Tofuku-ji, ce se înălţa printre celelalte pagode, şi se grăbi Statui de războinici şoguni se ghemuiau în umbrele arcuite ale templelor şi stăteau la pândă, sub cedri şi pini. de pietriş şi de stâncă erau impecabil aranjate şi fiecare copac, lac sau grădină păreau aşezate perfect şi în deplină cu natura. Norii de ploaie trecuseră şi un soare blând inima parcului.

Când ajunse la grădina lui Tofuku-ji, locul era pustiu şi tăcut. O trecea uşor printre cedri şi pini. De undeva, din interiorul unei se auzi clinchetul uşor al unor clopoţei de vânt. Un peşte sări bazin. Apoi se lăsă din nou liniştea.

Sala şogunilor era mică, întunecată, respingătoare şi se afla lângă principal, un loc ciudat şi neliniştitor, deosebit de aura paş- cuprindea restul parcului. Era ca şi cum s-ar fi aflat acolo pen- păzi integritatea locului; două şiruri lungi de statui din lemn – şoguni Ashikaga – şaisprezece la număr, stând faţă în faţă, cu ochii de sticlă strălucind mândru în lumina slabă. Eliza păşi cu sfială înăuntru, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, uitându-se nervoasă când la un şir de statui, când la altul, în timp ce păşea pe podeaua din lemn, bine lustruită, cu tocurile izbind zgomotos, până când se ridică pe vârfuri şi se grăbi spre celălalt capăt al încăperii. Rămase sub acoperişul curbat al pagodei templului Tofuku-ji, întrebându-se dacă ar comite un sacrilegiu fumând.

În spatele ei, înăuntrul întunecatei săli a războinicilor, se auzi o mişcare. Un bărbat păşi din spatele unei statui, cu ochii aproape la fel de strălucitori ca agatele de pe feţele statuilor. Se apropie, apoi se opri şi aşteptă, la fel de nemişcat ca statuile care îl apărau. Un alt bărbat

venea spre ea din cealaltă parte a grădinii de stâncă. Păși înapoi în umbră.

Era un bărbat japonez bătrân, drept și mândru, cu barba delicată și cu părul asemănător unui smoc de culoarea zăpezii, cu pielea aproape transparentă din cauza vârstei, ca și cum în jurul oaselor lui fragile s-ar fi înfășurat celofan, ca să le țină la un loc. Purta un chimono tradițional din mătase, de culoare albastru-închis, sandale *zori*, o pălărie largă și turtită din paie, ce arăta ca o strachină, și ținea în mână o umbrelă pe care o folosea ca baston. Se apropie de ea în tăcere, ca și cum pașii lui nu ar fi lăsat nici o urmă după ei. Se opri în fața ei. Era mai înalt decât își imaginase ea și o clipă rămase privind-o, de sus în jos.

– Gunn-san, nu pari prea periculoasă.

– Eu? Periculoasă? râse ea. Am alergat prin muzeul ăla de statui de acolo ca un copil de patru ani care fuge de întuneric.

Știa că oamenii de afaceri japonezi se înnebunesc după cărți de vizită și i-o oferi pe a ei. Kimura se uită la ea o clipă, apoi o puse în faldurile chimonoului său.

– Îmi pare rău, eu nu am nici una, spuse el. O privi cu ochii lui căprui, șterși și adăugă:

– Ești cu siguranță mai drăguță decât ceilalți care au venit să-l caute pe Kazuo.

– Credeți-mă, sunt Eliza Gunn și lucrez pentru WCGH din Boston. Am venit pentru că sunt prietenă cu O'Hara.

– Da? Și de când îl cunoști pe O'Hara-san?

Ea își mușcă colțul buzei.

– Păi, nu prea îl cunosc pe O'Hara. Nu personal, adică. Dar știu o mulțime de lucruri despre el. Am un mesaj pentru el, o scrisoare de la Charles Gordon Howe. Este unul dintre cei mai respectabili oameni din ziaristică.

– Am auzit de Howe. Se spune că e cinstit.

– Mulțumesc pentru asta, oricum.

– Dar nu dovedește nimic.

– Dacă se va întâlni cu mine, pot să-i spun pe cine să sune pentru a verifica scrisoarea.

– N-am spus că știu unde este O'Hara, prietenul tău.

– Bine, am exagerat. Dar, dacă ai ști cum să iei legătura cu el, i-ai spune că e important să mă vadă, da?

Mergeau de-a lungul malului unuia dintre multele lacuri din parc. Vântul rece zbura la suprafața apei, formând o spumă care se învârtea printre pietrele acoperite cu mușchi.

– Chiar dacă aș ști unde este O'Hara-san, aș fi prudent cu repetarea a ceea ce aud, spuse Kimura. Când un orb conduce alt orb, amândoi sunt în primejdie să cadă în râu.

– Dar dacă ți-aș spune că sancțiunea a fost ridicată? Că nu mai este în primejdie?

Bătrânul nu arătă nici un semn de surpriză. Spuse:

– În filozofia shinto există o zicală: „Omul care are o prăpastie în față și una în spate trebuie să stea jos și să aștepte". A face un pas greșit, în vreme de primejdie, înseamnă a chema nenorocirea.

– Dar vă spun că primejdia a trecut.

– Va fi nevoie de multe dovezi. Cel pe care îl chema Fuyu-san, Omul-Iarnă, are inima unei nevăstuici și limba unei ciori. Mai degrabă aș avea încredere într-o cobră.

– Dar tocmai asta e. Omul-Iarnă a fost neutralizat. Acum nu mai are nici o putere. Domnul Howe vă asigură de asta.

– Asta e o îmbunătățire.

– Deci, trebuie să vă conving întâi pe dumneavoastră, nu?

– Dacă eu trebuie să fiu papagalul, trebuie mai întâi să învețiți papagalul să vorbească.

Eliza se opri și se uită fix la bătrân câteva clipe.

– Cred că pe asta am înțeles-o, spuse ea. Dar nu sunt chiar sigură. Ca să vă spun drept, mi-e cam greu cu maximele dumneavoastră. Nu puteți să spuneți pur și simplu ce vreți?

Kimura râse, apoi aprobă.

– Nepotul meu mi-a pus odată aceeași întrebare. Greutatea constă în încercarea de a interpreta simbolismul cuvintelor noastre și a-l exprima în cuvintele voastre definitive. Am spus bine „definitive"?

– Mi se pare bine, spuse ea. Dar tot nu sunt sigură că înțeleg.

Kimura se opri. Ochii îi erau mai calzi, dar încă atenți.

– Omul înțelept își spune adevărul prin simboluri. Poți să alegi cum să interpretezi ceea ce se spune. Se uită la ea. Ceea ce este un adevăr pentru mine, nu e în mod necesar adevărat și pentru tine.

Soarele se strecură în spatele unui nor și vântul se făcu mai rece. Eliza își frecă mâinile și-și scutură umerii, înfiorată.

– Ți-e frig? întrebă el.

– Puțin.

– Vino. Shokin-tei este aproape. Mulți spun că este cea mai plăcută ceainărie din Japonia.

O conduse afară din templul principal, apoi traversară rondurile aranjate și un mic podeț, până la o clădire cu un etaj, cu acoperișul de paie și pereții roșiatici. Înăuntru era curat lună, podelele lăcuite fiind acoperite cu tatami. Își lăsară pantofii la intrare și se așezară turcește pe perne *zabuton*, lângă o măsuță joasă. Camera era un model de frumusețe. Ușile glisante de sticlă erau deschise spre parc, iar singurele podoabe erau o *tokonama*, destul de mare pentru un tablou, și un vas cu flori. Încăperea era rece, dar confortabilă. Apăru o chelneriță care le luă comanda. În ceainărie nu mai era nimeni altcineva.

– Deci, știi o mulțime de lucruri despre O'Hara, nu?

– De două luni de zile nu studiez altceva, răspunse ea și recită litania.

– Nu vreau să te jignesc, Gunn-san, dar nu-l *cunoști* pe O'Hara, ci lucruri *despre* O'Hara. Pentru a prinde un lup, trebuie să înțelegi lupul.

– Iar începeți?...

Chelnerița veni, aproape neauzită, cu ceaiul și plecă la fel de tăcută. Eliza așteptă până când aceasta dispăru, pentru a continua conversația.

– Prietenii lui nu vor să vorbească despre el, iar dușmanii lui nu știu nimic despre el ca să vorbească, spuse ea.

– Asta e bine de știut.

– Atunci, cum pot afla ceva despre el?

– Știi că a venit aici când era tânăr. Nu știi că la început era un tip foarte dificil. Ceea ce noi numim *chiisai*. În America, asta ar

...na „cuțite mici". Cineva care face parte din bande de stradă. ...ul an a fost foarte greu. Dar eu am perseverat și apoi am de... prieteni, iar după asta, Kazuo era ca o găleată goală, așteptând ...e umplută.

– Iar dumneavoastră ați umplut găleata.

– Eu am oferit doar apa. El a umplut găleata.

– Dumneavoastră i-ați fost profesor.

– Unul dintre ei. I-am arătat drumul. Învăța foarte repede. A devenit ...tru în tai chi, apoi a trecut la *higaru*, care este o formă de disciplină ...mală foarte dificilă, însoțită de mișcări de apărare. L-am văzut stând ...poziția păsării, într-un picior, timp de șase ore, fără să miște sau să ...pească. A atins nivelul suprem de *higaru*, cunoscut sub numele de *...ru-dashi*. E greu de tradus exact. Cred că l-ați numi... „Dansul vipe...". Și l-am văzut atingând starea de anulare a minții în câteva ...unde doar, ascultând sunetul vântului.

– Starea de anulare a minții?

– Este un exercițiu zen, o formă de meditație care curăță mintea și ...rează omul de orice gând. Se atinge prin concentrarea asupra unui ...net. Un clopot, poate, sau o mantra pe care ți-o spui singur. Pentru ...ii, procesul poate lua ore. O'Hara poate atinge această stare în câteva ...unde, concentrându-se pe orice sunet, chiar și pe cântecul unui gre... Când atinge acea stare, poate memoriza pagini întregi dintr-o carte, ...ar privindu-le. Ele devin picturi în mintea lui.

– Noi o numim memorie fotografică.

– Scuză-mă... *dozo*... o memorie fotografică este un dar din naștere. ...tarea de anulare a minții trebuie învățată. O'Hara nu numai că învață, ...devine maestru. Iar găleata încă nu e plină.

– Pare să fie un fel de mistic.

– Este pur și simplu un bărbat de onoare, care a învățat că omul ...țelept caută totul în sine însuși. Omul ignorant caută totul în afara lui.

– Eu numesc asta instinct.

Kimura se gândi la asta câteva momente și, în cele din urmă, spuse:

– O supersimplificare.

– E foarte frustrant, rosti ea. Mai ales după atâta vreme. Dar eu aduc veşti bune.

– Sau cea mai inteligentă capcană dintre toate.

– Credeţi-mă, nu sunt foarte inteligentă, şi, sigur, nu sunt un vânător.

– Lasă-mă să-ţi explic altfel. Vezi grădina aceea de piatră? A fost proiectată de budişti, cu peste patru sute de ani în urmă. Fiecare lucru din ea are un sens, modul în care sunt aranjate pietrele, felul în care sunt greblate, plasarea pietrelor mari, ceea ce noi numim corăbii de piatră. Numai o parte dintre ele se văd, restul e sub pământ şi ne imaginăm doar că e acolo. Vreau să cred ceea ce văd şi aud, dar nu trebuie să ignor ceea ce este imaginat.

Umerii Elizei căzură.

– Bine, spuse ea, să presupunem că vă arăt documentele. Asta ar trebui să dovedească faptul că e un om liber.

– Dar spui că aceste hârtii sunt numai pentru ochii lui Kazuo.

– Am venit să-i dau un mesaj lui O'Hara, spuse ea. Dacă trebuie să vi le arăt mai întâi dumneavoastră, atunci am s-o fac.

– Pare logic.

El bău ceaiul şi puse delicat ceaşca înapoi pe farfurie.

– Tipul cu mesajul pentru O'Hara trebuie să fie un om puternic.

– Este.

El îşi termină ceaiul, îşi şterse buzele şi, brusc, se ridică.

– Vei fi lângă telefon mai târziu, astăzi?

– Da, da!

– Trebuie să mă gândesc, Gunn-san. Ai o calitate pe care o admir. Eşti naivă. Mă va ajuta să mă gândesc. *Sayonara.*

Se înclină, se întoarse şi părăsi încăperea.

– Şi ce trebuie să fac, strigă ea după el, doar să stau să aştept?

El îşi flutură umbrela spre ea, fără să se întoarcă.

– O boală poate fi vindecată, strigă el. Destinul este incurabil.

– La dracu', spuse ea, şi asta ce vrea să mai însemne?

Dar el plecase.

Ziua fusese până la urmă caldă și plăcută, iar acum, după ce trecuse la magaziniul Kimura, se întoarse la *eki*, oprindu-se pe drum să mănânce [illegible], un castronaș cu *soba*, un fel de tăiței cu hrișcă, foarte populari în [illegible]ponia, mânuindu-și bețișoarele ca un expert. Acum, deschizând ușa [illegible]ezei, simți pentru prima oară că poate, doar poate, îl va găsi pe [illegible]necosul O'Hara.

Își dădu seama, înainte de a intra, că ceva nu e în regulă, așa că [illegible]trunse în cameră cu grijă. Era ca și cum ar mai fi fost cineva acolo cu [illegible]. Dar putea vedea toată camera din ușă. Ușile dulapului erau deschise, [illegible] și ușa spre baie.

Verifică afară. Un grădinar plivea straturile din dreptunghiul format [illegible] han.

– *Shitsurei shimasu*, spuse ea.

El privi în sus și zâmbi. Era tânăr și arăta foarte bine, o combinație [illegible]ată între Est și Vest, cu o cordeluță *tengui* pe cap și pantofi Adidas. [illegible] își luă cartea de conversație Berlitz și pronunțând cu mare grijă [illegible]care cuvânt, îl întrebă dacă vorbește englezește.

– *Eigo o hanashimasu ka?*

El clătină din cap.

– Of, lasă, spuse ea și se întoarse înăuntru.

Decise că era doar o reacție întârziată la agitația din ziua aceea. Doar [illegible] pic de paranoia. Și de ce nu. Fusese o zi nebună. Avea nevoie să se [illegible]că jos la *ofuro* și să se relaxeze într-o baie fierbinte. Apoi văzu valiza [illegible]care stătea pe fotoliu.

„Nu era acolo când ai plecat, Gunn, fetițo.

Camerista, poate?

Atunci de ce era deschisă?"

Se duse și ridică cu mare precauție capacul. Dosarul O'Hara era deasupra, închis, dar nu acolo unde îl lăsase. Iar pe el, o foaie de hârtie... Mesajul spunea:

Dă asta taximetristului şi te va duce unde trebuie. Pleacă la şapte şi jumătate. Va dura treizeci de minute. Du-te la stâlpul de la capătul parterului: Jocurile de artificii ale Dragonului Roşu. Opt, seara.

Adresa era caligrafiată în scriere ideografică. Strașnic.

3

Kimura trecu încet prin parc, trecu de grădinile de culoarea topazului şi de lacurile zen, minunat de lucitoare şi verzi, chiar în primăvara asta timpurie, şi se îndreptă spre oraş. Un preot de la templul Tenryu-ji de pe Muntele Hiei fugi pe lângă el, apucând-o pe cărarea ce cobora printre nişte chiparoşi japonezi înalţi, pregătindu-se pentru o veghe solitară, Plimbarea celor o Mie de Zile, despre care budiştii zen credeau că oferă celui care o practică puteri speciale. O mie de zile de austeritate care, credeau budiştii zen, le vor revela puterile secrete ale zenului.

Kimura îşi amintea bine veghile lui. Făcuse Plimbarea celor o Mie de Zile de trei ori şi, chiar şi acum, îşi amintea foarte bine vremurile acelea de singurătate. Ultima dată fusese după moartea soţiei lui. Pe atunci, avea cincizeci şi cinci de ani şi mersese aproape o mie de mile în cei trei ani cât fusese plecat, cerşindu-şi mâncarea pe la uşi, cum era obiceiul. Călătoria mistică uşurase durerea morţii ei.

Şi-o amintea mereu, iar lucrurile pe care le iubea el mai mult pe lume încă îi aminteau de ea: nepoţii lor; marele templu de la Kinkaku-ji, unde se întâlniseră şi care, de atunci, fusese ars din temelii de un călugăr budist nebun; uriaşul cireş plângător din Parcul Maruyama, sub care o ceruse de soţie; şi lotusul Sutrascroll, din aur şi argint, conţinând textul fundamental Tendai; supremele învăţături ale lui Buddha, unde petrecuse trei zile în meditaţie înainte de a deveni maestru în *higaru-dashi*.

Parcul acesta era plin de amintiri dragi şi, pe când trecea prin uriaşa *torii*, la ieşire, îşi dedică gândurile fericite zeilor.

Trecu de hotelul Internațional și Centrul Cultural American, îndreptându-se spre cartierul Gion, la două mile distanță. Aceasta era partea veche, lumea pe care o iubea. Aleile erau înguste și extrem de curate, mărginite de garduri înalte din bambus; magazinele erau în stilul arhitecturii din secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea. Aici, printre oamenii pe care îi cunoștea cel mai bine din lume, dialectul din Kyoto încă nu fusese amestecat și încă mai era armonie în aranjarea caselor și printre oamenii care trăiau în ele.

Nu se duse direct acasă. Coti pe o alee, spre o casă mai retrasă decât celelalte de pe stradă. Era o structură frumoasă, veche de două sute de ani, și perfect păstrată, cu grilajul uns, strălucind.

Proprietara casei era numită Mama Momo, Mama-Piersică, pentru că avea încă o față delicată, fără riduri și pete, în ciuda celor șaizeci de ani ai săi. Kimura o cunoscuse pe Mama Momo din anul de după încheierea soției sale; era o prietenă veche și înțelegătoare. El venea acolo de două ori pe săptămână și de fiecare dată îi aducea 5112 yeni, adică 42,54 dolari, într-o pungă de hârtie de orez, pictată manual de un artist din una dintre clasele sale de kendo. Și, de fiecare dată, ea aștepta până când el se ducea în spate, pentru a deschide punga și a număra banii.

Păși spre partea din spate a casei și intră într-o cameră împodobită cu crizanteme, cu ramuri înflorite de pini și cireși.

Casa avea o formă dreptunghiulară, camerele dând spre o curte interioară, cu o grădină de piatră. Kimura se așeză pe o tatami, privi spre singura corabie de piatră din centrul acesteia și așteptă.

Cât din povestea Elizei era adevărat, se întrebă, și cât era ascuns vederii? Era ea ceea ce părea? Instinctele îi spuneau să aibă încredere în ea, dar, privind la corabia de piatră, era obligat să ia în considerație posibilitatea ca și ea să fi venit să-l omoare pe O'Hara.

Gândurile îi fură întrerupte de o tânără fată, nu mai mare de douăzeci de ani, care intră în cameră cu o tavă cu uleiuri și îngenunche lângă el. Ea înclină din cap, apoi îi zâmbi și-și trecu degetele peste obrajii lui ca de celofan. Kimura îi luă cealaltă mână în mâinile lui și-i zâmbi și el.

– Ah, spuse el în dialectul Kyoto, Miei, favorita mea.

Ea chicoti și-i răspunse în același dialect:

– Toate suntem favoritele tale, Tokenrui-san.

Îngenunche în spatele lui şi-şi scoase chimonoul. Avea o voce ca de pasăre, delicată şi melodioasă, şi începu să-i mângâie pieptul şi umerii.

Se auzi o bătaie în uşă. Kimura oftă şi se lăsă pe spate. Fata îşi puse înapoi chimonoul.

– Cine e? întrebă el.

– Eu.

– *Dozo.*

Un bărbat înalt trase uşa glisantă, îşi lăsă pantofii afară şi intră în cameră. Era puţin mai înalt de un metru optzeci, alb, cu un smoc mare de păr negru, o barbă ce-i acoperea toată faţa şi ochi cenuşii de ardezie. Se înclină spre Tokenrui-san şi se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa lui. Miei se strecură în spatele bătrânului şi începu să-i maseze umerii.

Şi bărbatul înalt vorbea în vechiul dialect din Kyoto.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse el.

– Am tot timpul.

– Te-ai întâlnit cu fata?

– Da.

– Şi?

– Mi s-a părut plăcut de exuberantă şi naivă pentru o occidentală.

– În ce fel?

– Un fel de disperare să-ţi dea mesajul. Dar nu era moarte în acea disperare. Era... inocenţă? Am jucat puţin teatru cu ea. I-am recitat abstracţii direct din Tendai. Acum crede probabil că toţi cei peste cincizeci de ani din Japonia vorbesc ca într-un film american prost.

– Dar ai încredere în ea?

– Ah, ce întrebare interesantă. Să spunem că vreau să-ţi aduc mesajul ei. Nu sunt sigur dacă vreau să te sfătuiesc să-l asculţi.

– I-am citit corespondenţa pe care o avea în cameră. Sunt două scrisori. Una de la Omul-Iarnă, prin care este ridicată sancţiunea. Cealaltă de la Howe, confirmându-i validitatea. Mai există şi un document de la un tip, pe nume Falmouth, în care acesta afirmă sub jurământ că Omul-Iarnă i-a oferit douăzeci de mii de dolari pentru a duce această sarcină la bun sfârşit.

– Deci, se pare că povestea ei e adevărată.

– Există o capcană, spuse O'Hara.

– Da?

– Are o umbră.

– Cineva cunoscut nouă?

– Nu. De fapt, judecând după stil, aș spune că nici nu face parte din [illegible]. Se poartă mai mult ca un gangster american.

– Altceva?

– E masiv, cu un cap de taur și Urechi-Mici de porc. Sunt atât de [illegible], încât sunt aproape diforme.

– Și omul acesta, Urechi-Mici, a urmărit-o? întrebă Kimura.

– V-a urmărit întâlnirea din sala șogunilor Ashikaga. Sammi a stat [illegible] el tot timpul.

– Hmm. Dacă e o capcană, nu ar fi fost normal ca ea să-i fi spus [illegible] se duce, astfel încât el să fie deja acolo?

– Da, spuse O'Hara. Numai dacă nu sunt mai deștepți decât ne [illegible]ginăm noi.

Kimura privi din nou câteva clipe în spate la corabia de piatră din [illegible]rădină, apoi dădu din cap.

– E o variantă, aprobă el. Ai aranjat să te întâlnești cu ea mai târziu?

– Da, la vechiul loc din Amagasaki.

– Și vei fi acolo înaintea lor?

– Da. Doar dacă ea nu-i dă lui mai întâi adresa.

– Vei ști dacă sunt parteneri. Ea îi va spune unde e locul de întâlnire [illegible] el se va duce înainte. Dacă el stă în urma ei, bagă-te între ei și obligă-l [illegible] să facă o mișcare disperată. Dacă o face, vei ști.

– Încă ceva. I-am verificat hârtiile. Ea este cine spune că este.

– Diseară vei ști. Pentru prima oară, am avut o impresie bună despre cineva din cei trimiși aici. Îmi place tânăra femeie. Sper să fie ce pare a fi.

– Sammi sau eu îți vom telefona după ce totul se va sfârși.

– Voi aștepta.

Bărbatul înalt se ridică și se duse la ușă. Privi înapoi spre Kimura și Miei și chicoti:

– Ai un stil al tău cu tinerele doamne. Care-i secretul?

– Le spun că dacă fac dragoste cu un om bătrân, zeii le vor adăuga mulți ani de viață.

– Și...

– Și ele mă cred.

4

Merseră cu mașina spre sud, pe autostrada Kobe, urmând curba golfului, până când, privind înapoi peste umăr, ea văzu, pe o noapte neobișnuit de limpede, luminile marilor fabrici și șantiere navale din portul Osaka.

Drumul de-a lungul malului, într-un mic sat zgomotos între Osaka și Kobe, cu străzile pline de marinari și muncitori în salopete, dură mai puțin de o jumătate de oră. Erau în ceea ce părea a fi cartierul bordelurilor. Șoferul, un om mai în vârstă, care mormăia întruna pentru sine, conducea Honda în mijlocul unui intens trafic de pietoni; apoi intră pe o străduță îngustă, șerpuită, plină cu reclame luminate cu neon, frizerii și intersecții și, în cele din urmă, coti într-o alee și mai îngustă.

Șoferul opri în fața unui salon unde se făceau tatuaje, la vreo șase metri depărtare de strada principală. Se întoarse către ea:

– Doamna sigură de număr? întrebă el. Asta nu loc pentru dumneavoastră. Se mai uită o dată pe foaia de hârtie și clătină din cap:

– Locul ăsta rău de tot.

– Cât costă? întrebă ea. *Ikura desu ka?*

El îi spuse taxa și continuă să clatine din cap, în timp ce ea număra banii.

– Nu bun, nu bun, repetă de câteva ori.

– Mda, spuse ea. Se pare că va fi povestea vieții mele. Am fost în toate locurile nu bune, de aici și până la Rio de Janeiro. *Arigato*, bătrâne.

– Vreți să aștept? întrebă el.

Ea se lumină. Se simțea mai în siguranță, știind că cineva de prin vecinătatea locului o aștepta.

– *Hai. Domo arigato*, spuse ea. O să verific numai.

Coborî din mașină și intră în salon. Cel care tatua era gol de la brâu în sus. Era un bărbat scund, cu o burtă enormă, iar capul îi era ras, cu excepția unui smoc la spate, legat în coadă de cal. Omul la care lucra era acoperit cu tatuaje. Aproape nici un centimetru de piele de pe pieptul și de pe brațele lui nu scăpase de ac.

– Vorbește cineva englezește? întrebă Eliza timid.

Cel care tatua se uită la ea fără expresie, mormăi și începu să lucreze din nou. Acul zumzăi, iar clientul sări în sus când îi atinse spatele.

– Vorbesc engleza puțin, spuse omul tatuat.

– Caut biroul Jocurilor de Artificii Dragonul Roșu, spuse ea. Ar trebui să fie aici, în casa asta.

– Jocuri de artificii?

– Da, jocuri de artificii. Știți, bum-bum.

Făcu cu mâinile o uriașă ciupercă imaginară.

– Aha. El încuviință din cap și arătă spre podea.

– Jos?... Oh... *shita ni?* întrebă ea.

El dădu iar din cap.

– Inghis.

– Inghis?

El imită cu gesturi o ușă închisă și încuiată.

– Ah, închis. Pentru noapte? Ah... *nasai?*

Omul tatuat clătină din cap.

– Tot timp.

– Pentru totdeauna? De tot?

– *Hai.*

Grozav, Gunn. Ești pe o stradă, în mijlocul Orașului-Rahat, în Japonia, și magazinul e închis. Mai ai vreo idee strălucită?

– *Domo arigato*, spuse ea cu o ușoară înclinare.

– *Do itashimashite*, răspunse el. Se întoarse afară și merse până la ușa de lângă salon. Lângă ea era un semn roșu cu litere aurite, dar era în

caligrafie tradițională. Înăuntru părea să pâlpâie o lumină. Încercă ușa. Era deschisă. O crăpă puțin și-și băgă capul prin deschizătură.

– Hei!? Oricine ai fi, ești acolo?

O deschise ceva mai mult și intră. După o mică anticameră urmau niște scări. Nimeni nu mai folosise clădirea de multă vreme; pe scări și în cămăruță se îngrămădeau gunoaie. Merse până la capătul scărilor și strigă în jos:

– Hei? E cineva acolo?

Tot nimic. O altă lampă slabă licări la capătul unei sfori care atârna din plafon, la picioarele scării.

Ei bine, biletul spunea că trebuie să se ducă la pilonul de la parter. S-o facem, Gunn. Începu să coboare scările.

De cealaltă parte a străzii, omul cu Urechi-Mici ieși din cadrul unei uși. O urmărise coborând din mașină și intrând în salonul de tatuaje. Acum, șoferul taxiului privea clădirea unde intrase ea. O să-l încurce. Urechi-Mici se strecură, traversând strada, și se apropie de taxi, venind din spatele șoferului. Când ajunse lângă geam, șoferul se întoarse și se uită la el. Urechi-Mici îl lovi cu mâna dreaptă, o lovitură scurtă, directă, cu degetele unite, chiar sub ureche. Capul șoferului sări de pe spetează, gura i se deschise. Peste o clipă, se prăbuși în scaun.

Urechi-Mici se apropie cu prudență de clădire. Fereastra de pe ușa din față era opacizată de praf. Șterse puțin cu mâna și se uită înăuntru. Femeia Gunn era la piciorul scărilor. Coti într-un hol și dispăru din vedere. Urechi-Mici intră tăcut în clădire.

Locul era înspăimântător. Eliza se trezi într-un hol îngust, lung, întunecat. În capătul lui văzu o ușă atârnând ciudat în balamale, iar dincolo de ea, golful. O broască orăcăi undeva, departe, în întuneric, și o alta, și mai departe, îi răspunse.

Eliza merse pe hol, cam până la jumătate, apoi se opri. Se auzeau tot felul de zgomote: apa lovind pilonii; lemnul vechi scârțâind; și undeva, în fața ei, în întuneric, un șoarece țopăind și chițcăind pe podea. Cu

[illegible] larg deschişi în întuneric, îşi spuse: „Nu te duci acolo, Gunn. N-ai [illegible] să faci nici un pas mai departe".

– Heil!

Nimic.

Nu mai merg nici un pas. Nu mi se pare deloc amuzant.

În capătul celălalt al coridorului se deschise o uşă şi o lumină gal[illegible] licări pe podea. Eliza se apropie puţin. Acum, sunetele veneau din [illegible] părţile. Scările din spatele ei scârţâiau, de vechi ce erau; portul [illegible], agitat de maree.

Era aproape de uşă când o mână o apucă din spate. Îi apăsă gura în[illegible]tă. Pe gât simţi metal rece. Încercă să ţipe, dar era imposibil. O respi[illegible] duhnind a usturoi o frigea pe obraz.

– Uşurel, doamnă, îi spuse o voce la ureche. O să pescuim puţin.

Îşi smuci brusc capul, mâna străină îi alunecă de pe gură, iar ea o [illegible]. Tare. Continuă să muşte până ce simţi gust de sânge în gură. Omul gemu şi ea se smulse de lângă el. Altcineva o prinse în întuneric şi o împinse în cameră. Era prinsă într-un caleidoscop de mişcări, imagini şi voci. O altă voce, aproape de urechea ei, spuse:

– Nu-ţi fie teamă, eşti în siguranţă. În mijlocul camerei era o masă, cu o lumânare fixată cu propria ei ceară într-un colţ. Un alt bărbat stătea între ea şi lumânare; o siluetă înaltă înspăimântătoare, într-o jachetă groasă de blană, cu un păr negru vâlvoi şi cu o barbă mare, neagră. Şi ochii aceia priveau din faţa întunecată, fără contur; ochi reci, cenuşii, ce o străpungeau cu privirea. Bărbatul uriaş se mişcă repede pe lângă ea, aplecându-se în dreptul uşii.

Urechi-Mici era cu spatele de perete, cu mâna care-i sângera în gură, cu faţa strâmbă de mânie. Nu se aşteptase să apară bărbatul uriaş. Pe când se întorcea, piciorul bărbatului masiv ţâşni într-un arc larg şi-i smuci lui Urechi-Mici încheietura mâinii. Pistolul, un tip special, folosit de poliţie, zbură prin hol şi se lovi cu ţeava de peretele din plastic, apoi patul şi butoiaşul zburară în hol.

Urechi-Mici îşi repezi mâinile într-o poziţie clasică de karate şi sări spre pistol, dar înainte de a-şi putea termina mişcarea, atacatorul ţâşni lateral şi lovi cu piciorul stâng. Nu-l nimeri, dar mişcarea îi distrase

atenția lui Urechi-Mici, iar bărbatul masiv se răsuci și-l lovi puternic în burtă, cu călcâiul piciorului drept. Respirația lui Urechi-Mici șuieră, ca aerul ce iese dintr-un balon înțepat. Fața i se făcu roșie de durere și se chirci, ținându-se de stomac. Bărbatul masiv îl răsuci cu o mână și-l lovi în mijlocul spatelui cu palma cealaltă.

Urechi-Mici zbură de-a curmezișul coridorului, aproape mergând pe vârfuri, încercând în zadar să-și păstreze echilibrul. Brațul i se izbi de tocul crăpat al ușii care atârna la intrarea în hol; rămase agățat o clipă, apoi ușa se rupse și el se prăbuși cu capul înainte, într-un iureș de cioburi și înjurături. Podeaua veche se crăpa sub greutatea lui. Se rostogoli repede, își strânse picioarele sub el și sări ghemuit, dar bărbatul uriaș, în jachetă de blană, era deja peste el. Prinse încheietura mâinii lui Urechi-Mici, o răsuci cu putere, păși mai aproape și îl prinse strâns.

Urechi-Mici continua să se miște, încercând să scape din strânsoare și să fugă înapoi în hol. Își trase mâna și scoase din mânecă un șiș, a cărui lamă țâșni din mâner, lucind în lumina reflectată. Înainte ca Urechi-Mici să se poată întoarce, bărbatul înalt sări din cadrul ușii și-l izbi cu cotul în maxilar. Lovitura îl trimise înapoi la podea. Lovi balustrada veche a scării, care crăpă sub greutatea lui. Sări într-o parte și făcu o mișcare largă cu cuțitul. Lama acestuia trecu la un milimetru de fața bărbatului înalt, care se feri rapid pentru a evita cuțitul, dar Urechi-Mici făcu mișcarea înapoi și cuțitul tăie jacheta bărbatului înalt, rănindu-l la umăr.

Bărbatul înalt nu scoase nici un sunet. Se feri cu o săritură, păși înapoi, în timp ce Urechi-Mici răsuci din nou cuțitul, apoi se aruncă spre el, prinzându-l de încheietura mâinii și răsucindu-i-o. Urechi-Mici gemu și căzu în genunchi. Cuțitul se rostogoli pe podea. Bărbatul înalt îl întoarse, își puse brațul rănit în jurul gâtului lui Urechi-Mici, își apăsă pumnul pe gâtul acestuia și-i ținu vârful cuțitului lângă jugulară. Apăsă cu pumnul carotida lui Urechi-Mici.

– Calmează-te, spuse bărbatul înalt. Ar fi de-a dreptul jenant să ți se taie gâtul cu propriul tău cuțit.

Urechi-Mici mormăi ceva și încercă să scape.

Pumnul apăsă mai adânc. Urechi-Mici gemu de durere. Bărbatul zise:

– Ascultă, amice, dacă îl urmăreai pe O'Hara, ai pierdut petrecerea.

Urechi-Mici încetă să se mai zbată. Își întoarse capul în direcția cuțitului.

– Aaah... larder..... furnilpuf.... spuse el.

Bărbatul uriaș slăbi o clipă strânsoarea pumnului.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Cineva l-a lichidat deja? întrebă Urechi-Mici, cu o voce răgușită.

– Nu, Omul-Iarnă a ridicat sancțiunea. Jocul s-a sfârșit.

Urechi-Mici aruncă un „rahat!" și încercă să scape. Pumnul apăsă din nou. Peste o clipă, Urechi-Mici începea să atârne moale. Bărbatul slăbi din nou strânsoarea. Urechi-Mici nu era convins. Se uită la fată, apoi spuse:

– Mincinosul ăla de Om-Iarnă mi-a spus că asta este treaba mea. Numai a mea, zicea.

Bărbatul înalt îi apăsă din nou artera. Umărul îl tortura, dar mențină strânsoarea, neutralizându-l pe Urechi-Mici.

– Dacă nu te potolești, o să te doară gâtul tot restul vieții tale, spuse el și se întoarse spre Eliza. Ai scrisoarea de la Dobbs?

Ochii ei erau mari cât cepele. Dădu din cap repede.

– Bine, scoate-o, până nu-mi moare nenorocitul ăsta în brațe.

Ea scotoci în poșetă printre oglindă, ruj, pieptene, perie, ace de păr, pixuri, hârtie și, în cele din urmă, scoase scrisoarea. Dar pe Urechi-Mici nu-l interesa. Îl lovi cu cotul în coaste pe bărbatul înalt, se răsuci și acesta îi dădu drumul, dar îl lovi tare în rotulă și-i izbi un pumn în tâmplă. Urechi-Mici lovi balustrada și aceasta se clătină. Căzu pe podea dându-se peste cap și se prăbuși în apă, doi metri mai jos, cu mâinile și picioarele desfăcute.

Bărbatul înalt se sprijini de perete și oftă:

– Sper că știi să înoți, spuse el, privind în jos la Urechi-Mici, care se zbătea în apa neagră și înghețată.

Urechi-Mici își croi drum până la platformă și se trase afară din apă. Căzu în patru labe.

Bărbatul înalt îl apucă de guler, îl trase sus și-l duse în cameră. Tîrî scrisoarea în fața lui Urechi-Mici.

– Știi să citești?

Urechi-Mici încercă să vadă clar. Începu să tremure. Scuipă pe podea.

– Citește-o!

Urechi-Mici așteptă până când ochii îi văzură clar și citi scrisoarea.

– Ticălosul, spuse el.

O citi din nou, clătinând din cap, neîncrezător.

– Aproape că era să o pățești degeaba, spuse bărbatul înalt.

Umărul îl durea tare.

Urechi-Mici își frecă vânătaia de pe gât. Începea să se umfle. Vocea îi era o șoaptă chinuită.

– Nu cred chestia asta, spuse el dând din cap. Nu cred blestemata asta de chestie. Știi cât am câștigat la afacerea asta? Am început să o urmăresc în San Francisco, pentru numele lui Dumnezeu. Am cheltuit din banii mei vreo șase bătrâne. Fără să mai vorbim de timp. Trei, patru săptămâni. Probabil că am cheltuit vreo zece miare.

– Trimite-i nota Omului-Iarnă.

– O să-i trimit o notă, dar o să mă întorc și-o să-l castrez pe ticălos.

– E-n regulă, o să-ți trebuiască asta.

Bărbatul înalt apăsă butonul cuțitului și împinse lama de perete. Intră înapoi în mâner. I-l dădu lui Urechi-Mici.

– Cel puțin cuțitul l-ai primit înapoi, spuse el.

– Isuse, nu cred nimic din toate astea, spuse Urechi-Mici, clătinând încă din cap. Tremurând, își târî trupul ud afară din încăpere, își luă pistolul de pe podea și șchiopătă în sus pe scări, cu pistolul atârnându-i uitat în mână, în timp ce ieșea pe ușă, frecându-și încă gâtul.

Bărbatul înalt se întoarse spre Eliza.

– Hei, spuse el, te țineai destul de bine acolo, pentru o pitică.

Ochii Elizei erau încă mari, când începu o avalanșă de întrebări, în timp ce se întorceau în stradă.

– N-ai nimic? Cine a fost ăsta? Crezi că o să plece așa, pur și simplu? E nebun sau ce? Aproape că i-ai frânt gâtul. L-ai amenințat că-i tai

– A încercat să te omoare. Ce dracu' se întâmplă, la urma urmei? N-o să te caute mai târziu?

– E un vânător de capete, spuse bărbatul. Primul lucru pe care îl învață este să nu lase sentimentele să-i afecteze afacerile. Dacă începe să simtă în loc să gândească, va sfârși repede întins pe spate și rânjind la lună.

Ea se cutremură, pentru că începea să înțeleagă ce se întâmplase. Omul cu urechi mici încercase să-i omoare.

– Kazuo?

Vocea venea din spatele ei, o voce liniștită, dar foarte autoritară. Întorcându-se, se găsi față în față cu un tânăr japonez. Era cu un cap mai scund decât bărbatul uriaș, lat în umeri, fără talie. Purta un pulover negru, pe gât, pantaloni negri, pantofi negri, cu talpă ușoară, iar părul negru și lung îi cădea pe umeri. Ochii săi căprui ardeau de neliniște. Eliza îngheță, până când bărbatul înalt vorbi și ea înțelese că era un prieten.

– E OK, amice? se adresă bărbatului înalt.

– Ticălosul mi-a tăiat o bucată din braț. Mai era și altcineva?

– Nu, lucra singur, spuse japonezul. Apoi zâmbi și ridică din sprâncene. Poate ar fi trebuit să te secundez. Nu m-am gândit că îți poate ține piept. Nu părea atât de tare.

– Să-mi țină piept! Pe dracu'. Era un bătăuș ieftin de stradă. A avut noroc. Oh, apropo, Eliza Gunn, el e Sammi. El te-a urmărit, în timp ce eu îl urmăream pe nimicul ăla fără urechi. Ceea ce se numește un dublu.

Dar ea nu mai asculta. În loc de asta, se concentra, privind ochii bărbatului înalt.

– Unul din ochii tăi și-a schimbat culoarea, îi spuse ea.

– Ce?

– Acela. Cel verde din partea dreaptă. Era cenușiu.

El se întoarse cu spatele la ea, în timp ce Sammi îl privea cu subînțeles.

– Într-adevăr, zeii au făcut o șmecherie, spuse Sammi, cu o seriozitate prefăcută. Au schimbat culoarea ochiului tău drept.

– Trebuie să mă duc la doctorul Saiwai, spuse bărbatul. Am nevoie de o mică reparație.

Dar Eliza nu putea fi dusă. Începu să râdă. Râse zgomotos.

– Lentile de contact, spuse ea. Purtai lentile de contact. Cizmele de cowboy mai adaugă probabil trei centimetri la înălțimea ta. Lentilele de contact îți schimbă culoarea ochilor. Barba și toate celelalte... Kazuo... pe dracu' ești, O'Hara!

5

Casa doctorului era în afara orașului Kyoto, un contur mic și negru, cu un singur etaj, profilat pe silueta cenușie a muntelui Hiei, care se ridica în spatele ei, la mai puțin de două mile. O'Hara și Sammi lipsiseră mai puțin de cincisprezece minute. La întoarcere, O'Hara avea mâna băgată în buzunar.

– Nu-i mare lucru. Douăsprezece copci, dar tăietura nu e adâncă. Ticălosul mi-a stricat jacheta.

– Tana o s-o repare. Nici n-o să se bage de seamă, spuse Sammi.

– Cine e Tana? întrebă Eliza.

– Un prieten de familie, spuse O'Hara.

Se întoarseră cu mașina la Osaka, o parcară și intrară în *nomiya*, barul de sake, vizavi de hotel. Era un local elegant, întunecat și liniștit, și după ce-și lăsară pantofii la ușă, găsiră un separeu mic, în partea din spate.

– Am să-l sun pe Tokenrui-san, să-i spun că a mers bine. Probabil că e îngrijorat, spuse Sammi și plecă.

– E vorba de domnul Kimura? întrebă Eliza.

O'Hara dădu din cap. O privi intens cu ochii lui verzi, apoi, deodată, zâmbi pentru prima oară și ea simți că i se face cald. Își scoase haina.

– L-ai mușcat zdravăn, spuse el.

– Putem să-i mulțumim dentistului meu din Nebraska pentru asta.

– Nebraska?

– Ihî. Liceul la Webster Groves, Universitatea din Missouri, apoi [illegible], via Chicago. Asta-i povestea vieții mele. Nu prea mare lucru. Nu se compară cu a ta. Chestii din astea se întâmplă deș?

– Numai când mă încurc cu reporteri de televiziune care mușcă.

Ea îi aruncă un zâmbet.

– Drăguț, spuse.

Avea un zâmbet dat naibii. Dacă se poate spune că un zâmbet se [illegible] de la o ureche la alta, atunci asta era.

– Ce înseamnă cuvântul acela? întrebă ea.

– Care, „drăguț"?

– Nu, prostule. Token... și mai cum era.

– Tokenrui-san?

– Exact.

– Literal, *token* înseamnă „săbii". Dar în cazul ăsta, se interpretează ca „Maestrul".

– Chiar îl consideri maestrul tău?

– Nu în sensul pe care îl crezi tu. În sens estetic.

– Ca un profesor?

– În parte. E maestru de *higaru-dashi*, adică un fel de... combinație de karate avansate, shinto și zen. E greu de descris în limba noastră. Cuvintele sunt înșelătoare. În orice caz, Kimura face alegerea finală a celor care intră în al șaptelea nivel de *higaru-dashi*. Ceea ce este cunoscut sub numele de Câmpia de Dincolo.

– Mie îmi sună dincolo de mine.

– Numai pentru că iei cuvintele literal. În Japonia, nimic nu este evident.

– Mi-a spus că poți să stai într-un picior șase ore, fără să clipești. Asta numești tu Câmpia de Dincolo?

– Nu, spuse el și zâmbi din nou, asta numesc eu dureros.

Apăru chelnerița.

– *Osake o ippai onegai shimasu*, spuse O'Hara, iar ea dădu din cap și plecă. Am comandat sake, îi explică Elizei. Cred că toți avem nevoie de asta.

– Pari să te simți foarte în largul tău aici, în Japonia.

– Aici sunt acasă.

– Asta înseamnă că ai renunțat la State?

El făcu un gest vag, pe care nu se osteni să-l explice.

– Și oamenii aceștia te-au ajutat numai pentru că sunt prietenii tăi?

– Există alt motiv mai bun?

– Dar era primejdios.

– Aveam probleme. Să stai ascuns un an e ceva vreme. Și, în afară de asta, Omul-Iarnă a încercat să mă dezonoreze. Asta era de nedescris pentru Kimura. Și pentru Sammi. Aici, onoarea unei persoane este sfântă. Să furi e ca și cum ți-ai fura sufletul. Este un act incalificabil.

Chelnerița și Sammi se întoarseră în același timp. Își ridicară cestile calde într-un toast și sorbiră băutura fierbinte din orez.

– Spune-mi mai multe despre Kimura... Tokenrui-san? Mai predă? Pare atât de bătrân. Câți ani are?

– Sammi?

Sammi spuse:

– *Nana-ju-ni.*

– Șaptezeci și doi, spuse O'Hara.

– Și e încă activ?

– El nu s-ar fi ales cu nici o tăietură în seara asta, pot paria. O să aibă ce să-mi audă urechile, pentru că l-am lăsat pe rahatul ăla să-și bage cuțitul în mine.

– Nu erai pregătit. Te gândeai la purici, spuse Sammi. Primele tale două mișcări au fost mai largi cu doi centimetri.

– Mda. Am știut asta când i-am simțit cuțitul în umăr.

– Și Kimura e mai iute decât tine? întrebă Eliza.

– Nu e vorba de viteză, ci de minte, spuse Sammi.

– Tokenrui-san poate prinde un colibri din zbor, spuse O'Hara. Mișcarea e atât de rapidă, încât nici nu o vezi, simți numai curentul de aer de la brațul lui care se mișcă. Acest curent este numit *okin-shiwa*, și înseamnă lucruri diferite pentru diferiți oameni. Pentru tine, curentul poate însemna confuzie; pentru mine, pentru că sunt prietenul lui, poate însemna securitate. Pentru dușmanii lui, poate să însemne primejdie.

– Pe urmă își deschide palma, spuse Sammi, întinzând brațul și deschizând pumnul, iar pasărea stă acolo și așteaptă ca el să-i sufle pe coadă și să o facă să zboare.

– Asta e partea mistică, spuse O'Hara. Când o să înțeleg asta, o să simt că am atins Câmpia de Dincolo.

– Totul e atât de greu...

– Asta, pentru că cere un mod de gândire diferit de cel cu care te-ai obișnuit. Kimura mi-a schimbat viața... nu, mi-a salvat viața. Dacă nu era el, probabil că aș fi fost un vânător de capete, ca Urechi-Mici.

– Nu pare ciudat, spuse ea, în urmă cu numai câțiva ani, eram cu toții în război. A fost și el implicat?

– Implicat? râse Sammi. Cred că poți să spui și așa.

O'Hara zise:

– El i-a ales pe ofițerii – și e vorba de cei mai buni oameni din Armata Imperială – care urmau să intre în al șaptelea nivel de *higaru-dashi*. A selecționat numai doisprezece. Au plecat cu el, trei ani înainte de a se întoarce la datorie – în 1942. Fiecare dintre ei a fost un om cheie în mașina de război japoneză.

Ea rămase tăcută câteve minute, decantând ce auzise. O'Hara spuse:

– Poți să spui că i-a pregătit să ne trimită la dracu'.

El și Sammi râseră, apoi râse și ea.

– Și tu simți același lucru pentru el, nu? îl întrebă ea pe Sammi.

– Nu e chiar același lucru, spuse O'Hara. Tokenrui-san este bunicul lui Sammi.

„Clar, Eliza. Data viitoare când îți bagi piciorul în gură, ai face mai bine să-ți scoți mai întâi pantoful."

– Îmi pare rău, spuse ea, a fost o prostie să aduc vorba despre război.

– Nu e nici un secret, spuse Sammi, și continuă să vorbească repede, legând propozițiile între ele. Oricum, e o întrebare naturală, dar mulți oameni nu ar pune-o; lui i-ar plăcea că ai fost destul de cinstită ca să vrei să afli asta. Și mai e ceva. *Higaru* nu se folosește niciodată pentru agresiune, ci pentru apărare. Când bunicul meu i-a instruit pe oamenii aceia, a făcut-o pentru că era convins că Japonia putea fi atacată.

– A avut o părere bună despre tine, spuse O'Hara, schimbând subiectul. Pe când eu, am crezut că tu și acel *pistolero* lucrați în dublu. Un fel de porcărie sofisticată.

– Păi, mulțumesc din suflet. Am străbătut jumătate de glob, am fost insultată, împinsă de ici-colo, aproape ucisă, doar ca să-ți aduc ție scrisorile și tu crezi că aș putea – cum ai spus? să „lucrez în dublu"? – nu zău... cu tâmpitul ăla? Dacă ești pe a șaptea câmpie, sau cum îi spuneți voi, ar trebui să fii în stare să judeci mai bine caracterul oamenilor. Și, în afară de asta, ce sens a avut toată melodrama aia? Dacă tot vrei liniște și pace, de ce nu te-ai dus pur și simplu la el să-i spui că totul s-a terminat?

– Mult prea logic.

– Mda, spuse Sammi. În felul ăsta știe că vorbim serios.

– Ca și cum ai lovi un măgar cu un par, ca să-i atragi atenția.

– Și pe urmă, mai are nevoie și de ceva care să justifice toți banii pe care i-a risipit.

– Oricum, spuse O'Hara, trebuia să fim siguri în privința ta.

– Vrei să spui că eu eram doar o momeală!

O'Hara se gândi câteva clipe, apoi aprobă:

– Despre asta e vorba.

– Am știut că nu sunteți împreună, după drumul de la Osaka, spuse Sammi. L-am urmărit pe autostradă. Te-a pierdut pentru câteva clipe și intrase în panică.

– Și ce dacă...?

– Păi, dacă ați fi lucrat în dublu, spuse O'Hara, i-ai fi spus unde ne întâlnim. Iar el s-ar fi dus acolo înainte. Și m-ar fi prins în capcană.

– De unde știi?

– E în manualul de spionaj, capitolul doi.

– Foarte isteț. Excentric, dar isteț.

„Mă întreb dacă poate într-adevăr să stea în același loc, fără să se miște, șase ore. Și fără să clipească din ochii ăia. Ochii ăia verzi, verzi.

Fii atentă, Gunn, îți vorbește."

– ... stilul shinto. Universul este condus lăsând lucrurile să-și urmeze cursul. Nu poate fi schimbat prin intervenție.

– Și asta ce mai era?

– Îmi pare rău, n-am prins asta, spuse ea.

– Înseamnă că destinul este greu de învins, camarade.

– Te rog nu-mi spune camarade. Cândva, am cunoscut un câine care se numea așa. Un buldog foarte urât.

– OK, Gunn. La urma urmelor, despre ce este vorba? Cine l-a luat pe Omul-Iarnă din spinarea mea? Și ce vrea Howe în toată chestia asta?

– Nu știu. Va trebui să ți-o spună el.

El o privea peste masă. Ochii îi erau și mai pătrunzători, și mai vii fără lentilele de contact. Se uita la ochiul ei stâng și, dintr-odată, o amintire ridicolă îi veni în minte. Încercă să o ignore, dar persista, șoptindu-i la ureche o zicală de femeie bătrână auzită în liceu:

„Când un bărbat se uită în ochiul tău stâng, îți poate vedea păsărica.

Ei, pentru numele lui Dumnezeu, chiar așa!

Când un bărbat se uită în ochiul tău stâng, îți... El îmi vorbește și eu nu pot auzi un cuvânt din ce îmi spune. Nu pot să aud decât vocea aceea stupidă, șoptindu-mi în ureche. Când un bărbat se uită..."

– Scuză-mă, spuse ea. Mintea îmi zbura. Mi-e teamă că nu am auzit ce mi-ai spus.

Iar O'Hara se gândea: „Pune în funcțiune zâmbetul ăla, zâmbetul ăla mare. Ar trebui să declare zâmbetul ăla o bogăție națională. Ușurel, băiete, ai mai văzut zâmbete mari. Mda, dar nu ca ăsta... și deloc în ultimul an".

– Întrebam, ce înseamnă că domnul Howe o să-mi explice? spuse el în cele din urmă.

Eliza îi puse în față scrisoarea lui Howe.

– Am citit-o deja, spuse O'Hara. Am citit-o azi după-masă, când am intrat în camera ta.

– Oh, nu-i nimic. Păi, atunci știi. Domnul Howe vrea să te vadă. Nu știu de ce. Nu știu de ce era atât de hotărât să te găsească și să te scoată din încurcătura cu Omul-Iarnă. Tot ce știu e că voia să vorbească cu tine pentru o slujbă. Spune că nimeni altul nu o poate face decât tu. Și e grăbit.

– Ticălos îngâmfat.

– Hei, te-am găsit. Ţi-am transmis mesajul. Dacă vrei să-i spui să se ducă dracului, e treaba ta. Dacă te hotărăşti să te duci, am o mie de dolari peşin şi un bilet de avion spre Boston pentru tine. La clasa întâi.

– Duci cu tine o mie de dolari?

– Nu într-un loc unde să pui tu mâna pe ei.

„Iar se uită fix. Se uită fix în... nu... în ochiul meu stâng."

O'Hara asculta sunetul vântului, stimulat de briza ce bătea dispre uşă. Ochii îi deveniră fără expresie, apoi mintea îi rămase goală şi, în starea de anulare a minţii în care intră, faţa ei se contura pe peretele alb. Ochii mari, strălucitori, căprui, părul negru, zâmbetul larg, care spunea „eşti un tip mort". Acum nu mai putea uita niciodată faţa asta.

– ... cu O'Hara, spunea ea.

– Da...

– Te interesează?

– Dacă mă interesează...?

– Oferta domului Howe.

– Aş vrea să nu-i mai spui *domnul* Howe. Sună de parcă ai vorbi despre Dumnezeu.

– E bătrân. E ca Tokenrui-san. O merită.

– Perfect. Atunci spune-i Howe-san.

– Ai de gând să vorbeşti serios? Te-ai decis?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Şi când crezi că o să te viziteze muzele?

– Am să-ţi spun mâine-dimineaţă.

– Aha.

– Trebuie să mă gândesc.

– Înţeleg. Cine ar vrea să se întoarcă în ţara celor vii când poate să stea aici, în grădina Japoniei şi să crească câini de casă.

O'Hara se aplecă peste masă, foarte aproape de faţa ei, şi spuse blând:

– Cel care îi cunoaşte pe alţii este înţelept; cel care se cunoaşte pe sine este iluminat.

– Dar ce-ai zice de: „Sări peste un izvor, rupe-ţi un picior"? Nu-mi spune că *tu* asta o să începi să faci acum.

[illegible] plăcea aroganța ei, modul în care spunea orice avea în minte. Dar [illegible]ța părăsit. O parte din viața lui se sfârșea. O știa. Soarta o adu[illegible] fată acolo și soarta îl va ademeni să plece cu ea.

– Nu, spuse el. Acum o să te trec strada la hotelul tău și apoi am să [illegible] acasă, să mă odihnesc.

– Te doare brațul, nu?

– A început să ardă puțin. Durerea va trece până dimineață.

– Și o să mă suni?

– O să te sun.

– Aduc mașina, Kazuo, spuse Sammi și se înclină spre Eliza. Să vii [illegible]poi, bine? Te vom învăța tao. Calea. Data viitoare.

Își puseră pantofii, plătiră nota și O'Hara o conduse la hotel. Umă[illegible] îl durea și, cum stătea acolo, se simți deodată foarte obosit.

– *Oyasuminasai*, spuse el, o sărută pe obraz și se întoarse să traver[illegible] strada.

Ea spuse:

– E o cursă mâine după-amiază, la trei.

El spuse fără să se întoarcă:

– Păi, mai bine fă-ți rezervarea. E mai sigur. *Sayonara*.

Se sui în mașină și plecară, lăsând-o pe Eliza în ușa hotelului. „Un [illegible]rut pe obraz, se gândi ea. Bine, la dracu'. Dar o să mai vedem noi." Era sigură că o să vină la Boston. Și data viitoare n-o să mai aibă scuza cu umărul.

CINCI

Cât dură drumul înapoi de la Kyoto la Osaka, O'Hara nu spuse nimic, iar Sammi nu încurajă conversația. Știa că Kazuo era adâncit în gânduri. Casa lui Tokenrui-san era la cotitura unei străzi din cartierul vechi al orașului. Fusese construită în 1782 și nu se schimbase prea mult de atunci. Scoarța de chiparos de pe acoperișul în pantă al casei fusese înlocuită de multe ori de-a lungul anilor, ca și gardul de bambus care o înconjura. Dar stâlpii de chiparos din jurul verandei erau cei vechi, ca și delicatele paravane din încăperea principală, unul reprezentând un războinic întorcându-se acasă, iar celălalt, de Isono Kado - un artist celebru din secolul al șaptesprezecelea - un șoim pe creanga unui pin. Picturile fuseseră salvate din una dintre casele regale pe vremea marelui foc din 1788, ce distrusese mai mult de jumătate din templele și casele din Kyoto.

Ani de zile, casa fusese locuită pe rând de studenți, călugări și preoți heia, ajungând într-o stare jalnică. Apoi, în 1950, ginerele lui Kimura, Tasaguyi, o cumpărase și o restaurase, devenind cadou de nuntă și dotă pentru Kenaka, singurul copil al lui Kimura. Dar acum, Tasaguyi și Kenaka nu mai erau, iar el trăia acolo cu cei doi nepoți ai lui, Samushi și Tana.

Casa era aproape de stradă și avea formă de semilună, curba interioară dând spre o grădină cu flori, construită în jurul bazinului cu pești, alimentat de un pârâu care susura constant sub un colț al verandei casei principale. Crapii și carașii aurii, unii dintre ei mai lungi de un metru, erau acolo de atâta timp, încât Kimura uitase cât de bătrâni erau.

La capătul îndepărtat al grădinii, dând spre spatele casei principale, se afla un atelier ce fusese construit zece ani mai târziu decât casa. Această construcție mică, ce consta dintr-o cameră principală și o baie mică, fusese casa lui O'Hara în cei doi ani cât se pregătise pentru inițierea în *shichi*, consiliul interior al lui *higaru-dashi*, și sanctuarul său în timpul lungilor ani de exil.

Mirosul dulce al florilor părea să se afle pretutindeni când pătrunsese pe poarta principală și dădură colțul casei, spre grădină. Aici era întotdeauna liniște, ca și cum Dumnezeu stinsese sunetele lumii. Îi spuse noapte bună lui Sammi, îi mulțumi și se duse spre locul lui de liniște, un sanctuar în care se retrăgea, pentru a medita la calvarul lui și a lua deciziile care îl ținuseră în viață cât durase lunga pedeapsă a Clanului-Iarnă.

Dintr-un grup de copaci de lângă ușa casei se auzeau sunete; pocnetul unei ramuri, căderea unei frunze, urmate de o prietenoasă înfoiere de pene.

– Bună, copii, spuse O'Hara uriașului câine akita, Kaziodan, și tovarășei lui, pe care O'Hara o numise Konsato, care însemna „concert", pentru că, pe vremea când era pui, lătra tot timpul: la lună, la stele, la soare, la flori și la orice altceva.

Masculul, un câine mare, de un cenușiu-argintiu, cu coada arcuită în sus, ieși din întuneric pentru a-l întâmpina. Era un animal regal, unul dintre strămoșii lui fusese câine de pază la un împărat, și umbla cu un elan reținut. Femela era mai frivolă. Ea sărea, lingându-i mâinile lui O'Hara și frecându-se de gâtul lui Kaziodan, lucru pe care masculul îl trata cu o toleranță plictisită.

Simți prezența Tanei înainte de a o vedea sau auzi. Un vas lăcuit cu crizanteme albe se afla pe *tokonama* din fața ușii de la intrare. Ea îi pregătise o gustare de *makizushi*, mici rulouri de orez cu oțet, învelite în alge și umplute cu sparanghel și pește sau fructe de mare, și o pusese pe o măsuță, lângă ușile glisante de lemn care dădeau în grădină. Cămașa lui de noapte din mătase era întinsă lângă a ei, pe scaunul de lângă pat.

Imediat ce intră, o putu auzi cântând încet, undeva, în spatele casei.

O să fie greu să-i spună. Intră în spălătorul ce se afla în afara micului hol ce ducea de la ușa de intrare la camera principală. Trase ușa, închizând-o, scoase un brici și un vas cu spumă de ras și, după ce își înmuie fața, își rase barba. Pe când se bărbierea, ochii i se abăteau în oglindă și la fotografia Uzinei Chimice Hichitani ce se reflecta în ea.

Era o poză întunecoasă și rău prevestitoare, înfățișând uzina ca pe o masă cenușie, cu turnuri înalte, ascunsă sub o tumoare de nori poluanți. În prim plan, cerul poluat se reflecta pe crestele subțiri ale valurilor din golf. Fotografia era una dintre cele câteva sute realizate de fotograful american W. Eugene Smith, ca parte a unui eseu despre tragedia de la Hichitani.

Fabrica era plasată pe malurile unui golf fără nume, la câțiva kilometri la sud de Minamata, în sudul Insulei Kyushu. Hichitani fusese timp de cincizeci de ani patronul a peste șapte sute de lucrători din acest sat izolat și al singurei întreprinderi industriale din partea locului. În sat nu exista nici o întreprindere privată, cu excepția pescarilor care trăiau acolo, iar majoritatea bărcilor lor erau finanțate de companie. Hichitani le asigura locuitorilor din orașul Minamata locuri de muncă, locuințe și un magazin al companiei, unde găseau alimente și haine. Mulți dintre bărbații și femeile ai căror bunici lucraseră în fabrică nu fuseseră niciodată mai departe de o sută de kilometri de orașul în care se născuseră. Însăși izolarea acestuia perpetuase tragedia. Minamata era mediul de cultură pentru o epidemie a ororii, care se întindea de o jumătate de secol.

Corporația Hichitani producea aluminiu placat – de la materia primă până la produsul finit. Deșeurile uzinei erau trimise prin țevi lungi și deversate în ocean, în partea cea mai îndepărtată a unei peninsule care izola golful de mare. Cu toate acestea, curenții principali duceau apa mării în jurul peninsulei și înapoi în golf.

Una dintre substanțele chimice care se găseau în deșeuri era mercurul, într-o cantitate extrem de mică. Dar amestecat cu apa și catalizat de alte chimicale din deșeuri, mercurul producea oxid de mercur, o otravă mortală. Anii trecuseră și în fiecare zi, perle microscopice ale morții veneau odată cu mareea și se fixau pe plante și în solul golfului. Golful

un paradis al pescarilor, iar peștele, principala sursă de hrană a ului, se hrănea cu plante și ingera perlele mortale din apă.

Trecură decenii. Oxidul de mercur infestă încet golful și mediul înconjurător. Efectul asupra oamenilor se arătă treptat, dezvoltându-se de-a lungul a două generații. Apoi, în 1947, uzina își dublă capacitatea.

Prima distrugere masivă de pește se petrecu în anul următor, cu un an înainte de nașterea copilului din familia Matzashi. Sute de pești, de toate speciile, rămaseră pe plaja golfului. Se dădu vina pe mareea roșie, iar incidentul nu apăru niciodată în presă, dar, la câteva zile după această întâmplare, sosi un grup de ingineri de la sediul firmei din Ube pentru a studia peștii morți. Mai târziu, Hichitani avea să spună că descoperirile lor nu erau concludente.

În 1949, s-a născut primul copil deformat și efectele a treizeci de ani de poluare au început să iasă la iveală. Nimeni nu a fost prea îngrijorat de copilul familiei Matzashi. La urma urmelor – se spunea – mama și tatăl erau rude directe. Dar, după două luni, se născu un copil fără ochi, apoi altul cu picioare diforme și altul cu un cap de trei ori mai mare decât normal. În acel an, se născură paisprezece copii diformi și cinci angajați ai uzinei muriră de dizenterie.

Oamenii de știință se întoarseră. În mare liniște. În echipa care veni a doua oară se afla Tasaguyi, un tânăr inginer chimist strălucit. El se mută la Minamata cu Kenaka, soția lui de mai puțin de un an, și începu un studiu aprofundat al tratării deșeurilor la uzină. Kenaka preda la școală. În următorii trei ani, zeci de copii cu malformații îngrozitoare se născură în familiile muncitorilor și ale locuitorilor orășelului de pe malul golfului, care pescuiau în apa acestuia. Câțiva dintre muncitorii mai bătrâni orbiră, alții muriră de o formă de dizenterie dureroasă care, dacă nu își omora victimele, le lăsa infirme pe viață. Locul părea blestemat și, de fapt, chiar era.

Primul dintre copiii Tasaguyi, Samushi, se născu în 1952. Era normal, dar slăbuț și tot timpul bolnav. Tana, fiica născută în anul următor, era surdă din naștere. Printr-o ironie a sorții, Tasaguyi fusese cel care descoperise prezența oxidului de mercur în pește, în plante și în apa golfului, dar era prea târziu pentru a-și ajuta fiica.

El trimise copiii înapoi la Kyoto, pentru a trăi cu bunicul lor, şi, fiind convins că firma va lua măsuri drastice pentru a salva satul şi pentru a împiedica panica, prezentă în secret descoperirile lui conducerii lui Hichitani. Compania anunţă că va construi o nouă secţie de tratare a deşeurilor la uzină şi o nouă uzină de tratare a apei pentru oraş, dar tot nu anunţă oamenilor din Minamata primejdia care îi ameninţa. Până atunci, sute de copii deformaţi se născuseră în oraş, iar dizenteria devenise endemică.

Tasaguyi îşi dădu demisia, formă un grup al cetăţenilor în oraş şi anunţă presei descoperirea lui. Rezultatul fuse un scandal naţional. Dar, la câteva luni după ce îşi începuse cruciada, Tasaguyi începu să sufere de crampe cumplite şi diaree. Continuă să lupte. Crampele se înrăutăţiră. Începu să piardă din greutate. Apoi se trezi într-o noapte grav bolnav şi muri, în agonie, opt ore mai târziu. Kenaka era hotărâtă să-i continue lupta, dar şi ea era deja foarte bolnavă din cauza otrăvirii cu mercur. Kimura îşi aduse fiica iubită înapoi la Kyoto, unde aceasta îşi petrecu, în delirul nebuniei, ultimele două luni de viaţă. El refuză să o interneze într-un spital şi o ţinu încuiată în atelier, unde avu grijă de ea până muri.

Atelierul rămase apoi gol, până când O'Hara veni să trăiască acolo, ultimii doi ani ai antrenamentului lui pentru *shichi*. Dar fotografia rămase pe perete, ca o permanentă amintire a ororii din Minamata şi a devastatoarelor ei efecte asupra acestei familii.

O'Hara termină bărbieritul şi se întoarse în camera principală. Iubea casa asta. Fusese singurul lui cămin adevărat. Aici trăise doi ani, timp în care se pregătise pentru ritualul *shichi*. În timpul serviciului, păstrase un apartament ca bază, dar rareori stătea acolo. Iar în ultimul an se ascunsese în această casă veche, o împărţise cu stafiile ei, îşi reafirmase devotamentul mental şi fizic pentru *higaru-dashi* şi devotamentul emoţional pentru Kimura, Sammi şi mai ales pentru Tana. Camera principală era surprinzător de simplă, dar ciudat de caldă şi îmbietoare. Singurul dispozitiv electric era o lampă deasupra rogojinei pe care dormea O'Hara.

aceasta se afla o măsuță joasă. În cameră mai erau câteva lampioa- și un raft de cărți. Nimic altceva.

Cu excepția florilor. În fiecare zi, Tana împodobea camera cu flori. roșii, albe, purpurii și roz, toate culorile pe care cineva și le poate imagina. Florile dădeau locului căldură și viață.

O'Hara străbătu camera și luă o înghițitură din mâncarea pregătită, urând creveții pe care ea îi amestecase cu orez și oțet în *makizushi*. O auzi în mica încăpere unde era cada uriașă din lemn roșu pregă- -i baia. Cânta încetișor pentru sine, cu o voce ca de pasăre, care întotdeauna suna puțin fals. O'Hara se schimbă în cămașa de noapte de mătase neagră, lungă până la genunchi și se așeză pe rogojină cu picioarele încrucișate.

Tana își muie mâna până la cot în apa aburindă. Era foarte fierbinte, dar lui Kazuo așa îi plăcea. Credea că fusese plecat vreo trei ore, dar în casă nu erau ceasuri și nici O'Hara nu avea vreunul. Simțea o ușoară teamă în stomac, o neliniște care o rodea. Ceva îl va îndepărta, îl va trage înapoi pe drumurile Occidentului. Simțea primejdia.

Când O'Hara venise prima oară să locuiască aici, în timpul pregătirilor pentru jurămintele rituale de *shichi*, Tana era o copilă. Rușinoasă, retrasă, îndepărtată la început de blondul *gaijin*, diavolul străin pe care bunicul ei părea că-l adoptase, fusese treptat atrasă spre el de aceeași putere și misticism care îi cucerise și pe bunicul și pe fratele ei. Nu era ca ceilalți candidați *shichi* pe care îi cunoscuse. Râdea ușor și se autoironiza. Era bun și rareori se mânia. Și, lucrul cel mai bun, învățase limbajul semnelor, astfel încât puteau să vorbească. Serile, după efortul fizic și mental al lungilor zile de pregătire *shichi*, el se așeza lângă bazinul de pești și, mișcându-și degetele, îi spunea povești cu mafii din America.

Samushi, pe care O'Hara îl poreclise Sammi, schimbând y-ul în i, pentru a suna mai japonez, fusese și el împotriva lui O'Hara la început. I se părea o insultă faptul că Tokenrui-san, propriul lui bunic, își încredințase nepotul blondului Kazuo pentru pregătire în *higaru-dashi*. Dar tânărul novice află curând că era un act de dragoste, pentru că O'Hara

nu numai că era disciplinat ca un clasic, dar era și un profesor excelent. O'Hara fu cel care descoperi că Sammi are reflexe remarcabile și care imagina o serie de mișcări care să-i pună în valoare viteza. Tot O'Hara inventase exercițiile grele, care îl dezvoltaseră pe Sammi din punct de vedere fizic, astfel încât să corespundă cerințelor *higaru-dashi*, exerciții atât de dureroase, încât, în primele zile de antrenament, Sammi lucra ultimele ore cu lacrimile curgându-i pe față.

Dar nu era posibil să abandoneze. Ar fi însemnat să se dezonoreze nu numai pe sine, dar și pe bunicul lui, pe sora lui și pe O'Hara. În afară de asta, O'Hara, care se pregătea el însuși pentru călătoria mistică în al șaptelea nivel, îndeplinea un ritual personal zilnic, aproape draconic în cerințele lui. Resentimentele lui Sammi păliră și fură mai întâi înlocuite de respect, apoi de dragoste. La vremea când O'Hara deveni *shichi* și Sammi fu introdus în *higaru-dashi*, erau ca frații. Când O'Hara plecă pentru a-și îndeplini obligațiile față de tatăl său, toți trăiră o experiență dureroasă, dar pentru Tana fu o adevărată suferință. Avu o adâncă durere interioară, felul de durere care nu poate fi exteriorizată în nici un fel și nici învinsă. O tulbura, iar durerea din piept și din gât îi rămăsese. Avea numai paisprezece ani, totuși recunoscu profunzimea sentimentelor ei și își dădu seama că erau diferite de o adâncă prietenie, de sentimentul de legătură aproape familială care apăruse între O'Hara, bunicul și fratele ei.

Tana era îndrăgostită de O'Hara, dar anii trecură și nu spuse nimănui nimic, nici măcar lui Kimura. În următorii șapte ani, pe când creștea, devenind o femeie uimitoare, înțeleaptă, dar retrasă, se gândea la Kazuo în fiecare zi. Voia să-l uite, încerca să-l uite, dar era inutil. Tinerii din Kyoto îi făceau curte și erau respinși. În cele din urmă, îi spuse lui Tokenrui-san de supliciul ei.

– Nimeni nu poate încerca să uite, pentru că încercarea însăși păstrează vie amintirea, îi spuse Kimura.

Se duse la mai multe temple și-i rugă pe zei să o scape de obsesia pentru Kazuo.

Și ce au făcut zeii?

I l-au trimis înapoi la ea.

Uneori era greu să înțelegi mesajul lui Tao. Așa încât ea le accepta oricum, fără să-l înțeleagă.

Avea douăzeci și doi de ani când O'Hara veni înapoi. La început, părea că încă o consideră un copil. Rezerva ei se topi. Și, într-o seară, când el începu să-i povestească un incident interesant de pe vremea când era agent secret, îl întrerupse și-i spuse cu mâinile:

– Mai bine spune-mi o poveste de dragoste.

Lui O'Hara nu-i trebui înțelepciunea lui Tao pentru a înțelege ce se petrece.

Dar acum visul era amenințat. Tao nu mai avea nici un răspuns. Soarta ei nu mai stătea în propriile-i mâini.

Stătea în ușa camerei de zi și-și ștergea brațul. Încă nu-l văzuse și nu-l simțise în cameră. O'Hara se lăsă înapoi pe mâini și o privi prin lumina lumânării. Era mai scundă decât fratele ei și foarte subțire. Pielea îi era fără pată, de culoarea nisipului. Părul negru îi atârna aproape până în talie. Ochii căprui păreau mistici sub genele dese, mai ales în lumina lumânării. Sânii îi înțepau cămașa de noapte scurtă, care atârna de bretele subțiri, pe umeri.

Era delicioasă.

O urmări câteva minute, apoi se mișcă încet, să fie văzut. Prezența lui o sperie, pentru că, de obicei, îl simțea înainte să-l vadă.

Ea îi privi fața netedă, ochii verzi.

Silabisi apoi cuvintele cu degetele, mișcându-le cu o continuitate delicată și constantă, care îi amintea lui O'Hara de mâinile unei dansatoare.

– Nu mai ai barbă.

– Nu.

Mâna i se mișcă peste ochi.

– Nici ochi.

– Nu.

– Atunci, a mers bine?

– Da.

– Acum ești în siguranță?

- Da.

- Asta te face fericit?

- Da. Nici un bărbat n-ar trebui să se simtă ca un animal hăituit.

- Şi nici o femeie.

- Şi nici o femeie, se înclină el scurt.

Ea îşi luă privirea de la faţa lui şi privi în jos. Avea lacrimi în ochi. Mâinile i se mişcară foarte încet:

- Baia ta este gata.

Ea se întoarse şi intră în baie. El o urmă şi o întoarse cu faţa spre el:

- S-a schimbat ceva? Nu e baia noastră?

O sărută foarte uşor pe buze, mângâindu-i gâtul cu degetele, apoi îşi coborî mâinile pe pielea ei delicată, o eliberă din cămaşa de noapte din mătase, care îi căzu la picioare, îşi scoase cu o mişcare rapidă propria cămaşă de noapte peste cap, întrerupând sărutul doar pentru o clipă.

El se dădu mai aproape, până când sfârcurile sânilor ei îl atinseră. Se mişcă şi ea mai aproape, simţindu-l cum se excită la atingerea ei. Mâinile lui o înlănţuiră şi, foarte uşor, o mângâie pe spate, iar ea începu să-şi mişte trupul sub degetele lui. El se excită şi mai mult şi atunci ea se dădu un pic înapoi, îi mângâie coapsele şi stomacul, iar el îşi aminti deodată de prima oară când ea venise la el; îmbrăcată în chimonoul de mătase roşu cu alb al mamei sale, intrase în camera întunecată, aprinsese singura lumânare de lângă pat şi, îngenunchind lângă el, îi spusese cu mâinile acelea minunat de poetice că îl iubeşte. Ea îi închisese ochii cu degetele, apoi începuse să contureze fiecare muşchi de pe trupul lui cu o atingere ca de fulg, cântând cu vocea aceea deosebit de blândă şi delicios de falsă; apoi urmase liniile trupului lui cu buzele până când, în cele din urmă, îl cuprinsese cu gura, fără să-l atingă măcar cu degetele. Amintirea îl excita şi mai mult şi începu să o mângâie apăsat pe fese, trăgând-o uşor şi mai aproape de el. Ea se ridică pe vârfuri şi el îi simţi părul strivit în îmbrăţişarea lui. Atunci, el îşi îndoi genunchii, lăsându-şi penisul să alunece pe pielea ei, iar ea se arcui uşor şi-l atinse cu clitorisul. Câteva minute rămaseră aşa, mişcându-se încet în ritmul cântecului ei, apoi el îşi îndoi şi mai mult genunchii şi simţi cum o pătrunde şi cum muşchii ei umezi se închid în jurul lui; apoi ea îşi încolăci

[illegible]arele în jurul taliei lui, iar el își strecură mâna între ei și găsi de-[illegible]atorul simțurilor ei, îl simți cum se întărește sub mângâierea lui.

Cântecul ei deveni un oftat, iar oftatul, un strigăt ușor; se încordă, [illegible]ând să mai respire câteva secunde, apoi se aruncă asupra lui, țipă și [illegible]pu să tremure. Răspunsul ei pasionat era atât de copleșitor, încât [illegible]dată toate simțurile părură să-l părăsească și simți un spasm, apoi [illegible] unul și încă unul, și altul, altul, și explodă; genunchii începură să-i [illegible]mure, dar o ținu strâns și rămase în ea, urcă încet treptele și intră în [illegible]. Apa fierbinte se învolbură în jurul lor și ea țipă din nou; de data [illegible], răspunsul ei păru să-l înnoiască pe al lui; era excitat din nou, cres-[illegible]nd adânc în ea, iar ea simți cum înflorește din nou; se simți aproape [illegible]ctrizată, pierdută în timp și spațiu, și valurile porniră din nou, [illegible]crescând, crescând.

Când totul se termină, el încercă să-i spună că trebuie să plece [illegible]poi, s-o părăsească. Dar ea închise ochii, pentru că știa că de data asta [illegible]rerea va fi mai mare și amintirile vor fi realități, și de data asta zeii [illegible]ate că n-or să-l mai trimită înapoi la ea. Așa că închise ochii, ca el să [illegible]i poată vorbi. Îi vorbi, însă, ea. O frază pe care o exersase de multe [illegible] cu Sammi și, cu toate că încă nu era mulțumită de felul cum o spu-[illegible], acum era momentul s-o spună.

– Te iubesc, O'Hara, spuse ea și, cu ochii încă închiși, își puse dege-[illegible]le umede pe buzele lui.

ŞASE

Era o privelişte ciudată. Nu, se gândi O'Hara, era mai mult decât ciudată, era bizară.

O'Hara stătea pe puntea iahtului lung de treizeci şi şase de metri ce se legăna pe mare, la câteva sute de metri de ţărm. Purta blugi, o cămaşă din mătase naturală, albă, şi o haină de blană, cu gulerul ridicat, care-l apăra de briza rece din larg. Binoclul greu cu care studia plaja pustie îi fusese oferit de căpitan, un fost comandant de marină, slab, cu o ţinută impecabilă, în vârstă de peste patruzeci de ani, care se numea Carmody.

În timp ce O'Hara îşi plimba privirea pe linia pustie a ţărmului de la Cape Cod, dintre dunele mohorâte şi înalte, acoperite cu iarbă, care străjuiau plaja, se desprinse o pereche. Femeia, înaltă şi dreaptă, purta pe umeri o jachetă de tweed, iar părul îi flutura în vântul puternic.

Bărbatul de lângă ea era clădit ca un luptător, de la brâu în sus, cu bicepşii ieşind în relief, cu umerii şi pieptul enorme, cu muşchii umflaţi în jurul gâtului gros cât un stâlp de telegraf. Capul îi era chel, cu excepţia unor smocuri albe, care-i cădeau peste urechi. În contrast izbitor cu torsul, de la mijloc în jos arăta jalnic. Picioarele îi erau atrofiate, ca nişte fuse, şi avea un mers greoi şi ciudat, repezindu-şi un picior în faţa celuilalt şi sprijinindu-se pe două beţe de ski, de un roşu ţipător.

Bărbatul purta pantaloni de înot albastru închis şi o canadiană galbenă descheiată, care flutura în aerul îngheţat al dimineţii. Nu purta pantofi. Se deplasa cu greu peste umbrele lungi, lăsate în nisipul alb de soarele care răsărise doar cu o oră în urmă, în timp ce femeia, ignorându-i diformitatea, îşi potrivea pasul după al lui. Ea rămase cu el

până intră în apă, apoi se opri și aşteptă. El păşi în apă, până ce îi ajunse la genunchi, apoi, legănându-se nesigur, aruncă spre ea beţele de ski, îşi scoase jacheta peste cap, căzu în ocean şi începu să înoate. Braţele lui puternice îl împingeau printre valurile mari, până în larg. Înotă în forţă, fără să se lase, până ajunse la vreo cincisprezece metri de scara iahtului. Privi în sus pe punte, cu ochii săi negri, pătrunzători, ce-i străluceau sub sprâncenele groase şi, bătând apa cu braţele lui vânjoase, strigă:

– Hei, sunteţi cumva locotenentul O'Hara?

– Da, domnule, ţipă O'Hara.

– Arătaţi bine. Sunt Charles Gordon Howe. Încântat, domnule.

– Mulţumesc. Plăcerea este de partea mea. E o ambarcaţiune minunată.

– Ce vă mai face umărul?

– Bine. Mă mai ţine un pic.

Howe vorbea cu un puternic accent din Boston, amestecat cu unul irlandez, scurtând cuvintele, făcând din o-uri, ah-uri.

– Foarte bine. Vreţi să-mi ţineţi companie? Câte grade are apa, domnule Carmody?

– Cincizeci şi opt de grade, domnule. Paisprezece şi jumătate grade Celsius.

– Oh!... mulţumesc, oricum, spuse O'Hara. Cred că am să aştept până când mi se reface umărul.

– Şi până când se mai încălzeşte apa, nu? zâmbi Howe, un zâmbet larg cât o baracă. Vila mea de pe faleză este acolo, pe deal. Vin aici în fiecare mai şi stau până în septembrie. Sunt la treizeci de minute cu elicopterul de centrul Bostonului. Încep fiecare zi cu o scufundare de dimineaţă.

Howe se lovi de mai multe ori de punte, până reuşi să se ridice pe iaht, cu picioarele bălăbănindu-se în marea rece, apoi se urcă cu chiu cu vai pe scară, apucându-se cu braţele de balustradă. Carmody îl aştepta cu un scaun electric cu rotile şi o jachetă groasă. Când ajunse sus, Howe îşi răsuci în întregime partea de sus a trupului şi căzu în scaun. Se şterse, îşi puse jacheta şi îşi înfăşură o pătură de lână în jurul picioarelor.

– Bun venit la bord, domnule, spuse el, întinzându-i mâna lui O'Hara. Era ca şi cum ai fi strâns mâna unui concasor.

Stewardul, un tânăr cu un ten bolnăvicios, purtând pantaloni bufanţi, albaştri, şi o jachetă albă cu dungi, cu un delfin brodat pe buzunar, îl întrebă pe O'Hara:

– Cum doriţi cafeaua, domnule?

– Neagră, te rog, şi cu puţin brandy.

– Da, domnule. Ca de obicei, domnule căpitan? îl întrebă el pe Howe.

– Ceai tare, cu o picătură de votcă. Astâmpără foamea, ştiţi. Micul dejun peste cincisprezece minute, te rog, domnule Lomax. Apoi către O'Hara: ouă jumări şi file de peşte; mi se pare că fileul de peşte este mâncarea dumneavoastră favorită, nu locotenente?

– Da, mulţumesc. Şi prefer simplu: O'Hara, dacă nu vă supăraţi. Nu mai sunt în marină de aproape şase ani.

– Pe Dumnezeu, v-aţi câştigat rangul, domnule. Fiţi mândru de el.

– Mi-am dat demisia, domnule Howe.

– Dar aţi plecat onorabil, locotenente. Eu cred cu tărie în titluri. La bordul acestui vas, noi onorăm rangul.

Stewardul se întoarse cu băuturile.

– Ne vom mulţumi cu asta până când vom face un duş şi ne vom schimba. Putem vorbi la micul dejun, locotenente.

O plăcuţă de botez din alamă, aşezată lângă culoarul ce ducea în salonul principal, identifica vasul ca fiind:

ŞOIMUL NEGRU
Insula Catalina, California
Lansat: 9 octombrie 1921
Proprietar: Edward L. Doheny

Escrocul de baron Edward Doheny? se întrebă O'Hara.

Desigur, prostule, care alt Edward Doheny şi-ar putea permite un vas ca ăsta?

Un echipaj de optsprezece oameni. Spațiu pentru patruzeci. Și, la nevoie, puteau dormi șaizeci, indiferent ce înțelegea Howe prin „la nevoie".

Sufrageria, ca și tot restul navei, avea aspectul unei piese de muzeu, cu hublourile și felinarele ei de alamă, strălucind ca o comoară încașă curită, lambriurile solide de mahon, negre și lustruite de vechime, podelele așteptând să fie frecate. Argintăria, ca și toate celelalte lucruri de la bord, era elegantă, veche, imposibil să n-o apreciezi. Pereții erau acoperiți cu fotografii în rame subțiri de alamă, înfățișându-l pe Howe cu aproape orice personaj imaginabil, în afară de Dumnezeu. Cele mai multe, care păreau să dateze din anii '30 și '40, arătau un Howe mult mai tânăr și mai îngrijit.

– Îmi place întotdeauna să vă citesc materialele, locotenente. Aveți un stil foarte natural. Nu prea formal.

– Scriu așa cum aș vorbi. Un redactor-șef mi-a spus asta odată, și zău că avea dreptate.

– Bun sfat. Cine era redactorul?

– Ben Bradlee.

– Aha... Ei, să ne așezăm, domnule.

Howe luă o scrisoare din haină și o sprijini de paharul de apă din fața farfuriei lui.

„Ah, îi place să joace teatru, gândi O'Hara. Scrisoarea face parte, în mod evident, din scenariu. Un pic de mister servit alături de fileul de pește."

– Trebuie să recunosc, spuse O'Hara cu glas tare, că vă cunosc numai din auzite. Ați fost în marină?

– M-am măsurat, eram bun, dar totul s-a dus de râpă, spuse Howe. Cu o săptămână înainte de a mă prezenta la unitate, un ticălos lipsit de scrupule m-a împușcat în șira spinării, la o vânătoare în Georgia. Mi-au spus că n-o să mai stau niciodată în picioare. La dracu' cu doctorii. Există trei lucruri cu care nu am ce face, locotenente: doctorii, lașii și politicienii corupți. Și nu respect nimic mai mult decât un reporter al dracului de bun. E o onoare să vă am la bord, domnule.

Toastă în cinstea lui O'Hara cu ceaşca de cafea, apoi sorbi o înghiţitură, privind înainte, cu ochii lui negri, neastâmpăraţi. O'Hara înclină din cap, îşi ridică ceaşca şi-i întoarse privirea fixă.

– Presupun, spuse el în cele din urmă, că nu m-aţi adus din cealaltă jumătate a globului numai pentru a lua micul dejun împreună.

– O presupunere corectă. Am auzit că întotdeauna intraţi direct în subiect.

– Da?

– Şi am mai auzit că sunteţi puternic, naiv, fără astâmpăr, că sunteţi ca o pisicuţă, că aţi putea fi dificil, că e un vis să lucreze cineva cu dumneavoastră, că sunteţi cinstit până în măduva oaselor şi că sunteţi un ticălos mizerabil, mincinos şi bun de nimic.

O'Hara râse.

– Păi, ori aţi vorbit cu o mulţime de oameni, ori eu sunt un biet prost care nu se poate hotărî.

Fu rândul lui Howe să râdă.

– Şi că aveţi simţul umorului. Trei lucruri sunt reale, domnule: Dumnezeu, prostia omenească şi râsul. Primele două ne depăşesc înţelegerea, aşa că trebuie să ne descurcăm cum putem mai bine cu al treilea.

– Credeam că John Kennedy a spus asta. Howe se aplecă peste masă şi-i făcu cu ochiul.

– Eu i-am spus-o pe asta lui Johnny.

Micul dejun sosi şi când stewardul plecă, Howe spuse:

– Cunoaşteţi un domn pe nume Anthony Virgil Falmouth?

O'Hara râse.

– Nu ştiam că îl cheamă şi Virgil. E o anumită ironie în asta.

– De ce?

– Păi, Virgiliu a fost un poet. Tony Falmouth este un asasin. Nu i se potriveşte deloc.

– Un asasin, spuneţi?

– Unul dintre cei mai buni.

– Ştiţi asta cu siguranţă?

Pauză. O'Hara se uită fix la Howe şi, în cele din urmă, spuse:

– Da.

– Înțeleg. Și aveți încredere în el?

– În Falmouth? De ce?

– Credeți-mă, locotenente, am un motiv serios. Apreciez faptul că ați putea avea unele loialități anterioare...

O'Hara aruncă o privire spre scrisoare, apoi privi în jos în farfurie, zgâlțâindu-și absent furculița.

– În domeniul lui Falmouth nu există loialități, spuse el în cele din urmă. Cred că am încredere în Tony la fel ca în oricare altul din Joc.

– Din Joc?

– Jocul spionajului.

– Îl consideri un joc, deci?

– Așa i se spune. Jocul. Când ești în el, e Jocul. Iar omul ăsta e scufundat în el până în gât. Este agent britanic. M.I.6, Serviciul Secret al Majestății Sale.

– Nu mai este, spuse Howe.

Luă scrisoarea și i-o dădu lui O'Hara, cu un aer nobil.

– Bine, spuse O'Hara, mă întrebam când vom ajunge și la asta.

Îi era adresată lui Charles Gordon Howe, Esq, WCGH, Canal 6, Boston, Massachussetts. În colțul din dreapta jos, sub adresă, scria: „Strict confidențial". Spatele plicului fusese sigilat cu ceară albastră de lumânare. Nu avea timbru.

– Falmouth a avut întotdeauna un gust pentru teatru, spuse O'Hara.

Howe se aplecă peste masă, cu ochii săi negri sticlind, și chicoti.

– I-a spus cineva vreodată Foulmouth? De câte ori îi aud numele, nu pot să nu mă gândesc la asta.

O'Hara continuă să examineze scrisoarea. Spuse, fără să ridice privirea:

– Nu cred că i-a spus-o cineva cu voce tare. Ar fi fost un gest cam riscant să insulți una dintre cele mai eficiente mașini de ucis care umblă pe două picioare.

– Da?

Howe se lăsă pe speteaza scaunului și, după un moment, adăugă:

– Sună ca şi cum am vorbi de Billy the Kid.

– Tony Falmouth îl face pe Billy the Kid să pară un mic îngeraş.

– Aha!

O altă pauză.

– Şi cu toate astea, aţi avea încredere în el?

– Aş avea încredere în el la fel de mult ca în oricare altul din Joc, ceea ce e destul de departe de a spune: „Am încredere în el". Încrederea e un cuvânt neînsemnat în Joc. E cumpărat, vândut, comercializat, negociat.

– Totuşi, Falmouth mi-a dat ceea ce mi-a trebuit ca să vă scap de Omul-Iarnă, spuse Howe.

– Înseamnă că vrea ceva.

– Credeţi că ăsta e singurul motiv?

– O ştiu. Ascultaţi, Tony m-a scăpat o dată. Fără nici un motiv. Decât că a câştigat nişte verzişori.

– Şi acum îşi ispăşeşte păcatele, credeţi că asta e?

– Păi, probabil că în momentul respectiv i s-a părut o idee bună. Dacă se întâmplă din nou – să zicem, mâine – ar putea lua vaporul spre Bombay şi să-mi trimită o telegramă de adio când ajunge acolo.

– Sunteţi cinic. Cumplit de cinic.

– Absolut, spuse O'Hara. Jocul este o lume aparte, cea mai murdară dintre lumile posibile. Totul e o minciună. Eficienţa fiecăruia depinde de cât de bine minte. Pot s-o numească proastă administrare sau să-i pună vreo altă etichetă birocratică, dar e vorba de minciună. În Joc, un om cinstit e un om mort.

– Şi de asta aţi ieşit din Joc?

– Să spunem că întinsesem coarda prea tare. Nu mă înţelegeţi greşit, domnule Howe, încă mai am prieteni acolo.

Dar, pur şi simplu, nu sunt genul de oameni cu care să vrei să stai în jurul focului şi să faci toasturi.

– Cum vine asta, domnule?

– Să spunem că împărtăşesc valori diferite de ale noastre.

– Tot nu înţeleg.

– Ascultați, odată l-am întrebat pe Tony ce vrea de la viață și știți ce i-a spus? S-a uitat la mine – era foarte serios – și a zis: „Fericirea este o virtute recunoscută". Un bursier Rhodes!

– Dar cineva trebuie să facă și lucrurile astea.

– De ce? După un timp, spionajul nu se mai servește decât pe sine. Dacă ar fi după mine, ar trebui să fie interzise serviciile secrete, așa cum ar trebui să fie interzisă bomba atomică.

Howe privea, pierdut, în tavan.

– Poate că aveți dreptate. Dar atunci i-am avea pe toți spionii ăștia, învârtindu-se prin lume, fără să aibă nimic de făcut.

– Asta nu mai e problema mea.

– Și totuși, ați fost în Joc, cum îi spuneți dumneavoastră, cinci sau zece ani?

– Am fost atras în el. Nu era meseria mea. Lui Dobbs i-a plăcut stilul meu și a aranjat să lucrez pentru Companie. Pe urmă, după ce le-am dat patru ani din viața mea, ticălosul a încercat să pună pe cineva să mă omoare, ceea ce e încă un lucru despre care trebuie să vorbim. Cum l-ați luat pe Omul-Iarnă de pe capul meu?

– Scrisoarea, domnule. Citiți scrisoarea.

21 ianuarie

Stimate domnule Howe,

Iau stiloul în mână, știind bine că e foarte posibil să aruncați scrisoarea mea ca pe rătăcirea unuia care fie e nebun, fie a petrecut prea multe nopți singur, cu o sticlă de băutură. Vă asigur, domnule, că sunt în deplinătatea tuturor facultăților și băutura nu este unul dintre viciile mele.

Motivele pentru care vă adresez aceste rânduri sunt foarte simple. Sunteți cunoscut pentru politica dumneavoastră agresivă în domeniul știrilor; și aveți pasiunea de a fi primul.

Înainte de toate, permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Anthony Virgil Falmouth. M-am pensionat acum șase luni, cu onoruri regale, din

Serviciul Secret al Maiestății Sale, după douăzeci și unu de ani de muncă. Puteți verifica acest lucru, contactându-l pe Sir James Townsend, M.I. 6, 6 Chancery Lane, Londra. Telefon: 962-00 00, interior 12.

Din motive evidente, vă rog să nu discutați cu Sir James conținutul acestei scrisori.

Prin poziția mea, în ultimii câțiva ani și, mai ales în ultimele câteva luni, am cunoscut detaliile unei istorii monstruoase în concepție și terifiante ca potențial. Implicațiile ei ating cele mai înalte birouri politice ale lumii. Dacă ar fi documentată cum trebuie, această informație ar face conspirația Watergate să pară un joc de școlari și, prin comparație, chiar asasinarea președintelui Kennedy ar păli.

Simpla cunoaștere a acestei povești mi-a pus viața în pericol. Acum fug și mă ascund, probabil pentru tot restul vieții mele. Condițiile mele sunt următoarele:

În primul rând, prețul meu pentru această informație este de 250 000 de dolari, care urmează să-mi fie plătiți numai după ce agentul dumneavoastră e convins că este adevărată și merită prețul.

În al doilea rând, există o singură persoană în stare să vă reprezinte pe dumneavoastră și pe mine în această problemă. Numele lui e Frank O'Hara. O'Hara este dezarmant de cinstit, este un fost membru al comunității noastre, al serviciilor secrete, este un reporter recunoscut și respectat, și mă cunoaște de peste cinci ani. Din aceste motive, cred că este singurul potrivit, nu numai să judece veridicitatea spuselor mele, dar și să aprecieze corect informația.

Nu l-am văzut, nu am vorbit cu el, nu am comunicat în nici un fel cu O'Hara de peste un an.

În legătură cu O'Hara mai e o problemă. Sunt sigur că vă amintiți seria de articole de acum doi ani, care dezvăluia o rețea de acțiuni secrete ilegale,

efectuate de CIA în Africa și în Orientul Mijlociu. Povestea a avut ca efect stânjenirea, umilirea și prăbușirea fostului șef de secție CIA al lui O'Hara, Ralph Dobbs, cunoscut sub numele de Omul-Iarnă. Drept rezultat, Dobbs a aprobat asasinarea lui O'Hara și a oferit câtorva profesioniști un preț pentru a face treaba.

Știu aceasta, pentru că eu am fost unul dintre ei. Am refuzat. De atunci, O'Hara s-a dat la fund. Din câte știu, nimeni nu l-a găsit încă.

Veți găsi în scrisoare o notă autentificată, privind oferta lui Dobbs pentru mine. Deoarece e vorba de o răzbunare personală și nu privește în nici un fel CIA în mod oficial, puteți amenința cu publicarea acestor fapte. Aceasta îl va neutraliza pe Dobbs și-l va forța să ridice ordinul.

Dacă îl puteți găsi pe O'Hara și este interesat de această misiune, spuneți-i să-l contacteze pe Magician. Dacă nu am nici un răspuns până la 1 aprilie, voi presupune că nu sunteți interesat.

Al dumneavoastră foarte sincer,

Anthony V. Falmouth

Dovada era prinsă de scrisoare cu o agrafă. O'Hara o întoarse pe dos și verifică plicul.

– Cum a fost adus? Nu are nici un timbru.

– Unul dintre corespondenții mei era în Jamaica. Era în cutia lui de scrisori când a venit într-o seară la cină.

O'Hara reciti scrisoarea și dovada, apoi le puse pe masă în fața lui Howe. Își termină cafeaua.

– Ei? spuse Howe.

– Ei, ce?

– Ei, ce părere aveți?

– Am să vă spun ce părere nu am. Nu cred că-mi voi asuma responsabilitatea pentru cele două sute cincizeci de mii ale dumneavoastră, sau ale oricui altcineva.

– Despre asta mai putem discuta. Ce părere aveți de scrisoare?

O'Hara ridică din umeri.

– O chestie îndoielnică. Falmouth ori are ceva, ori încearcă o figură iute și crede că mă poate băga și pe mine, sau că mă poate folosi. Indiferent ce e, nu-mi place.

După ce-și termină micul dejun, Howe își puse cu grijă pe masă furculița și cuțitul și împinse farfuria cu un deget. Se aplecă spre O'Hara și spuse, aproape în șoaptă:

– Ce credeți că ar putea fi?

– V-a prins, nu?

– Destul ca să vă aduc și pe dumneavoastră.

– Și i-ați făcut-o lui Dobbs, nu?

– Exact cum a sugerat Falmouth. Am luat masa în avionul meu, zburând în jurul Washingtonului. Dobbs s-a înmuiat foarte repede. Cam pe când se servea salata.

– În orice caz, îi sunt dator lui Tony pentru asta. Și dumneavoastră.

– N-aș uita-o pe tânăra doamnă.

– Gunn? Da, arăta destul de bine acolo.

– Am o presimțire, locotenente. Instinctele mele mă avertizează. Așa fac de când am citit nenorocita aia de scrisoare.

– Ar trebui să fiți pe toate listele de corespondență din lume.

– Zău, domnule. Îmi faceți o nedreptate. Acordați-mi puțin credit. Lucrez în domeniul știrilor de la doisprezece ani, de când publicam în ziarul săptămânal al tatălui meu, în Maine.

– N-am vrut să vă insult. Dar cunosc teritoriul.

– Pentru Dumnezeu, este o aventură. Dacă aș fi mai tânăr cu douăzeci de ani și dacă aș avea două picioare bune, n-aș avea nevoie de dumneavoastră.

– V-am spus, nu vreau să fiu responsabil pentru banii dumneavoastră sau ai altcuiva. Și pe urmă, nu e o aventură, e curată nebunie. Tot acest Joc blestemat e o nebunie, iar jucătorii sunt toți o adunătură de nebuni nenorociți.

– Se potrivește cu o istorie trăsnet, strigă Howe exuberant.

– S-ar putea să fiți la fel de nebun ca ei, spuse O'Hara.

– Sunt banii mei, locotenente. Deci e problema mea, bine? Până acum, Falmouth a fost ţinta. Aţi spus-o chiar dumneavoastră, dacă aţi putea avea încredere în altcineva, el ar fi acela.

– Un „dacă" al dracului de mare.

– La dracu', scrieţi şi dispăreţi, oricum. Şi vă voi plăti cât cereţi. Sunteţi doar.

– V-am spus că nu vreau.

– O mie pe săptămână, garantat, timp de un an.

– Am spus nu.

O'Hara se ridică, merse la unul dintre hublouri şi privi oceanul. Cerul se întuneca şi fulgerele se rostogoleau dinspre Provincetown. Simţea tunete şi înăuntrul lui.

Or să mă bage în chestia asta până la urmă, se gândi, şi ideea îl înfuria. Îi era greu să-i explice această mânie lui Howe, acest sentiment de furie copleşitoare care creştea în el. Ştia scenariul dinainte să-i fie spus, ştia personajele, locurile, putea chiar să recite o mulţime de dialoguri. Nu era numai puternicul sentiment de dezonoare, nu numai excesele unui joc în care oamenii ucideau, torturau şi furau cu neobrăzare, un sport sângeros în care scorul se ţinea numărând capete, nu cifre. Nu, mânia lui O'Hara venea din acceptare. Era furios, pentru că era acceptat de jucători în această comunitate de hiene. Era parte din ea, fie că îi plăcea, fie că nu. Eşuase în fuga lui şi, în subconştient, era furios pe Howe, pentru că îi reamintea acest fapt. Aşa că, atunci când izbucni, o făcu atât de brusc şi fără nici o avertizare, încât Howe rămase uimit.

– Am spus, nu, ce dracu'. NU!

O'Hara trânti cu pumnul în masa solidă de stejar, atât de tare, încât gheaţa din pahare zăngăni.

– Locotenente, sunteţi ziarist. Indiferent de ce vă temeţi, n-o să se rezolve crescând câini în Japonia. Şi nici refuzând o şansă pentru care orice reporter care se respectă ar ucide ca s-o aibă.

Howe sorbi din ceaiul cu votcă şi spuse, făcând cu ochiul:

– O mie cinci sute. Plus cheltuielile. Asta înseamnă şaptezeci şi opt de mii pe an. Şi o primă de o sută de mii când descoperiţi povestea.

– Cu siguranță vă pripiți, domnule Howe. Abia ne-am cunoscut.

Howe luă scrisoarea și se uită din nou la ea.

– Am fost sigur de dumneavoastră înainte s-o trimit pe Gunn. Acesta nu e Jocul, locotenente. Am încredere în dumneavoastră.

– Nici măcar nu știu dacă am discernământ în privința știrilor. Ce drac de istorie valorează un sfert de milion de dolari?

– Păi, dacă Gâtlej-Adânc ar fi venit la mine cu afacerea Watergate și mi-ar fi oferit povestea pentru o jumătate de milion de dolari, aș fi luat-o cât ai clipi. Asta vă dă o idee?

O'Hara se întoarse și se sprijini de perete. Afară, primele picături de ploaie începuseră să brăzdeze puntea.

– Bine, la dracu', spuse O'Hara.

Sprâncenele lui Howe se arcuiră.

– Ah... asta înseamnă că sunteți interesat?

– Vă sunt dator, pentru că m-ați scăpat de Dobbs.

– Nu-mi sunteți dator cu viața. Am făcut-o pe cont propriu, fără obligații.

Dar nu și Tony. Îl cunoștea pe Falmouth. Îl neutralizase pe Omul-Iarnă și, pentru asta, O'Hara îi era dator. Și chiar dacă Howe o nega, se simțea obligat și față de el.

– *Shikata ga nai*, spuse el.

– Poftim?

– O veche expresie japoneză, spuse O'Hara.

– Și ce înseamnă?

– În traducere liberă, „te frigi și dacă o faci, și dacă nu o faci".

– Zău, domnule, nu vreau să...

Dar O'Hara nu-l asculta. Se hotărâse deja.

– Șase zile, spuse încet. Până la 1 aprilie mai sunt șase zile.

– Poți ajunge oriunde în lume în șase zile, spuse Howe liniștit.

O'Hara mai făcu o pauză de câteva momente.

– OK, domnule Howe. Am să închei un târg cu dumneavoastră. Am să mă duc să-l caut pe Falmouth și să văd ce are. Dar chiar dacă informația lui valorează cele 250 000, vreau să am posibilitatea să aleg, dacă vreau să ies din afacere și să las pe altcineva să facă partea murdară.

Ochii negri ai lui Howe sclipiră din nou. Întinse mâna.

– S-a făcut! Să batem palma!

Își strânseră mâinile. Apoi spuse:

– Fiule, ești un reporter prea bun ca să fugi de o știre care valorează un sfert de milion.

– Nu știu dacă asta înseamnă că trebuie să fiu urmărit din nou de ucigași.

– Dar ești un reporter, băiete, nu un afurisit de spion.

– Indiferent cum îi spuneți, o să am de-a face cu Tony și cu Magicianul, iar asta o să mă ducă înapoi în Joc, vreau nu vreau.

– Știi cum să-l găsești pe Magicianul ăsta?

O'Hara zâmbi.

– Pot să-l găsesc pe Magician.

– Și el e agent?

– Magicianul? râse O'Hara. O, da. E ultimul dintre teribilii spioni roșii.

ŞAPTE

1

Marea Caraibelor, verde-albastră, strălucea dedesubt, ca o nestemată adăpostită în mâna Domnului. Avionul Lear vira uşor pe cerul fără nori şi coborî spre Insula St. Lucifer. Recife de coral se desfăşurau sub avionul în zbor, sclipind până în adâncuri în marea limpede, ca nişte buchete de boboci. În faţa lor, St. Lucifer strălucea în soarele puternic. Era o insulă mică, dominată de un singur vârf de munte, ascuns sub frunzişul de un verde strălucitor. Principalul oraş, Bonne Terre, se întindea în faţa lor, cu pista lui de o mie cinci sute de metri, ca un lung deget osos, la capătul oraşului.

De la trei mii de metri, încă mai arăta ca paradisul pe care şi-l amintea, un refugiu fertil şi neatins, ascuns între Guadelupa şi Martinica. Deşi mai depindea încă de Franţa, insula avea un guvernator propriu şi o forţă de poliţie, numărând şase oameni. Dar, în timp ce avionul şuiera spre aterizare, O'Hara văzu semnele întunecate ale civilizaţiei acaparatoare.

Cu doi ani în urmă, când O'Hara fusese ultima dată în St. Lucifer, aici era un hotel, ce atrăgea foşti ziarişti, pescari, expatriaţi, beţivi şi mercenari, care preferau să se autointituleze soldaţi ai norocului. Chiar şi agenţii turistici ignoraseră insula, găsind-o prea plicticoasă pentru a o recomanda cuiva. Aşa că devenise punctul de întâlnire perfect pentru agenţii secreţi rătăcitori, trimişi în sectorul Caraibe, majoritatea culeşi dintre scursurile agenţiilor lor: alcoolici, inadaptaţi, învechiţi, oameni aflaţi în pragul prăbuşirii nervoase, trimişi în această

[illegible] însorită, unde își petreceau cea mai mare parte a timpului [illegible]ându-se unul pe celălalt. Când apărea ceva important, o echipă [illegible] primă mână era trimisă la fața locului. Dar munca de rutină era [illegible] pe seama acestor ratați.

[illegible] În doi ani, St. Lucifer se schimbase. Comercianții o descoperiseră în [illegible] din urmă și efectul era vizibil încă din zbor, de când se apropiau de [illegible] de aterizare. Hilton și Sheraton invadaseră plajele, iar de-a lungul [illegible] acoperite de junglă apăruseră vile, anunțând invazia de Styro-[illegible] și Naugahyde care era iminentă. O'Hara putea vedea un teren de [illegible], întinzându-se le vest, pe plaja altădată sălbatică, și piscine care [illegible]ăluceau, ca niște cățeluși de vinilin, printre casele moderne de la [illegible]periferia orașului. Chiar și șoseaua principală, care se încolăcea în jurul [illegible] pe vreo două sute de mile, fusese pavată.

O'Hara putea ghici restul: mesele de joc, cu gangsteri semianalfabeți însoțiți de târfe excesiv de îmbrăcate și încărcate cu bijuterii, dar lipsite de clasă. St. Lucifer devenise una dintre coloniile lipicioase și lipsite de gust pentru parveniții grași și urâți și pentru bogătașii [illegible]emeri. Un paradis pierdut.

În timp ce avionul rula pe pistă, O'Hara se gândea la Magician.

Ce îl întrebase Howe? Dacă îl cunoștea pe Magician?

O'Hara zâmbi. O, da, îl cunoștea pe Magician, sigur, cel căruia francezii îi spuneau *le Sorcier*. Și ce mai pomelnic putea scrie despre el! Dar succesul unic al Magicianului consta în faptul că nimeni nu vorbea și nu scria niciodată despre el.

Nimeni. Comunitatea de foști spioni îi proteja integritatea, pentru că aveau nevoie de el. Magicianul era enciclopedia lor, un post de ascultare pentru toți.

Soarta decisese să-i arunce pe Magician, Jocul și Caraibele în aceeași oală și, făcând așa, crease o urzeală incredibil de catastrofală, o adevărată nebunie. Această nebunie se manifesta în macabrul simț al umorului Magicianului, iar Caraibele deveniseră o adevărată capsulă de nebunie a întregii comunități a serviciilor secrete. Magicianul, un om fără pregătire sau vechime în Joc și fără vreun interes special pentru el, urma să devină monopolistul șef al serviciilor secrete din Caraibe, proprietarul

falezei şi al Pieţei Parcului înconjurate de hoteluri, regele Rahat al locului.

Ce obiective avea el?

Nici unul. Ajunsese în această poziţie unică doar aşa, de amuzament. Era hobby-ul lui. Michael Rothschild, alias Şase-Degete, alias Magicianul, alias *le Sorcier*, era minunat de excentric.

Magicianul fusese încântat să audă de O'Hara, încântat că vechiul lui coleg era încă în viaţă.

– Marinare! Deci, l-ai dat dracului pe Omul-Iarnă, până la urmă, strigă el când O'Hara îl găsi cu ajutorul unuia dintre cele mai arhaice şi nesigure sisteme telefonice din lume.

În timp ce vorbeau, linia păcănea ca floricelele când se coc în tigaie.

– Am nevoie de ajutor, spuse O'Hara.

– Vino încoace! strigă Magicianul, entuziast.

– Îl caut pe Falmouth.

– Am toate detaliile.

– Nu mai am timp.

– Nu fi îngrijorat. E bine. Te pun eu în legătură cu Tony.

– Nu poţi să-mi spui la telefon?

– Ba da, dar oricum ai să ajungi aici până la urmă. Aşa că... vino încoace. E în drum.

– OK, amice, pregăteşte gheaţa.

Howe îi dăduse avionul Lear. Şi acum, pe când se îndrepta spre dărăpănătura pe care ei o numeau depozit, adrenalina lui O'Hara pompa cu furie. Falmouth era pe undeva pe aproape şi, pentru prima oară de când acceptase misiunea, era nerăbdător să afle ce avea acesta să scoată din mânecă.

2

Omul era imposibil de ţinut minte. Nu era nici înalt, nici scund, nici gras, nici slab, nici frumos, nici urât. Nu avea cicatrice sau vreun

defect vizibil. Avea un accent fără nuanță, ar fi putut fi la fel de bine din Portland, Oregon sau Dallas, Texas – nu aveai cum să ghicești. Purta gri: un costum gri, o cravată gri cu grena, o cămașă cu dungulițe gri. Pe scurt, nimic din aspectul, purtarea sau îmbrăcămintea lui nu atrăgea atenția și nu lăsa nici o impresie nimănui.

Biroul lui era la al douăzeci și doilea etaj al unui zgârie-nori searbăd, din sticlă și crom, în New Orleans, având toată căldura și atracția unui dispozitiv contra insectelor. Ieșind din lift, se uită la ceas.

Mai devreme cu două minute. Perfect.

Intră în biroul firmei Sunset Oil International.

– Mă numesc Duffield, îi spuse el secretarei. Nu-i dădu nici o carte de vizită.

– Oh, da, domnule Duffield, veți intra imediat, spuse ea. Domnul Ollinger vă așteaptă. Doriți o cafea sau ceva rece de băut?

– Nu, mulțumesc.

Ea îl conduse în birou. Ollinger era un bărbat de patruzeci și ceva de ani, cu față de bebeluș și mâinile netede ale cuiva care duce o viață ușoară. Ochii lui căprui și blânzi priveau fără expresie, din spatele unor ochelari ușor întunecați, cu rame de aur. Era înalt, drept și în bună formă fizică, proaspăt ras, cu părul blond, tuns scurt, și îmbrăcat cu o cămașă cu mânecile suflecate. Orașul se întindea în spatele lui, o vedere panoramică, încadrată de ferestre mari cât pereții.

Biroul lui din lemn de nuc era un model de organizare spartană: cutii de „intrări" și cutii de „ieșiri", fără nici o foaie de hârtie rătăcită. Pe servanta din spatele lui era o singură fotografie, cu o femeie și doi copii, și o mică placă din crom, pe care scria: „Vă mulțumim pentru că nu fumați". În cameră nu se mai afla nici un alt obiect personal. Era ca și cum Ollinger abia s-ar fi mutat aici și n-ar fi avut timp să despacheteze. Era cordial, dar distant. Unii l-ar fi găsit intimidant, dar Duffield era și el un personaj de conducere.

– Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, îi spuse Ollinger, după ce se prezentară.

– Ați precizat că problema e oarecum urgentă.

– Puteți spune și așa, replică Ollinger, cu o notă de sarcasm.

Oftă şi, întinzându-şi ambele mâini, le sprijini de birou, cu palmele în jos.

– Înainte de a începe, spuse el, aş dori să stabilim că această conversaţie nu a avut loc niciodată.

Duffield zâmbi.

– Desigur, spuse el.

Ollinger era nou în materie şi nu se simţea în largul lui într-o situaţie care îi scăpa total de sub control.

– Bine, spuse Ollinger cu uşurare.

Deschise sertarul biroului şi scoase un blocnotes galben, a cărui primă pagină era acoperită în întregime cu mâzgăleli şi notiţe.

– Sper să pot descifra toate astea, spuse el. Am notat cât de repede am putut.

– De ce nu-mi spuneţi esenţa problemei? întrebă Duffield.

– Esenţa problemei este că unul dintre oamenii noştri a fost răpit de teroriştii în Venezuela, răspunse Ollinger, încă studiind notiţele şi fără să ridice privirea.

– Înţeleg.

– De fapt, e un consultant, ataşat la biroul nostru din Caracas. A fost o greşeală. Au vrut să-l ia pe directorul uzinei şi au luat pe altcineva.

– Ştiţi sigur?

Ollinger încuviinţă.

– Numele directorului nostru este Domignon. Trebuia să-l ia pe Lavander, să facă o tură a fabricii, dar a intervenit ceva în ultima clipă. L-a lăsat pe Lavander să-i ia maşina şi şoferul şi, pentru că ploua, i-a dat impermeabilul lui. Au oprit maşina la mai puţin de o milă de poarta principală.

– Deci, Lavander e cel înhăţat?

– Da.

– El este consultantul în probleme de petrol?

Ollinger dădu din cap.

– Da. Îl cunoaşteţi?

– Numai din auzite. Când s-a întâmplat asta?

– La ora opt şi douăzeci, azi-dimineaţă.

– Aveţi vreo veste de la ticăloşi?

– Da.

– Ce vor?

– Două milioane de dolari.

– Care este timpul stabilit?

– Poftim?

– Cât timp aveţi?

– Patruzeci şi opt de ore. Se uită la ceas. Patruzeci şi cinci.

– Deci mai avem timp până la aproximativ opt şi jumătate, poimâine. Şi-au dat seama de greşeală?

– Nu le pasă.

– Cât de tare îl vreţi înapoi?

– Păi... trebuie să-l tratăm ca şi cum...

– Domnule Ollinger, valorează el două milioane pentru compania dumneavoastră?

Ollinger păru şocat de sinceritatea lui Duffield.

– E la mijloc viaţa unui om.

– Da, sigur, dar nu asta v-am întrebat. Omul valorează două milioane pentru Sunset?

Ollinger păru zdrobit de greutatea evenimentelor. Umerii îi căzură şi-şi privi mâinile.

– Nu cunosc pe nimeni care să valoreze atât, spuse el disperat.

– E ceva politic?

– Politic?

– Ştiţi cumva, doresc ei altceva? Vor să fie eliberaţi anumiţi prizonieri? E vreo problemă sindicală în uzină? Sunt revoluţionari? Vor să naţionalizeze fabrica? E ceva politic la mijloc?

– Nu. Tot... tot ce vor sunt cele două milioane.

– Sau?

– Sau îl vor omorî, vor lua alt ostatic şi vor ridica pretenţiile la patru milioane.

– Tipic. Îi cunoaşteţi pe oamenii ăştia? E un grup? Un tip care a angajat câţiva executanţi? Vreun salariat al fabricii?

– Se numesc... Raf...

Se uită în notițe.

– Rafsaludi? îl ajută Duffield.

– Exact. Îi știți?

– Am mai avut de-a face cu ei, o dată sau de două ori. E un grup dezorganizat, terorizează pentru profit și e antrenat de oamenii lui Gaddafi, din Libia. Nu au motivații politice.

– Atunci e ceva legat de petrol...

– Nu neapărat. Își aleg prada dintre firmele americane mari. Ultima oară era vorba de o companie din Argentina care fabrica băuturi răcoritoare. Rafsaludi acționează din lăcomie, nu pentru reformă socială. Asta e bine.

– E bine?

– Da, revoluționarii politici sunt fanatici, ceea ce le face mișcările mai greu de prevăzut. Întotdeauna e mai ușor să tratezi cu un terorist lacom.

– Aha, spuse Ollinger. Era evident că nu-i făcea plăcere să aibă această problemă. Se poate rezolva fără, știți, o mulțime de inutile... ăăă...

– Sunteți nou în așa ceva, spuse Duffield. Nu era o întrebare.

– Da. Am lucrat la departamentul juridic până când, în urmă cu două luni, m-au făcut vicepreședinte, însărcinat cu operațiunile internaționale.

– Mai bine v-ați obișnui cu lucruri din astea, spuse Duffield. Sunt cretini. Dacă situația nu e tratată cu o mână forte, se va mai întâmpla și altă dată.

Ollinger își frecă fruntea. Cu cât trecea timpul, cu atât se simțea mai încurcat.

– Presupun că îl vreți pe tip înapoi, spuse Duffield brusc, schimbând subiectul.

Ollinger se uită la el, înălțând din sprâncene.

– Desigur, spuse el.

– Domnule Ollinger, să fim sinceri. Desigur că îl vreți pe acest Lavander înapoi. Ceea ce vreau să spun este că îl vreți înapoi, dar nu vreți să plătiți două milioane de dolari pentru el, așa-i?

– De aceea v-am chemat pe dumneavoastră. Derek Frazer mi-a recomandat...

– Da, sigur, am vorbit cu Derek. Vreau să spun că acest om este nu-mai consultant, nu are o poziție în conducerea companiei.

– Trebuie să-l considerați un angajat, spuse Ollinger. Dacă s-ar auzi că am lăsat teroriștii să ne omoare un consultant... lăsă fraza în aer.

– Da, ar fi privită ca o responsabilitate morală.

– Nu trebuie să ne amintiți...

– Scuzați-mă, spuse Duffield liniștit, n-am vrut să sune ca o considerație morală. Încerc doar să stabilesc datele exacte ale problemei.

Ollinger tuși și apoi încuviință.

– Da, ăă... analiza dumneavoastră este foarte corectă. Dacă se poate, aș dori ca totul să fie făcut fără nici un amestec din partea mass-media. Lavander este un tip foarte retras. Mă îndoiesc că ar vorbi despre toate astea, adică, dacă îl putem scoate și...

– Nu este nici o îndoială. Îl vom aduce înapoi, dacă asta vreți.

– Nu ne putem permite să-l pierdem.

– Deci, repet, îl vreți înapoi, dar nu vreți să cheltuiți două milioane de dolari pentru asta. Este o apreciere corectă a situației?

Ollinger începu să se agite. Își îndreptă umerii, ca și cum i-ar fi înțepenit gâtul. La rădăcina părului îi apărură picături de transpirație. Subsuorile cămășii erau ude. În cele din urmă, spuse:

– Da, este corect. Și am mai vrea să credem, ăă, că nu... știți, că nu se va mai întâmpla.

– Întru totul justificat. Câți oameni știu despre asta?

– Nu mai mult de șapte sau opt. Conducerea uzinei, șoferul mașinii, care a fost eliberat după ce l-au înhățat pe Lavander, și șeful securității de la uzină.

– Nici un polițist venezuelean?

– Nu.

– Departamentul de Stat? CIA, FBI...

– Nu, nici una din ele.

– Excelent. Păi, domnule Ollinger, vă sugerez să lăsați problema în mâinile noastre. Informați-l pe domnul Domignon că va primi un telefon

în mai puțin de o oră. Voi avea nevoie de unele informații de bază: numele conducerii, numere de telefon, localizarea uzinei... ăăă, vom avea probabil nevoie să strecurăm ceva echipament în țară, fără control la frontieră. Dar tot ce aveți de făcut este să-l sunați pe Domignon și să-i spuneți că voi ține legătura cu el. După aceea, puteți să uitați de toate.

Ollinger zâmbi timid.

– Asta e minunat, într-adevăr. Și acum, în ceea ce privește prețul...

– Prețul va fi de trei sute de mii de dolari. Voi avea nevoie de toată suma, bani gheață, înainte să plec. Valiza mea e goală, puteți să puneți banii în ea.

Ollinger păru șocat.

– Trei sute de mii!

Duffield zâmbi.

– Să privim problema în felul următor, domnule Ollinger: investiți trei sute de mii și economisiți un milion șapte sute de mii. Dacă situația se va repeta, o vom rezolva fără nici un cost adițional. Oh, și dacă operația eșuează, indiferent din ce motiv, veți primi banii înapoi.

– Quill.

– Aici Duffield.

– Care e situația?

– În primul rând, Ollinger ăsta e un bleg. Nou în slujbă și foarte nefericit că trebuie să se ocupe de problema asta. Nu vrea să-și murdărească mâinile. De fapt, a fost așa de ușurat când i-am spus să uite totul și să se lase în seama noastră, încât am crezut că o să sară peste birou și o să mă sărute.

– Este vreo primejdie ca el să vorbească ceva?

– Nu, e foarte conștient că trebuie să tacă.

– Care sunt detaliile?

– Cei din Rafsaludi au pus mâna din greșeală pe un consultant, pe nume Lavander, din Caracas; îl voiau pe director, un tip Domignon. Vor banii poimâine, la ora opt și jumătate dimineața. Dacă nu, îl omoară pe prizonier, iau altul și ridică răscumpărarea la patru milioane.

– Destul de obișnuit pentru ei.

– Da, nu prea au imaginație. Problema este că au înhățat pe cineva, din greșeală. Dar nu e important, nu va afecta operația în ansamblu.

– Mass-media? Poliția?

– Nu, în privința asta, totul e curat. Câțiva directori și șoferul mașinii din care a fost răpit Lavander.

– Excelent. Nu e implicat Departamentul de Stat sau CIA?

– Nu, totul e secret. Avem contractul și am mânuit fondurile ca de obicei. Trei sute de mii, fără comisionul meu.

– Excelent, preiau de aici. Ca de obicei, ați făcut o treabă foarte bună, domnule Duffield. Când auziți semnalul sonor, vă rog să introduceți în Master toate numele și contactele, și orice altă informație de care vom avea nevoie.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Vă mulțumesc că ați acționat atât de repede. Bună ziua, domnule.

– La revedere.

– Aici e Master Control.

– Liber pentru selecție.

– Un moment, vă rog.

Câteva secunde mai târziu se auzi o voce înregistrată.

– Liber. Vă rog să vă identificați.

– Quill. Z-1.

– Se programează Z-1. Verificarea vocii.

– Acum șapte ani și patru luni...

– Vocea e în regulă. Numărul dumneavoastră?

– 730-037-370.

– Programul dumneavoastră?

– Selecție.

– Program selecție. După o altă pauză: Aici Selecție.

– Antiterorism.

– Înregistrat.

– Asasinat.

– Înregistrat.

- Răpire.
- Înregistrat.
- Limba, spaniola.
- Înregistrat.
- Venezuela.
- Înregistrat.
- Rulează și intersectează.
- Rulat... intersectat... avem doisprezece candidați.
- Înregistrează și treci mai departe.
- S-a înregistrat și reprogramat.
- Disponibilitate.
- Înregistrat.
- Rulează și intersectează.
- Rulat... intersectat... avem nouă candidați.
- Înregistrează și treci mai departe.
- S-a înregistrat și reprogramat.
- Lucru în echipă.
- Înregistrat.
- Asasinat apolitic.
- Înregistrat.
- Caracas.
- Înregistrat.
- Urmărire.
- Înregistrat.
- Rulează și intersectează.
- Rulat... intersectat... avem un candidat.
- Numele.
- Hinge.
- Înregistrează și selectează din nou.
- Înregistrat și reprogramat.
- Șterge urmărire.
- Șters urmărire.
- Rulează și intersectează.
- Rulat... intersectat... avem patru candidați.

– Numele.

– Falmouth, Gazinsky, Hinge, Kimoto.

– Înregistrează şi stai pe loc.

– Înregistrat... oprit.

După o lungă pauză, Quill spuse:

– Şterge Kimoto.

– Stai pe loc.

– Oprit.

O altă pauză. Apoi:

– Detaliază... Falmouth, lucru în echipă, nivel A.

– Falmouth, Tony... preferă să lucreze singur... a mai lucrat de două ori în echipă... dimensiunea maximă a echipei: trei... comandant: o dată... notarea eficienţei de comandă: plus-A... notarea eficienţei de ansamblu: plus-A, plus-A.

– Şterge ce s-a detaliat.

– Şters detalierea.

– Detaliază Gazinsky... lucru în echipă: nivel A.

– Gazinsky, Rado... lucru anterior în echipă: de patru... comandant: o dată... notarea eficienţei de comandă: C... notarea eficienţei de ansamblu: C, minus-A, B, plus-B.

– Înregistrează nota eficienţei şi şterge restul.

– Şters informaţia... aştept.

– Detaliază... Hinge, lucru în echipă, nivel A.

– Hinge, Raymond... lucru în echipă de patru ori... comandant: de două ori... nota eficienţei de comandă: A, plus B... notarea eficienţei de ansamblu: A, plus-B, A, plus-B.

– Calculează media eficienţei şi fă clasamentul.

– Calculat... clasamentul: Falmouth, plus-A... Hinge, minus-A... Gazinsky, B.

Falmouth şi Hinge erau, în mod evident, cei mai buni pentru misiune.

După cum avea obiceiul, Falmouth făcu un apel interurban la zona de cod 404, la ora unsprezece. Telefonul se afla într-un mic apartament

de serviciu, pe Buford Highway, în Atlanta. Apartamentul conţinea un mic birou, un scaun şi un telefon cu robot Code-A-Phone 1400.

Falmouth plătea chiria cu anul. Deoarece telefonul era utilizat numai pentru a înregistra apelurile din afară, nota de plată era fixă şi se plătea în fiecare lună, prin mandat poştal. Robotul se declanşa de la primul apel şi vocea înregistrată spunea: „Bună ziua, aici Serviciul Revistei Universităţii. La semnalul sonor lăsaţi numele, numărul şi ora la care aţi sunat. Vă mulţumesc". Urma un semnal sonor.

Falmouth ţinu un emiţător mic de plastic la microfonul telefonului şi apăsă butonul lateral. Din emiţător se auziră câteva note muzicale. Falmouth auzi banda din robotul telefonului derulându-se înapoi.

„La dracu'", îşi spuse.

Se transmitea primul apel.

– Aici e Quill, unsprezece şi zece, joi, 730-037-370. Urgent.

Al doilea apel era aproape identic.

– Aici e Quill, unsprezece şi cincizeci şi cinci, joi, 730-037-370. Extremă urgenţă. O oră.

Decodificat, aceasta însemna că Quill avea ceva foarte important şi avea nevoie să ia legătura cu Falmouth într-o oră.

Falmouth privi la ceas. Era douăsprezece şi zece. Avea patruzeci şi cinci de minute pentru a-l prinde pe Quill.

Trebuia să ia o decizie, repede. Nu mai avea timp. Howe mai avea trei zile ca să-l trimită pe O'Hara. Dar dacă Falmouth nu-l găsea pe Quill la timp, întregul său plan era compromis. Se hotărî să sune. Formă numărul.

– Da? răspunse vocea.

– Raportez.

– Parola?

– Spettro.

– Clasificare?

– T-1.

– Verificarea vocii.

– Jack e sprinten, Jack e...

– Număr de identitate?

– 730-037-370.

– Liber pentru rulat. Contact?

– Quill.

– Rulează.

După mai multe secunde de așteptare, vocea cultivată răspunse.

– Quill.

– Falmouth.

– Telefonul tău e curat?

– Da, e un telefon cu fisă.

– Excelent. Mă bucur că m-ai sunat. Am ceva pentru tine. E cam murdar, dar prețul e bun.

– Da?

– Un consultant a fost răpit de Rafsaludi, de la Sunset Oil din Caracas. Vor două milioane până poimâine. Tipul e Avery Lavander. Îl vrem înapoi întreg.

– Aveți un plan în minte?

– Da. O variantă a mutării algeriene.

– Asta ar presupune o confruntare preliminară, față în față.

– În privința asta, am avut un pic de răgaz. Directorul fabricii a aranjat o întâlnire între Rafsaludi și un reprezentant al companiei pentru mâine la ora două. Sunt destul de îndrăzneți cu chestia asta, dar și puțin proști. Oricum, asta ne dă destul timp ca să ajungem acolo și să ne apucăm de treabă.

– Hmm.

– Cunoști planul?

– Da, e nevoie de o echipă.

– Așa e. Dar numai doi oameni. Înțeleg că preferi să lucrezi singur, dar întâmplător...

Vocea lui Quill păru să se piardă. Falmouth își calcula deja opțiunile. Ar fi fost tactica cea mai proastă să refuze o misiune de extremă urgență în acest moment. Dar simți un fior rece trecându-i prin tot trupul, oprindu-i-se în stomac.

Se simțea de parcă ar fi înghițit un cub de gheață. Nu putea să pice într-un moment mai prost. Și pe deasupra, și în echipă. Își

construise reputația de singuratic. Învățase să lucreze singur, cu mult timp în urmă...

La marginea orășelului Newtonabbey, situat la șase sau șapte mile nord-est de Belfast, șirul de case întunecate, lipite una de cealaltă, păreau să se întindă pe mile întregi ca și cum s-ar fi reflectat în oglindă. Se îngrămădeau pe străzile pavate cu piatră, ca niște biete dubluri, colorate într-un cenușiu monoton, de deceniile de praf industrial, care luase de mult locul culorilor pe care le avuseseră casele cândva. Una dintre amintirile cele mai recente ale lui Tony Falmouth era că, atât casa lui, cât și toate casele din această monotonie infinită se cojeau. Zugrăveala acoperită de cenușiu atârna în fâșii la ferestre, uși și arcade, ca o piele moartă pe un trup ars. În coșmarurile tinereții lui, începea să plouă, fâșiile deveneau ude, casele începeau să se topească și, în curând, străzile înguste erau inundate de o masă cenușie de materie vâscoasă, iar Tony alerga pe trotuar, încercând să-și găsească propria casă în râul vâscos de mizerie gri. Apoi se trezea.

Până la zece ani, Tony Falmouth începuse deja să se confrunte cu o criză de identitate. Unchiului Jerry trebuia să-i mulțumească pentru asta. Unchiul Jerry era o altă amintire persistentă din tinerețea lui, dar una cu mult mai plăcută. Era un bărbat slab și vânos, vorbăreț, întotdeauna zâmbitor, care îngâna întotdeauna o melodie necunoscută. Era un bărbat atât de urât, încât era frumos; avea un nas mare, plin de negi, și mâini atât de mari, încât putea să ascundă o halbă de bere în pumn.

Jerry Devlin, fratele mamei sale, îi asculta visele și spaimele și stătea de vorbă cu el. Nimeni nu mai făcea asta. Tatăl său, Emmett, ascunzându-se sub greutatea slujbei și a întreținerii familiei, blestemat de soartă la un fel de anonimat, nu avea de spus aproape nimic, nimănui. În fiecare seară, stătea cu o halbă sau două de bere în față, privind fix pe fereastră, printre nesfârșitele case cenușii de mahala, spre un loc de unde abia se zărea marea. Într-o noapte, când Tony avea nouă ani, tatăl lui se ridică de pe scaun și urmă punctul spre care-i rătăcea privirea, ieși

mergând în josul străzii pavate cu piatră, apoi intră într-un nor de ceață și nu se mai întoarse niciodată acasă.

Criza declanșată de dezertarea lui Emmett Falmouth fu rezolvată de unchiul Jerry și unchiul Martin. Tony era foarte isteț, așa că se hotărî ca el să rămână la școală, iar Jerry și Marty să asigure hrana și chiria, și să supravegheze copilul.

Dar greutățile nu dispăreau. Urmărise greutățile vieții, încovoindu-l pe tatăl său, până când ajunsese să arate ca un cocoșat. Acum urmărea cum greul o dobora pe mama lui; urmărea ridurile acoperindu-i fața, așa cum valurile încrețesc apa, vedea cum părul i se decolorează, cum viața îi dispare din ochi, până când, într-o dimineață, nu se mai putu scula din pat. Zăcu o lună, înecându-se cu propria-i flegmă și apoi muri.

Când veni părintele Donleavy, Tony făcu o mărturisire. Îi spuse preotului că își urâse tatăl. Părintele Donleavy îi sugeră să spună de câteva ori Tatăl nostru și Ave Maria și-i spuse că timpul îi va ușura durerea. Se duse să locuiască cu Marty și mai dură doi ani până când Tony să înțeleagă că părintele Donleavy era un ticălos. Timpul și rugăciunile nu-l eliberară de mânie. Dimpotrivă, aceasta crescu înlăuntrul lui, ca un șarpe încolăcit în stomac.

Jerry venea întotdeauna noaptea. Era întotdeauna înarmat. Și singura dată când vorbi cu amărăciune despre ceva fu despre englezi. Marty era altfel. El era apolitic. Avea prieteni buni printre englezii din Ulster. În el nu se dădea nici o luptă, iar cu Jerry nu discuta niciodată tulburările. Nimeni nu-i spuse lui Tony că unchiul lui, Jerry, era luptător în IRA, dar, după o vreme, pur și simplu știu.

Odată, când Tony avea doisprezece ani, o patrulă militară fu jefuită și se traseră multe focuri de armă, câțiva oameni murind de fiecare parte. În noaptea aceea, Jerry veni acasă și stătu la masa din bucătărie, cu perdelele trase. Jerry scoase un pachet învelit în mușama galbenă.

– Ascunde-mi și mie asta, vrei? spusese Jerry, iar Tony se cățărase afară, pe fereastra de la etajul doi și ascunsese pachetul într-o gaură din acoperiș. Două săptămâni mai târziu, Jerry îl luă pe Tony la iarbă verde, la douăzeci de mile depărtare de Newtonabbey, și desfăcu pachetul. Era un pistol Webley nou-nouț, calibrul 38.

– Grozavă armă, spuse Jerry. Şi e timpul să înveţi s-o foloseşti. Fă-o ca şi cum ţi-ai întipări degetul. Ţine amândoi ochii deschişi. Imaginează-ţi că tragi în blestemaţii de soldaţi englezi.

Tony luă pistolul, îl ţinu în mână şi-şi puse degetul pe trăgaci. Era plăcut să-l ţină în palmă. Simţea energia din el încărcându-i corpul. Ţinu pistolul cu mâna întinsă şi privi în lungul ţevii, care îi păru o extensie a trupului său. Mânia i se revărsă în deget şi apăsă pe trăgaci.

Buuuum!

Pistolul avu un recul mare şi puterea armei îl agită, ameţindu-l. După aceea, exersase de câteva ori, urmărind cum explodau sticlele şi pietrele, după simpla apăsare a trăgaciului. Numai că nu îşi imagina că trage în soldaţii englezi, ci în tatăl lui.

– Un lucru e important, ca să ştii cum să foloseşti arma, spuse Jerry. Aminteşte-ţi că cel mai important lucru e planificarea. Planul e totul. Să ştii întotdeauna cum să intri şi cum să ieşi dintr-o situaţie. Şi să n-ai încredere în nimeni. Când poţi, lucrează pe cont propriu. Eroii morţi nu sunt de folos nimănui.

Când terminau, ascundeau din nou arma în gaura din acoperiş. Uneori, Jerry venea noaptea şi lua pachetul învelit în hârtie. Apoi îl aducea înapoi după câteva zile. Într-o zi, veniră acasă şi-i spuseră lui Marty că Jerry murise. Trădat de unul dintre ai lui, fusese urmărit şi împuşcat de noul colonel britanic din Newtonabbey.

Nimeni nu veni să ceară arma. După o lună sau două, Tony înţelese că acum era a lui.

Tony juca fotbal pe strada de lângă şcoală care, întâmplător, era peste drum de sediul patrulei engleze. Colonelul, pe nume Floodwell, era un bărbat rigid şi corect, cu mustăţile cănite şi ochi suspicioşi.

Planul era cel mai important. Şi s-o faci singur. De două ori pe săptămână, la ora şase fix, colonelul pleca de la sediu şi mergea pe jos, la distanţă de câteva case, pe o străduţă îngustă, fără nume, de pe faleză. Strada avea o fundătură, iar dincolo de barieră era o râpă adâncă, de cincisprezece sau optsprezece metri care dădea în strada de mai jos. Câteva case erau construite pe faleză şi aveau fundaţia la nivelul de jos. Colonelul cobora în fundătură şi, cu propria cheie, intra într-o casă,

...spe de capăt, unde mânca, bea scotch și făcea dragoste cu o tânără ... care locuia în casă.

Tony își planifică prima lui execuție toată iarna, urmărindu-l pe co... supraveghindu-l din întuneric pe partea opusă a străzii.

Găsi o casă abandonată și o utiliză drept scurtătură în fiecare seară ... venea de la școală. Își întipări bine în minte casa. Știa fiecare ... și stătea multă vreme în întuneric, ascultând șoarecii, în timp ce ... urzea planul.

Între casa abandonată și propria casă se găsea un corp de gardă, pe ... și, când erau probleme, soldații staționați acolo puneau bariera de ... ghimpată de-a lungul drumului. Tony avea tinerețea de partea ... La paisprezece ani, era încă scund pentru vârsta lui. Când pleca ..., trecea prin casa abandonată și ieșea prin ușa de la pivniță, apoi ... strada și mergea aproape de casele de pe partea opusă, stând în ..., până când ajungea aproape de ghereta santinelelor. La început, ... doi soldați din post se alarmau, dar în curând se obișnuiră cu el.

La începutul primăverii, într-o luni, încărcă arma și o împături la ... în mușama. Luă un cartof din cămară, făcu o gaură, cu un diametru ... de un centimetru la mijloc, apoi puse arma și cartoful pe fundul ...ului, acoperindu-le cu cărți și gustarea pentru școală. După ore, ... fotbal pe strada din apropierea sediului patrulei.

Rucsacul zăcu pe trotuar, în văzul tuturor, timp de două ore. La ... și jumătate, era prea întuneric să mai poată juca. Le spuse la ...vedere prietenilor lui și se duse direct la casa părăsită de pe strada fără ... Scoase pachetul învelit în mușama, îl desfăcu și ținu pistolul în ... Îi simți energia, ca un curent electric, scuturându-i brațul. Scoase ...toful. Era un truc pe care-l învățase de la Jerry.

– E bun pentru un singur foc, spusese Jerry. Face un 38 să sune ... o pușcă cu aer comprimat. Cel pe care îl împuști va muri mânjit ... de cartof. Și râsese. Tony puse cartoful pe capătul țevii. Așteptă ... întuneric, lângă șoareci. Nu simțea nici un pic de teamă, doar ...brilitate.

Colonelul intră pe strada fără nume fluierând o melodie, cu bas... ținut sub braț. Mergea cu pas mare, arogant, cu bărbia ridicată.

Tony ieşi în prag şi rămase în umbră. Apoi începu să meargă spre colonel. Era la trei metri distanţă când colonelul îl văzu.

– Heil! spuse. M-ai speriat, băiete. Vino încoace, să mă uit la tine.

Tony privi în sus, la colonel, apoi, brusc, nu mai văzu buzele colonelului sau nasul lui lung şi arogant, sau ochii lui reci şi sclipitori. Văzu în schimb faţa tatălui său. Păşi afară din întuneric, ţinu pistolul cu braţul întins şi apăsă pe trăgaci.

Cartoful înăbuşi zgomotul împuşcăturii.

Făcu pafff.

Cartoful se dezintegră, glonţul intră în capul colonelului, chiar deasupra ochiului stâng, şi-i desprinse o bucată de craniu. Bucăţile de cartof se împrăştiară pe faţa lui şocată. Forţa împuşcăturii îl răsuci pe jumătate şi se clătină nesigur pe picioare, dar nu căzu. Îşi păstră echilibrul şi se întoarse spre Tony. O parte a feţei lui era o mâzgă scârboasă. Ochiul îi ieşise din orbită. Râuri de sânge îi curgeau pe haină. Ochiul care rămăsese întreg privea fix, cu neîncredere, spre Tony. Clătinându-se, făcu un pas nesigur şi căzu în genunchi.

O fereastră se deschise spre alee.

– Cine-i? Ce se întâmplă? strigă o voce.

Tony se trase în umbră şi privi înapoi, în susul străzii fără nume. O uşă se deschise în celălalt capăt al străzii şi o dâră de lumină galbenă taie întunericul.

Tony se întoarse să plece spre casa părăsită, dar, imediat, îi îngheţă inima. Ceva îl ţinea de gleznă. Se răsuci şi-l văzu pe colonel cu o mână pe glezna lui. Ochiul sănătos îl privea cu ură. Cealaltă mână încerca să apuce tocul pistolului. Pantalonii lui Tony fură stropiţi de sânge. Colonelul încerca să spună ceva, să strige, dar nu reuşi decât să scoată un horcăit înecat în sânge.

Tony încercă să-şi tragă piciorul. Îl târî pe colonel spre casa goală, dar ofiţerul îi strângea piciorul cu îndârjirea îngheţată a morţii. Aproape reuşise să scoată pistolul din toc. Tony trase din nou, ţinând pistolul foarte aproape de fruntea bărbatului. Capul lui Floodwell explodă. Faţa lui Tony fu împroşcată de sânge şi de bucăţi de craniu. Colonelul se rostogoli pe spate, aproape sufocat, apoi horcăi din nou.

Tony se repezi către ușa casei, vârî arma în învelitoarea de mușama și o îngheșui sub cărți. Își scoase batista și își șterse fața plină de sânge, îndreptându-se în fugă spre scara pivniței. Auzi pași pe stradă și începu să alerge ștergându-și sângele de pe față. Când ajunse la ușa din spate, se opri. Ascunse batista la un loc cu arma și păși cu grijă pe strada întunecoasă. Pe stradă nu era nimeni. Traversă grăbit pe partea cealaltă, care era mai întunecoasă și merse către postul de santinele. Înăuntrul micii clădiri din mijlocul străzii văzu doi soldați. Strada era liberă. Gardul de sârmă ghimpată era dat la o parte, pe trotuar. Cei doi soldați păreau să lucreze la un aparat de radio. Auzi bâzâitul specific când se apropie. Pantalonii îi erau pătați de sânge numai pe un crac. Asta îi era de ajutor. Mergea foarte încet, în întuneric, cu ochii la cei doi soldați de lângă postul de control.

– Îți spun eu, Striker, erau împușcături, spunea unul din ei. Cel puțin, a doua era sigur.

– Tu auzi împușcături și-n somn, Finch, spuse cel care fusese numit Striker.

Tony se îndreptă către cei doi soldați, ale căror umbre se vedeau în lumina din gheretă. Pe viitor, se gândea el mergând prin întuneric către ei, va încerca să ia în considerație tot ceea ce ar putea să meargă prost. Își va face mai multe planuri, nu numai unul.

Tony ajunse la gardul de sârmă ghimpată, dat într-o parte. Cei doi soldați nu-l văzuseră. Erau ocupați cu radioul lor, dar nu reușeau să obțină decât un bâzâit. Puse piciorul pe gard și împinse, până când simți unul din nodurile de oțel pătrunzându-i prin pantaloni, în picior. Trase piciorul în sus și sârma tăie adânc în carne. Țipă.

Soldatul numit Striker îi băgă lanterna în ochi.

– Ajutați-mă, vă rog! M-am rănit, strigă el.

– Isuse Hristoase! strigă Striker și se repezi spre Tony.

– Te-ai rănit rău, băiete, spuse zărind sângele ce țâșnea prin pantalonii rupți ai lui Tony. N-ai văzut sârma?

– Eram grăbit. Am stat să joc fotbal până târziu, știți. Acum am încurcat-o. Am întârziat la masă și pantalonii îmi sunt zdrențe. Unchiul sigur o să-mi ardă câteva pentru asta.

– Hai, Finch, scoate-ţi trusa! Campionul nostru de fotbal s-a rănit în sârmă.

Finch lovea radioul cu pumnul, încercând să oprească bâzâitul.

– Mă întreb ce dracu' se întâmplă aici, spuse el, apoi privi piciorul lui Tony. Doamne, băiete, da' chiar te-ai tăiat! Stai liniştit o clipă. Am nişte iod şi un bandaj în trusa de prim ajutor. Nu ţi s-au părut împuşcături, Striker?

– Mă omoram cu radioul ăla nenorocit, Finch, n-am auzit nimic de genul ăsta. Stai liniştit, băiete, asta o să cam usture.

Îi spălă rana cu iod şi i-o bandajă.

Telefonul din gheretă sună şi Finch răspunse.

– Cee... ce? Isuse, e mort? Nu, pe-aici n-a trecut nici un suflet de-o juma' de oră. Doar un puşti pe care-l cunoaştem. Şi-a rănit piciorul în sârma... Aveţi dreptate. O vom închide acum, da' n-a fost nici musca pe-aici.

Închise.

– N-o sa-ţi vină să crezi, Striker! Cineva i-a găurit capul colonelului. La nici două străzi de-aici, pe Bluff. Trebuie să-nchidem strada. Ţi-am zis io c-am auzit împuşcături.

Tony îşi schimonosi faţa şi încercă să-şi stoarcă măcar câteva lacrimi.

– Auuuu, se plânse el.

– Cât de departe stai? întrebă Finch.

– La două străzi de-aici, pe Mulflower.

– Poţi să mergi?

– Cred că da.

Se lăsă pe piciorul rănit. Rana îl ardea, dar era suportabilă.

– E-n regulă, mă descurc. Mulţumesc pentru ajutor.

– Ai grijă cum mergi, micuţule. Avem de furcă în noaptea asta. Şterge-o de aici cât mai repede.

– Da, domnule, spuse el şi se îndepărtă şchiopătând, în întuneric, în timp ce Striker şi Finch începură să mute poarta de sârmă ghimpată de-a curmezişul străzii. Până împlinise optsprezece ani, când terminase liceul şi obţinuse o bursă la Oxford, îşi învăţase bine meseria. Să duci un pistol în Anglia ar fi fost o nesăbuinţă. Pe lângă asta,

Falmouth nu mai era mânios. Când îl ucisese pe Floodwell, tot ce-și amintea era că se simțise bine știind că era chit, dar, pe măsură ce trecea timpul, acest lucru devenea din ce în ce mai puțin important. Răzbunarea se transformase în euforie. Acum, simplul act de a ucide îl făcea să se simtă bine, ca un înaintaș care marchează un gol. Asta era ceea ce făcea; o făcea fără remușcări sau sentimente și o făcea foarte bine. Și de unul singur.

Cu o zi înainte de plecare, mersese cu bicicleta până la Land's End și își aruncase pistolul Webley cât putuse mai departe, în ocean. Îl servise foarte bine. În patru ani, Tony ucisese nouă oameni. Doi fuseseră englezi, ceilalți informatori. Nu ucisese decât o femeie.

La Oxford, Falmouth își făcuse un dosar și, din motive știute numai de el, după ce-și termină studiile, se angajă în Serviciul Secret britanic. Nu exista nici un dosar despre „antrenamentul" timpuriu al lui Falmouth, iar cei de la M.I.6 erau încântați să-l aibă. Nu se mai întorsese niciodată în Irlanda.

– ... cu un om de elită.

Falmouth reveni la realitate.

– Scuză-mă, era un zgomot pe fir. Poți repeta?

– Îmi pare rău. În opinia mea, asta e o operație pentru doi oameni. Tu ești foarte bine calificat pentru jocul ăsta, iar eu te-am pus în echipă cu un flăcău de prima clasă.

– Cine?

– Numele lui este Hinge. E mai tânăr, dar e în Joc de câțiva ani. E într-adevăr foarte bun. Eu îl consider unul dintre cei mai buni oameni ai noștri. A luat parte la patru operațiuni până acum și s-a achitat admirabil.

– Înțeleg.

– Îmi pare rău, în graba mea ți-am dat numai nivelul A de verificare. Ai mai fost implicat vreodată într-un scenariu de schimb?

– La Roma, acum patru luni. Dar a fost puțin altfel. Era vorba de Brigăzile Roșii și trebuia să lichidăm cinci oameni.

– Bineînțeles, acum îmi amintesc. Un spectacol foarte reușit, aș putea adăuga.

– Mulțumesc. Rămâne totuși un joc foarte riscant.

– Dar foarte eficient, când merge.

– De acord.

– Cunoști Caracasul?

– Am fost pe-acolo, dar nu cunosc prea bine orașul. Cunosc un șofer acolo, care este foarte bun.

– Excelent.

– Cu ce avem de-a face acum, cu vreo bandă de revoluționari?

– Nu-i vorba de politică aici. E vorba doar de o mână de gangsteri locali, antrenați de Rafsaludi, care încearcă să submineze compania, deși nu avem nici o idee despre cât de tari sunt clienții ăștia.

– Ei, Rafsaludi pot deveni foarte supărători.

– Exact. E o treabă bine plătită. Șaptezeci și cinci de mii.

Falmouth fluieră pentru sine. Începuse deja să-și facă planul.

– Treaba trebuie făcută repede. Poate chiar mâine noapte, bineînțeles, nu mai târziu de ziua următoare. Riscul crește cu fiecare oră care trece.

– Da, știu. Ia să vedem. Azi e luni... Va trebui să-l recuperezi pe Lavander până cel mai târziu miercuri.

– Bine, spuse Falmouth. Așa voi face. Îmi asum această operațiune.

– Da, tu vei comanda. Lui Hinge i s-a explicat deja. Miami îți convine?

– E bine.

– Ai o cursă Pan Am la ora zece seara, pe Aeroportul Internațional Miami. Ajunge la douăsprezece și treizeci și trei de minute noaptea. Hinge va fi acolo la ora opt dimineața. Vine prin Mexic.

– Arme?

– Vei avea acolo tot ce-ți trebuie. Îl contactezi pe Rafael Domignon. Numărul este 5334631. La aeroport va fi un pachet pentru tine, ca de obicei.

– Bine. Cum o să-l recunosc pe Hinge?

– Printr-o fotografie de tip buletin și un trabuc Camel.

– Bine. Voi raporta când totul va fi gata, dacă nu cumva se va ivi vreo problemă.

– Excelent, domnule, excelent. Mă bucur că tu te ocupi de asta.

– Mulţumesc. Pe mai târziu.

– La revedere.

„La dracu'! Ce treabă împuţită. Dar dacă Hinge avea materialul, Falmouth se putea întoarce în Bahamas până miercuri seara. Dacă O'Hara va veni, se gândi el, va aştepta."

Pachetul fu trimis printr-un curier la ghişeul de bilete al aeroportului, cu cincizeci şi cinci de minute înainte de plecare. Falmouth îl luă şi merse la toaletă, unde intră într-o cabină, se aşeză pe closet şi studie conţinutul. Cuprindea un bilet pentru un zbor dus-întors la Caracas, un paşaport, un permis de conducere, două cărţi de credit, toate pe numele Eric Sloan, cinci mii de dolari, cecuri de călătorie nesemnate, o fotografie trei pe cinci a lui Hinge, o fotografie Polaroid, prăfuită, a lui Lavander, o listă a directorilor de la fabrica din Caracas, rezervările pentru hotelul Tamanaco, cel mai bun hotel din oraş, şi o ţigară Camel cu filtru, învelită în foiţă de aluminiu. Marcă filtrul cu un pix şi puse ţigara în pachetul său de ţigări, Gitanes. Studie fotografia lui Hinge câteva minute, îi dădu foc, apoi se răzgândi şi o puse în învelitoarea paşaportului. Semnă cecurile de călătorie şi le puse, împreună cu chitanţa de la hotel şi cu banii, în paşaport. Timp de câteva minute, studie fotografia lui Lavander; un bărbat deşirat şi neîngrijit, cu un ten cenuşiu şi cu părul subţire şi zbârlit. După ce memoră figura, arse fotografia şi aruncă resturile în closet, trăgând apa.

Părăsi toaleta şi merse la biroul liniei de zbor, pentru a se înregistra.

Hinge sosi a doua zi, la zece dimineaţa. Drumul de la aeroport la Caracas fu incomod şi sufocant. Aerul era umed încă, datorită ploilor din ziua precedentă, iar norii furtunoşi ameninţau să inunde din nou oraşul, în orice moment. Şi, pe deasupra, taxiul nu avea nici aer condiţionat. Un vânt cald şi umed pătrundea prin ferestrele deschise,

biciuindu-l pe Hinge, care era transpirat leoarcă. Traficul, ca de obicei, era greoi şi gazele de eşapament îi ardeau nasul şi gâtul.

„Oraş afurisit", spuse Hinge printre dinţi.

Nu era prima lui călătorie în capitala Venezuelei. Ştia bine oraşul, aşezat într-o vale lungă de nouă mile, între muntele Avila, înalt de trei mii trei sute de metri, acoperit de păduri, la nord, şi poalele munţilor Corda del Maria, la sud. În spatele munţilor Corda del Maria, până departe, spre sud, nu mai exista decât junglă şi iar junglă şi, în cele din urmă, Brazilia. Poalele munţilor Del Maria îi păruseră întotdeauna lui Hinge un *poco loco*, un loc straniu. „Schizofrenic" ar fi fost poate termenul mai potrivit. Pe versanţii vestici se aflau câteva din cele mai mizere mahalale din lume, *ranchitos*, unde mii de barăci roşii şi cocioabe din lut sunt îngrămădite una în alta, în mizerie, în timp ce spre est, locurile frecventate de cei bogaţi şi puternici sunt presărate cu case scumpe, piscine şi cluburi particulare, constituind un Beverly Hills al Caracasului.

Între ele, se desfăşoară restul oraşului, „oraşul afurisit", cum îl numea Hinge, îmbogăţit datorită petrolului, dezvoltat mult prea repede pentru a fi ceva bun şi care, în ciuda zgârie-norilor din oţel şi sticlă, suferea din cauza aceloraşi boli, ca orice oraş dezvoltat peste noapte. Erau prea multe clădiri, prea mulţi locuitori, era poluat, avea un sistem îngrozitor de telecomunicaţii, apa era insuficientă, gunoiul zăcea în mormane, traficul era cel mai aglomerat din lume, iar prostituatele erau cele mai urâte din lume.

Noaptea, oraşul strălucea ca o vitrină de la Tiffany.

Hinge îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi încercă să ignore lipsa de confort.

Ce naiba, ar putea fi la Johannesburg.

Oraş afurisit, îşi spuse el nemulţumit.

Se gândi la treaba pe care urma s-o facă. Acolo, undeva, printre cele trei milioane de oameni, în coşmarul oraşului sau printre săracii *ranchitos*, se afla sărmanul Lavander, ca un păcătos la o slujbă, rugându-se să fie iertat. Ei bine, dacă eu şi bătrânu' Spettro nu-l putem scăpa, atunci înseamnă că nu poate fi scăpat.

Așadar, urmau să stea într-unul dintre cele mai luxoase locuri din oraș. Și asta mulțumită lui Quill. Totul era de prima clasă. Hinge se înregistră și-și luă cheia, refuzând să-i permită hamalului să-i ducă sus geanta sa neagră, de călătorie. Camera era la etajul al patrulea.

Era bine. Lui Hinge nu-i plăcea să stea prea sus. Fusese odată prins de un incendiu, într-un hotel din Bangkok, și teama sa de incendii în hoteluri devenise paranoică. Urcă cu liftul până la etajul al patrulea. Camera era mare și luxoasă, cu o vedere frumoasă spre *teleférico*, o cabină pe cablu de tip elvețian, care îi ducea pe turiști de pe o parte a muntelui Avila pe partea cealaltă, către Marea Caraibelor, douăsprezece mile mai la nord.

Își puse geanta pe pat, o deschise și scoase din ea rufărie curată, o cămașă, ciorapi și o pereche de pantaloni kaki. Neliniștea îi ținea nervii încordați. Era deja pregătit pentru operațiune, dar era mai neliniștit să știe că partenerul său se află în camera alăturată. După zece ani în branșa asta, avea în sfârșit să-l cunoască pe Spettro – Fantoma – care, potrivit legendei, era cel mai priceput asasin din branșă și omul care te putea ucide cu o privire.

3

În timp ce Hinge se îndrepta spre hotelul său din Caracas, O'Hara opri în fața atrăgătorului hotel de pe Insula St. Lucifer.

Marele hotel Gustavsen era situat la poalele unui deal, cu fața spre Bonne Terre, cel mai mare oraș de pe insulă, cu o populație de cinci mii de oameni, și spre Marea Caraibelor. Palmieri înalți marcau drumul de coral ce conducea la intrarea principală. Nimic nu se schimbase de la ultima vizită a lui O'Hara. Conducând până în dreptul intrării, se simțea întotdeauna de parcă ar fi fost pierdut în timp. Hotelul în stil victorian, de un alb virginal, înalt de patru etaje, era poate cel mai vechi și elegant castel, asemănător palatelor de turtă dulce din povești. Lemnul cu care era decorat era o adevărată capodoperă de arabescuri,

filigrane, coloane răsucite şi arcade. Terase largi înconjurau al doilea şi al treilea etaj al bătrânei clădiri, locul fiind încadrat de palmieri şi de ferigi înalte. Etajul principal al hotelului era de fapt cel de-al doilea. Nivelul inferior, care fusese odată pivniţă şi vinotecă, era transformat acum într-un fel de minibazar internaţional. Ascunse discret în spatele unor uşi mari cu geamuri se aflau magazine cu suvenire din Anglia, Spania şi Orient. Un faimos croitor francez avea acolo o mică sală de prezentare a modei. Standurile de ziare vindeau periodice şi cotidiene din aproape fiecare ţară din lume, inclusiv din Rusia. În faţa hotelului se afla o fântână arteziană, cu câte o scară în spirală de fiecare parte, ducând la etajul întâi şi la intrarea principală.

Hotelul fusese construit în 1892 de către Olaf Gustavsen, un constructor de nave norvegian. Îşi părăsise pe rând cele trei soţii cicălitoare, apoi pe cei nouă copii ai săi, retrăgându-se în castelul de pe insulă, unde se căsătorise cu o frumoasă localnică. Aceasta îi dăruise un fiu şi murise la naştere. Gus primea expatriaţi, soldaţi ai norocului, jurnalişti aflaţi în călătorie, scriitori rataţi, spioni bătrâni, dezgustaţi de viaţă, aflaţi la un pas de ieşirea la pensie şi pe oricine altcineva care avea ceva interesant de povestit. De-a lungul anilor, adusese îmbunătăţiri hotelului, punând instalaţii de apă curentă şi electricitate. Fiul său, Little Gus, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului pescuind, păstră tradiţia eleganţei ţipătoare, fără a ceda în faţa modernului, aşa că hotelul nu beneficia de aer condiţionat şi telefoane în cameră. Mesajele erau primite de oricine se întâmpla să răspundă la telefonul de la recepţie şi erau sau nu transmise mai departe. În afară, nimic nu se schimbase din 1892, cu excepţia unor ocazionale revopsiri în alb. Singurul semn de modernitate era o tăbliţă lângă şosea, luminată cu neon roşu, pe care scria:

Marele hotel Gustavsen
prezintă pe:
Rothschild Cel cu Şase Degete
Magicianul Claviaturii
Spectacol în fiecare seară.

Magicianul probabil că îl şantajase pe bătrânul hotelier, ca să-l convingă să pună acest semn.

Portarul era un negru uriaş, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mâneci scurte şi o pereche de pantaloni negri, cu fundul larg.

– *Bonjour, monsieur*, spuse el şi luă valiza lui O'Hara.

– *Bonjour*, spuse O'Hara. *Merci*. Locul era la fel de colorat ca de obicei. În timp ce plătea taximetristului, se apropiară de el doi bărbaţi. Erau doi negri scunzi şi nebărbieriţi, cu pălării din pai pe cap, trase şmechereşte pe-un ochi şi ţinând fiecare în mână câte un cocoş de luptă. În spatele lor, un înghiţitor de flăcări amator îşi introducea şi-şi scotea din gură o torţă aprinsă.

– *Excusez-moi, monsieur, s'il vous plaît*, spuse unul dintre cei care ţineau câte un cocoş în mână, scoţându-şi pălăria şi zâmbind larg, pentru a-şi arăta un dinte de aur dintr-o parte a gurii. *Parlez-vous français? Habla Usted español? Speak English?*

– *Je suis Américain*, spuse O'Hara.

– Ah, monsieur! aveţi privilegiul să daţi peste cel mai celebru *coq* din insulă. Amicul ăsta de-aici a dat odată o lovitură de moarte cu ciocul unui tigru.

Cocoşul prinsese şi vremuri mai bune. Acum, avea creasta ciugulită şi zdrenţuită, şi nu avea decât un picior.

– *Merde*, exclamă însoţitorul său. O găină *grand-mère*, bătrână şi oarbă l-a muşcat de picior. Ridică cocoşul într-o mână. Amicul ăsta a omorât, cândva, un vultur în zbor.

– Ha! Ce minciună! Monsieur, daţi zece dolari *américains* şi rezolvăm imediat problema asta, zise cel cu cocoşul fără un picior.

– Cu altă ocazie, le strigă O'Hara, urmându-l pe portar în sus, pe scări, spre holul principal.

Cei doi localnici nu se lăsară descurajaţi.

– *Je m'appelle Toledo. Donnez-moi de vos nouvelles!* strigă după el cel cu cocoşul fără un picior. Sunt Toledo. Să-mi daţi de veste!

Cu toţii râseră.

Uşile duble, cu geamuri mari, conduceau în camera principală a hotelului, care era enormă şi servea atât de hol, cât şi de bar, sală de

așteptare, restaurant și recepție. Imediat lângă ușă se găsea un birou uriaș, îngropat în scrisori, note de plată, telegrame, mesaje. Tot pe birou se afla și un telefon vechi, franțuzesc. Registrul vechi și demodat al hotelului zăcea deschis, într-un colț. Barul, din stejar, bine lustruit de timp, se afla în stânga. Tejgheaua sa din zinc, lungă de șase metri, decorase cândva sala principală a unei faimoase braserii pariziene, până când bătrânul Gustavsen o câștigase de la proprietar la un joc de bacara și o trimisese pe insulă, cu mare cheltuială. Un fermier din Montana, client vechi al hotelului, îi dăduse bătrânului o placă de aramă când sosise tejgheaua de zinc. Placa era montată la un capăt al barului și pe ea scria: „Câștigată cinstit la un joc de noroc dintre bătrânul Gustavsen și Gérard Turin, Paris, 4 decembrie 1924".

În dreapta recepției era restaurantul, unde se aflau mai multe mese cu scaune din răchită. Mâncarea era gătită de un tânăr localnic, pregătit în această meserie de fostul bucătar-șef, marele Gazerin. Numai mâncarea merita o excursie pe insulă.

Camera în sine era o colecție de ciudățenii, lucruri lăsate, donate sau folosite ca plată pentru băuturi: o elice de avion, aflată la bar, lanterne speciale pentru vreme de furtună, de toate mărimile și de toate formele, o enormă ancoră, care zăcea în același loc, într-un colț al încăperii, de treizeci și patru de ani, un răcitor de vin, despre care se presupunea că îi fusese dăruit lui Gustavsen de către Hemingway, o pălărie australiană, un arc și mai multe săgeți care, conform legendei, fuseseră lăsate acolo de un pigmeu îmbrăcat într-un costum indian din bumbac, în dungi albastre și albe. Pe pereți atârnau strâmb mai multe fotografii cu autografe ale unor boxeri, luptători și muzicieni, iar deasupra pianului, cu capacul ridicat, lipită de un perete, era o fotografie mai mare a unui cal sălbatic. Camera era întunecoasă și răcorită plăcut de ventilatoarele din tavan.

– *Tiens, voilà le Marin! Bonjour, bonjour, mon ami*, strigă cineva de la bar. O'Hara privi atent în penumbra din încăpere și-l văzu pe Justice Jolicoeur apropiindu-se de el.

Justice Jolicoeur se opri la câțiva pași de O'Hara și privi un moment, de parcă ar fi studiat un tablou.

– *Alors!* spuse el. Nu te-ai schimbat absolut deloc. Este evident că ai înfruntat cu bine exilul.

Era un omuleț subțire și arăta din cap și până în picioare ca un adevărat dandy. Purta un costum alb, cu vestă, o cravată subțire de un roșu aprins și o garoafă roșie ca sângele la rever. Ghetele pe care le purta erau din piele neagră, englezească, iar bastonul arăta ca emailat și avea măciulia în formă de cap de lebădă, din aur, modelată manual. Părul său, negru și ondulat, era pieptănat peste cap și întins, iar când vorbea, dialectul său creol era rafinat, deși uneori, pentru a face impresie, se exprima în limba franceză, pe care o vorbea ca un erudit. Jolicoeur era haitian și-și părăsise țara fiind urmărit de *tonton-i*, poliția secretă a lui Papa Doc. Ce făcuse ca să-și atragă mânia dictatorului era un mister. Joli, cum îi plăcea să fie numit, nu discuta niciodată despre trecutul lui. Dar se spunea că sosise în St. Lucifer cu două sute de monede din aur, fiecare valorând o sută de dolari, ascunse în bastonul său și-l convinsese imediat pe Gus junior să-l păstreze ca ambasador oficial al bunăvoinței din partea hotelului. Merita pentru Gus să-l aibă pe Joli pe lângă el, pentru că dădea locului o notă de eleganță.

– Cam așa, spuse O'Hara. Dar și tu, niciodată n-ai arătat mai prosper, Joli. Lucrezi?

– N-o să-ți vină să crezi. Mulțumită noilor hoteluri, aproape că n-am nici o clipă liberă. *Merci, merci, messieurs* Hilton, Sheraton și ție, domnule gazdă. Le trimise o bezea. A trebuit să mai adăugăm și un al treilea spectacol de voodoo în fiecare seară, pentru a satisface cererea turiștilor.

– Voodoo? Da' nu se practică voodoo pe insula asta.

– Acum se practică, *Marin*. Până acum, am importat optsprezece familii din Port-au-Prince. Scot mai mult din bacșișurile dintr-o noapte decât scoteau într-un an în Haiti.

– Văd că încă mai păstrezi poanta cu cocoșii de la ușă.

– *Oui*. Și l-ai văzut pe înghițitorul de flăcări? Dă savoare luptelor de cocoși.

– Asta-i aproape ca un calambur nereușit, Joli.

– Monsieur?

– Las-o baltă. Zău, ar trebui să-i cumperi tipului ăluia un alt cocoș. Cocoșul cu un singur picior nu arată destul de bine să fie mâncat.

– Hei, aia-i doar o pasăre meschină, marinare. Ia gândește-te, n-ai fi răutăcios dac-ai fi așa de urât și ar trebui să țopăi într-un picior ca să nu-ți fie creierii găuriți cu ciocul? *Certainement*, este campionul lumii la lupte de cocoși cu un singur picior.

– Trebuie să-ți spun, Joli, că dintre toți oamenii cu resurse pe care i-am cunoscut în viața mea, tu ești cel mai plin de resurse dintre toți. Ești regele tuturor lingușitorilor.

Joli radie. Ochii săi căprui sclipiră, plini de gratitudine.

– O'Hara, ești un adevărat *chevalier*, spuse Joli, înclinându-se.

– Ei, unde-i *le Sorcier*? întrebă O'Hara.

– Te așteaptă. *Venez avec moi.*

Jolicoeur îl conduse dincolo de bar, pe un hol mic. Bătu puternic în ușă cu bastonul.

Din spatele ușii, o voce înfundată tună:

– Isuse Hristoase, Jolicoeur, intră odată, nu-mi rupe nenorocita aia de ușă.

Joli intră primul și, plin de emfază, spuse:

– Sunt încântat să anunț sosirea lui *le Marin*, marinarul, întors din exil.

– Drace! zise Rothschild.

Și bărbatul pe care-l numiseră *le Sorcier* sări în sus și-l strânse în brațe pe O'Hara.

– Joli, spuse el, du-te la bar și adu cea mai bună sticlă de coniac Napoleon pe care o avem și două pahare.

– Nu spunem și „Te rog"? rosti Joli, ofensat.

– *S'il vous* rahat *plaît*, spuse Rothschild.

– Doar două pahare?

– Bine, Joli, trei pahare.

– *Tout de suite*, spuse omulețul și se grăbi să iasă.

– Măăăi, marinare arăți mai bine decât atunci când te-am văzut ultima dată. Ți-a priit să te ascunzi.

Timpul și viața pe insulă îi mai temperaseră accentul, dar se simțea că venea din partea de est a Manhattanului. Era un bărbat suplu, cam la fel de înalt ca O'Hara, foarte bronzat, cu pomeții înalți și maxilarul osternic și proeminent. Avea o privire fermecătoare și părea că zâmbește tot timpul, ceea ce de fapt și făcea. Ăsta era modul lui de a privi viața. Pentru Rothschild, era o glumă în așteptarea punctului final și privea lumea ca pe o casă de nebuni, plină de prizonieri turbați, raționând haotic, lăsându-se duși de val.

O țigară neaprinsă, îndoită, stătea uitată în colțul gurii și-n cameră plutea mirosul dulce al marijuanei.

– Ce zici de-un fum? Marfa asta vine de-acolo de sus, din spatele nostru, de pe munte.

– Eu am un program strict, Michael. N-am timp acum să mi-l stric cu fumul tău.

– Cum vrei, marinare. Ia loc.

Magicianul caută în buzunarul blugilor, apoi în cele ale cămășii sale de un albastru spălăcit, încercând să găsească o brichetă. Purta mănuși albe. Rothschild purta întotdeauna mănuși albe. Nu era stânjenit de faptul că la ambele mâini îi lipseau ultimele două degete – nu de asta purta mănuși. Le purta pentru că oamenii păreau mai puțin interesați de diformitatea lui și mai mult interesați de calitatea interpretării sale la pian, atunci când nu vedeau că-i lipsesc acele degete.

Încăperea era un mic birou, îngrozitor de aglomerat, cu o masă extensibilă, un scaun de birou, străvechi și stricat, cu pielea ruptă, și două scaune din lemn, pentru oaspeți. Masa era plină cu gunoaie. Găsi, în sfârșit, o cutie de chibrituri și-și aprinse țigara. Trase adânc un fum și oftă ușurat.

– Ce faci în biroul lui Gus? întrebă O'Hara.

– E o poveste lungă. Da', ca s-o scurtez, pot să-ți spun că Gus junior a murit.

O'Hara se întristă.

– Ei, spuse el, s-a stins unul dintre cei mari.

– Un adevărat om, spuse Rothschild. Într-o zi, a plecat la pescuit de unul singur și nu s-a mai întors. L-am găsit a doua zi puțin mai jos

de South Spike. Atac de cord. Probabil că s-a luptat cu unul mare. Undița era pusă la locul ei și el se legase în scaun. Orice a fost, s-a omorât singur, încercând să-l prindă. Peștele nu mai era, iar cârligul era îndreptat.

– Nici nu mă pot gândi la o moarte mai potrivită pentru el, spuse O'Hara.

– Oricum, afurisitul m-a lăsat în locul lui. Mi-a lăsat toți banii, tot! Nu mi-a venit să cred, marinare. Adică să-mi lase mie tot!

– O grea responsabilitate, amice.

– Mda. Am avut deja neplăceri din cauza aerului condiționat. Le-am spus tuturor, hei, așa e scris în testamentul lui Gus. Nu poți să schimbi nimic. Este o moștenire sacră.

Joli se întoarse cu coniacul și umplu trei pahare, aproape până sus.

– *Merci bien,* spuse O'Hara.

– *Ce n'est rien,* spuse omulețul și, ridicându-și paharul, propuse un toast: *À votre santé!*

– Pentru ziua de plată! spuse O'Hara.

– Dumnezeule, i-am făcut bătrânului Gus o înmormântare care i-ar fi plăcut și țarului, spuse Rothschild. În testament a scris că vrea o înmormântare ca la vikingi, ca în *Beau Geste,* mai ții minte, cu Gary Cooper, care da foc fortului, avându-l pe Brian Donlevy la picioare.

– Nu l-am prins, spuse O'Hara.

– Nici eu, da' l-am văzut de o sută de ori la televizor. Oricum, așa a vrut Gus să fie înmormântat, așa că l-am trimis pe Cristophe în oraș, am luat unul dintre câinii ăia pipernicițI care latră pe străzi, am închiriat șase bărci de pescuit și le-am umplut cu marfă de la bar, ne-am luptat cu pianul să-l ducem pe barca lui Duprey și i-am luat pe toți de la hotel și i-am dus dincolo de South Spike, în larg, unde i-am așezat câinele la picioare și i-am dat foc nenorocitei ăleia de bărci de pescuit. Adică lui Gus, câinelui, bărcii, la tot. Eu am cântat la pian și toți s-au îmbătat mai rău decât se îmbată chinezii de Anul Nou. A fost frumos. Sunt sigur că Gus, acolo unde era, plângea. Toată lumea plângea. O barcă de treizeci de mii de dolari, marinare, și noi am ars-o toată. Și de ce dracu' nu? Încă mai găsesc conturi numerotate pe fiecare dintre insulele

din Caraibe. Până acum am scos trei sute de mii de dolări și n-am ajuns încă în Elveția.

Magicianul făcu cu ochiul.

– Dumnezeu știe ce e și-n contul ăla de acolo.

Se lăsă pe spătar și mai luă o înghițitură de coniac.

– Așa că ai în fața ochilor pe proprietarul acestui hotel. Dacă nu ești drăguț cu mine, îți tai rezervarea.

– Totul o să se schimbe, Michael. Proprietarii de hoteluri au descoperit Insula St. Lucy.

– Da, spuse Joli. *Bonjour, paradis.*

– La dracu', aici nu mai vin. Vreau să spun, turiștii. Asta este slujba lui Joli, să descurajeze vizitatorii. Dar tocmai înainte ca noile hoteluri să se deschidă, au apărut aici trei tipi. Marinare, tipii ăștia arată de parcă ar înghiți cuie la micul dejun. Au venit aici și au început să-mi spună cum o să transformăm noi – auzi, *noi!* – holul, barul și restaurantul, într-un cazino și cum o să-l conducă ei și eu o să capăt zece procente. Zece nenorocite de procente, înțelegi? Așa că m-am uitat drept în ochii nemerniculuí și am zis – pe cinstea mea, O'Hara, ai fi fost mândru de mine – i-am zis: „Fără zaruri". Exact așa. Tipul cu nasul strâmb a dat puțin înapoi, s-a uitat la ceilalți doi figuranți, apoi s-a uitat din nou la mine și mi-a aruncat un rânjet care spunea „asta arată ca un zâmbet, dar vrea să-ți spună că o să-ți tai gâtul".

„Fără zaruri?" a zis Nas-Strâmb. Nu-i venea să creadă și eu i-am zis: „M-ai auzit amice, fără zaruri. Z-a-r-u-r-i" – i-am spus pe litere și mi-am apropiat capul de al lui. A stat încordat cam un minut și pot să-ți spun că i se simțea foarte bine încordarea. Pe urmă i-am tăiat-o. I-am zis: „Locul ăsta e un paravan pentru CIA. Vrei să-ncepi un război cu FBI-ul, n-ai decât să începi să tragi. Da' fără jocuri de noroc. Punct. Ați priceput? Și cu asta *bon* rahat *soir* la toată lumea".

– Și?

– S-au uitat unul la altul, s-au uitat la mine, și-au dus degetele la pălărie și-au șters-o. Asta a fost acum un an jumate. De atunci, nu am mai avut probleme. Ascultă, marinare, ce-ar fi să renunți și să vii aici, să-mi fii asociat? Am nevoie de cineva care să mă ajute să conduc

afacerea asta. Eu nu sunt un bun om de afaceri şi ceea ce mă salvează e că toţi ceilalţi, pe atolul ăsta trăsnit, sunt la fel ca mine.

– *Oui*, are nevoie de ajutor spuse Joli.

– Dacă intru cu tine în afaceri, am dat faliment într-o săptămână. Ca să fiu în stare să număr până la unsprezece, trebuie să-mi scot pantofii din picioare. Hai mai bine să vorbim despre Falmouth. Bine?

– Ai venit aici de zece minute, zece minute împuţite şi vrei să trecem deja la afaceri?

– N-am mult timp la dispoziţie.

– Isuse, da' nici n-ai făcut cunoştinţă cu Isidore.

– Cine-i Isidore?

– Ah! Într-adevăr, cine-i Isidore! spuse Joli.

– Izzy este noul meu partener. Stă chiar dincolo de uşa aia.

– Michael...

– Un moment, prietene, spuse el, scoţând cheile din buzunar şi apoi deschizând uşa.

– Isidore?

De fapt, Rothschild căpătase acea unică poziţie în comunitatea spionilor din întâmplare. Se întâmplase să fie la locul potrivit în momentul potrivit: la un pian neînsemnat din barul Se or Collada din Montego Bay, Jamaica. Un agent CIA, pe nume Jerome Oscarfield, fusese catalizatorul acestui gambit.

Oscarfield avea nevoie de un informator şi acolo dădu peste Şase-Degete, Magicianul Clapelor, care cânta la pian seară de seară, lună de lună. Informatorul perfect. Într-o noapte, Oscarfield îi strecură un plic bine sigilat.

– Eşti patriot? îl întrebă Oscarfield în şoaptă.

– Te referi la America sau la întreaga lume? întrebă Rothschild.

– La America! răspunse Oscarfield puţin alarmat.

– Glumeam, spuse Rothschild. Sunt roşu, alb şi albastru din cap până în picioare.

Oscarfield răsuflă uşurat.

– Acu', ascultă-mă cu atenție. Un bărbat care-și spune Bolo o să vină la tine și o să se prezinte. O să te roage să cânți „Moon Over Miami", și așa o să știi sigur că este într-adevăr Bolo.

– Eu nu cânt melodii la cerere, spuse Rothschild.

– Nu trebuie să cânți, spuse Oscarfield, pierzându-și puțin răbdarea. E ca un cod, așa o să știi sigur că el este Bolo. Alege un moment discret și dă-i plicul.

– Și altcineva ar putea să mă roage să cânt „Moon Over Miami". E foarte popular. Îți spun eu un cântec pe care nu-l cere nimeni niciodată...

– Cântecul n-are nici o importanță, spuse Oscarfield, întrerupându-l pe Rothschild și ridicând vocea. Nu trebuie să cânți melodia. E vorba de o combinație. El o să-ți spună: „Bună seara, mă numesc Bolo. Vreți să cântați, vă rog, Moon Over Miami?" Din partea mea, poți să-i spui să se ducă la plimbare, numai dă-i nenorocitul ăla de plic. Ai două sute de dolari pentru chestia asta.

– A! spuse Rothschild. Păi pentru două sutare, aș fi bucuros să cânt „Moon Over Miami".

Oscarfield își coborî din nou vocea și zâmbi forțat.

– Nu trebuie să cânți melodia, ține minte numai de Bolo și de „Moon Over Miami". Asta e tot ce trebuie să faci.

– S-a făcut, spuse Rothschild. Și cum arată Bolo ăsta?

– Ăăă... ăăă, nu știu cum... arată. Nu l-am... întâlnit... niciodată... Uite care-i treaba, cum arată n-are nici o importanță.

Oscarfield îl privi câtva timp pe Rothschild. Începea să se gândească că avusese o idee proastă. Dar se hotărî să încerce din nou.

– Să-ți mai explic o dată, spuse el. Bărbatul ăsta pe nume Bolo o să vină la tine și o să te roage să cânți „Moon Over Miami". După aceea, îi dai plicul ăsta. E ca un cod, înțelegi? Cui îi pasă cum arată? Nu-mi pasă nici dacă arată ca King Kong, atât timp cât îți spune codul. Bine?

– Perfect, spuse Rothschild, întinzând mâna.

– Nu face asta, spuse Oscarfield. Ne vede lumea. Lasă mâna jos. Uite, ia asta.

– Ce e asta?

– Sunt cei două sute de dolari.

– O înțelegere e o înțelegere, spuse Rothschild și, în timp ce Oscarfield se îndrepta spre ieșire, cântă câteva măsuri din „Moon Over Miami".

De fapt, Rothschild se juca pur și simplu cu Oscarfield. Toată lumea, de la șeful bucătar la portar, știa șmecheriile lui Oscarfield. Apoi, într-o seară, apăru Bolo. Trebuia să fie el. Era masiv ca un camion Mack, purta ochelari de soare în miezul nopții și se mutase de trei ori de la o masă la alta.

El era. Trebuia să fie, gândi Rothschild. Se fâțâia prea mult și era nervos ca un preot într-o tabără de nudiști. Dar, dacă asta era o treabă secretă, de ce aleseseră pe cineva cât muntele Rushmore?

Răspunsul, află el mai târziu, era că lucrurile evidente treceau cel mai adesea neobservate.

În clipa în care anunță pauza, Bolo se ridică în picioare și veni lângă el. Îi întinse o mână mare cât capacul pianului.

– Sunt Bolo, spuse el.

– Bine, spuse Magicianul.

– Știi „Moon Over Miami"?

– Nu cânt melodii la cerere.

Bolo era complet nedumerit. Nu era programat pentru glume.

– Știi „Moon Over Miami"? repetă el.

– Sună așa? întrebă Rothschild și începu să fluiere „Stars Fell on Alabama".

Bolo aruncă o privire în jurul său, fără să-și miște capul.

– Nu știu cum sună, spuse el. La naiba, unde dracu'-i plicul ăla?

Înțelegând că bărbatul uriaș n-avea nici pic de simț al umorului, Rothschild îi strecură plicul.

– Ești țicnit, să știi, mormăi Bolo și ieși cu pași mari din local.

Rothschild își închipui că asta fusese tot. Dar, două săptămâni mai târziu, Oscarfield apăru din nou.

– Te-ai descurcat frumos, mărturisi el. Chiar l-ai pus pe bătrânul Bolo la test. Am auzit de asta.

Îi mai strecură lui Rothschild încă două sute.

Patru sute de dolari ca să nu cânte „Moon Over Miami"! Rothschild era impresionat. După asta, Oscarfield îl folosi frecvent ca om de legătură. Nu-l mai revăzu pe Bolo. Apoi, curând, un alt agent se decise să-l folosească pe Rothschild ca om de legătură în Caraibe și apoi altul. A urmat Haversham, un agent britanic de la M.I. 6. Apoi un israelian numit Silverblatt. Și un francez numit...

În cinci ani, Rothschild ajunse poștașul întregii comunități din Caraibe. Deveni expert în desfacerea cu aburi a plicurilor. Apoi se apucă de criptologie. Deveni un hobby să spargă coduri, să păstreze dosare și să compare informații. Nu după mult timp, înțelese că majoritatea spionilor din insule își petreceau cea mai mare parte a timpului spionându-se reciproc. Uneori, chiar membrii unei agenții spionau pe alți membri ai aceleiași agenții. Nebunia asta îi stimula lui Rothschild înclinația spre perversitate. Începu să aibă simțul puterii. Uneori, schimba mesajele, numai ca să vadă ce se-ntâmplă. Cu o asemenea ocazie fu pe punctul să provoace o revoluție în Guatemala. Asta fu extraordinar și-i dădu Magicianului o vedere cu totul nouă asupra vieții.

Așa că, atunci când se mută pe St. Lucifer ca să fie pianist la Marele Gustavsen, epicentrul rețelei de spionaj din Caraibe se mută în mod firesc pe St. Lucifer. Rothschild deveni atât de important încât odată, când plecă în Statele Unite într-o vacanță de trei săptămâni, întreaga comunitate de spioni fu paralizată. Optsprezece agenți stăteau în același timp la Marele Gustavsen, fiecare reprezentând o țară importantă, și îl așteptau pe *le Sorcier* să se întoarcă. Până să-l achiziționeze pe Isidore, câștiga aproape cinci mii pe lună de la CIA, KGB, Sûreté, M.I.6 și de la fiecare organizație din rețea.

Isidore deschise o perspectivă cu totul nouă. Cu ajutorul lui Isidore, puterea lui deveni și mai mare.

– *Voilà!* Dă-mi voie să ți-l prezint pe Izzy, spuse Rothschild deschizând ușa camerei în care se afla Isidore.

Camera lui Isidore era o debara mai mare.

Isidore era un minicomputer Apple II.

O'Hara îl privi, mut de admirație. Era frumos și masiv. Avea o tastă de care erau atașate un telefon, un monitor propriu și o imprimantă Kube de mare viteză. Cutia principală, creierul lui Izzy, era un pătrat cu latura cam de treizeci de centimetri, cu trei orificii în față și un beculeț pătrat, care se aprindea când era în funcțiune. Un casetofon era atașat la modemul telefonului de pe tastă. Telefonul era, de asemenea, echipat cu un microfon.

Rothschild introdusese munți de informații în calculator. Dar pusese calculatorul și la dispoziția agenților, confidențial, lăsându-i întotdeauna singuri în cameră, ca să-și poată da identificarea și să poată deschide fișierele de care aveau nevoie. O cameră video, mascată în perete și îndreptată spre ecran, îi permitea să adune toate codurile și limbajele mecanice necesare ca să poată intra în computerele principale ale celor mai importante agenții de spionaj. Folosind telefonul, îi înregistrase, de asemenea, pe agenți făcând apeluri pentru accesul în centrele lor de calcul și, combinând aceste bănci de informații cu propriul său computer, avea atât contactul vizual, cât și verbal cu ele.

Era un hobby extraordinar.

Și-l făcu pe Magician unul dintre cei mai periculoși oameni din lume.

După ce explică ce putea face această minunată jucărie, Rothschild se așeză în fața calculatorului.

- Ce zici de asta? întrebă el, mândru.

- Vrei să spui că te poți conecta la computerele de bază ale CIA și KGB? întrebă O'Hara.

- În general, am acces la informațiile de gradul doi, dar, în unele cazuri, pot să intru în fișierele strict secrete.

- De unde ai luat chestia asta?

- Din Miami. Oricine poate să cumpere. Secretul e să știi să-l folosești. Să-ți arăt cum funcționează.

Dădu la o parte un tablou de pe perete, dezvăluind un seif ascuns în zid. Formă cifrul și deschise seiful. Era plin cu casete, dischete și benzi video. Scoase o casetă și trei dischete.

Introduse dischetele în calculator și caseta în casetofon.

– Dischetele acestea înmagazinează informații, explică el. Prima conține programul. Asta-i ceea ce pune totul în mișcare. Caseta conține informațiile cu acces prin telefon. Odată ce am toate acestea, nu mai am nevoie decât de codul potrivit de acces și pot obține o listare a informațiilor pe ecran.

Ridică receptorul și formă un număr.

– Sper că funcționează telefoanele astăzi, spuse el. Chem linia de acces pentru Langley.

– Computerul CIA?

– Da.

Joli îi trase un cot lui O'Hara.

– Petrece atâta timp aici, încât are nevoie de ajutor ca să conducă hotelul, șopti el.

Rothschild apăsă butoanele microfonului. Apoi o voce spuse:

– Aici este baza Langley 1. Identificarea, vă rog.

Rothschild puse telefonul în furca legată de tasta computerului și apăsă pe butonul „Play" al casetofonului. O voce înregistrată spuse:

– Aici Oscarfield, cod C.1, nivelul doi.

Rothschild apăsă pe butonul „Pause", al casetofonului.

Vocea spuse:

– Identificarea vocii completă. Accesul, vă rog.

Rothschild apăsă din nou pe butonul „Play".

– Acces fișiere, nivel doi.

Vocea răspunse:

– Citire, acces fișier, nivel doi.

Urmă o pauză și apoi:

– Continuați.

Apăsă din nou butonul „Play". Vocea înregistrată a lui Oscarfield spuse:

– Citire modem, nivel doi.

Și pac! Ecranul se umplu cu întrebări și spații goale pe care Rothschild le completă:

Identificare acces: OFLD
Sector agent: FIELD

Acces agent: L-2
Claritate agent: B-532
Nume: O'HARA, FRANCIS
Agenţia: PRIVAT
Subiect ataşat anterior? Yes x No
Afilierea anterioară: CIA
Nivel fişier: BAZĂ
Foto: YES
Alte informaţii: NO
Acces la fişier...

Beculeţul dintr-o parte a computerului începu să clipească. După două sau trei secunde, se opri şi pe ecran apăru un mesaj:

Apăsaţi cheia codului pentru a continua...

Rothschild apăsă doi-trei-cinci şi ecranul se şterse o clipă, după care afişă fişierul lui O'Hara.

– Fir-aş al naibii, zise O'Hara.

– E cu adevărat magic, spuse Joli. Lumea întreagă vorbeşte cu el prin maşinăria asta.

Rothschild apăsă o tastă şi cursorul se mişcă rapid în josul ecranului. Se opri la o listă pentru „Misiuni Curente":

Subiectul este în misiune specială. Memorie protejată.
Nici un contact anticipat pentru mai multe luni.

– Omul-larnă îşi acoperă urmele, marinare. După raportul curent, tu acţionezi pe undeva pentru CIA. În felul ăsta, nu trebuie să răspundă pentru tine timp de un an, poate, până când dosarul este revăzut. Aşa că, vreo două luni de-acum încolo, va trimite rapoarte, spunând că misiunea a căzut, şi apoi va raporta că te-ai retras. După acest fişier, nimeni nu-şi va da seama că tu te-ai ascuns timp de un an.

Rothschild tastă „ACCES, FOTO, SUBIECT, CURENT" şi acesteia îi apăru în partea de jos a ecranului. Apăsă pe tasta „Return" şi o fotografie computerizată a lui O'Hara apăru pe ecran. Era îmbrăcat în uniforma de marină.

– Drace, poza asta a fost făcută pe vremea când eram în marină! spuse O'Hara.

– Arăţi ca un copil, interveni Joli.

– Devine ciudat uneori, spuse Magicianul.

– Cum ai dat peste chestia asta, Michael?

– Crezi că am citit în *New York Times*? La început, am crezut că este doar o jucărie scumpă. Apoi am început să-i înţeleg potenţialul. Omule, pot avea acces la *Times*, *Washington Post*, *United Press*. Zi-mi ce vrei şi-ţi obţin.

– Bine, Izzy e într-adevăr ceva extraordinar. Dar în momentul de faţă, am alte probleme.

– Dacă eşti îngrijorat pentru dispariţia lui Falmouth, vreau să spun, dacă asta este ce te frământă, linişteşte-te. Falmouth mi-a spus să-ţi dau eu scrisoarea când apari. Mi-a spus că, dacă se schimbă situaţia, o să mă sune şi eu va trebui să ard scrisoarea. Până acum, n-a sunat. Dacă sună, îi spun că eşti pe drum.

– Ce scrisoare?

Rothschild întinse mâna şi scoase dintr-un compartiment al biroului un plic mare, pe care i-l dădu lui O'Hara.

– Călătoreşti printr-o agenţie de turism la Fort Lauderdale, spuse Rothschild. Agentul de acolo, o damă pe nume Jackowitz, are planurile tale.

O'Hara îl privi pe Rothschild.

– Mi-ai citit corespondenţa, spuse el indignat.

Rothschild privi stânjenit în jos.

– Puterea obişnuinţei. Ştiu că e îngrozitor. Iartă-mă.

– Aşa face tot timpul, cu corespondenţa tuturor, spuse Joli.

Plicul conţinea un bilet pentru Fort Lauderdale şi o bucăţică de hârtie pe care scria: „Caut-o pe Carole Jackowitz, Anders Travel Agency", alături de adresă şi numărul de telefon al agenţiei.

– Nu prea face risipă de cuvinte, nu? spuse Rothschild.

– Ce fel de învârteală mai e și asta? De ce nu mă trimite direct la Lauderdale, de ce aici?

– Poate pentru că are încredere în mine. Tipa asta, Jackowitz, e agent de turism. Ea avea nevoie de mine ca intermediar, în cazul în care ceva nu mergea.

– Ce să nu meargă?

– Indiferent ce aveți voi doi de gând. Nu mi-a spus nimic, marinare. Doar că sancțiunea ta a fost anulată și că urma să vă vedeți. Era foarte secretos, nu voia să se flecărească despre asta. Asta-i tot ce știu. Se aplecă spre O'Hara, cu sprâncenele ridicate întrebător, și șopti:

– Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– *Oui*, spuse Joli. De câteva săptămâni, încercăm să ghicim despre ce e vorba.

– Nu încă, spuse O'Hara.

– Fir-ar să fie. Curiozitatea mă mănâncă de viu de trei blestemate de luni și tu spui „nu încă".

– N-am nimic să-ți spun.

– Bine, poți să pleci de aici diseară la șapte și să ajungi în Miami la zece. Sau poți să aștepți până mâine-dimineață și dăm gata sticla asta de brandy, ca să recuperăm ultimii doi ani.

– Eu sunt pentru sticlă, spuse Joli, oferind încă un rând.

– Michael, în mai puțin de trei zile am ajuns din Japonia la Boston și pe urmă aici. Îmi dau sufletul. Sunt iritat și obosit de cât am zburat cu avionul. Dar nesiguranța mă scoate din minți și am să rămân așa până când aflu ce e cu Falmouth, și nu pot să aflu nimic decât dacă îl ajung din urmă. Deci, Joli, mai toarnă-ne brandy și ai grijă, fir-ar să fie, ca avionul meu să zboare spre Lauderdale diseară... și eu să fiu în el.

OPT

Când Hinge ajunse în camera de la hotel, făcu un duș, își aranjă părul cu uscătorul, apoi se așeză gol în fața oglinzii. Corpul îi era tare și întins, mușchii conturându-se ca sforile de undiță de-a lungul bicepșilor. Își privi cicatricele și zâmbi. Femeilor le plăceau; le plăcea să-și plimbe degetele de-a lungul țesutului rigid pe picioarele, pe brațele lui și pe partea stângă a corpului. Ar fi putut scrie o carte doar cu minciunile pe care le spusese despre aceste cicatrice. Se întoarse în dormitor și se îmbrăcă. Apoi deschise valiza și scoase o centură lată, din piele netăbăcită, cu o cataramă mare, din aur, și o ținu câteva clipe în mână, ca și cum ar fi cântărit-o. Pe cataramă era gravat cu mici diamante:

ASOCIAȚIA DE RODEO A STATELOR UNITE
Campion național 1963
Cheyenne, Wyoming, 6 ianuarie 1964

Din Del Rio, Texas, făcuse un drum lung.

Să ridici caii în două picioare în Texasul de vest, pe zăpada proaspătă, nu era chiar așa de rău, nici când cădeai, deși, sub păturica albă și curată, pământul era tare ca o cărămidă. Pudra moale și proaspătă dimineața devreme, când respirația calului era un nor mare și gros, amestecat cu a lui, amortiza căderea, așa că nu-i era frică de poneii nebuni cu coama lor mare de iarnă și cu ochii sălbatici, pentru că nu durea la fel de tare ca vara, când seceta făcea pământul să crape, praful îi făcea pe cai

să strănute, iar căldura îi înnebunea oricum și începeau să lupte din momentul când simțeau pielea șeii. Oh, Doamne, ura verile.

– Fii curajos, băiete, că, dacă nu, pun afurisita de curea pe tine.

– Da, tată.

– Du-te înapoi la blestematul ăla de ponei și ține-l bine sau îți fac eu fundul sită.

– Da, tată.

– Suie în șa, la dracu', nu-ți face de lucru pe lângă împuțita aia de găleată cu apă.

– Da, tată.

– Și nu-mi mai spune tată, ce dracu', întâi să pui la punct blestematul ăla de ponei, să-l așezi în genunchi și pe urmă să-mi spui tată. În familia asta n-avem nici o zână.

Înalt, cu oase tari, era un puști din Texas, cu vocea tărăgănată și mâna înmănușată, cu temperamentul corupt al tatălui său, participând la concursul de rodeo încă din liceu. La douăzeci și unu de ani, când era destul de mare ca să-și comande propria bere în nesfârșitelele cârciumi din Wichita și Cheyenne până la Phoenix și El Paso, avea încheieturile mari și umflate, de la bătăile cu toți șmecherii care făceau mișto de numele lui (Hinkie Hinkle), avea deja trofeele și cataramele la centură și vânase cu cei mai buni, urși bruni, cerbi și jaguari. Mai avea și ceva mai mult de o duzină de oase rupte și dureri care-l chinuiau când se scula dimineața; se hrănea cu ouă cu șuncă, amfetamină, barbiturice și calmante, stropind totul cu bere Coors. Avea douăzeci și doi de ani și începea să scoată nasul în lume.

La rodeoul forțelor armate se îmbătă și rată numărul. O tipă cu gradul de sergent și vocea mieroasă, de la recrutări, care îl bătuse la cap toată noaptea, îl înrolă dimineața următoare și-l trimise spre tabără înainte să-i treacă mahmureala.

Nam,

șapte luni mai târziu,

joc uman,

cai dați dracului și vânătoare de cerbi.

În 1967, în opt săptămâni distruge douăzeci și șapte de busturi ale lui [illegible]. Mot Sog, brigada specială de ucigași ai armatei, ale cărei dosare [illegible] fi toate distruse după război, îl abordează. Într-o noapte lângă [illegible], folosind un obiectiv infraroșu montat pe un Mannlicher CD 13, [illegible] la mai mult de un sfert de milă depărtare, ucide un agent vietnamez, [illegible] se strecura printre linii; o lovitură atât de incredibilă, încât niște [illegible] de la trupele de geniu măsoară distanța cu precizie, pentru a înregistra recordul. Cinci sute șaptezeci și opt de metri, cea mai lungă împușcătură mortală din istoria armatei.

După asta, când trăgea, avea galerie, ca și cum ar fi tras în rațe, bam, [illegible], bam.

Întors în Texas, caută o slujbă. În Rhodesia, unde câștiga trei sute de dolari pe zi plus diurna, făcu un curs de interogatorii și deveni expert în arta mortală a convingerii, spânzurând de glezne pe negrii capturați, de un elicopter, la o sută cincizeci de metri înălțime, până când vorbeau, și dându-le drumul de acolo dacă nu vorbeau.

Când se întoarse acasă, după doi ani, tatăl său nu-i mai spuse nimic, nici măcar când își schimbă numele în Hinge. Îi era frică.

Decise că era prea ostentativ să poarte catarama. Probabil că, la ora asta, Spettro știa tot ce trebuia știut despre Ray Hinge. Își puse o centură mai puțin bătătoare la ochi, se privi în oglindă și, mergând la fel de țeapăn ca un sergent din garda reginei, deschise ușa ce dădea în camera vecină și bătu. După o clipă, Falmouth deschise ușa de pe partea lui. Hinge fu surprins de cât de înalt era Spettro. Era spilcuit, foarte bronzat, cu părul alb la tâmple și îmbrăcat într-un costum de mătase naturală, bleumarin, din trei piese, cu o cravată în dungi, vișiniu cu gri.

Hinge era exact cum se așteptase Falmouth: slab, cu o înfățișare fioroasă, cu ochii mici de culoarea agatei, mâini aspre și, desigur, cu părul foarte blond.

Ai face bine să fii tare, gândi Tony. Pentru treaba asta, am nevoie de cel mai bun.

Hinge știa scenariul pe de rost și îl recită ușor. Era un actor bun, asta ajuta.

– Scuză-mă, spuse el cu vocea lui tărăgănată de texan, am crezut că asta e o debara.

– Nici o problemă.

– Nu cumva ai o țigară? Tocmai le-am terminat pe ale mele.

– Sigur.

Falmouth îi întinse o țigară Camel și i-o aprinse. Hinge inspiră adânc și, în timp ce flacăra aprindea tutunul, pe latura țigării apăru cuvântul „Spettro". Hinge zâmbi și-i întinse mâna.

– Hinge, spuse el. Sunt tare încântat.

– Mulțumesc, Hinge. Spune-mi Spettro.

– Da, sigur.

Falmouth ținu ușa deschisă și Hinge intră în camera sa. Pe pat se găsea o servietă.

– Tocmai m-am despărțit de tipii de la fabrică, spuse Falmouth. Avem o pauză mare. Banda asta, Rafsaludi, a fost de acord să se întâlnească azi după-amiază, pentru a discuta plata răscumpărării. Ei cred că vine un om de la companie. În grupul care l-a luat pe Lavander erau patru, din câte mi-a spus Gomez, șoferul care conducea mașina lui Lavander când l-au săltat.

– Și Rafsaludi ăștia l-au lăsat pe Gomez să plece, eh?

Falmouth încuviință.

– Cam proști, nu? spuse Hinge.

– Nu se potrivește cu restul comportării lor.

– Crezi că e de-al lor?

– Nu e prea rău pentru început, Hinge.

– Fără să intrăm în detalii, toată chestia miroase a înscenare, aprobă Falmouth. Da, cred că a fost o treabă dinăuntru. Bănuiesc că șoferul și încă patru sunt în bandă. Cred că, atunci când a spus că erau patru răpitori, a avut o scăpare freudiană, dar trebuie să reții că toată informația asta e la mâna a doua. Eu nu l-am văzut pe Gomez și el habar n-are că eu sunt aici.

– Ce e cu șoferul? întrebă Hinge.

– Tot ce știe el e că un om de la companie vine cu avionul din State, probabil pentru a pune la punct tranzacția. A dracului bestie, s-a oferit să-l ducă cu mașina la întâlnirea de azi după-masă.

– Și îl lăsăm?

– Sigur. Dacă l-am refuza, ar putea deveni curios. E mai bine să-l avem la îndemână, s-ar putea să avem nevoie de el, dacă povestea se complică.

Se duse la pat și deschise servieta. Înăuntru, într-un suport special, era fixată o armă. Trăgaciul era montat pe mâner. Arma nu avea mai mult de treizeci și cinci de centimetri lungime, avea surdină și un dispozitiv pentru disimulat flama. Cătarea avea formă de con și era aproape tot atât de lungă cât țeava. Lateral, se afla un întrerupător. Încărcătorul era mai lung decât arma, dar era curbat sub patul armei, pentru a o fixa foarte bine. În servietă mai erau încă două încărcătoare, două pistoale și o cutiuță metalică. Falmouth desprinse mecanismul trăgaciului și scoase suportul din servietă.

– Ai mai folosit vreodată arma asta?

– N-am văzut niciodată una chiar ca asta.

– E o Ungine. Nou-nouță. Perfect silențioasă și fără flamă. Nu poți s-o auzi nici de la un metru și jumătate distanță și nu poți s-o vezi noaptea. Trage efectiv o mie de focuri pe minut. Încărcătoarele au câte o sută de cartușe fiecare, calibrul 45. Asta înseamnă șase secunde de foc continuu la un încărcător. Nu trebuie decât să apeși pe trăgaci și ai un rând de opt-zece focuri, sau poți s-o fixezi să tragă foc cu foc.

Hinge fluieră. Avea ochii măriți când Falmouth îi întinse arma. Hinge o privi așa cum privește un bijutier un diamant de douăzeci și două de carate, întorcând-o pe-o parte și pe alta și cântărind-o.

– Trei kilograme, spuse Falmouth.

– Ce bătaie are?

– Patru sute de metri.

– Fantastic.

– Obiectivul cu laser e reglat pentru a trage automat la o anumită temperatură. E stabilit la 98,6. Tot ce trebuie să faci e să răsucești arma de jur împrejur. De câte ori fasciculul atinge o ființă umană, poc.

Trăgaciul are prioritate asupra laserului, așa că poți s-o folosești în ambele moduri. Ai două întrerupătoare în mânerul servietei. Unul pornește laserul, celălalt e trăgaciul.

– Fain.

Falmouth scoase cutiuța și o deschise. Înăuntru erau un pistol cu săgeată, care arăta ca un trabuc, patru săgeți, o sticlă mică cu un lichid limpede, un dispozitiv electric, lung cam de trei centimetri, care arăta ca un fitil mic, două măciulii și două receptoare FM, nici unul mai mare decât o cartelă de telefon.

– Ia uită-te aici, spuse Hinge, luând țigara. De obicei, pe astea le fac singur. N-am mai văzut niciodată unul cumpărat din magazin.

– Ăsta are probabil mai multă precizie decât cel făcut manual, spuse Falmouth.

Luă trabucul, fixă una dintre săgeți la un capăt, apoi se întoarse către lampa din celălalt colț al camerei. Trase cu precizie, iar săgeata zbură șuierând prin cameră și se înfipse în abajurul lămpii.

– E foarte precisă până la doi metri și jumătate, spuse, și adăugă: cu puțin exercițiu.

– Ce folosim? întrebă Hinge, arătând spre sticlă.

– Dinitrat de sodiu.

– Bun material.

– Dacă atingi un vas de sânge, tipul moare în cinci secunde. Dacă atingi un nerv, paralizia este aproape imediată.

– Eu ochesc în gât. Chiar aici, spuse Hinge, atingând un punct lângă mărul lui Adam. Ai șanse mari să prinzi nervul ăsta de aici. Dacă greșești, jugulara e foarte aproape. Mie îmi place să lovesc nervul. Cinci secunde pot fi un timp al dracului de lung dacă tipul e speriat.

– Cred și eu.

– Deci, cum facem?

– Dacă informația mea e corectă, ai fost infiltrat în două operațiuni de manevră.

– Da, sigur.

– Cred că tu vei fi infiltrat, iar eu, umbra.

– Sună bine, zise Hinge. Apoi adăugă zâmbind: Abia aştept chestia asta, omule. Adică, să lucrez cu tine. Ar fi ca şi cum aş face echipă cu Wyatt Earp, ce dracu'. Şi râse.

– Sunt foarte flatat, spuse Falmouth.

Atitudinea lui Hinge de adulare a eroului îl făcea să nu se simtă prea la largul lui. Lui Falmouth i se părea neprofesionist, deşi Hinge probabil că îşi cunoştea meseria.

„Ce dracu', Quill nu l-ar fi trimis pe Hinge dacă n-ar fi fost de prima mână. Relaxează-te, Falmouth."

– Încă ceva, spuse Falmouth. Maşina ta e un Buick break. Are microfoane şi transmiţător radio. Putem recepţiona semnalul de la o mică distanţă. La ora două, ar trebui să ne sune şi să ne dea indicaţii. Va trebui să te duci singur cu maşina companiei, deşi au acceptat să-l lase pe Gomez să conducă.

– Pariez că aşa au făcut.

– Rafsaludi se vor întâlni cu tine într-un loc fixat de ei. Eu cred că vor sări pe maşină, undeva pe drum, şi vor încerca să te ia, aşa cum au făcut cu Lavander. Eu te urmăresc din cealaltă maşină, cu cel mai bun şofer din America de Sud.

– Şi eu?

– O să te anunţăm şi pe tine. Am un emiţător anal. Nu e prea comod, dar e foarte eficient şi nu poate fi găsit dacă eşti controlat. Fii liniştit, bătrâne, vom face tot ce putem ca să nu te pierdem.

– Dar ce-ai zice de un microfon? Aş putea să-ţi dau unele indicaţii verbale.

– E prea riscant, zău. Putem să înregistrăm tot ce spui în Buick. Dacă te răpesc, ne vom baza pe emiţători şi semnale vizuale.

– Mi se pare O.K. Ce e cu Gomez?

– Rafael Gomez. Născut la Maracaibo. Un tip liniştit şi, de mulţi ani, burlac. Face pe umilul cu grangurii de la rafinărie, dar se pare că are mult succes la femei. Nu e un geniu, s-a lăsat de liceu după doi ani şi nu e o ameninţare fizică, aşa că nu-l văd să fie unul dintre lideri. Lucrează la Sunset Oil de doi ani. Vorbeşte puţină engleză.

– Destul de bine.

- Splendid. Mai avem două ore până plecăm, bătrâne. Hai să repetăm operaţia, o dată sau de două ori. Poate că putem evita surprizele.

- Da. Aici Quill.

- Aş fi vrut să te anunţ în legătură cu Lavander.

- Ce e cu Lavander?

- Avem doi dintre cei mai buni oameni ai noştri în afacerea asta. Sunt sigur că o să-l aducă înapoi.

- Nu asta vreau să spun. Cât ştie el?

- Mult.

- Ştie de Midas?

- Da. A analizat eşantionul şi a studiat întreaga zonă.

- Oare a fost înţelept să procedaţi aşa?

- Lavander are o reputaţie de tip foarte discret. A lucrat pentru aproape toate operaţiunile din lume, într-un moment sau altul.

- Totuşi, răpirea asta ar trebui să ne dea de gândit. Acum e foarte periculos să avem un om în afara organizaţiei care să ştie atât de mult.

- E foarte preţios...

- Înţeleg. Atunci sugerez să-l testăm. Să vedem cât e de discret. Dacă putem conta pe el, ar trebui să încercăm să-l racolăm. Dacă nu...

- Înţeleg.

- Ţine-mă la curent, te rog.

- Desigur, domnule.

Metoda algeriană era o schemă aproape garantată. Aproape, pentru că factorul uman şi, odată cu el, imprevizibilul nu trebuiau ignorate. Metoda era gândită ca un exerciţiu logic de înfricoşare şi era foarte eficientă împotriva teroriştilor apolitici, cei lacomi, care erau gata să-şi rişte gâtul pentru bani, dar n-ar fi vrut să-şi dea viaţa pentru ei. Ei puteau fi făcuţi să se teamă. Fanaticii erau diferiţi. Erau periculoşi şi comportarea lor nu putea fi prevăzută. Puteau lovi fără să prevină. Pentru ei, a muri însemna a fi martir, şi asta făcea parte din poezie. În cazul de faţă, Falmouth ştia că teroriştii voiau bani. Punct. Nu era nici

o motivație politică în spatele răpirii lui Lavander. Tipii nu erau discipoli orbi ai nimănui. În afară de bani.

Mișcarea cerea profesioniști și Falmouth își dădu repede seama că Hinge era de gheață, total lipsit de moralitate și extrem de perfecționist: ideal pentru misiune. Nu-l plăcea personal pe Hinge. Nu aveau nimic altceva în comun în afara profesiei lor. Hinge era un mercenar tipic. Trăia pentru sânge și bani, nu avea gust, nu avea clasă. Îi plăcea să mănânce carne cu cartofi cu o regularitate plictisitoare, bea bere și whisky prost, iar lecturile lui se reduceau la revista *Soldat al norocului*, la *Business Week* și, întâmplător, la cărți despre noi tipuri de arme sau stadiul actual al artei de a ucide, editate de Paladin Press, editură numită așa după legendarul cavaler și având sediul, desigur, în Phoenix, unde spiritul bătrânului Vest era încă puternic. Așa se vedea Hinge pe sine, un pistolar rătăcitor, călărind întotdeauna la apusul soarelui, în căutarea unui nou stindard pe care să-l poarte, omorând comuniști, socialiști și, în general, pe oricine s-ar fi aflat din punct de vedere politic la stânga lui Attila Hunul, pentru că asta făcea oarecum totul acceptabil.

Ca mulți dintre cei de-o teapă cu el, era dur, nerafinat, o mașină de ucis care n-ar fi putut evalua o sticlă de vin bun sau o țigară bună. Pe scurt, era necioplit și plictisitor. Dar își făcea treaba bine și ei pentru asta erau acolo.

Șoferul lui Falmouth, un bărbat slab și scund, spre cincizeci de ani, pe care-l chema Angel, fusese șofer de taxi în Paris timp de trei ani, așa că nu avu nici o problemă să ia curbele strânse și să se descurce prin trafic, pe drumul de la uzină la Caracas. Aparatul care recepționa semnalele emițătorului anal al lui Hinge semnaliza tare și clar.

Hinge era isteț. Purta o conversație vioaie cu Gomez, preluată în întregime de microfonul din Buick și transmisă stereo în mașina lui Falmouth, un BMW gri metalizat.

– Ce-i asta? îl auzi el pe Hinge întrebând.

– E o pepinieră specială pentru plante ciudate, răspunse Gomez.

– Plante ciudate?

– Știți, domnule, diferite...

– Plante rare?

– *Sí.* Rare.

Câteva minute mai târziu:

– Cine-i ăsta?

– E statuia salvatorului nostru, Simon Bolivar, cel mai mare erou în toată Venezuela.

– Cum îi spune părții ăsteia de oraș? E foarte drăguță.

– El Este. Foarte scump. Numai oameni bogați trăiesc aici. Cotim aici și traversăm o parte a ei.

„Ține-o așa, gândi Falmouth, e foarte bine."

Ideea de a lucra în echipă îi devenea mai acceptabilă. Tipul era bun, fără îndoială. Iar Angel era foarte bun la volan. Falmouth nu voia să se apropie prea mult. Deocamdată, Gomez nu-l văzuse și nu-i bănuia deloc existența. Era important să rămână așa. Deci, BMW-ul îi urmărea de la o oarecare distanță, când Angel intră într-o zonă rezidențială, cu case care-i aminteau puțin lui Falmouth de Palm Beach și Coral Gables.

Hinge vorbea întruna, accentul lui puternic din sud-vest ajungând la ei tare și clar.

– Drumul ăsta e groaznic, spuse el. De ce nu-l asfaltează?

– E cel mai scurt. De aici mai e numai vreo milă.

– Bine.

Angel chicoti.

– *Bueno.* Știu unde sunt.

– Bine, spuse Falmouth. Semnalul slăbește. Indiferent unde sunt, recepția e foarte proastă.

– Drumul pe care sunt se încolăcește pe munte, ca șarpele. E un drum foarte prost.

– Deci îl știi?

– Bineînțeles, domnule. E singurul drum prost de pe aici.

Angel parcurse partea de la poalele muntelui, apoi întoarse pe o stradă pavată care se termina brusc. Se întoarse spre Falmouth.

– Ăsta e drumul, domnule.

– Să ne mișcăm cu atenție. Nu vrem să ne zărească.

– *Sí*, nici o problemă.

Falmouth era zdruncinat pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce Angel conducea printre gropile și bălțile de pe mizerabilul drum din josul muntelui.

Deodată se auzi vocea lui Gomez în receptor, mult mai tare decât înainte.

- *Por Dios!* strigă el, încercând să pară surprins.

- Ah, fir-ar să fie! răspunse Hinge, prefăcându-se la fel de surpins. O clipă mai târziu se auzi o salvă de armă automată, de undeva din afara mașinii.

Hinge spuse:

- OK, oprește. Au o armă automată și vor să fie siguri că noi știm că o au.

Vocea lui era puțin răstită, nu de teamă, ci de mânie. Isuse, se gândi Falmouth, nu-l pierde acum.

- OK, îi spuse Falmouth lui Angel, încetinește. Lasă-i pe nemernici să-și facă treaba lor murdară.

- *Sí.*

Doi bărbați cu automate veniră spre mașină. Gomez ieși să-i întâmpine, cu mâinile deasupra capului. Juca teatru bine. Hinge prinse momentul.

- Asta-i, plimbărica de plăcere s-a terminat. Mașină. Pontiac bleumarin Grand Prix. 1974. Foarte murdară. Cu multe urme de lovituri. Doi tipi cu puști de vânătoare vin spre noi. Mai e unul cu armă automată în tufiș, iar altul pe deal îi acoperă. Isuse, ce vremuri. Tipii ăștia au măști pe față. O.K., uite că vine unul. *Bonas nokkers*[1]. Cel care se apropie de mașină era scurt și îndesat, ca o cutie, cu părul negru, lung și unsuros, acoperit cu o beretă maro. Basmaua nu-i ascundea nici barba și nici ochiul stâng, oribil, o masă gri plutind între pleoapele înguste. Deschise portiera smucind-o, ținând cu o mână arma îndreptată spre pieptul lui Hinge.

- *Vamos*, ordonă el și-i făcu semn lui Hinge să iasă din mașină. *Pronto!*

Hinge ieși, ținând servieta strâns la piept. Ochi-Cenușiu privi servieta și apoi pe Hinge.

[1] Cioroi afurisiți, în slang (n.tr.)

– *Habla Usted español?* întrebă.

Hinge ridică din umeri.

– Vorbește spaniola? trânti Ochi-Cenușiu.

– Nu, minți Hinge.

– OK, eu vorbesc engleză, *un poco*, puțin, *sí*.

Râse și întinse mâna după servietă, dar Hinge se întoarse cu spatele la el, ca și cum ar fi încercat să o apere. Teroristul i-o smulse și o deschise cu o mână. O jumătate de duzină de dosare se risipiră pe jos și fură luate de vânt. Hinge păru disperat. Umerii lui Ochi-Cenușiu căzură.

– Îmi pare rău, spuse el, prefăcându-se că-și cere scuze. Aruncă servieta pe jos și, răsucindu-l pe Hinge, îi legă mâinile la spate, apoi îl percheziționă rapid.

Tu ai s-o capeți, amice, gândi Hinge. Porc afurisit cu ochiul scos, tu ai să cazi primul.

– Vă rog, servieta mea. Hinge arătă spre servietă. Era un cadou. De la soția mea. A... *de mi esposa*.

Ochi-Cenușiu privi înapoi la servietă, oftă și o ridică.

Celălalt pistolar, mai tânăr și cu părul lung, prins în coadă de cal, cu un cercel de aur în urechea dreaptă, foarte neliniștit, strigă:

– *Pronto, pronto!* la Ochi-Cenușiu, apoi se sui în mașină și le făcu semn.

Arătă înapoi, către Falmouth.

– Oh, ne ducem înapoi pe unde am venit? spuse Hinge cât de tare îndrăzni.

Ochi-Cenușiu îl împinse pe Hinge în mașină și aruncă servieta jos, în spatele Pontiacului. Porniră, lăsând în urmă un vârtej de praf, părăsindu-l pe Gomez pe marginea drumului, cu mâinile încă ridicate.

Falmouth auzise ultima remarcă a lui Hinge peste zgomotul mașinii care se îndepărta.

– Isuse, îi spuse el lui Angel, vin în direcția noastră.

Angel apăsă brusc frâna și întoarse volanul, răsucind mașina cu o sută optzeci de grade. Trecu într-o viteză inferioară, frână și apoi porni în trombă în direcția opusă.

– Minunat, spuse Falmouth.

Angel merse înapoi până la drumul pavat, luă prima cotitură, întoarse din nou și parcă. Era pregătit.

– *Magnifico!* spuse Falmouth cu admirație.

Se lăsă în jos pe scaun și luă un pistol Luger de 9 mm din suportul de la subsuoară și îl strecură sub coapsă. Dacă vor fi probleme, jocul se va sfârși, oricum. Urma lupta pentru supraviețuire.

Pontiacul albastru veni în jos pe drumul de țară o clipă mai târziu, luă curba și se îndepărtă de ei, înapoi, spre drumul principal care ducea la Caracas. În mașină erau trei oameni.

– Le dau puțin avans, da? întrebă Angel.

– Nu, erau doar doi dintre pistolari în mașină. Ar trebui să mai vină alți doi după ei. Să le dăm câte un minut. Nu vrem să fim prinși la mijloc.

Lângă ei, pe scaun, semnalizatorul țiuia nebunește.

Un minut trecu cu greutate, apoi un Chevrolet '76 negru coborî pe drumul de țară urmat de cealaltă mașină.

– Ei trebuie să fie, spuse Falmouth. Să mergem.

Angel ieși din curbă și se luă după ei.

Semnalizatorul se auzea cu claritate, în timp ce se întoarseră prin porțiunea din cartierul El Este, apoi se îndreptară către autostrada care ducea în oraș. Puteau vedea Chevroletul în fața lor, rulând axact la limita vitezei legale. Nu voiau să riște nimic.

Erau aproape de autostradă când se întâmplă: un puști pe o motocicletă ieși brusc de pe o stradă laterală, văzu BMW-ul prea târziu și, încercând să-l evite, alunecă de pe motocicletă răsturnându-se în fața lui Angel. Angel frână și vira în același timp, evită la milimetru copilul și hoituda lui, dar întârzie o clipă prea mult în curbă. BMW-ul ezită un moment, de parcă ar fi fost gata să se răstoarne, apoi se îndreptă, dar în acest moment cauciucul din dreapta spate explodă ca o bombă. Angel opri mașina repede și sări afară. Cauciucul atârna în zdrențe de roată.

Angel lovi mașina.

– Rahat, strigă el. Rahat, rahat, rahat!

Pe bancheta din spate, Falmouth asculta cum sunetul semnalizatorului devenea tot mai slab şi, în cele din urmă, se opri. Hinge era acum pe cont propriu. Nu era într-o primejdie imediată, dar întreaga operaţie depindea de prinderea unui terorist de către Falmouth, în timp ce plecau de la întâlnire. Călătoria lui Hinge era acum cu totul inutilă.

– Ai dreptate, spuse Falmouth. Rahat.

Falmouth stătea pe balcon, sorbind dintr-un gin tonic şi urmărind *teleférico*, cum urca încet panta muntelui Avila. Lăsase uşa dintre cele două camere deschisă şi-l auzi pe Hinge intrând, închizând uşa după el, apoi auzi apa de la toaletă curgând.

După câteva clipe, texanul i se alătură pe balcon. Bărbatul mai tânăr era în mod evident surprins şi supărat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Cum de te-ai întors?

– Ne-a ieşit în faţă un puşti pe o motocicletă. Angel a luat o curbă din plin şi ne-a explodat un cauciuc.

– Iii-suse Hriis-toase! izbucni Hinge.

– Ia-o uşor, spuse Falmouth. Toarnă-ţi o băutură şi vom discuta planul Baker.

Texanul cu faţa dură intră înapoi în cameră. Era gata să izbucnească, dar nu era tipul care să se plângă. Ca şi Falmouth, se gândea deja la mişcarea următoare. Îşi turnă o porţie bună de gin peste cuburile de gheaţă şi se întoarse pe balcon.

– Vrei să spui că avem un plan Baker? zise el.

– Întotdeauna e un plan Baker, spuse Falmouth, încă urmărind cu privirea cabina, care acum atingea vârful muntelui.

– Problema e că nu-l avem pe unul de-ai lor, nu avem nici un rahat, spuse Hinge.

Nu era o remarcă împotriva cuiva, pur şi simplu, doar un gând spus cu voce tare.

– Ce s-a întâmplat la întâlnire? întrebă Falmouth calm.

Hinge oftă. Așa cum spusese Spettro, exista întotdeauna ceva neașteptat. Hinge înșiră într-un stil abreviat și mecanic un rezumat lipsit de sentiment al faptelor.

– Patru de-ai lor, așa cum ai zis tu, plus șoferul, Gomez. Patru lepre au petrecut o lună sau așa ceva cu banda lui Gaddafi și cred că sunt din OEP. M-au legat la ochi când am intrat în mașină. Cred că am luat-o spre centru. Era mult zgomot de trafic. Am rulat cam opt minute. Au parcat în ceva care părea să fie un garaj interior. N-am ieșit nici o clipă afară. Am urcat un rând de trepte, apoi am mers drept înainte, patruzeci de pași, până în birou. Mi-au scos legătura de la ochi ca să vorbim. Cei patru aveau lumina în spate. Reflectoare de trei mii de wați în spatele lor. N-am putut să văd clar fețele. Unul singur a vorbit. Un tip dur, cu barbă castanie și ochiul stâng cenușiu. Șoferul mașinii care ne-a luat purta coadă de cal și un cercel în urechea... dreaptă. Părea cam de treizeci de ani. Biroul era mic. Jaluzelele trase, masă de conferințe, șase scaune, telefon. Punct. Nici măcar o scrumieră.

Se opri și sorbi din pahar.

– Ce te-au întrebat?

– Dacă aveam banii. Banii sunt la loc sigur, le-am spus. Suntem gata să negociem? Trebuie să mă conving că omul nostru e încă viu, zic eu. Ei dau un telefon. Era Lavander, ăsta. Accent englezesc. Speriat de moarte. Tot ce a putut sa scoată a fost cum îl cheamă și „Te rog, ajută-mă". Ne-am înțeles să ne întâlnim din nou diseară, la zece jumătate. Eu aduc banii gheață, ei îl aduc pe Lavander. Dacă mă urmărește cineva, îl lichidează pe ostatic, iau altul și jocul e același, dar cu prețul dublu.

– Unde trebuie să-i întâlnești?

– Același scenariu ca prima dată. Sună ei și îmi dau adresa. Eu mă duc în oraș, ei mă interceptează undeva pe drum. Își închipuie că, dacă a mers prima dată, de ce să nu folosească din nou aceeași idee. *Pipiolos* stupizi.

– Te-ai descurcat bine, Hinge, spuse Falmouth. Îmi pare rău că lucrurile au luat-o razna. Nu puteam face nimic.

– Sigur. Îmi pare rău că și eu am greșit puțin. Mai e ceva. Tipul cu ochiul cenușiu. E al meu, bine?

– Cu plăcere.

Hinge zâmbi.

– OK, deci... care e planul Baker?

Falmouth îl privi şi-i întoarse zâmbetul.

– Gomez, zise el şi-i întinse lui Hinge o bucată de hârtie cu adresa şoferului pe ea.

Casa era o colibă roşie, printre multe alte colibe roşii, pe versantul vestic al munţilor care despărţeau Caracasul de resul Venezuelei. Camera principală era mică şi goală. Patul se lărgea într-o sofa. O piesă de mobilă din spatele lui servea de noptieră. Pe ea era o mică lampă, acum stinsă. Postere cu John Travolta, Rod Stewart, Blondie şi Farrah Fawcett acopereau pereţii, iar un radio cu tranzistori, din care se revărsa un ritm puternic de disco, era aşezat pe podea, lângă pat. Singurele piese de mobilă în cameră mai erau două scaune lângă fereastră, unul din ele cu o boccea de haine murdare. Mai era şi un telefon, pe podea, într-un colţ. O carpetă făcută manual, având colţurile murdare şi rupte, acoperea o parte din podea. Fâşii mizerabile de bumbac atârnau la ferestre. Lângă lampa de pe noptieră se afla un pistol de calibru mic.

„Gomez era cu o femeie în pat. Femeia asta e tare zgomotoasă. Dumnezeule, ce zgomot face, se gândi Gomez. Vecinii or să creadă că omor pe cineva. Dar tigroaica asta, mâncătoarea asta de bărbaţi, ar putea să mă omoare ea pe mine."

– *Todavia no, Todavia no!* strigă ea şi el tremura, şi simţi că explodează. Ea se zvârcoli sub el, ţipând de plăcere, mormăind, apoi gemând. Picioarele îi erau încolăcite în jurul şoldurilor lui şi, de fiecare dată când el o pătrundea, ea le strângea şi mai mult, săpând cu unghiile în spinarea lui. Sudoarea curgea de pe bărbia lui pe fruntea ei, ea chicotea, apoi se arunca din nou spre el. În semiîntunericul din încăpere, el putea să-i vadă faţa. Ochii ei erau daţi peste cap şi înnebuniţi.

– *Mas, mas, mas,* cerea ea.

El nu mai avea mult de dat şi simţi cum se întăreşte şi cum şoldurile i se încordează, în încercarea de a se reţine.

Aproape că nu auzi uşa deschizându-se.

În următoarele câteva secunde, totul păru că se petrece cu încetinitorul, confuz şi amestecat:

două figuri întunecate apărură în uşă,
fata deschise gura să ţipe
un sunet slab
bupbupbupbupbupbupbupbupbupbupbup
femeia, cu pieptul explodând în carne sfâşiată, fuse trântită de perete
gloanţele, intrând în ea, făceau mai mult zgomot decât arma însăşi
fata căzu pe o parte, cu capul atârnându-i moale peste marginea patului
părul ei negru, ud, revărsându-i-se spre podea
petele roşii se lăţeau pe cearşaf către el
se întoarse, în cele din urmă, căutând arma
şi din nou zgomotul acela înăbuşit, aproape neauzit,
bupbupbupbupbupbupbupbupbupbupbup
arma şi lampa, şi noptiera dispărură într-o explozie de aşchii
căzu înapoi pe pat, încercând să respire, încă în erecţie,
cu ochii măriţi de teroare privind fix la forma de lângă pat,
cu o armă aţintită spre ochi.

Totul se termină în câteva secunde. Pentru numele lui Dumnezeu!

În semiîntuneric, fâşia de lumină de la o lanternă conduse cealaltă siluetă în baie, apoi în bucătărie.

– *Qué quiere Usted?* strigă Gomez în cele din urmă.

– Taci din gură, îi aruncă cel cu arma. Şi când eşti întrebat, răspunde în engleză.

Auzi zgomotul apei curgând în cadă. Celălalt se întoarse şi el îi recunoscu vocea tărăgănată.

– Nu mai e nimeni aici. Tipul o duce bine. Şi-a luat şi o cadă. Cu apă curentă. Şi un telefon al dracului de nou, acolo în colţ. Vreau să spun,

uită-te la telefonul ăsta nou-nouț, pariez că nu s-au dat mai mult de cinci telefoane pe el.

Hinge luă un scaun și se duse cu el înapoi în baie.

– Al dracului, bătrânul Ray-fi-el, visează să fie un blestemat de milionar, nu-i așa, Ray-fi-el?

Gomez nu spuse nimic. Se uită la fată, la sângele care curgea din pieptul ei sfâșiat, ca apa dintr-un izvor. Începu să-i fie rău.

– Uit-o, îi ordonă texanul. Dacă îți vine rău, îți bag nasul tău blestemat direct acolo. Gomez înghiți greu, forțând bila acră să se ducă înapoi în stomac.

Cel nou, care era mult mai înalt și mai slab decât texanul, îi dădu arma sa lui Hinge și bagă o cârpă în gura lui Gomez, legând-o strâns.

Texanul luă lampa zdrobită și o cără în baie.

– Să mergem, spuse cel înalt scoțându-l pe Gomez din pat, pe jumătate târându-l spre baie.

Îl așezară pe Gomez pe scaun și-i legară mâinile la spate, iar picioarele, fiecare de câte un picior al scaunului.

Texanul, cel pe care Gomez îl știa drept domnul Lomax, îi zâmbi. Sprijini arma de perete, scoase firul dublu de la lampa stricată și-l desfăcu în două. Luă un cuțit și desfăcu izolația de pe ambele fire, pe o lungime de câteva zeci de centimetri. Când termină, avea două bucăți lungi de fir dezgolit conectate cu unul din capete la priză.

– Asta ar trebui să-ți dea o mică încărcătură, spuse Hinge, și chicoti în timp ce legă fiecare fir în jurul câte unei glezne a lui Gomez.

Ochii șoferului se măriră și mai mult. Se zbătu pe scaun cu violență.

Hinge opri apa. El și Falmouth ridicară scaunul și-l așezară în cadă. Gomez privi în jos. Apa îi trecea bine de glezne.

Hinge luă ștecherul și îngenunche pe podea lângă priză.

– N-am crezut că ai electricitate aici, Ray-fi-el, am crezut că va trebui să-ți punem benzină la picioare.

Chicoti din nou, ținu ștecherul în fața prizei, îl bagă și-l scoase, foarte repede. Gomez zvâcni, de parcă cineva l-ar fi lovit. Strigătul îi fu înăbușit de căluș. Respiră tare pe nas, scuturând din cap înainte și înapoi.

– Nu ți-a plăcut asta, nu-i așa, bătrâne? zise Hinge. Să-ți spun cum o să facem. O să-ți punem câteva întrebări și dacă nu ne plac răspunsurile tale... păi, la dracu', omule, o să te bag în priză și noi o să ne ducem să luăm cina undeva și o să ne întoarcem după desert. Ce pățești, Ray-fi-el? Hmmm?

Gomez încă mai scutura din cap.

– Tipul cu ochiul ciudat, hm, *el malo ojo*, unde locuiește?

Gomez se uită în sus la Falmouth, care scoase un blocnotes de hotel și un pix.

– O să-ți dezlege mâinile, Ray-fi-el, și tu o să scrii numele prostului și adresa lui, *comprende*, împuțitule?

Gomez scutură din cap că nu.

Hinge înfipse ștecherul în priză. De data asta îl lăsă acolo o secundă întreagă. Gomez se smuci înainte în frânghii, apoi căzu înapoi. Ochii i se răsuciră în orbite. Falmouth înmuie un prosop în apa din cadă și îi șterse fața. Ținu apoi niște săruri sub nasul lui Gomez. Șoferul își reveni treptat. Gemea și respira greu pe nas și la colțurile gurii îi curgea saliva. Privi în sus la Falmouth și apoi la Hinge, încercând să distingă ceva.

– Ce vrem noi, prietene, sunt nume și adrese. Cel cu *malo ojo* și șoferul mașinii care m-a luat pe mine, micul rahat cu cercelul ăla în ureche. Și ceilalți doi de la întâlnire. Și vrem să știm unde m-ați dus pe mine și unde e ascuns Lavander ăsta. Ne spui toate astea, sau vorbesc prea repede pentru tine?

Gomez îl privi cu ochii imobili. Respiră cu greutate.

– E ușor, omule. Tu scrii numele și adresele pe foaia asta de hârtie și ți-ai încheiat treaba pe ziua de azi. OK? Altfel, îți mai administrez o serie.

Ținu ștecherul jos, aproape de priză, și strecură firele înăuntru doar atât cât să nu cadă de acolo. Gomez se uita la ștecher cum atârna, pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară din priză. Dădu tare din cap în semn că da și murmură prin căluș.

– Bine, la dracu', uite aici, curcanul ăsta e gata să vorbească deja. Îți spun eu, colega, vechiul truc cu cada nu dă greș niciodată. Dezleagă-l, să vedem dacă poate să scrie.

Falmouth îi dezlegă mâinile lui Gomez şi-i dădu pixul. Şoferul îl luă cu mâna stângă, tremurând.

– Laba stângă, ai? spuse Hinge. Ar fi trebuit să fii jucător de baseball, Ray-fi-el, e un joc mult mai sănătos decât ăsta în care te-ai băgat.

Gomez scrise câteva nume şi adrese pe hârtie.

– Şi numere de telefon, spuse Hinge. Se vede clar că v-aţi luat telefoane noi, ca ăla de pe podea, băieţi, ai? Numai pentru amărâta asta de baracă.

Gomez scrise numerele de telefon sub adrese. Privi cu teamă spre Hinge. Arăta ca un şoarece care se uită la şarpele ce-l pândeşte. Hinge luă hârtia şi citi numele şi adresele.

– Dar Lavander? *El prisioniero?*

Gomez scutură din cap cu putere.

– Nu cred că ştie unde îl ţin pe Lavander, spuse Falmouth.

Gomez aprobă mişcând din cap, cu ochii ieşiţi din orbite.

– La dracu', nu e decât o zdreanţă pe care au luat-o să le conducă împuţita de maşină, spuse Hinge.

Privi lista. Pasco Chiado, Lupo Areno, Billy Zapata şi – cine e ăsta... Chico. Chico şi mai cum?

Gomez ridică din umeri şi scutură din cap.

– Vrea să spună că ăsta n-are decât poreclă. Se obişnuieşte pe aici, spuse Falmouth. Înseamnă că Chico ăsta e un bastard. La propriu. În Venezuela, e o condiţie acceptabilă.

– Care din ei are *malo ojo?* întrebă Hinge, agitând un deget în faţa ochiului său stâng. Chiado?

Gomez scutură din cap.

– Areno?

Gomez încuviinţă. Hinge se uită la hârtie preţ de câteva clipe.

– Vrei să-l rogi pe colegul tău să verifice lista asta? îi spuse el lui Falmouth, care luă foaia şi se duse în camera cealaltă.

– În caz că minţi, îi spuse Hinge lui Gomez.

Gomez scutură iar din cap. Scutură tare de tot.

– Dar să *presupunem*, omule, spuse Hinge, zâmbind.

Gomez ridică ochii, ca şi cum s-ar fi rugat, încă scuturând din cap.

– Cum merge? îl întrebă pe Falmouth.

– Mă sună imediat.

Telefonul sună și Hinge îl auzi pe Falmouth vorbind pe un ton foarte scăzut, apoi punând receptorul în furcă.

– Ai nimerit-o, spuse Falmouth când se întoarse în baie. E o clădire veche, de birouri, din cartierul La Pastora. Parterul e transformat în garaj pentru chiriași.

– La dracu', nici n-am crezut că o să mintă, amice. Nu bătrânul Ray-fi-el. Așa-i, Ray-fi-el?

Gomez privea fix, când la unul, când la altul. În ochi i se citea o groază cumplită.

– Încă o întrebare sau două. Chiado ăsta e însurat?

– Da.

– Mașina e a lui?

– Nu.

– A lui Areno?

– Da.

– Atunci, cum a ajuns Chiado la întâlnire?

Gomez scrise pe hârtie cuvintele *el ómnibus*.

– Ticălosule, spuse Hinge. Asta s-o crezi tu. O lovitură de două milioane de dolari și tipul ăsta, Chiado, se duce să ia banii într-un împuțit de autobuz.

– Perfect, spuse Falmouth.

– Patru-zero, spuse Hinge, și apăsă cu piciorul ștecherul, băgându-l în priză.

Firul zumzăi și Gomez zvâcni puternic în scaun, țipetele fiindu-i înăbușite de căluș. Scaunul căzu pe o parte, lovindu-se de perete, picioarele alunecară de sub el și scaunul se răsturnă în cadă. Din nasul lui Gomez ieșeau bule de aer. Corpul îi era scuturat de spasme. Apoi se potoli. După o vreme nu mai erau nici bule.

Hinge scoase ștecherul din priză.

– Nu ne ia decât un minut, spuse el. Să-l încărcăm pe el și pe prietena lui în camionetă, iar Domignon să aibă grijă de ei. Ticălosul ăla n-a

făcut nici un rahat în afacerea asta decât să stea pe fund și să-i mulțumească lui Dumnezeu că n-a fost el luat ostatic.

Din punct de vedere psihologic, era necesar un alt ostatic, unul căsătorit, și pe deasupra, șef. Gomez n-ar fi fost bun. Oricum, era mort. Și Falmouth hotărî că Areno și amicii lui se vor bucura probabil că murise. Mai puțini cu care să împartă banii. Așa că verificară din nou lista și alegerea evidentă era Chiado. Locuia aproape, în cartierele mizere de la poalele dealului. Și lua autobuzul spre centru, ceea ce însemna că e descoperit.

Conduseră încet prin fața casei, într-un Firebird de care le făcuse rost Angel. Ca și casa lui Gomez, era ceva mai mult decât o baracă pe o străduță dosnică. În timp ce treceau pe lângă casă, Hinge focaliză binoclul lui Lietz compact pe ferestre. Chiado lua cina cu familia. Soția lui, o femeie tânără, aproape obeză, ținea în brațe un copil mic. La masă mai erau alți doi copii.

– E acolo, mormăi Hinge. Molfăie cu o nevastă grasă și trei mormoloci.

Merseră până la colț, cotiră și ajunseră la o stradă principală. Angel îi aștepta.

– Unsprezece patruzeci și cinci, da? spuse Hinge când coborî din mașină.

– Unsprezece patruzeci și cinci, repetă Falmouth și se întoarse la casa lui Chiado în timp ce Angel și Hinge dispărură în noapte, pentru a fi răpiți din nou.

Hinge se simțea bine dispus în timp ce îi luau legătura de pe ochi. Era aceeași încăpere, goală, cu excepția mesei de negocieri și a telefonului, ca și a unui pistol, calibrul 45, care zăcea pe masă în fața lui Areno. Hinge stătea în același scaun, ținând în brațe servieta legată cu cătușe de încheietura unei mâini. Sângele îi era înfierbântat, gândindu-se la următoarele câteva minute. Nu-i era frică. Niciodată nu-i era frică. Era mai degrabă stimulat de pericolul potențial al situației. Fusese un moment încordat, când Rafsaludi îi interceptase și Areno înțelesese că

Gomez era acela care conducea mașina. Hinge îi explicase că Gomez [illegible] spăruse și că luase un alt șofer, pentru că nu voia să întârzie. Areno [illegible] explicația cu nervozitate.

Hinge își privi ceasul. Era unsprezece patruzeci și unu. Privi în jurul [illegible] în cameră. Nici urmă de Lavander. Și, desigur, nici urmă de Chiado.

– Unde-i omul nostru? îl întrebă el pe Areno.

Areno îl privi cu ochiul bun și dădu din umeri.

– Unul dintre oamenii noștri întârzie, spuse el.

– Asta nu-i un răspuns. Lavander e cu el?

Șeful strâmbă din gură, arătând două rânduri de dinți stricați și galbeni.

– Am decis să simțim mai întâi greutatea banilor voștri, gringo. OK? Pe urmă poate că o să vă primiți înapoi sperietoarea aia a voastră.

Cei trei bărbați râseră.

– Înțelegerea a fost să negociem aici. Banii, pentru Lavander. Asta e înțelegerea.

Liderul ridică din umeri și întoarse palmele în sus.

– Ne-am răzgândit, OK?

Altă serie de râs. Hinge zâmbi.

– Fără Lavander, nici un dinero, OK?

Își schimbă poziția pe scaun. Cătușele zăngăniră când își mișcă servieta în poală. Era îndreptată spre Areno, purtătorul de cuvânt.

– Hei, domnule, aș putea să-ți tai brațul cu o simplă mișcare de cuțit.

– Cred că ai putea, amice.

Areno își arătă din nou dinții urâți.

Hinge îi întoarse zâmbetul.

– Servieta stă la mine până îl văd pe Lavander, ați înțeles?

Liderul încă mai zâmbea, dar într-un fel ciudat.

– Spui vorbe mari pentru un om mic. Cine vorbește așa are nevoie de prieteni.

– O, am o mulțime de prieteni. De exemplu – se uită la ceas – unul dintre ei e chiar acum acasă la Chiado. De ce nu-l sunați înainte să mai vorbim?

Cei trei teroriști se priviră întrebător. Cum de știa gringo numele lui Chiado? Ce fel de șmecherie încerca?

– Mai bine l-ai suna, spuse Hinge, cu o voce mai joasă și apăsată.

Liderul se zgâi la el câteva clipe, apoi luă telefonul și formă un număr.

– Nu știi niciodată până nu încerci, nu? zise Hinge.

Falmouth ședea în spatele volanului Firebirdului, cam la treizeci de metri depărtare de casa lui Chiado. Pe spetează scaunului din față se afla un mic disc de plastic, nu mai mare decât o farfurioară de ceai, cu un microfon parabolic în centru, de mărimea unei unghii. Era îndreptat spre fereastra deschisă din partea din față a casei lui Chiado, iar un fir subțire îl lega de receptorul din urechea dreaptă a lui Falmouth. Dispozitivul putea recepta conversații la distanță de o mie de metri. Chiado stătea lângă Falmouth, pe scaunul din față. În jurul gâtului avea un fir de plastic C-4, nu mai gros decât un fir de pescuit. În spate era implantat un proiectil mic, controlat prin radio. Chiado murise cu peste o oră în urmă, de când îl găsise Falmouth. Chiado îl văzuse pe americanul înalt cu un trabuc în mână sprijinindu-se de ușă, închizându-și mașina. Când Chiado se apropiase, bărbatul se întorsese spre el și, arătând spre trabuc, spusese într-o spaniolă perfectă: *Deme un fosfóro, por favor.* O clipă după aceea, Chiado a simțit ceva atingându-i gâtul, ceva care începu să ardă iar arsura se întinse ca un foc pe gât în jos, spre piept, în brațe și în degete, apoi i se păru că lumea începe să se învârtă îndepărtându-se de el, iar omul cu trabucul deveni din ce în ce mai mic. Săgeata atinsese nervul principal din gâtul lui Chiado. Falmouth îl aruncă pe terorist pe scaunul din față, viră pe o stradă întunecoasă și-l sugrumă.

Urechea lui Falmouth era invadată de sunete. Doi copii care plângeau, comenzile țipate ale unei femei acoperind radioul care țiuia undeva, în altă parte a casei, încă un copil agitându-se în brațele ei. Apoi sună telefonul și ea răspunse.

– *Qué hay!... Buenas noches, Areno... Qué pasa?*

Falmouth băgă maşina în viteză, se aplecă şi puse trupul lui Chiado în poziţie şezând. Conduse spre casă, deschise uşa maşinii, încetini şi-l lovi pe Chiado lateral, aruncându-l din maşină în faţa casei. Claxonă de câteva ori în timp ce se îndepărta şi o văzu pe nevasta lui Chiado, cu telefonul în mână, privind pe fereastră la trupul soţului ei. Falmouth apăsă butonul proiectilului. *Bombiţa din plastic* explodă şi smulse capul lui Chiado, care se rostogoli, ca o minge de fotbal, în curte.

Femeia ţipă. Şi continuă să ţipe isteric în telefon, apoi deodată începu să geamă iar şi iar:

– *No! No! Pasco, no! Está muerto!*

Şi începu din nou să ţipe.

Falmouth conduse fără să se grăbească până la strada principală, parcă maşina şi coborî pe alee. Găsi uşa din spate a restaurantului exact aşa cum o descrisese Angel, intră prin bucătărie şi, nonşalant, păşi în interior, printre mese, până ieşi prin uşa din faţă. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Taxiul aştepta.

– Rico? întrebă Falmouth.

– *Sí, señor.*

– *Bueno*, spuse el şi urcă în taxi. *Lléveme al Hotel Tamanaco, por favor.*

Ochii lui Areno se măreau în timp ce o asculta pe soţia lui Chiado ţipând isteric la telefon. Trânti receptorul.

– *Los bastardos lo mataron!* urlă el şi se repezi să ia pistolul de pe masă. Hinge întoarse servieta spre el şi apăsă trăgaciul cu laser ascuns în mâner. Raza verde a laserului traversă suprafaţa peretelui şi se opri în pieptul lui Areno. După câteva sunete slabe, omul cu barbă fu ridicat în picioare şi proiectat în colţul camerei. Scaunul i se lovi cu zgomot de perete. O duzină de găuri de gloanţe apărură în pieptul lui. Sângele ţâşni pe masă şi perete, iar el căzu grămadă, ca o masă informă, ca un costum care alunecă de pe umeraş. Rămase acolo, cu ochiul sănătos privind cruciş, iar cel cenuşiu fixând bizar tavanul. Gura i se deschise, scoţând un sunet ca un gâlgâit adânc, iar piciorul stâng zvâcni violent timp de câteva secunde.

Ceilalți doi priveau pierduți, nevenindu-le să creadă.

Hinge întoarse servieta în direcția lor. O rază verde se văzu pe perete.

– Și, acum, ascultați aici, băieți, chestia aia verde de pe perete se numește laser. Dacă atinge pe unul din voi *chinches*, arma pornește automat. Voi *comprende*? Priviți.

Puse servieta sub un braț, astfel încât nimic să nu atingă mânerul și apoi o răsuci către trupul lui Areno. Vârful de un verde strălucitor al laserului se mișcă pe perete și apoi pe fruntea lui Areno.

Bupbupbupbupbupbupbupbupbupbupbup

Capul lui Areno păru că explodează dinăuntru.

– Acum înțelegeți, tâmpiților? spuse Hinge.

Cei doi teroriști priviră fix la Areno, apoi la Hinge. Amândoi ridicară mâinile.

– Nu e nevoie, *muchachos*. Ascultați bine. Îl vrem pe omul nostru înapoi, viu și nevătămat. Aveți o oră să-l aduceți în fața stației de *teleférico* de pe Cota Mil Street.

Se întoarse spre Chico, bastardul, și vorbi direct cu el:

– Și dacă nu-i acolo, o să te omorâm pe tine și pe soția ta, și pe toți copiii și *perros*, și *gatos*, și *cochinos*, și *pollos*, și o să-ți ardem casa până în temelii. Tu *comprende* asta, găozarule?

Se întoarse spre celălalt tip:

– Pe urmă vom face la fel cu tine, amice. O să te omorâm pe tine și pe soția, și copiii tăi, și câinii, și pisicile, și porcii, și găinile, și o să-ți ardem casa până la afurisitele de temelii. Și n-o să știți când vine. Poate mâine, înainte de răsăritul soarelui, poate peste o lună. Hinge zâmbi. Ați priceput? Aveți o oră. *Una hora*. Și să nu se mai repete, OK?

Apoi se întoarse și părăsi camera.

La unsprezece treizeci și două de minute, Avery Lavander, speriat, neras, cu ochii duși în fundul capului, dar altfel destul de sănătos, fu aruncat dintr-o mașină în fața stației de teleferic din cartierul El Centro.

Două ore mai târziu, Falmouth, care nu se putuse debarasa mai repede de Hinge, era în drum spre Miami.

NOUĂ

O'Hara merse până la capătul digului și se așeză pe vine, ca indienii, așteptând să răsară soarele. Oceanul era liniștit, ca un lac. Iahturile, cu catargele sunând ușor în briza dimineții, se profilau în răsăritul roșiatic. Soarele nu depășise încă orizontul, dar reflecția lui se răspândise pe cerul nopții, ca o pată de sânge.

Undeva, în partea cealaltă a portului, un motor tușea, încercând să-și revină, iar o barcă ușoară luă startul spre larg.

Dacă jocul lui Falmouth era izolarea, alesese un loc grozav. Walker's Cay, un recif de coral recuperat, nu mai mare decât un teren de fotbal, cu greu putea fi numit o insulă. Făcând parte din lanțul Abaco, se întindea la o sută de mile est de Palm Beach, cel mai nordic loc de pescuit din Bahamas.

Drumul lung, de patru sute douăzeci de metri, șerpuit, ocupa jumătate din lungimea insulei. Plaja era o fâșie de nisip, lungă de aproape o sută de metri, aproape de șosea. Inspectorul vamal, un bărbat burtos, cu pielea ca abanosul, îmbrăcat în pantaloni dungați, negru cu roșu, și o cămașă de un alb strălucitor, era în același timp și șeful poliției, și șef de sală la restaurantul hotelului. Serviciile de telefon și de radio erau limitate la o oră dimineața și la o oră după-amiaza, târziu. De la balcoanele înalte ale vechiului hotel se putea vedea toată lungimea insulei și toate bărcile care intrau în golf. Ar fi fost aproape imposibil pentru oricine să vină pe insulă fără să fie văzut, fie ziua, fie noaptea. Dar locul avea un farmec aparte și mâncarea era excelentă.

O'Hara era pe Walker's Cay de vreo optsprezece ore, când pescarul solid și zbârlit apăru în ușa lui, la ora unu și jumătate noaptea.

– Căpitan K. la dispoziţia dumneavoastră, domnule, spuse omul cu un zâmbet care lăsa să se vadă că-i lipseau câţiva dinţi.

Un miros puternic de gin ieşea din gura lui odată cu cuvintele. Îşi oferi cartea de vizită, care arăta ca şi cum ar fi plouat pe ea şi pe urmă ar fi fost lăsată la soare să se usuce şi, când O'Hara îi aruncă o privire, căpitanul K. o băgă repede înapoi, în buzunarul de la spate al blugilor Levi's. Era îmbrăcat cu o canadiană deschisă aproape până la brâu, lăsând să se vadă un smoc de păr roşcat, încărunţit pe piept, şi purta pantofi Ked cu şireturi, cu o gaură în stângul, prin care se vedea un deget. O claie de păr roşcat ieşea de sub şapca lui, care apucase vremuri mult, mult mai bune.

– Vă iau de la Digul Doi, la cinci şi jumătate, domnule, spuse, cu o voce având accentul Bronxului de Sud. Şi o să facem de veghe, *toot-sweet*[1].

– Oh, chiar aşa? spuse O'Hara. Şi unde dracu' mergem?

Zâmbetul i se lăţi şi numărul dinţilor lipsă crescu.

– Păi, face parte din aranjamentul companiei de turism, spuse căpitanul K., aproape chicotind. Cel mai bun pescuit la adâncime din lume este în jurul acestei insule.

Acestea fiind spuse, căpitanul K. îi făcu cu ochiul şi ieşi – cu mers de reumatic – pe hol, pocnind din degete.

– *Miami Belle,* mai strigă el peste umăr, apoi începu să cânte o versiune foarte falsă din „Să-i dăm păcii o şansă".

„O, da, îşi spuse O'Hara, bun venit pe insule."

Douăzeci şi patru de ore şi nucile căzeau deja din copac.

„Cinci şi jumătate", oftă el şi închise uşa.

Aşa că, iată-l stând pe vine pe un dig, în mijlocul oceanului, la ora cinci şi jumătate. Soarele încă nu răsărise şi nu găsea nici o ceaşcă de cafea pe nicăieri. Şi toate astea, numai pentru că un bătrân beţiv apăruse la uşa lui în mijlocul nopţii.

– Aici, domnule, spuse o voce gravă, în lumina de chihlimbar.

---

[1] Imediat. Pronunţare incorectă a expresiei franţuzeşti „*tout de suite*" (n.tr.)

Căpitanul K. privi de sus la O'Hara, o umbră solidă, profilată pe cerul în flăcări, de pe puntea unui iaht de cincisprezece metri lungime, cu cabine, bine întreținut. Căpitanul sorbea dintr-o cană aburindă.

– Dac-aș fi rechin, aș fi luat-o la picior până acum. Urcați la bord și beți o cafea. Aruncați scara după ce urcați.

Se întoarse și apăsă un buton, iar cele două motoare gemene, de câte cinci sute de cai putere, din cală, își începură torsul. O'Hara desfăcu scara și sări la bord. Vasul se mișcă sub el, ieși încet din locul de acostare și porni spre larg.

O'Hara coborî și verifică interiorul cabinei. Era goală. La fel și bucătăria, de o curățenie fără pată. Un ibric de cafea scotea aburi pe o plită electrică. Alături, se aflau o râșniță electrică Braun și trei plicuri cu boabe de cafea. O'Hara se uită la eticheta unuia dintre ele. Tanzanian Kilimanjaro.

Își turnă o ceașcă, se duse înapoi pe punte și se așeză, urmărind cum Walker's Kay se făcea tot mai mică, în timp ce soarele își făcea intrarea spectaculos. Albatroși coborau în zbor și treceau foarte aproape de el. Motoarele fură accelerate și *Miami Belle* prinse viteză.

Înainte ca soarele să limpezească orizontul, Walker's era doar un punct. Treceau printre insule mici și nisipoase, apărate de corali roșiatici, care apăreau din marea liniștită. Ici, colo, bărci de pescuit se pregăteau de vânătoare. Câțiva rechini mari, de trei metri sau mai mult, alunecară aproape de vas căutând să înhațe ceva. Sub ei se vedeau corali, la nouă metri adâncime, dar păreau îndeajuns de aproape să-i poți atinge prin apa limpede ca un cristal.

Erau în larg de vreo cincisprezece–douăzeci de minute când căpitanul K. schimbă direcția, înconjurând o insulă plată și nisipoasă. Spre vest, departe de locurile de pescuit, lângă gura unui mic golf, un bărbat se ascundea sub o pălărie cu boruri mari, pescuind de pe puntea unei bărci mici, cu vâsle.

– Hei, salutare! strigă căpitanul K. Cum merge pescuitul?

Tony Falmouth privi în sus și zâmbi.

– Blestemaţii ăştia de ţânţari aproape că m-au terminat. Nici o jumătate de oră şi sunt la pământ. Leagă bărcuţa asta de salvare şi ia-mă la bord, cât mai am încă sânge în mine.

– OK, *toot-sweet*, ţipă stăpânul roşcat al lui *Miami Belle*.

Opri şi-i aruncă o frânghie lui Falmouth.

Falmouth arăta bine, dar era încordat. Părea mai înalt decât îşi amintea O'Hara şi era cu siguranţă mai slab. Şi poate cu părul puţin mai albit. Dar trăsăturile lui frumoase erau puse în valoare de un bronz puternic şi mai avea încă un zâmbet de strengar. Ultimul an şi jumătate nu lăsase prea multe urme, deşi era vorba de un joc în care uneori şi o săptămână putea transforma teribil o fiinţă umană.

Bărbatul înalt se sui pe punte şi aprinse o ţigară. Aruncă chibritul urmărindu-i traiectoria până când dispăru, aproape fără zgomot, în marea ca oglinda.

– Bună, marinare, spuse el, ca şi cum nu s-ar fi văzut de ieri.

O'Hara zâmbi şi-i întinse mâna.

– Mă bucur să văd că eşti întreg, băiete, zise Falmouth. O vreme, am fost un pic îngrijorat că poate te-au prins.

Anii îl rafinaseră, chiar şi accentul era mai bun, totuşi, încă puţin apropiat de cel irlandez.

– Ştiam eu că eşti pe undeva, pe-aici, spuse O'Hara.

Falmouth ridică o sprânceană.

– Da? Cum aşa?

– O discuţie pe care am avut-o într-o noapte la cină, în San Francisco. Despre cafea.

– Isuse, asta trebuie să fi fost acum vreo patru ani.

– Cam aşa.

– Şi-ţi aminteşti ce cafea îmi place?

– Nu, îmi amintesc că-ţi place s-o râşneşti singur. Pe când căpitanul arată ca şi cum i-ar fi indiferent dacă şi-ar face cafeaua din felii de bivol. În bucătărie, sunt trei pungi de cafea de calitate şi o râşniţă.

– Eşti tare, spuse Falmouth. „A" pentru asta. Vrei ceva în cafea?

– Brandy?

– Cred că putem să te satisfacem.

Falmouth se duse sub punte și apăru cu o sticlă de Courvoisier. Umplu ambele cești din belșug.

– Să nu uit, mulțumesc că mi i-ai luat din cârcă pe ăia din Washington, spuse O'Hara.

– Plăcerea a fost a mea, marinare. Ascultă aici. Îți eram dator. Să nu uităm de unde am plecat, da?

– Deci suntem chit.

Falmouth ezită doar o clipă.

– Așa vine vorba, spuse el.

Căpitanul K. fixă barca la locul ei, pe punte. Își șterse mâinile pe o cârpă murdară. Apoi întrebă:

– Vrea cineva un corn la cafea?

– Un corn? spuse O'Hara. Acum două zile eram pe iahtul lui Howe și mâncam omletă la micul dejun.

– OK, las-o moartă, spuse căpitanul K. și dispăru în jos pe scară, către bucătărie.

– Unde l-ai găsit? întrebă O'Hara.

– E un american expatriat, spuse Falmouth. Știe apele astea mai bine decât peștii. A fost cândva avocat, un tip tare. Acum vreo zece ani s-a săturat, a spus ducă-se dracului totul, și-a luat cei doi băieți de la școală, și-a cumpărat un vas și de atunci e aici. Băieții conduc afacerea acum. Au și un serviciu de charter aerian pentru insule. Și o stație radio foarte bună.

– Vrei să te stabilești pe-aici, acum, că te-ai pensionat?

Falmouth se uită la el cu o curiozitate blândă, timp de o clipă, apoi spuse:

– E o idee. Șmecherul ăsta nu numai că știe mai mult despre insule decât orice altă ființă, dar nu vede, nu aude și nu spune nimic.

– Ce naiba facem aici, la dracu-n praznic?

– Nimeni nu poate să te atingă aici.

– Ai devenit puțin paranoic?

– Am motive destule, spuse el, fără să dea explicații.

O'Hara nu-l văzuse niciodată atât de încordat. Dar Falmouth își schimbă repede starea de spirit.

– Mai toarnă-ți coniac și încearcă unul din cornurile căpitanului. O să ne vedem de drum. Facem plajă, prindem niște pește. Și o să-ți spun o poveste care o să te facă să cazi pe spate.

– Putem să aruncăm plasa cât ne odihnim? întrebă căpitanul K. apărând pe punte și întrerupându-i.

În următoarele minute, se desfășură o activitate intensă. Căpitanul o răsuci pe *Miami Belle* către largul mării și legă timona. Se întoarse, scoase din cutia cu momeală o baracudă de peste un metru și-i trecu prin urechi un cârlig uriaș. Apoi aruncă undița, desfășurând sfoara pe vreo cinci metri lungime și fixă bățul într-un suport, în rama punții. Slăbi sfoara, o agăță într-un scripete și o desfășură până la bastonul bompresului, de care o prinse cu un cârlig de rufe. Repetă procedura și cu cealaltă undiță, punând un cap de pește în cârlig. Apoi se sprijini de marginea vasului.

– Țineți minte un lucru, spuse el, peștii mari lovesc de două ori.

Le arătă două degete, pentru a-și sublinia afirmația.

– Prima dată își folosesc nasul, ating momeala ca s-o adulmece, apoi se dau înapoi o secundă sau două și pe urmă pac, mușcă din nou. De data asta, cârligul se prinde, O.K.? O să vă dați seama. La prima lovitură, ața scapă din suport și apoi bang, lovesc din nou. Atunci trageți foarte repede, ca să fiți siguri că ticălosul nu scuipă cârligul. După aia, e unu la unu. Flutură cu dispreț către a doua undiță. Cealaltă e pentru pești mai mici. Mușcă și se dau la fund. Poate că o să prindem ceva gustos pentru cină.

Se întoarse la puntea principală și slăbi legăturile. Momeala se văzu la suprafața apei, la o sută cincizeci sau o sută optzeci de metri în spatele bărcii.

Falmouth se așeză într-unul din cele două scaune de pescuit.

– M-am gândit să amestecăm și puțină plăcere în afaceri, spuse el. Ia un scaun și hai să stăm de vorbă.

– Dar așa, ca să știu și eu, Tony, de ce eu? De ce să iei un tip terminat?

– Ei, marinare, ne cunoaștem unul pe altul și cunoști locurile, și știi că nu mănânc rahat... Pe cine altcineva să iau, pe Walter-Cronkite? Am

...ştii că-ţi sunt dator să te scap de Omul-Iarnă. Odată terminată treaba ...ai, eşti cel mai bun tip din câţi cunosc pentru slujba asta.

– Slujbă? spuse O'Hara.

– Asta faci acum, nu? Îţi câştigi existenţa ca reporter.

Falmouth îşi aprinse o ţigară şi aruncă chibritul în vânt.

– Cum se face că ai refuzat oferta Omului-Iarnă? întrebă O'Hara.

– Păi, suntem prieteni. Şi pe urmă nu-mi place tipul. Ticăloşi ca el dau Companiei un renume prost. În afară de asta, marinare, nu eram chiar aşa de sigur că aş putea să te găsesc. Nu sunt copoi de meserie. Şi chiar dacă te-aş fi găsit, nu eram prea sigur că aş fi putut să te iau.

Îi aruncă lui O'Hara o privire ca de piatră, o clipă, apoi râse.

– Oricum, spuse el, ce neisprăvit ar omorî un tip pentru nişte prăpădite de douăzeci şi cinci de mii, nu?

– Poate că din cauza asta ticălosul ăla nenorocit n-a găsit ajutor, zise O'Hara.

Falmouth îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe punte.

– În primul rând, zise el, trebuie să-ţi spun o istorioară ca să înţelegi, dacă e ceva de înţeles în asta, marinare. Am să pun lucrurile în adevărata lor lumină. Dar n-o să-ţi pară rău. E o poveste tare.

– Era prin toamnă, acum optsprezece luni. Tocmai terminasem o misiune cu adevărat murdară. Dar în ultimii doi ani, cele mai multe fuseseră aşa. Trebuie să-ţi spun, marinare, mă săturasem până-n gât de serviciu. Mici execuţii mizerabile. Agenţi care trecuseră de partea cealaltă. Agenţi dubli. Trădători. Ultimul fusese în Scoţia. M.I.5 – care, după cum ştii, se ocupa de fapt cu contraspionajul – descoperise o cârtiţă într-un loc foarte sensibil, la una dintre instalaţiile noastre nucleare, undeva la mama dracului. Un loc numit Tobermory, pe Insula Mull, în vestul Scoţiei, mai rece decât inima unui bancher şi mai jalnic decât o poveste de dragoste rusească. Tipul acesta a stat neactivat doisprezece ani, urcând încet scara, până când a ajuns unde îl voiau ei. Nu-mi mai amintesc acum ce anume l-a deconspirat. Cum spuneam, era o situaţie delicată. Avea legături politice, un conte, ceva

de genul ăsta. Ministerul de Interne nu voia să facă un proces. Așa că m-au trimis pe mine.

Ce m-a încurcat a fost prăpăditul ăsta mic, pe nume Coalhelms, care a făcut totul cât mai neplăcut posibil. Era un funcționar tipic. Un omuleț cu adevărat oribil. Oricum, eram acolo, așteptându-l pe Coalhelms să apară cu notele privind trecutul tipului. Trebuia să ne întâlnim la Hanul Hoților, o cârciumă pe malul mării, așezată chiar pe stânci. Cred că e cea mai singuratică cârciumă din toată blestemata asta de lume. Întotdeauna plină de ceață și umezeală, care te pătrund până la oase. Luasem un pahar și stăteam acolo, lăsându-mi ochii să se obișnuiască cu locul, pentru că era luminat cu lumânări. Mă uitam prin încăpere, fără să privesc nimic anume și, dintr-odată, mi-am dat seama că priveam un tip uriaș care stătea la bar. El s-a întors și m-a privit cu cea mai rece pereche de ochi pe care ai văzut-o vreodată în toată viața ta. Avea părul galben și purta un costum tradițional scoțian. Pe ochi avea trasă o șapcă. Avea barbă și o mustață răsucită și cănită la vârfuri, ca un colonel scoțian din zona de munte. Arăta ca un perfect nobil scoțian. Și chiar asta și era – numai că, atunci când îl cunoscusem eu, avea părul roșcat, iar când îl văzusem ultima dată, purta un costum de marină și-l chema Guy Thornley. L-am recunoscut repede, deși nu-l mai văzusem de vreo opt ani sau chiar mai mult.

Poate că ai uitat cine e Guy Thornley, deși bănuiesc că numele îți este familiar. Thornley lucra la M.I.5 și specialitatea lui era supravegherea și sabotajul. Dar era un agent puțin cam șmecher. Făcea ce voia el. În vara lui 1968, rușii au dus câteva nave de război pe Tamisa, pentru cine știe ce chestie politică, iar printre ele era un trauler fără remorcă, un vas de spionaj electronic. Era o bucată prea tentantă pentru Sir Guy ca să-i scape, așa că a decis să arunce, pe furiș, o privire sub punte.

Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. În Tamisa n-a fost găsit. Nu s-a mai auzit niciodată nimic de el. A dispărut.

Teoria acceptată este că rușii aveau o echipă de scufundători acolo, care l-au descoperit pe Thornley, l-au luat la bord și, după ce au ajuns în largul mării, l-au înecat.

O teorie acceptabilă și logică. Am crezut-o până în noaptea aceea de octombrie, de acum optsprezece luni. Stând acolo în Hanul Hoților și privindu-l, am știut că și-a dat seama că l-am recunoscut și n-am avut nici o îndoială că el mă determinase s-o fac.

Ce să fac, am ieșit imediat afară și mi-am aprins o țigară. M-am gândit că, indiferent ce urmărește, să-i fac puțin loc. Dacă aș fi știut ce avea de gând, aș fi plecat de acolo imediat, dar mă îndoiesc că aș fi putut ajunge departe.

Nu trăsesem două fumuri că tipul iese afară. Și cum stăteam acolo, pe o ceață groasă ca siropul de ciocolată, zice: „Coalhelms nu vine, bătrâne". Pur și simplu.

Era ca și cum mi-aș fi băgat degetele într-o priză. Părul de pe brațe mi s-a ridicat în sus, drept ca soldații din garda reginei. Era o cursă, desigur; partea proastă era că intrasem în ea cu ochii deschiși. Eram în găleată, pentru că avusesem încredere în maimuța aia de la birou și, deodată, iată-mă acolo, stând în ceață, cu oceanul care se spărgea la picioarele noastre, vorbind cu o blestemată de fantomă. Mai rău decât atât, știam că nu suntem singuri. Altcineva era în apropiere, puteam să-i simt respirația în ceafă. Mi-am zis să-l ascult, indiferent ce avea de gând. Îmi vezuse dosarul K, asta era clar, pentru că știa de Guardio și Trujillo și de afacerea aia din Brazilia, de acum patru ani. Știa aproape toate treburile pe care le făcusem vreodată. Coalhelms îi dăduse dosarul, evident.

– Informații strict secrete, nu?

– Nici pe departe. Pentru că Thornley nu era în cine știe ce misiune foarte secretă, nimic de genul ăsta. Ce s-a întâmplat e că mi-a oferit o afurisită de slujbă! Mi-a garantat o sută de mii pe an. Mi-a spus că voi fi chemat numai când va fi nevoie. Puteam să trăiesc oriunde voiam pe lumea asta, iar banii ar fi fost depuși, peșin, la orice bancă aș fi vrut eu.

– Suntem apolitici, zice. E vorba strict de afaceri. Clienții noștri sunt cele mai mari companii din lume. Poți să spui că suntem un serviciu personal pentru industria lumii. Poți să-ți îndeplinești prima misiune, care e floare la ureche, zău, te poți pensiona mai devreme din Serviciu și poți să trăiești ca prințul Charlie.

Eram atât de surprins, că abia mai puteam să vorbesc. Şi pe urmă, mi-a spus câţiva tipi care sunt în Joc, numărându-i pe degete. Doar atunci mi-a venit în minte scopul Serviciului, cum îl numea el, pentru că vorbea de cei mai buni tipi din domeniu.

Gazinsky, kaghebistul care l-a răpit pe Zhagi Romoloff, chiar de sub nasul vest-germanilor; Kimoto, micul sabotor japonez; Charley Simons, probabil cel mai bun specialist în electronică de la CIA sau chiar din lume; Taven Kaminsky, evreul dur, care a pus pe picioare trupele antiteroriste din Israel; Kit Willoughby din Australia; Amanet, incendiatorul iranian din Savak; câţiva tipi din grupul antiterorist britanic.

Şi, pentru a pune capac, câţiva cu adevărat mari: Danilov, bijutierul bulgar ajuns asasin, poate cel mai periculos om din bandă. Mâinile lui iscusite au născocit o pilulă cât o gămălie de ac, înmuiată într-o singură picătură de riticină. Ai auzit de riticină? O picătură nu mai mare decât un grăunte de zahăr poate omorî un cal. Picătura e injectată cu aer, prin haine.

Şi, în sfârşit, francezul cunoscut numai sub numele de Le Croix care a răspuns de brigada de tortură din Algeria timp de doi ani; a distrus toate fotografiile cu el şi şi-a căpătat acest nume, pentru că obişnuia să-şi crucifice victimele.

O galerie impresionantă a celor mai tari şi mai cu sânge rece agenţi din lume. Nici o urmă de sânge cald în toată trupa.

Nu prea aveam de ales. Să încerc să-l înlătur pe Thornley şi încă vreun pistolar care mă pândea din ceaţă? Ar fi fost alegerea unui om mort.

Să merg cu ei până când ies din prim-plan şi pe urmă să-l demasc pe Thornley şi să fug, ca să scap cu viaţă? Ar fi fost întotdeauna un Gazinsky, un Lavanieux sau un Danilov pe urmele mele, aşteptând să tragă cortina după mine.

Sau să ascult propunerea, să câştig puţin timp, poate? Nu era vorba de bani. Drace, nu aveam de ales. Ştiam că undeva, în ceaţa aia, călăul îmi aştepta decizia.

Aveam de ales între acceptare și moarte. Deciseseră că mă voiau. Mie nu-mi lăsaseră nici o șansă de a alege.

Ce puteam să fac... nu? Și acum, că sunt cu ei, pot să aleg? Să stau până când mă satur și, fie că mă omoară ei, fie altcineva. Sau să fug.

Prima mea misiune – inițierea, cum a numit-o Thornley – mi-a adus douăzeci și cinci de mii de dolari. „Cine e ținta?" am întrebat. Și Thornley a zis: „Coalhelms".

Pur și simplu. Eram așa de șocat, că abia mi-am putut aduna gândurile. În cele din urmă, i-am spus: „De ce? În afară de faptul că e un mic scons insuportabil". „N-ai nevoie să știi niciodată de ce-ul unui lucru, zice Thornley. Dacă trebuie făcut, înseamnă că există un motiv. Dar pentru că e prima oară când ești cu noi, am să-ți spun doar atât: nu mai e util. S-a dovedit a fi un risc pentru securitatea oamenilor voștri." „Sunt și oamenii voștri", zic eu. „Nu mai sunt, zice el. Și nici ai voștri, după seara asta." De fapt, Coalhelms nu era decât un test. „Și cine dracu' conduce acest club?" am întrebat.

Atunci am auzit pentru prima dată de Cameleon.

Bang!

Firul de pe partea portului scăpă din locul lui și șuieră, frecându-se de scripete: auiii – auiii – auiii...

Era un pește mare, care sări în aer o dată, apoi scuipă cârligul. O'Hara folosi întreruperea pentru a încerca să coreleze tot ce spunea Falmouth.

Ignoră scena cu peștele, concentrându-se în schimb pe sunetul motoarelor, utilizându-l ca pe un fel de mantră, alunecând pentru scurt timp într-o formă de meditație, ca o transă. Kimura o numea *shidasu bakamaru*, „a merge la perete".

Pentru O'Hara, era ca și cum ar fi fost într-o cameră de un alb strălucitor, fără margini sau uși. Pe acest fond alb, luminos, el proiecta imagini și cuvinte, întipărindu-și-le în memorie. Avea doar o vagă amintire vizuală a lui Thornley, dar erau alții pe care îi cunoștea.

Gazinsky, rusul înalt, cu un cap cadaveric și ochi de pisică, întotdeauna cu o fărâmă de mâncare în barbă, Tosiru Kimoto, japonezul

cu alură de Buddha, cu costume cu vestă şi cămăşi albe, care aruncase odată în aer patru purtătoare ruseşti de rachete şi scăpase fără probleme; Amanet, micul terorist savak, slab şi cu părul negru, pe care îl văzuse odată în Alger bând sânge proaspăt de capră, de parcă ar fi fost un cocktail.

Pe urmă era francezul, Le Croix. Înalt, scund, gras, slab? Nu avea nici o altă impresie vizuală a lui decât că auzise odată că Le Croix îşi pierduse un ochi în luptele din Algeria şi luase un preţ teribil pentru asta – executase personal douăzeci şi doi de rebeli algerieni.

În sfârşit, mai era Danilov, bijutierul, pe care îl văzuse numai prin binoclu, plimbându-se prin Tuileries, în Paris. „Aminteşte-ţi faţa aia, îi spusese partenerul lui, e unul dintre cei mai periculoşi tipi din Joc. Şi fii atent la umbrelă. În vârf e un ac încărcat cu otravă care se injectează cu aer. Te poate atinge prin pardesiu."

O'Hara şi-l amintea bine pe Danilov: scund, cu faţa rotundă ca o varză, cu o mustaţă subţire cât un creion, cu ochelari cu lentile groase, accentuând nişte ochi scânteietori, ascunşi între cute groase de carne, cu o limbă ca de şarpe, lingându-şi întruna nervos buzele, ca şi cum ar fi simţit o pradă neaşteptată pe undeva, prin apropiere. Şi nelipsita umbrelă neagră, cu vârful ei din care rânjea moartea.

Imaginile se întipăreau, ca şi imaginea lui Falmouth prins într-un coşmar pe care şi-l făurise singur, îndeplinind un ritual păgân, al morţii, ca „iniţiere".

Ideea era înspăimântătoare, jucătorii înşişi dovedind că Jocul era mult mai periculos decât îşi imaginase el.

– Isuse, nu te-am învăţat ce să faci? lătră căpitanul K. de pe punte.

Peştele mare aruncase firul şi plecase.

Căpitanul veni spre ei şi fixă din nou firul pentru cârligul mare.

– Nu l-ai tras, spuse el supărat. Era unul de nouăzeci de kilograme acolo, Tony. Nouăzeci de kilograme!

– Vorbim despre afaceri, spuse Tony, prinzând firul de bompres cu cârligul de rufe.

– Pescuitul şi vorbitul nu se amestecă, aruncă celălalt.

Se întoarse pe punte şi trânti legăturile în faţă.

Activitatea îl trezi pe O'Hara la realitate. Aşteptă până când Falmouth se întoarse pe scaun.

– Şi chiar l-ai lichidat pe Coalhelms?

Falmouth se uită la O'Hara, ochii lui cenuşii deveniră înţepători o clipă, apoi încuviinţă:

– Am făcut-o, marinare.

– De ce?

– A fost ca oricare altă misiune.

– Pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari?

– Nu asta-i problema.

Candoarea lui Falmouth îl şocă pe O'Hara.

– Problema! De ce nu te-ai dus la M.I.5, să-l demaşti pe Thornley, ca un dezertor ce este?

Falmouth păru că se prăbuşeşte de la mijloc. Umerii îi căzură. Faţa i se adânci, ridurile din jurul ochilor şi gurii deveniră mai vizibile. Vocea îi era aceea a unui om care lăsase în urma lui multe păcate, iar feţele fără trupuri ale victimelor sale îi defilau prin faţa ochilor.

– Ascultă, spuse în cele din urmă, sunt obosit, e clar? Mă apropii de cincizeci. Nu mai alerg la fel de repede ca pe vremuri. Nici nu mai sar la fel de sus, nici nu mă mai mişc la fel de rapid. Nu poţi să rezişti în primele rânduri ale Jocului mult după patruzeci de ani. Începi să uiţi. Ochii nu mai văd bine. Nu mai ai forţa pe care o aveai cândva. Reflexele te-au lăsat. Începi să faci mici greşeli, ici şi colo. Nu fatale, dar când se întâmplă, îngerul ăla negru îţi şopteşte în ureche la fel.

– Hristoase, trebuie să fi fost ceva ce ai fi putut...

– Nu înţelegi, nu-i aşa, omule? Încerci să scoţi o chestie morală de unde nu e nici un fel de morală. Nu vezi, băiete, nu aveam de ales. Cred şi eu că am făcut-o. Şi, slavă Domnului că am făcut-o, altfel aş fi fost mort demult. Din meseria asta nu se iese la pensie. Dacă încerci să ieşi, eşti un om mort. Ce vreau să spun, marinare, e că ieşi la pensie într-o cutie şi ăsta e singurul mod posibil. Şi nu mă vedeam întins în camera din faţă a lui McGinty, cu o gaură în piept. Întotdeauna mi-am planificat să mor în pat. Aşa că mai uită judecăţile morale, da? Nu suntem aici să judecăm, suntem aici să spargem balonul. Dacă deconspiri

operațiunea asta, sunt un om liber. Altfel, mă voi ascunde tot restul vieții mele, chestie care nu prea îmi surâde în clipa de față.

Câteva clipe se scurseră într-o tăcere stânjenitoare.

– Nu e ușor, știi, să recunoști că-ți pierzi agerimea, când asta e tot ce ai.

Tăcerea continuă.

„Doar asta e? se întreba O'Hara. Să fie atât de simplu? E Tony prea speriat ca să reziste unui asasin fără chip și nume din întuneric? Sau e ceva mai mult? Vreun complot?"

Își examină propriile spaime, dar nu găsi nici un răspuns. În povestea asta de groază, felul în care Falmouth căzuse în capcană avea tot atâta sens ca și restul poveștii ăsteia înfricoșătoare.

Schimbă subiectul.

– Care e obiectivul întregii chestii și cine dracu' e Cameleonul?

Falmouth se lăsă pe spate, închise ochii și lăsă soarele să-i scalde fața. Durerea de a admite că era prea bătrân pentru Joc dispăru încet de pe trăsăturile lui frumoase.

– Obiectivul e lăcomia.

– Ce companii sunt implicate?

– Cele mai mari din lume. Inamicii noștri sunt concurenții lor. Dacă inamicul are ceva pe care-l vrea clientul, îl furi. Dacă nu poți să-l furi, îi omori pe cei care fac treaba. Le distrugi laboratoarele. Le dai foc. Îi încetinești. Îi scoți din afacere. Le furi secretele. Clienții noștri? Drace, tu ai spus-o. United Telephone, Continental Motor Company, Sunset Oil, Boston Common Bank and Trust, Global Steel...

Flutură din mână pentru a arăta inutilitatea de a-i înșira pe toți.

Vorbe, gândi O'Hara. Până acum, Falmouth nu-i dăduse mare lucru, în afară de vorbe. Nimic nu putea fi dovedit.

– Nu aud decât vorbe, spuse el.

– Bine, dar atunci ce părere ai de Guardio, puternicul bărbat din America de Sud. Ai auzit de asasinarea lui în timp ce te ascundeai?

– Există ziare și în Japonia, Tony, spuse O'Hara, reușind să zâmbească.

– Întreaga lovitură a fost pusă la cale de Cameleon.

– Dar ai spus că toată chestia e apolitică.

– Absolut apolitică, bătrâne. Numai afaceri. American Electric a [illegible]. Guardio avea de gând să naționalizeze companiile de electricitate și American Electric investise acolo cincizeci de milioane. Thornley s-a dus acolo, cu patru luni înainte, și a început să complo[illegible] cu generalii. Eu m-am dus cu o lună înainte de lovitură, atât mi-a [illegible] să pregătesc asasinatul. L-am umflat pe Guardio când era la [illegible]. Generalii au închis toate ușile, prinzând familia și pe cei loiali [illegible]. O forță de patru sute de mercenari aștepta dincolo de [illegible], la vreo treizeci de mile depărtare. Guardio încă nu se răcise [illegible] ei au făcut țăndări parcul de vizavi de biserică, din elicoptere. [illegible] asigurau spatele pentru armată. Eu eram la New York și luam cina la [illegible]. Patru anotimpuri în noaptea aceea. Toată lovitura a luat patru zile și [illegible] a fost de două milioane de dolari.

– Au propria lor armată?

– O brigadă de soldați scoțieni care au contract cu armata engleză cu condiția să-și poată lua liber oricând doresc, atâta timp cât țara nu e în [illegible] militară. În mai puțin de treizeci de zile, ei pot fi puși pe câmpul de luptă, cu echipament complet.

– Nu putem dovedi nimic din toate astea, spuse O'Hara. Se ridică și se aplecă peste balustradă, urmărind dâra de spumă lăsată de motoare. Erau prea multe goluri și date insuficiente. Avea nevoie de mai multe nume, de posibili dezertori. Oricine care ar fi fost de acord să vorbească cu el. Se concentră pe sunetul motoarelor, lăsându-se iar în transă. Dar, de data asta, nu mergea. Ceva mai puternic decât detaliile îl atrăgea. Totul avea aerul unei povești trăsnet și instinctele lui de reporter se trezeră. Simți excitarea ca pe o lopățică ce-i săpa în stomac. Dar avea nevoie de mai mult decât Falmouth. Avea nevoie să verifice înainte de a începe să cheltuiască banii lui Howe.

– Dar ce părere ai de Thornley? întrebă el. Dacă îl pot convinge să iasă la suprafață, ar fi un început bun.

– Nu l-am văzut de când cu afacerea Guardio.

– Nici unul care să vorbească? Nimeni n-a fugit încă?

Falmouth ezită. Își dădu timp de gândire, aprinzând o altă țigară Cuzane.

– Ei? zise O'Hara.

– Batem palma? zise Falmouth.

– Încă nu. N-am cum să încep o poveste numai cu ceea ce mi-ai spus. Am nevoie de nume care să se potrivească cu fețe și fețe care să se potrivească cu misiuni. Și vreau să știu cine a fugit.

– Dar n-am spus că a făcut-o cineva.

– Nu se poate ca tu să fii primul care să vrea să iasă din nebunia asta.

– Lumea e nebună! zise Falmouth. Ai fost în Joc cinci ani blestemați, O'Hara, n-ai învățat nimic acolo? Lăcomia aduce banii și banii aduc puterea. Asta-i tot.

– Nu e lumea în care vreau să trăiesc.

– În regulă, marinare. Deci, iată ocazia s-o schimbi. Te îndoiești că îmi risc viața povestindu-ți toate astea?

O'Hara se gândea la un răspuns, dar Falmouth insistă:

– Amintește-ți doar, când e nevoie, se găsește întotdeauna ceva sau cineva care s-o facă.

– Și acel cineva e Cameleonul?

– Cameleonul e numai începutul.

– Pentru început o să meargă. Cine e?

– A, într-adevăr, cine e? Persoană fără față. O pală de vânt, nevăzută niciodată de jucători, în orice caz nu de cei pe care i-am întâlnit eu. Tot ce știu e că este numit Cameleon, și asta de la alți tipi, cu care am lucrat. Dar el e capul, am auzit asta suficient de des ca să știu că e adevărat.

– Nu știi unde este cartierul general? De unde operează acest Cameleon?

– Nu. Tot ce știu despre el poate fi spus în vreo treizeci de secunde. E oriental și e de câtva timp pe aici. De aceea ești cel mai potrivit pentru treaba asta, bătrâne. Cunoști Japonia tot atât de bine pe cât îți cunoști mâna stângă, și-i cunoști pe jucători, deci înțelegi semnificația a ceea ce îți spun.

– De unde știi că e oriental?

– De la Thornley. De la alții am auzit că e cel mai primejdios din bandă. Cameleonul este cel care l-a eliminat pe Colin Bradley.

– Bradley e mort?

– Da. Aruncat în East River, cu un glonț în creier. Cineva a vrut să înlăture pe Cameleon, iar Bradley a crezut că poate s-o facă. S-a trezit cu capul făcut țăndări. Asta primești dacă gândești.

– Cine voia să-l înlăture?

– Nu știu răspunsul la întrebarea asta, dar bănuiesc că era unul dintre dușmani.

– Parcă ai vorbi de un război, Tony.

– Asta și este. Dar un război rece, marinare, și se aplecă șoptind, ca pe scenă, e un blestemat de război al dolarilor.

– Cum conduce Cameleonul afacerea, cum regizează spectacolul ăsta măreț despre care vorbești, dacă nimeni nu intră în legătură cu el?

– Prin Master.

– Master?

– Un computer. Totul se face prin computer. Singurul contact uman pe care îl am la vârf este un tip numit Quill.

– E legătura ta?

– Da.

– Quill?

– Da, Quill.

O'Hara clătină din cap.

– Sună de parcă ai fi citit prea mult Dickens, spuse.

– Păi ăsta-i numele lui, ce dracu'. Quill. Nu l-am întâlnit niciodată și nu pot să iau legătura cu el decât prin Master.

– Și Master e computerul?

– Exact. Ca să intri în el, treci printr-o serie de verificări. Amprenta vocală. Numere. Nume de cod variabile și alte chestii de-astea. Operația e îngrozitor de simplă. Vine o misiune. Quill îl reprogramează pe Master, determină cel mai bun om pentru misiune și ia legătura. Se are în vedere tot. Bilete, bani, contacte, rezervări la hotel, mașini. Chiar și arme, dacă e nevoie de ceva special. Plata este depozitată în contul pe care îl alegi înainte să apuci să-ți faci bagajele. Curge la fel de ușor ca nisipul într-o clepsidră.

– Dar ce știi despre tip... ce trecut are?

– Nu l-am văzut niciodată. Nu l-aș cunoaște dacă ar veni aici pe mare și m-ar scuipa în ochi.

– Ești în chestia asta de optsprezece luni și n-ai *văzut* niciodată pe nici unul dintre jucătorii de la vârf?

– Și poate nici n-am să văd. Nu e necesar.

– Dar operațiunile?

În timp ce soarele se afla deasupra lor, aruncând raze de foc, Falmouth îi dădu detalii despre operațiunea Guardio, apoi continuă cu uciderea accidentală a lui Marza și distrugerea mașinii lui, Aquila, cum pusese bomba în aripă, unde stătuse, ce trenuri și avioane luase.

– Vreau o depoziție de la tine, cu toate aceste detalii.

Falmouth se gândi un moment.

– Când sunt plătiți banii, încuviință el.

O'Hara cântări răspunsul și apoi încuviință.

– Mi se pare cinstit, spuse el. Trebuie să fie un model în toate astea, ceva care să le pună pe toate cap la cap.

– Îți spun eu, marinare, nu mai căuta vreo ordine logică aici. Dar mintea lui O'Hara era antrenată să ia în considerație posibilitățile logice și nelogice ale oricărei situații. Trebuia să fie vreun filon comun, vreun scop suprem în nebunia asta, gândea el, dar Falmouth râse când auzi explicația.

– E un Joc pentru distracție și profit, pur și simplu. Se face avere cu el. Cât crezi că a costat piesa cu Marza? Partea mea a fost de o sută cincizeci de mii. Clientul poate că a plătit o jumătate de milion.

O'Hara încă nu era convins. Pentru el, ar fi trebuit să existe un obiectiv major al operațiunii Master, în afară de „distracție și jocuri". Probabil că numai Cameleonul îl știa.

– Dacă încerci să-ți imaginezi vreo conspirație, te trezești cu un puzzle chinezesc în brațe, insistă Falmouth. Uneori, misiunea n-are nici un sens.

Îi povesti istoria lui Hinge, despre uciderea unui om în Hawaii pentru a recupra negativele unei duzini de fotografii, apoi distrugerea filmului pentru care se făcuse crima.

– Și cine e Hinge ăsta? întrebă O'Hara.

– Un tâmpit de cowboy. Omoară fără să se gândească sau să ezite. Nu contează dacă e bărbat sau femeie. Poate s-o facă doar cu un pistol sau cu un cuțit, cu săgeata sau cu frânghia. Drace, probabil că ar putea să te omoare pe amândoi.

– Nimeni nu poate să te omoare pe tine, Tony.

– Așa credeam și eu până când am lucrat cu tipul ăsta nou, acum două zile, în Caracas.

– Ce dracu' făceai alaltăieri în Caracas?

– Am avut o misiune. Nu știam dacă ai să vii sau nu. Nu puteam să-i refuz fără să le dau de bănuit.

– Cine-i tânărul ăsta teribil, un mercenar?

– Era, înainte de asta.

– Aștia sunt de duzină, Tony.

– Nu și ăsta. Nu sunt o duzină ca el. A ucis pe cineva de la cinci sute optzeci de metri distanță, în Vietnam. Și folosea un obiectiv *de noapte!*

– Ce misiune ați avut?

– Un tip, Lavander, a fost răpit de niște localnici. A trebuit să-l aducem înapoi. Dar ce s-a întâmplat de atunci încoace s-ar putea să-ți dea capătul pe care-l cauți.

– Și ce s-a întâmplat?

Falmouth se aplecă în față, cu ochii sclipind, și zâmbi.

– O să-ți spun când facem târgul, zise el.

O'Hara urmărea o mișcare la suprafața apei, la vreo douăzeci de metri dedesubtul firelor de la undițe. Încă nu se simțea prea bine la gândul să-i dea lui Tony Falmouth două sute cincizeci de mii de dolari, dar, dacă Falmouth mai avea și alte informații pentru el, s-ar fi putut să se răzgândească.

– Cred că o să mă întorc în Japonia, zise O'Hara. Să duc o viață simplă, onestă. Fără computere care conduc agenții de informații private sau fantome care conduc computere. E mult prea complicat. N-am vrut misiunea asta de la bun început.

Aripioara unui pește mare răsări la suprafață pentru o clipă, apoi se afundă din nou.

– Acum nu mai poți să dai înapoi, zise Falmouth.

– Pe dracu' nu pot.

– Dacă o faci, sunt un om mort.

– Mai faci câteva misiuni şi pe urmă fugi, spuse O'Hara.

– Deja m-am dat la fund. Azi-noapte am fost de acord să mai fac o misiune dar nu l-am mai sunat pe Quill ca să aflu detaliile. Nu accepţi o misiune, şi pe urmă dispari. Nu fără să provoci o oarecare îngrijorare în inima domnului Quill. Acum îşi închipuie fie că am fugit, fie că mi s-a întâmplat ceva. Oricum, a dat misiunea altcuiva, şi aici pot să te ajut.

– Cum?

Ochii cenuşii ai lui Falmouth sclipeau, iar pe buze îi flutura un zâmbet.

– Pentru că ştiu ţinta, zise el. Ştiu unde va fi lovit. Ştiu când. Şi ştiu şi asasinul.

După ce lăsă aceste veşti să se sedimenteze, adăugă:

– Iar ca supliment, o să-ţi spun şi cine e dezertorul.

Un dezertor. Altul care s-a dat la fund. Păi aşa, da, avea posibilităţi. Suplimentul fuse cel care-l răzgândi pe O'Hara. Dacă altcineva decât Tony se ascundea de Cameleon şi reuşea să-l găsească, ar fi avut şansa să verifice povestea lui Falmouth.

Aripioara despică din nou suprafaţa oceanului, de data asta la vreo zece metri în stânga firului.

– Am să fac un târg cu tine, zise O'Hara. Dacă îmi dai informaţiile astea, îţi plătesc jumătate din bani. Dacă verific, şi informaţia e corectă, o să depun cealaltă jumătate oriunde vrei tu sau ne întâlnim şi-ţi dau şi restul.

– La dracu', jucăm dur, nu-i aşa, marinare?

– Nu sunt banii mei.

Falmouth dădu foarte încet din cap şi apoi întinse mâna.

– S-a făcut, spuse el şi îşi strânseră mâinile.

– Să auzim, zise O'Hara.

– Ascultă aici, marinare, nu pot să te mint şi să-ţi spun că înţeleg tot ce se întâmplă aici. OK? Dar pot să-ţi spun atât... întotdeauna e un motiv pentru care ei fac ceea ce fac. Nu mă întorsesem din Caracas de zece ore, când primesc un telefon urgent de la Quill. Aşa că iau legătura

– Să ne înțelegem, eu și Hinge ne pusesem la bătaie *cojones* ca să-l [illegible] pe Lavander ăsta, da? Și ce să vezi, două zile mai târziu, Quill [illegible] spune că are o misiune rapidă. Zice că se termină în patru, cinci [illegible]. Trebuie să întâlnesc un agent de legătură, undeva în zona Carai[illegible], și să aștept pregătit pentru o posibilă lovitură. Agentul va lua [illegible]. Și cine e blestematul de subiect? *Lavander*?

O'Hara fu sincer surprins.

– Lavander! exclamă el.

– Lavander. Înțelegi ce vreau să spun? Ce părere ai de toate astea?

– La dracu', sunt colegii tăi, Tony, tu trebuie să ghicești.

– M-am gândit o grămadă. Logic? Trebuie să fi devenit un risc pentru securitatea cuiva.

– De ce?

– Știe prea multe. Despre *ceva*, nu știu ce. A lucrat în calitate de consultant pentru multe dintre marile companii din toată lumea. Deci știe multe despre o mulțime de oameni. Știe o mulțime de secrete ale companiilor.

– Crezi că l-ar omorî pe tipul ăsta, numai fiindcă e un risc pentru securitatea vreunei corporații?

– Absolut.

– Atunci ce-i cu omul de legătură? De ce să nu te trimită doar pe tine ca să-l lichidezi pe amărâtul ăla?

– Încercând să ghicesc din nou, aș spune că omul de legătură o să-i facă un test foarte subtil. Dacă dă răspunsuri greșite, *au revoir, monsieur* Lavander.

– Spui că știi locul.

– Nu chiar cu precizie. Dar știu că pleacă din Honduras, foarte curând, într-o croazieră în Caraibe, plătită de Sunset Oil, un mic cadou pentru încercările prin care a trecut. Mai știu că va călători sub numele de J.M. Teach. Azi-noapte, Quill mi-a spus că misiunea se va termina în patru, cinci zile. Nu e prea greu să găsești un vapor care pleacă din Honduras într-una din zilele astea și să descoperi prima lui escală.

– De ce călătorește sub un nume fals?

– Pentru că e un tip ciudat. Ţi-am spus că e un excentric. L-am văzut la câteva clipă după ce fusese eliberat. Avea ochii ca două felinare, arăta de parcă n-ar fi dormit câteva zile la rând şi primul lucru pe care l-a spus a fost: „Mi-ai păstrat rezervarea la hotel cât timp am lipsit?" Era cu adevărat preocupat de asta. Un adevărat nebun.

O aripioară sclipi în soare, în spatele vasului; firul de la undiţa mare sări din legătura de la bompres, apoi vibră şi mulineta începu să se deruleze cu zgomot.

– Hristoase, avem unul mare! strigă Falmouth. E al tău, marinare!

O'Hara mută repede firul de pe suportul acestuia între picioarele lui, iar Falmouth îşi legă centura de siguranţă în timp ce O'Hara începu lupta.

Peştele, un sturion albastru, era enorm.

– O sută treizeci de kilograme, îşi dădu Falmouth cu părerea. Ar putea fi un record, prietene.

Lupta dură aproape două ore. Când se termină, braţele lui O'Hara erau înţepenite şi mâinile zgâriate. Căpitanul K. manevră vasul perfect, folosindu-i motoarele mari pentru a obosi peştele, în timp ce O'Hara îl aduse mai aproape de marginea vasului.

– L-ai prins! urlă căpitanul. Adu-l mai aproape de margine, ca să-l putem lovi dracului în cap. O să fie nevoie de noi toţi ca să-l suim pe punte.

Peştele mai sări o dată, mult deasupra apei, cu coada bătând furios. Apoi se scufundă adânc. O'Hara menţinu tensiunea. Capul ascuţit al sturionului apăru la câţiva metri de marginea vasului. Nu mai avea putere să lupte.

– Ai făcut o treabă foarte bună, marinare. Ce frumuseţe! Dar, zise Falmouth, ce păcat!

Se aplecă, luă un cuţit ruginit din rastel, îşi făcu vânt şi tăişul acestuia şuieră pe lângă capul lui O'Hara şi căzu cu zgomot pe marginea punţii. Firul era tăiat. Sturionul apăru la suprafaţă pentru ultima dată, îşi scuturâ capul şi plonjă în adâncuri. Era dus.

Căpitanul gemu.

– Ce dracu' faci? Ăsta era un blestemat de sturion de o sută treizeci [illegible] kilograme, ticălos nebun ce ești!

Căpitanul K. continua să spumege de furie pe punte, înjurând [illegible] vântul, albatroșii, marea și totul.

Falmouth privi în jos la O'Hara care, uimit, se lăsase pe spate în [illegible] și își masa brațele, ca să alunge durerea.

– N-ar fi fost potrivit, nu, să apărem în Freeport cu un sturion [illegible] la bord. S-ar fi făcut fotografii și Dumnezeu mai știe ce, nu? [illegible] de acolo numai despre chestii din astea scriu.

O'Hara încuviință încet din cap.

– Tony, spuse el. Încep să te cred. Cine se duce după Lavander?

Falmouth zâmbi mândru.

– Păi, Hinge, desigur. Îl cunoaște pe Lavander. Și pe urmă, trebuie [illegible] Hinge. Dacă ei cred că am fugit, îl vor trimite pe Gazinzky sau [illegible] după mine.

– De ce nu pe Danilov?

– Pentru că, marinare, el e cel care a fugit.

ZECE

– Cu domnul Howe, vă rog.

– Domnul Charles Gordon Howe? întrebă secretara.

– Da.

– Îmi pare rău, dar domnul Howe este într-o conferință și nu poate fi deranjat.

– Spuneți-i că îl caută O'Hara.

– Am instrucțiuni clare să nu-l deranjez, spuse secretara, încăpățânată.

– Spune-i că sunt eu, sunt sigur că o să vorbească.

După o pauză de o clipă, se auzi:

– Un moment, vă rog.

Nu așteptase suficient timp cât să respire o dată, când auzi vocea lui Howe, cu accentul lui irlandez:

– Unde sunteți, locotenente?

– Prin insule, dar asta nu e important. Trebuie să călătoresc. Avionul dumneavoastră e disponibil?

– Unde îl vreți și când? întrebă Howe imediat. În voce i se citea emoția.

– Cât mai curând posibil. La aeroportul din Fort Lauderdale.

– Să presupun că avem o poveste?

– Mai am nevoie de câteva zile ca să știu sigur.

– Sunteți precaut, aș spune.

– E vorba de banii dumneavoastră, domnule Howe.

– Destul de cinstit. Presupun că v-ați întâlnit deja cu acest Falmouth.

– Da.

Urmă un moment de liniște, ca și cum Howe ar fi așteptat ca O'Hara să continue. În cele din urmă, editorul spuse:

- Și?

- Încă nu sunt gata să vorbesc. Pot să vă spun că i-am plătit o sută treizeci și cinci. Va primi restul dacă informația e bună.

- Din ceea ce ați spus, presupun că simțiți că ați dat de un fir.

- Nu m-aș fi despărțit de toți banii ăia dacă n-aș fi crezut că am un fir. Dar s-ar putea să fie mai greu să pun totul cap la cap.

- Am cei mai buni avocați specialiști în procese de calomnie, locotenente. Vreau să fiu corect, dar nu prudent.

- O să țin minte asta. De obicei e invers – editorul îmi spune să fiu prudent.

Howe chicoti.

- Părerea mea, locotenente, e că, dacă avem ceva, o să fie tare.

- Mulțumesc.

O pauză.

- Sunteți cumva în primejdie, locotenente?

O'Hara medită câteva secunde, apoi spuse:

- Există un element de risc. Avem de-a face cu niște personaje foarte rele.

- Deci, îi cunoașteți?

- Personal sau din auzite. Acum nu am decât lucruri neesențiale. A vorbi mai departe despre ele ar putea fi nefolositor și ar crea mari riscuri.

- Cred că nu este nevoie să vă spun să fiți prudent.

- Deloc.

- Bine. Așa cum v-am spus de la început, prietene, am încredere în dumneavoastră. Dar trebuie să recunosc că mor de curiozitate. Și, în afară de asta, am și eu o surpriză pentru dumneavoastră.

- Despre ce e vorba?

Howe chicoti.

- O să aflați destul de curând.

- Nu-mi plac surprizele, domnule Howe.

– Oh, cred că asta o să vă placă.

O'Hara lăsă baltă subiectul – probabil că Howe o să-i trimită câțiva homari, odată cu avionul.

– O să iau din nou legătura cu dumneavoastră peste vreo trei zile, spuse el. Până atunci, o să pot spune dacă v-am aruncat pe apa sâmbetei cei o sută douăzeci și cinci de mii.

– Avionul o să fie la Fort Lauderdale peste patru ore. Dacă mai aveți nevoie de ceva sau aveți vreo problemă, sunați-mă la orice oră. Poate că nu reușesc să provoc declararea războiului, dar, dacă e nevoie, pot ajunge foarte aproape de asta.

– Mulțumesc. O să țin legătura.

Să ajungi la Magician nu era așa de simplu. Când sună prima dată, linia era ocupată. Sună a doua oară de la Fort Lauderdale, după ce coborî din avionul căpitanului K. Linia păcănea din cauza electricității statice și când, în cele din urmă, primi legătura, operatorul părea să vorbească de undeva din centrul pământului.

– *Le Grand Hôtel Gustavsen, s'il vous plaît,* strigă O'Hara.

– *Hôtel...?* zise ea.

– *Oui. Le Grand Gustavsen.*

– *Pardonnez-moi...* ați spus cumva Hilton?

– Gustavsen! țipă O'Hara, întrebându-se cum ar fi putut confunda Grand Gustavsen cu Hilton.

– *Ah, oui, Gustavsen. Un moment, s'il vous plaît.*

Din nou electricitate statică, din nou zgomote, înainte ca cineva să răspundă. Era o voce aspră, în mod evident un client care, trecând pe lângă recepție, ridicase receptorul.

– Da?

– Magicianul e acolo? zise O'Hara.

– Cine?

– Magicianul. Rothschild. Proprietarul hotelului.

– Vrei să spui cel care cântă la pian?

– Da.

– Nu știu.

– Dați-mi pe cineva de la hotel, vă rog.

La celălalt capăt se auzi o bufnitură, de parcă bărbatul care răspunsese ar fi aruncat telefonul pe jos.

Câteva minute mai târziu, răspunse Jolicoeur.

– Alo. Ce doriți? Pot să vă fiu de folos?

– Joli? Sunt O'Hara.

– Ah, François. *Comment ça va?*

– Sunt OK, Joli. *Où est le Sorcier?*

– La piață.

– *J'arrive ce soir. Voulez-vous me donner la pièce avec la salle de bain?*

– *Volontiers! Quelle heure?*

– Încă nu știu. *Très tard. Vers deux heures, peut-être.*

– *Bon! Où êtes-vous?*

– Florida. Acum aștept avionul. Spune-i că am nevoie de ajutorul lui.

– Excelent! O să vă punem cearșafuri proaspete.

– Foarte generos din partea voastră, Joli.

– *Pour vous, mon ami, le mieux.* Avem, deci, o slujbă?

– S-ar putea. Ascultă, când se întoarce Mike, spune-i că vreau amănunte despre patru nume. Mă auzi clar?

– *Oui.*

– Foarte bine. Ai un stilou?

– *Oui.* Spune.

– Anthony Falmouth, se scrie F-a-l-m-o-u-t-h. A fost înainte la M.I.6. H-i-n-g-e. Nu știu primul nume. Un mercenar. Grigori Danilov. D-a-n-i-l-o-v. Serviciul secret bulgar. Avery Lavander. L-a-v-a-n-d-e-r. Cetățean britanic. Consultant în petrol. Oh, și mai e unul. Nu am decât un nume fictiv... Cameleon, ca șopârla. Verifică toate sursele despre ei. Asta o să-ți dea de lucru până când ajung eu acolo.

Jolicoeur repetă numele pentru O'Hara.

– Perfect. Ne vedem mai târziu, prietene.

– *À bientôt, François.* Până vii tu, suntem gata.

– Anders Travel, Carole Jackowitz la telefon.

Vocea ei avea un pic de accent de Bronx, amestecat cu Brooklyn, ambele temperate de un farmec de Manhattan.

– Bună ziua, doamnă Jockowitz. Mă numesc O'Hara... vă amintiți de mine?

– Oh, sigur. Domnul care a luat un bilet dus pentru Walker's Cay, nu? A fost o călătorie în scop de sinucidere? *Nimeni* nu ia un bilet dus dus pentru Walker's Cay. Nu e mai mare decât curtea noastră din spate.

– Am înotat înapoi.

– Înțeleg. Și... ăăă... de unde ați vrea să înotați înapoi de data asta?

– Honduras.

– Aha. Vreun loc anume sau vreți să urmați sfatul meu?

– De fapt, mă interesează un vas de croazieră.

Ea râse.

– Pe vasele de croazieră nu se dau bilete dus. Cum se numește?

– Nu știu.

Urmă o pauză lungă.

– Nu știți numele vasului pe care vreți să-l prindeți în Honduras?

– Exact. Dar sunt sigur că pleacă peste o zi sau două.

O altă pauză și un chicotit.

– Verific, spuse ea muzical. După o altă pauză: Să fiu a naibii. Oh, scuzați-mă, n-am vrut să înjur, dar un vas de croazieră tocmai a plecat din Port Cortez azi-dimineață. *Steaua Golfului*. Linia King. Păi, aș putea să vă recomand o linie mai bună...

– Unde face prima escală?

– Prima escală este... Montego Bay, Jamaica. Peste trei zile. Să vedem, azi e marți... va fi acolo vineri dimineață. Vreți să-l luați de acolo?

– Nu vreau să-l iau deloc, vreau să trimit douăsprezece duzini de trandafiri unuia dintre pasageri.

– Știam eu că trebuie să fie ceva. Regret, dar nu facem servicii de genul acesta.

– În sufletul dumneavoastră nu e nici un pic de romantism?

– Numai dacă primesc eu trandafirii, dragă.

M-ați ajutat foarte mult. Poate, odată, când o să fiu în Pompano
, am să sun. Poate luăm masa împreună.
- Dacă trimiteți douăsprezece duzini de trandafiri întotdeauna,
dri peste prânz și să începem direct cu cina.
- La revedere, Carole.
- La revedere, domnule - ăăă...
- O'Hara.
- În regulă.

Linia de transport maritim King avea un operator special care pri-
mește pentru pasagerii ei. O'Hara îl găsi și spuse:
- Pentru domnul J.M. Teach. Este la bordul lui *Gulf Star*, în Port
, Honduras.
- Spuneți.
- J.M... două puncte... Am informații suplimentare despre planul
. Punct. Nu părăsi vasul în Montego Bay până nu iau legătura cu
. Semnat... Quill.
O'Hara aproape că adormi în avion în timp ce traversa oceanul, dar
pe deplin treaz când ateriză în St. Lucifer. Începea să se simtă puțin
neciț. Din Japonia în Boston, de la St. Lucifer la Port Lauderdale,
Bahamas la Port Lauderdale, toate în trei zile, și acum, la unu și
dimineața, înapoi la St. Lucy. La aeroport, care era închis pe
timpul nopții, îl aștepta un taxi. Până și vama era închisă. Dar, oricum,
noapte, ce ar putea cineva să introducă pe furiș în St. Lucifer?
La timp ce urca scările către primul etaj, îl auzi pe Magician cântând
versiune furioasă a lui „C-Jam Blues". Sala mare era aproape goală. La
un tânăr și o tânără se giugiuleau, iar la bar se aflau câțiva
clienți. Unul dintre ei era Jolicoeur, care se scuză imediat ce-l văzu
pe O'Hara. Magicianul nu era atent, repezindu-și cele șase degete peste
claviatura pianului.
- Bună seara, prietene, mă bucur să te văd! Avem vești interesante.
Când îl văzu, Magicianul își termină melodia pe care o cânta, închise
pianul și puse deasupra un anunț pe care scria: „Închis. Nu umblați la

pian. Violatorii vor fi împuşcaţi la răsăritul soarelui". Traversă camera cu o ţigară în colţul gurii.

- Repede a mai fost, spuse el, dându-i reporterului obosit o îmbrăţişare de urs.

O'Hara îl privi, cu ochii împăienjeniţi:

- Condu-mă în cameră, nu cred că pot să mai stau mult în picioare.

În timp ce mergeau pe hol, Rothschild îi spuse că rulaseră toate numele prin computer şi aveau tipărite datele despre trei dintre ele: Lavander, Falmouth şi Danilov. Până acum nu aveau nimic despre Hinge, şi căutaseră Cameleonul, descoperind duzini de referinţe în broşuri zoologice, biologice, articole din reviste de studiere a naturii, chiar şi câteva enciclopedii.

- De ce eşti atât de interesat de Cameleon?

- I-am spus lui Joli, e un nume fictiv. Încercaţi cu CIA, serviciile secrete militare sau navale, chestii din astea. Aţi putea să-l rulaţi şi pe Colin Bradley, CIA, prin maşina aia infernală a voastră. Se presupune că la Crăciunul trecut, Cameleonul l-a lichidat pe Bradley.

- Ce dracu' se întâmplă? întrebă Magicianul.

- Mai târziu...

O'Hara intră în cameră, situată convenabil vizavi de cea a Magicianului, îşi aruncă valiza şi spuse:

- Trezeşte-mă la prânz.

- Am făcut rapoartele astea încă de când ne-ai sunat, zise Magicianul. N-ai de gând să le citeşti?

- Nu pot, mormăi el. Prea multe călătorii cu avionul. Pescuit. Soare. Sunt o epavă.

Şi, scoţându-şi hainele, se prăbuşi în pat.

- Cheamă-mă la masa de prânz, spuse şi imediat căzu într-un somn adânc.

Bătaia în uşa lui era insistentă.

- Pleacă, mormăi el.

Cineva continua să bată.

- Nu deranja. Pleacă.

ția continua.

– *À demain! À bientôt! Au revoir!* strigă el.

Tot nu ajută la nimic. Bătaia deveni mai insistentă.

– Fir-ar a dracului!

Și nici asta nu ajută.

Se dădu jos din pat, clătinându-se, deschise puțin ușa și se uită afară.

O privi uimit pe Lizzie Gunn câteva clipe, frecându-se la ochi.

– Oh, Doamne, zise.

Ea ținea în mână o ceașcă de cafea aburindă.

– Cafea? întrebă ea zâmbind.

– Nu cred, spuse el în cele din urmă.

– Te-am găsit din nou.

Zâmbetul îi era atât de strălucitor, încât îi rănea ochii.

– Cât e ceasul? întrebă el.

– Opt dimineața.

– Opt dimineața!

– Da. Opt dimineața.

– De necrezut.

– Nu-ți vrei cafeaua?

– Numai dacă vrei să vezi un bărbat matur vomitând.

– Pot să intru?

– Există vreun mijloc de-a te opri?

– Nu.

– Lasă-mă să mă duc înapoi în pat. Sunt gol.

– Nu mă deranjează, am trei frați.

– Păi, nu sunt unul dintre ei.

El se grăbi înapoi în pat și-și trase cearșaful peste cap.

– Nu ești prea primitor, zise ea.

– S-ar putea să mor de rău de avion. Sau din lipsă de somn. Amândouă mă așteaptă... în rochii lungi, negre, acolo, lângă ușă.

Vorbea de sub cearșaf.

Ea se așeză pe un scaun și-și puse cafeaua pe genunchi. El o privi de sub cearșaf.

– N-ai de gând să pleci, nu?

– Nu.

– Când erai mică, erai nesuferită?

Ea scutură din cap, încă zâmbind.

– A trebuit să aştepţi până te-ai făcut mare, nu?

Se retrase înapoi sub cearşaf.

– Domnul Jolicoeur mi-a spus că ai să te porţi aşa.

– De unde dracu' îl ştii pe Jolicoeur?

– Era în hol, dacă aşa se numeşte aici, când am venit eu. Sorbi din cafea. Mi-a sărutat mâna.

– El sărută mâinile tuturor. E unul dintre lucrurile pe care le face, sărută mâini.

– Ei bine, nimeni nu mi-a mai sărutat mâna până acum.

– De ce nu te duci înapoi în hol? Sunt sigur că i-ar plăcea să-ţi sărute mâna toată ziua.

Ea continua să soarbă din cafea. El se ridică brusc.

– Cum dracu' m-ai găsit? Cum dracu' ai ajuns aici atât de repede?

– Pilotul a trebuit să înregistreze un plan de zbor în Boston şi altul în Fort Lauderdale.

– Asta a fost tot, nu?

– Păi... obişnuiam să mă întâlnesc cu el.

– Cu pilotul?

– Îhî.

O'Hara clătină din cap.

– Ar fi trebuit să rămân în Japonia, spuse el, aproape tare. Se uită la ea cu ochii cârpiţi de somn. Howe ştie că eşti aici?

Ea încuviinţă.

– Mda.

– Tu eşti surpriza de care vorbea.

– Howe ţi-a spus că o să vin?

– Nu cu atâtea cuvinte. Te-a trimis să mă urmăreşti, nu?

– Păi, nu tocmai...

– Păi, ce-a făcut exact?

– A fost în cele din urmă de acord că puţină concurenţă nu răneşte niciodată pe nimeni.

– Ce să spun, Gunn, ce idee, să trimită pe unul dintre reporterii lui, [illegible] epioneze pe altul.

– Credeam că am putea lucra împreună. La urma urmelor, tu te [illegible] la scris, iar eu, la TV. Nu e cu adevărat concurență. În felul ăsta, [illegible] le are pe amândouă. Și n-a plătit degeaba.

– Întotdeauna gândești, nu?

– Încerc.

– Cât de mult știi până acum?

– Păi, m-a lăsat să citesc scrisoarea de la... ăăă...

– Falmouth.

– Exact. Puteam la fel de bine să citesc greaca veche.

– Înțelegi deci ce vreau să spun.

– Dar pot să învăț.

– Asta nu-i un joc pentru novici. Aceste...

– Novice, pe dracu'! Am fost reporter...

– Nu vorbesc de reportaje. Vorbesc despre Joc, despre a avea de-a face cu cei mai periculoși oameni din lu...

– Iar eu sunt femeie, nu?

– Mă lași să termin? N-are nimic de-a face cu sexul. Eu cunosc [illegible]onajele astea, știu cum lucrează. Am lucrat cu – sau împotriva – [illegible]ității lor. Tu nu cunoști teritoriul. Faci o greșeală și te aruncă, așa [illegible] ar plesni o muscă.

– Nu fi îngrijorat pentru mine, O'Hara, am avut de-a face cu Mafia.

– Față de ce vorbesc eu, e joacă de copii.

– Joacă de copii, da!

– Joacă de copii, totuși. Ești bună, recunosc, dar...

– Mulțumesc mult.

– Încetează să mă mai întrerupi.

– Încetează să mă mai dădăcești.

– Te dădăcesc, pe dracu'.

– Mă dădăcești.

– Ți-am spus că ești bună. Ești foarte, foarte bună, O.K.?

– Asta-i dădăceală.

– Ah, la dracu'.

Se bagă din nou sub cearşaf.

– Pot să te ajut, O'Hara. Ai încredere în mine.

– Nu contează că eşti bun dacă eşti mort.

– Ţi-am spus că nu mă sperii.

– Nu încerc să te sperii, încerc să te conving că ăsta e un joc de asasini.

– Şi e nevoie de alt asasin ca să-i recunoască, aşa-i?

– Nu sunt un asasin şi n-am fost niciodată. Dar îi cunosc. Le ştiu mentalitatea. Pot să mă descurc.

– M-am descurcat de când aveam treisprezece ani.

– Cu *ei?* Eu pot să mă descurc *cu ei!*

– Te-am găsit în Japonia şi te-am găsit aici. Să nu trecem aşa de uşor peste asta.

O pauză. O'Hara încercă din nou.

– Să încercăm din alt punct de vedere. *Dacă* există o poveste şi *dacă* mă decid s-o urmăresc, şi *dacă* putem găsi suficiente date ca s-o scriem, *dacă* toţi aceşti „dacă" se rezolvă, tot o să fie un joc foarte... al dracului.

Ea îi zâmbi.

– Nu poţi să mă pierzi, O'Hara. Ochii ei căprui sclipiră în aşteptare. Ştiu că o să fie cu adevărat ceva tare. Adică, domnul Howe nu m-a trimis să fac autostopul prin toată lumea după tine degeaba. Iar tu nu te fâţâi cu avionul lui Howe ca să te distrezi. Hai, O'Hara, pot să te ajut. Încearcă-mă.

– Trezeşte-mă din nou la zece, zise el. O să mă gândesc în timp ce dorm.

Ea oftă, puse ceaşca de cafea pe noptieră, apoi plecă. Imediat ce ea ieşi din cameră, O'Hara se sculă din pat. După ce se bărbieri şi făcu un duş, stătu aproape o oră într-un colţ al camerei, executând încet o serie de mişcări ale corpului, cunoscute sub numele de Fluturele, ca să-şi alunge durerea şi înţepeneala din trup. Apoi se aşeză în linişte şi meditä timp de douăzeci de minute.

Când îşi termină ritualul de dimineaţă, se simţi din nou vioi şi gata să-şi înceapă ziua.

După cinci minute se întoarse și ea, de data asta cu Magicianul și Joli.

– Ce reveniere remarcabilă, zise ea. Acum o oră te purtai de parcă ai fi murit.

– Acum o oră chiar așa eram. OK, să vedem ce avem și pe urmă o să aflăm ce se întâmplă.

– În primul rând, zise Magicianul, n-am găsit nimic despre acest Hinge.

– Spionaj militar?

– Nimic. Până acum, se pare că a reușit să rămână în afara oricăror înregistrări.

– OK. Următorul?

– Falmouth. Ai aici scris tot ce am găsit. Am confruntat sursele CIA cu cele de la M.I.6. Foarte interesant.

Oricum, pentru O'Hara nu erau prea multe informații noi. Câteva detalii pe care nu le știa, dar, în principal, se confirma că Falmouth ieșise la pensie. Dincolo de asta, nimic. Atât CIA, cât și M.I.6 păreau să-și închidă înregistrările privind agenții lor când aceștia ieșeau la pensie.

Totuși, dosarul Danilov scoase la iveală câteva lucruri: că Danilov era suspectat nu de șase sau șapte, ci de douăsprezece asasinate, inclusiv două în SUA; că el inventase săgeata cu riticină și arma cu care o injecta victimelor sale; că, de câteva ori, lucrase pentru KGB. Până aici, nici o surpriză. Marea surpriză era că timp de doi ani, până cu optsprezece luni în urmă, Danilov operase în zona Caraibelor, dezvoltând contacte noi în Haiti, unde era foarte cunoscut. Se retrăsese în urmă cu un an și jumătate și fusese văzut în două, trei ocazii de alți agenți, atât în Port-au-Prince, cât și în Cap-Haïtien.

Lucrase oare în Haiti pentru Master? Dacă da, ce făcuse? Aici Joli putea să dea o mână de ajutor. Încă mai cunoștea fiecare metru de pământ al țării și era la curent cu bârfa politică și socială.

Raportul asupra lui Avery Lavander era mai complet decât se așteptase. Magicianul îl compilase din câteva surse, printre care trei servicii de înregistrare diferite, două concerne de presă americane, câteva ziare, *Paris Match*, *International Herald Tribune* și chiar un obscur ziar englez,

care publicase singurul portret scris vreodată despre el. Era alcătuit în mare parte din bârfe şi zvonuri culese din interviuri cu alţi oameni, printre care fosta lui soţie, Margaret, care îndurase doisprezece ani alături de el fără copii, fără sex, apoi fugise cu un cântăreţ la trombon din Orchestra Simfonică din Londra şi se răzbunase spunând tot ce ştia despre el. Ca de obicei, Lavander refuzase să vorbească cu omul care scrisese articolul.

O'Hara îşi alcătui un portret mental al lui Lavander; un adevărat excentric, care opera în propria sa lume privată, refuzând să vadă reporteri şi evitând fotografii; cerea şi primea tarife astronomice pentru consultaţii, tarifele fiind depuse în aur în băncile desemnate de el, în toată lumea; ţinea un mic carnet cu o listă codificată a tuturor depozitelor lui, când şi unde fuseseră făcute şi cine îl plătise, aparent singura înregistrare pe care o păstra. Avea o asemenea reputaţie, încât înainte să dea un interviu unui client potenţial, Lavander cerea un depozit de zece mii de dolari în Krugerrands[1] şi, cu toate astea, era îngrozitor de modest, preferând să stea în hoteluri proaste şi mâncând în cele mai comune restaurante.

În ciuda aspectului său ciudat, a comportării bizare şi a naturii lui îngrozitor de irascibile, majoritatea marilor companii petroliere, la un moment sau altul, apelaseră, se pare, la serviciile lui Lavander, pentru că părea să fie un om devotat unui singur scop, şi acest scop era petrolul. Diversele rapoarte confirmau că nu era interesat de mâncare, femei, cărţi sau muzică. De fapt, nu era interesat de nimic, în afară de petrol.

Petrolul era viaţa lui, sub orice formă: petrol în sol, petrol în sonde, în conducte, pe piaţă, în tancuri petroliere, în rafinării, în camioane-cisternă, în pompe, maşini, cosmetice, produse farmaceutice. Petrol în marile afaceri. Petrol sub orice formă imaginabilă. Era, de fapt, fiinţa umană cu cele mai multe cunoştinţe în domeniu. Şi pentru că era apolitic, un mercenar industrial, care nu servea nici un drapel sau stăpân în afară de sine însuşi, lucrând doar cu contract de consultanţă, se mişca uşor în interiorul comunităţii internaţionale a petrolului,

[1] Monedă de aur, în greutate de o uncie, din Republica Africa de Sud (n.tr.)

[illegible] cu OPEC, în America Latină, Canada, Asia de Sud-Est și cu [illegible]ducătorii africani de petrol. Știa cât petrol este transportat, cine îl [illegible]ea, cât costa și ce rezerve mai erau. Putea prezice crize și schimbări [illegible]pret, știa cum și unde să găsească petrol și care e cea mai bună cale de [illegible]aduce pe piață.

Falmouth avea dreptate. Lavander putea fi un risc considerabil [illegible]cru o mulțime de companii. Întrebarea era: care dintre ele îl dăduse [illegible]urmărire și de ce?

Deocamdată, Magicianul nu găsise nimic despre Cameleon.

O'Hara digeră informația, memorizând toate detaliile care i se păreau importante. Apoi puse deoparte rapoartele, spunând:

- A mers bine, Magicianule.

- Te ajută?

- Imens, numai că, deocamdată, nu știu cum.

- Poți să ne informezi și pe noi? ceru Eliza.

- În regulă, dar nu înainte să promiteți toți trei că n-o să dați informațiile nimănui... *nimănui*, OK, Gunn?

- Da, desigur.

- Jurați. Jurați că nu veți dezvălui nici o informație asupra acestei povești, până nu va fi o dezvăluire totală.

- Jur.

- OK. Până acum, povestea e următoarea...

Și le spuse în detaliu despre întâlnirea lui cu Falmouth, despre Quill și Master, și Thornley, despre misiunea Marza, asasinatul din Maui, lovitura din America de Sud.

- În momentul ăsta, avem trei piste. Prima e Lavander, care e în primejdie de a fi testat de un agent și executat de Hinge dacă dă răspunsuri greșite.

- Ce fel de agent?

- Un agent de legătură între agentul propriu-zis și contactul lui de la centru. Un mesager. De obicei, el transportă informația înainte și înapoi. Uneori, are puterea de a emite un ordin, ca în acest caz.

- Știm cine va fi? întrebă Magicianul.

– Nu, dar îl știm pe asasin. Hinge. O'Hara luă o fotografie Polaroid din portofelul său și o trecu celorlalți. Ăsta e Hinge. Falmouth mi-a dat poza. A folosit-o ca să-l identifice vizual pe Hinge pentru misiunea din Caracas. În această călătorie, Lavander folosește numele de J.M. Teach. Șansa noastră e să încercăm să-l prindem pe Lavander înainte de a părăsi vasul.

– Știm *unde* o să fie? întrebă Eliza.

– E o evaluare, dar cred că va fi în Montego Bay, Jamaica, vineri dimineață. Am... riscat ceva. I-am trimis un mesaj, spunându-i să nu părăsească vasul, semnat „Quill".

– Dar dacă nu știe cine e Quill? zise Magicianul.

– Păi, nu poate să fugă. Nu-i va fi transmis decât când vasul va părăsi Hondurasul. După aceea, oricum nu are unde să se ducă.

– Dar Hinge? întrebă Eliza.

– S-ar putea să vină, oricum, dar, având în vedere elementul timp, cred că va veni cu avionul.

– Putem să verificăm aeroportul din Montego Bay, sugeră Magicianul. Nu e chiar așa de mare.

– Nu e nevoie decât să urmărim vama, zise Eliza.

– Da, desigur! strigă Joli. Nu e decât o încăpere pentru vamă. Toți intră în aeroport pe aceeași ușă.

– Mă duc eu la aeroport, spuse Eliza. Chiar dacă e prudent, nu se așteaptă să-l urmărească o femeie.

– De ce? întrebă O'Hara.

– E un tip foarte macho... cel puțin din ceea ce ne-ai spus tu despre el. Nu i-ar plăcea să admită că o femeie ar putea fi în același joc cu el.

– Poate. Dar ți-am mai spus că e un profesionist. Nu riscă. Și omoară din instinct... în mai multe moduri decât îți poți imagina, Lizzie.

– Nu începe cu chestia asta.

– Cu ce? întrebă Magicianul.

– Porcăria aia cu Lizzie. Numele meu e Eliza.

O'Hara se uită la ea și zâmbi. Ochii lui stabiliră contactul cu ai ei și [illegible] să nu se uite în altă parte. Ei bine, se gândi ea, era și timpul. [illegible] semn de răspuns de când am venit aici.

Iar O'Hara gândi: o să ne bage în bucluc. Pot să spun după privirea [illegible] ochii ei și după ce maxilar hotărât are.

Magicianul era exact invers, putea juca stil James Bond sau Stan și [illegible] în funcție de condiții. Iar Joli avea alte lucruri de făcut.

– OK. Nu-l cunosc pe Lavander decât din descrieri, iar Montego [illegible] nu e chiar așa de mic. Dacă se pierde, am dat de bucluc. Ce-ar fi ca [illegible] și cu mine să luăm barca și să încercăm să-l interceptăm înainte să [illegible] în stradă. Eliza, tu te duci la aeroport. Dacă apare Hinge, lasă-i o [illegible] suficientă... dacă te apropii prea mult, te observă și te ucide. Țin minte că tipul ăsta iubește armele mai mult decât pe oameni. Dacă [illegible] noroc, rămâi pe lângă el până se instalează undeva.

– *Pe urmă* ce fac?

O'Hara se gândi un minut.

– Să facem totul simplu. Lasă un mesaj la hotel. Unde o să stăm? îl întrebă pe Magician.

– La Clubul Half Moon Bay. O să avem trei căsuțe. Putem veni și pleca, fără să ne apropiem de holul principal.

– Bine. O să folosim mesajele. Dacă îl vezi pe Hinge și reușești să te ții după el până se oprește undeva, lasă un mesaj la recepție, să ne întâlnim acolo.

– Suntem doi, zise Magicianul. Putem să întrebăm la fiecare cinci, zece minute.

– Dar cu mine cum rămâne? întrebă Joli, indignat.

– Joli, nu avem decât două piste către Cameleon. Una e Lavander, cealaltă e Danilov. Danilov se ascunde, iar dacă știe tot Haiti atât de bine precum se pare, s-ar putea să se ascundă acolo.

– E cam departe, Francis, zise Magicianul.

– N-am nici o idee unde am putea începe să căutăm în altă parte. Tipul fuge. Ar fi logic să se ducă în Haiti. Dacă e omul-cheie al rușilor acolo, e probabil să cunoască locul mai bine decât oricine. Are și

prieteni acolo. Joli, crezi că ai putea să ascunzi un asasin bulgar cu o față ca o varză în Haiti?

– Domnule, aș putea ascunde un elefant galben cu buline verzi în Haiti.

– Bine, vezi ce poți să descoperi despre el. Orice.

– Ah, a fost întotdeauna unul dintre visurile mele, să joc rolul inspectorului Maigret. Dacă Danilov ăsta a pus vreodată piciorul în Haiti, o să știu, *vite!*

UNSPREZECE

Pe la ora nouă, digul Liniei King din Montego Bay părea o casă de nebuni. Negustorii locali se instalaseră în zori pentru a-şi etala obiectele, transformând digul într-o piaţă minusculă, zgomotoasă, dar colorată. Marele vas de croazieră era tras la chei, ancorat şi cu pasarela coborâtă. Pasagerii, în costume albe şi rochii de bumbac, se grăbeau să coboare în piaţă, pentru a se târgui pe coşuri şi pălării de pai, vederi, cafea, sculpturi şi jucării de lemn. Zarva era amplificată de o orchestră locală, care cânta calypso în piaţă, bătând în baterii de oţel.

O'Hara şi Magicianul aşteptau la capătul pasarelei, în vreme ce coborau primii pasageri, căutându-l pe tipul pe care îl ştiau doar din descriere. De câteva ori se apropiaseră de bărbaţi care se potriveau vag cu descrierea.

– Sunteţi domnul Teach?

Răspunsul era întotdeauna o clătinare din cap sau un „Nu" grăbit.

În zece minute primul val de pasageri părăsise vasul, iar pasarela era goală. Stewardul plecă de la capătul de sus, să-şi vadă de alte treburi. O'Hara şi Magicianul urcară la bord. Cu atâta activitate, nimeni nu le dădu nici o atenţie. Erau amândoi îmbrăcaţi sport şi puteau fi uşor luaţi drept pasageri. Băiatul cu bagajele stătea cu o listă în mână. O'Hara decise să riște.

– Scuzaţi-mă, spuse el, prefăcându-se neliniştit. Cred că l-am scăpat pe domnul Teach. Trebuia să mergem împreună la ţărm şi acum i-am uitat numărul de la cabină.

Băiatul se uită la el încruntându-se, dar înainte să poată răspunde, O'Hara îşi privi ceasul:

– Sunt sigur că a zis că ne întâlnim aici. Mai e altă cale de a părăsi vasul?

– Nu, domnule, veni răspunsul, în timp ce băiatul se uita pe listă. Domnul Teach este pe puntea A. Cabina 116.

– Desigur! Mulțumesc, zise O'Hara și se grăbi să plece, înainte ca celălalt să mai pună vreo întrebare.

Magul așteptă la piciorul pasarelei, în timp ce O'Hara se duse să caute cabina 116. O găsi fără greutate, dar Lavander nu-i răspunse la bătaia în ușă.

– Domnule Teach, strigă O'Hara, sunt stewardul. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Tot nici un răspuns.

Câțiva pasageri îi dădură bună dimineața, trecând pe lângă el, în drum spre oraș. Când coridorul se goli, O'Hara luă un briceag, îi strecură lama în broască și răsuci clanța, forțând-o. Broasca cedă. O'Hara deschise ușa foarte încet, până când putu să vadă întreaga cabină.

Goală.

Verifică baia. Tot goală. Închise ușa, o încuie și începu să caute prin cameră.

Cabina era mică, dar decorată cu gust, patul era în dezordine, iar dulapul deschis. Zgomotele de pe chei ajungeau până în cameră, în timp ce O'Hara o scotocea repede.

Era evident că Lavander călătorea fără prea mult bagaj și nu dădea atenție hainelor. Două costume și o pereche de pantaloni atârnau în dulap. Degetele i se plimbară pe buzunare și căptușeli. Nimic. Unul din costume arăta de parcă nu ar fi fost niciodată călcat, celălalt avea o pată de cafea pe rever. Pe un umeraș atârna strâmb o cravată, oribilă, multicolră, înflorată, cu nodul încă făcut. Valiza era goală. În sertare se afla ceva lenjerie și câteva cămăși, nimic altceva. Pe noptiera de lângă pat se afla o singură carte, un volum intitulat *Regatul petrolului*. O'Hara o răsfoi. Proastă și lungă.

Căută în baie, în trusa de călătorie a lui Lavander, în buzunarele unui halat de baie care atârna în spatele ușii. Nimic.

Întreaga căutare nu dură nici cinci minute.

Privi din nou în jur, se uită sub saltea și, în cele din urmă, fu sigur că nu era nimic în cabină.

Tocmai când puse mâna pe clanță, se auzi o bătaie în ușă. O'Hara îngheță. Se dădu câțiva pași înapoi. Bătaia în ușă se auzi din nou.

– Domnule, e camerista.

– *Un momento.*

– *Sí.* Am să revin, spuse ea și plecă pe coridor.

O'Hara descuie ușa și se uită pe hol. Fata era în cabina alăturată. Încuie ușa în urma lui și se îndreptă spre puntea de deasupra. Era goală. La fel erau și sufrageria, barul, sala de jocuri, salonul. În zona piscinei, se afla un paznic, care dormea pe un șezlong. Nimănui nu-i păsa, pentru că nu se afla nimeni nici acolo.

Se întoarse și bătu din nou la ușă. Tot nici un răspuns.

Când O'Hara reveni la țărm, Magicianul ședea pe o ladă, bând o pină colada.

– Ei? întrebă. O'Hara îl conduse prin piață.

– A plecat, spuse el. Poate că mesajul meu a avut un efect invers. S-o fi speriat și a fugit. Am verificat punțile de sus, sufrageriile, peste tot.

– Poate că urmează să se întâlnească pe vas, zise Magicianul.

– Mă îndoiesc. Dacă agentul de legătură îl întâlnește pe vas, va trebui să-l omoare la bord. Ar fi mult mai sigur să scape de el undeva la loc deschis. Nu, e undeva pe aici.

– Poate că se întâlnește cu agentul chiar acum.

– E o posibilitate. O'Hara se uită din nou la ceas. Unsprezece. La dracu', ar putea fi mort deja.

Se opriră la marginea exterioară a pieței și aruncară o privire în jur. Undeva, Avery Lavander evea o întâlnire cu moartea. Aveau șansa de a-l salva numai dacă Eliza îl zărea pe Hinge când sosea. Asta, desigur, presupunând că nu era deja acolo, caz în care Lavander era în mod sigur un om mort.

Clădirea aeroportului din Montego Bay era o construcție cu două etaje. Principala sală de așteptare cuprindea cea mai mare parte a

parterului, pe peretele opus intrării având o jumătate de duzină de birouri ale unor linii aeriene. Vama era amenajată într-o încăpere mică, la capătul estic al clădirii și, în cel mai fericit caz, controlul era rapid. Restaurantul era la etaj, chiar deasupra vămii.

Eliza era la aeroport încă de la șase și jumătate dimineața, iar acum era aproape amiază. Până acum, sosiseră trei avioane. Era sigură că Hinge nu trecuse încă pe poartă. Își verifică lista. Înainte de apusul soarelui, trebuia să mai vină încă cinci avioane: două din SUA, din care unul oprea în Porto Rico și era acum la intrare; unul din Mexic; un Air France de la Paris, prin Port-au-Prince, și o cursă pentru insule, din Kingston. Găsi un loc în sala de așteptare, lângă ușă, și se așeză ținând în mână un orar al zborurilor. Închiriase o mașină și mituise un portar ca s-o lase să parcheze lângă intrarea principală.

Un alt grup de turiști ieși din vamă și se grăbi trecând pe lângă ea, strigând după taxiuri. Hinge nu era printre ei. Nu-i dădu nici o atenție unui bărbat înalt, cu față ca de șoim, cu părul negru lucios, care trecu pe lângă ea purtând o geantă diplomat. Era Derek Frazer, vicepreședintele AMRAN, un nou consorțiu petrolier din Houston, și avea întâlnire cu Lavander în mai puțin de opt ore.

Ziua se scurgea încet. După sosirea fiecărui avion, ea suna la hotel, lăsând în esență același mesaj. Ultimul fusese: „EAL 610 de la Miami a sosit. Bagajul dumneavoastră nu se află la bord. Următorul avion sosește la șase și cinci".

Apoi se ducea sus, la restaurant, și-și relua veghea plictisitoare la fereastra dinspre stradă. Până la următorul avion mai erau două ore.

O'Hara și Magicianul își petrecuseră dimineața cutreierând orașul Montego Bay, sperând să dea de Lavander. În cele din urmă, se opriră într-un mic bar, peste drum de dig, unde rămaseră ore întregi supraveghind pasarela, sperând ca Lavander să se întoarcă. Sau poate să plece. O'Hara își dăduse seama când cercetase vasul că ar fi putut să-l scape ușor. Lavander ar putea fi încă la bord, dar era o șansă infimă. De fapt, era mai mult o dorință a lor.

Începutul după-amiezii, O'Hara știa că supralicitase. Ceea ce [illegible] o idee bună, un mod de a-l împiedica să părăsească vasul, se [illegible]ransformase într-un dezastru. Poate că lui Lavander îi era frică de [illegible]. Și mai exista posibilitatea să nu știe cine era Quill, caz în care [illegible] ar fi putut să-l expedieze pe excentricul consultant direct în [illegible] lui Hinge. Era unul dintre lucrurile pe care le ura în legătură cu [illegible]. Cu oameni ca Hinge, nu există marjă de eroare. În Joc, moartea [illegible] pedeapsa pentru un telefon greșit. Medită pe tema asta, până când [illegible]ciannul expedie problema cu un gest al mâinii.

– Încetează cu exagerarea, zise el. Ar fi putut fi o idee bună.

– Asta mă ajută tare mult, răspunse reporterul sec.

– E un tip ciudat, marinare. Nu poți să știi în ce parte o să sară un [illegible] ciudat. La dracu', ai tras și n-ai nimerit. Nu te lăsa doborât.

– Greșeala mea l-ar putea costa pe Lavander viața.

– Ah, pe dracu', *que será* e tot ce spun. Era o lovitură cu bătaie [illegible], oricum.

Pe măsură ce ziua se scurgea, fără vreun semn din partea excentricului consultant, erau tot mai convinși că era prea târziu, că undeva, pe insulă, cadavrul lui Lavander aștepta să fie descoperit.

În mod normal, Lavander ar fi stat la bord până înainte de întâlnirea cu directorul de la AMRAN, dar mesajul primit îl îngrijorase. Cine știa că se află pe vas sub numele de „Teach"? Și, pentru numele lui Dumnezeu, cine era acest *Quill?*

Problema nu-i dăduse pace două zile, așa că părăsi vasul prin deschiderea pentru mărfuri, imediat ce acesta fu tras la țărm. Acum trebuia să aștepte să treacă toată ziua, până la întâlnire.

AMRAN voia să discute o problemă de beneficiu reciproc, și asta îl intriga. Chiar dacă discuția nu ducea nicăieri, era sigur că va avea ceva de învățat, pentru că, uneori, chiar și bârfa îi oferea informații nepreținute, bucățele ici și colo, care, puse cap la cap, completau cunoștințele lui remarcabile în domeniul petrolului.

Întâlnirea lui Lavander era la ora opt, așa că se mută din restaurant la cesinărie, în bar, la chioșcul de ziare, încercând să fie mereu ocupat.

Lavander nu era un tip cu prea multă răbdare, şi plictiseala i se transformă în iritare, apoi în mânie, pe măsură ce ziua se făcea mai fierbinte şi străzile deveneau mai aglomerate şi trebuia să-şi croiască drum prin hărmălaia negustorilor ambulanţi care ofereau orice, de la papagali în colivie la ceasuri scumpe, şi printre copiii care tropăiau pe lângă el, şoptind „*Ginja, ginja*. Îţi dau cu cel mai bun preţ cel mai bun tutun din Jamaica".

– Vedeţi-vă de drum, draci mici, chem poliţia, aruncă Lavander şi unul dintre copii se strâmbă la el, apoi se pierdu în mulţime.

Era uşor să râzi de un tip ca Lavander. Era aproape o glumă vizuală: un tip mic, slab şi neîngrijit, cu ochi exoftalmici, de o paloare cenuşie, nesănătoasă, cu obrajii umflaţi şi părul de culoarea căpşunii, părând că iese alandala din capu-i supradimensionat. Costumul alb părea întotdeauna necălcat, unul din buzunarele hainei îi atârna pe jumătate afară, nodul de la cravată era strâmb, iar pantofii nu cunoscuseră niciodată peria.

Lavander nu mergea, ci fugea, uitându-se tot timpul în jurul lui, ca un rozător ce caută prin colţurile întunecate ale magaziei. Excentricitatea lui era de fapt o nevroză paranoică sălbatică. Îşi imagina reporteri mişunând peste tot, aşteptând să-l prindă şi să-i ceară interviuri. Că nici un om de presă nu se apropiase de el de câţiva ani nu avea nici o importanţă. Îşi schimba adesea rezervările pentru zboruri în ultimul moment, uneori către o cu totul altă ţară, apoi zbura înapoi, alegând rute laborios gândite către locuri pentru care existau zboruri directe şi schimbând hotelurile de două sau trei ori. Această nebunie pentru intimitate era singura lui recreere, ca şi cum punctul lui de vedere aproape religios asupra industriei petrolului i-ar fi izgonit orice urmă de raţionalitate din minte. De când cu oroarea răpirii lui, Lavander devenise şi mai suspicios, şi mai paranoic.

Aşa hoinărea prin oraş, stând în parcuri, citind ziare americane şi europene, omorându-şi timpul, aşteptând fără chef să se întâlnească cu destinul.

...ionul avea douăzeci de minute întârziere, dar Hinge tot mai avea ... până la întâlnirea lui Frazer cu Lavander. Timp suficient să ... Trelawney Square și restaurantul unde aceștia urmau să se ... Memorase fotografia lui Frazer și apoi îi dăduse foc în ... avionului.

Hinge n-avu nici o problemă la trecerea prin vamă. Îi scriseră ceva ... cu o bucată de cretă albă, și-i dădură drumul mai departe.

O observă imediat pe fata care stătea pe o bancă în sala de așteptare, ... un orar al zborurilor. Reacția ei când îl văzu fu evidentă. Recu... interes? Poate că îl luase drept altcineva.

...urmărea oare? Dar de ce? De ce l-ar aștepta o femeie în aeroportul ... Montego Bay?

...se la o cabină telefonică și se căută în buzunare după o fisă. Ea ... pe o bancă mai aproape de ușă. O vedea reflectată în peretele ... al cabinei telefonice.

...formă numărul, stătu cu fața spre telefon, dar pe urmă se ... ca din întâmplare în cabină. Ea se afla într-o altă cabină telefo..., de pe cealaltă parte a aeroportului.

...putea fi doar paranoia. Ea părea să râdă în timp ce vorbea. Dar ... era să fie foarte prudent. O s-o supravegheze.

...operatorului de la restaurant să vorbească cu domnul David ... Derek Frazer răspunse foarte repede.

Hinge spuse:

- Domnul Jackson?

Frazer răspunse:

- Pe care domn Jackson îl doriți?

- Avery Jackson.

- Sunteți domnul Garett din Texas? întrebă Frazer.

- Da.

- Când v-ați mutat?

- Acum paisprezece luni.

- Foarte bine. Vreo problemă?

- Moale precum catifeaua.

– De mașină se va avea grijă. Vei primi cheile la biroul de închirieri. Pachetul e în portbagaj.

– Mulțumesc. E vorba de Nelson Pastry Shoppe din Trelawney Square? La opt, nu?

– Exact.

– La ce oră veți pleca?

– Din piață, mă duc direct la aeroport.

– O să cer închiderea după ce am livrat pachetul.

– Mulțumesc.

Când termină, fata plecase. Privi în jurul lui în terminal, apoi intră în biroul de închiriat mașini și luă cheile. Mașina era un Datsun roșu coupé, cu două uși. Deschise portbagajul. Înăuntru se afla o geantă mică de pânză. Îl închise la loc, intră în mașină și demară.

Un Datsun albastru porni imediat în urma lui și se luă după el. Se uită să-i vadă luminile, după ce intră pe șoseaua principală, spre oraș. Era tot după el. Încetini și mașina albastră se apropie. Când era destul de aproape, ieși de pe drumul principal și făcu ocolul unui parc. Mașina albastră era încă după el.

Trebuie să fie fata.

Dar de ce?

Hinge nu avea timp să se amestece în nimic. Trebuia să facă ceva repede. Apăsă pe accelerator și intră pe prima stradă la dreapta. Datsunul țâșni sub el când luă curba următoare, apoi alta. Apoi își stinse farurile și intră pe o altă stradă. Opri motorul și așteptă.

O'Hara privise la *Gulf Star* timp de câteva minute fără să scoată o vorbă. Era aproape ora șapte și Lavander nu apăruse.

– Mai bine sun din nou la hotel, să văd dacă a venit Hinge cu ultimul avion, spuse Magicianul.

O'Hara continua să fixeze vasul. În cele din urmă, în timp ce Magicianul se ridică să se ducă la telefon, spuse:

– Mă duc înapoi pe vas.

– De ce?

– Îți amintești că ți-am spus ce interesat era Lavander de camera lui [illegible], după ce a fost eliberat în Caracas?

– Și?

– De ce i-ar fi păsat? Compania îi plătea cheltuielile. Ce era atât de important în legătură cu camera?

– Poate că era îngrijorat pentru bagajul lui.

– L-am văzut bagajul. Crede-mă, nu are nimic de-a face cu bagajul. Mai mult, Tony a zis că ăsta a fost primul lucru pe care l-a spus.

– Și?

– Cred că ascundea ceva în cameră și era preocupat să-l recupereze.

– Bani?

– S-ar putea. Dar mă îndoiesc. Are bani puși bine în toată lumea.

– Și ce părere ai, marinare?

– Conform informațiilor tale, Lavander ține înregistrări personale într-un carnet. Deci, îl ascunde.

– Dar ai căutat prin cameră.

– Poate că mi-a scăpat ceva. Am un vierme în stomac, care-mi spune limpede că mi-a scăpat ceva.

– Dar dacă a apărut Hinge la aeroport?

– Nu lipsesc mult. Sună la hotel, mă întorc în zece minute.

Se urcă la bord fără probleme. Coridorul era gol. Majoritatea pasagerilor încă mai erau în oraș. Deschise broasca în același stil și intră cu grijă în cabină.

Camerista făcuse curat în încăperea mică. O'Hara închise fereastra, trase perdelele și aprinse lumina. Se așeză pe pat și privi încet în jurul lui. Verifică din nou dulapul și valiza. Se uită din nou în baie. Ridică saltelua și căută sub ea, apoi o pipăi cu grijă și o puse la loc.

Se așeză din nou pe pat.

Se uită spre servantă. Se ridică și scoase sertarele, unul câte unul, începând cu cel de sus. Al patrulea de sus în jos se bloca în ceva. Îl scoase pe al cincilea, se întinse pe podea, aprinse bricheta și o ținu sub sertar. Lipit de fundul acestuia era un carnet negru, de mărimea unei scrisori.

O'Hara îl scoase de acolo și se așeză pe podea, răsfoind paginile cu cifre și cuvinte codificate. Nici una dintre pagini nu avea nici un sens.

Puse sertarele la loc, băgă carnețelul în buzunar, stinse lumina și plecă.

Magicianul aștepta în fața barului.

– A sosit de la Miami la șase și zece, spuse Magicianul, atât. A avut douăzeci de minute întârziere. A sunat ea și a lăsat un mesaj, cu cinci minute înainte de a suna eu.

– Înseamnă că Lavander e încă în viață.

– Haide, spuse Magicianul. Am achitat nota. Să ne întoarcem la hotel, ca să putem vorbi cu ea când sună data viitoare.

Eliza conducea încet prin întuneric. Ocolise din nou micul port după ce-l pierduse pe Hinge și îi venea să plângă. O văzuse? Sau, pur și simplu, îl pierduse? Oricum, pierduse asul din mânecă.

Continua să meargă, sperând să dea peste Hinge. După zece minute de condus fără nici un rezultat, renunță. Începu să caute un telefon. Străzile întunecoase o conduseră înapoi spre malul mării. Trecu de un club zgomotos și, la câteva sute de metri în față văzu o cabină pe cealaltă parte a străzii.

Se opri, căută prin geantă, găsi o fisă, zvârli cheile mașinii înăuntru și fugi spre cabină. Operatorul răspunse foarte greu.

– Căsuța șaisprezece, vă rog, zise ea.

– Mulțumesc.

Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Îl căută din nou pe operator.

– Vreau să las un mesaj, vă rog.

– Spuneți.

Pe o stradă întunecată, nu prea departe, niște faruri se aprinseră, dar ea stătea cu spatele.

– Pentru numărul șaisprezece. Mesajul este: „Am pierdut bagajul. Mă întorc la hotel".

Văd că aveți mari probleme cu bagajul, spuse operatorul. Poate că
serul nostru vă poate ajuta.
Mașina se mișca încet în josul străzii, spre ea.
Oh, cred că linia aeriană se ocupă...
Se întoarse și văzu mașina destul de aproape. Datsunul roșu. Fața lui
se vedea la volan.
de el. Mulțumesc foarte mult. La revedere.
receptorul în furcă, dar era prea târziu să traverseze strada. El
scape acolo. Era atât de aproape, încât îi putea vedea ochii aceia
de reptilă, uitându-se fix la ea prin fereastra deschisă.
scoase pantofii și o luă la fugă. Fugea mai repede decât o făcuse
în viață. Ar fi putut câștiga Olimpiada, atât de repede alerga.
în afara străzii, pe o alee îngustă, spre plajă.
opri mașina și sări afară.
fugi de-a lungul plajei, până când nu mai putu respira. O du-
cioarele și, în cele din urmă, căzu în genunchi pe nisip. Se întoar-
și privi înapoi, așteptându-se să-l vadă pe Hinge. Dar plaja se
înapoia ei, cenușie în lumina lunii și pustie.
Privi de jur împrejur.
Pustiu. Deasupra capului, nori grei începeau să alunge luna, iar la
se vedeau fulgere.
Grozav. Acum o să înceapă să plouă.
câteva clipe să-și tragă răsuflarea, apoi merse până la liziera
și, adăpostindu-se după ei, porni cu prudență înapoi, spre
ei.
Hinge se hotărâse să n-o urmărească. Nu avea timp pentru
privi cum aleargă disperată în întuneric și se gândi: Cine e?
e treaba ei? O fi ceva despre care eu nu știu? Sau e doar o
Se opri lângă mașina ei și privi înăuntru. În bord, găsi actele
Gunn. Locuia la Clubul Half Moon Bay, căsuța șaisprezece.
hârtiile înapoi și închise bordul.

Zâmbind, se întoarse la mașina lui și porni. Avea alte lucruri de făcut. O să aibă timp să regleze problema cu fata după ce termină cu Lavander.

Când Eliza ajunse în stradă, acolo nu mai era nimeni. Nici urmă de vreun Datsun roșu. Ezită câteva minute, ascunzându-se în întunericul copacilor de pe margine, făcându-și curaj înainte de a traversa strada în fugă și de a sări în mașină.

Se simți norocoasă când porni mașina, conducând înapoi spre hotel. Nu vorbise toată ziua nici cu O'Hara, nici cu Magicianul. Poate, se gândi ea, îl interceptaseră pe Lavander și totul era în ordine.

DOISPREZECE

Era întuneric când Lavander ajunse în Trelawney Square, dar tot așa ar fi putut să fie și miezul zilei. Toate magazinele erau deschise și locul avea o atmosferă de carnaval.

Intră într-un magazin de cadouri, peste drum de restaurant. Se duse în spate și luă câteva obiecte, în timp ce supraveghea piața. Apoi ieși pe ușa din spate și ocoli clădirea, supraveghind din umbră strada.

Derek Frazer, omul care îi fusese descris la telefon, stătea lângă fereastră, la Nelson Pastry Shoppe. Lavander se concentră asupra acestuia pentru o vreme. Frazer avea genul de trăsături precise, pe care unele femei le consideră frumoase. Lavander cunoștea tipul. Un funcționar tipic de corporație, îmbrăcat la Brooks Brothers, cu un titlu pompos, vicepreședinte însărcinat cu ceva sau altceva, un termen bătător la ochi, care să ascundă o mulțime de păcate.

Frazer sorbea din cafea și citea porcăria de *Journal* din Kingston.

Ei, n-o să-i ia mult timp. Lavander chicoti pentru sine. Era sigur că nu-l urmărea nimeni.

Lavander avea dreptate. Hinge nu avea nevoie să-l urmărească pe el. Tot ce trebuia să facă Hinge era să-l supravegheze pe Frazer. Era un mod vechi, dar eficient, să urmărești omul de contact în loc de țintă, ceva ce nu i-ar fi trecut niciodată prin minte unui amator ca Lavander.

Frazer îl zărise pe consultant chiar în clipa când intrase în piață, strecurându-l discret peste marginea ziarului, în timp ce omulețul își juca minuscula melodramă. Frazer presupuse că și asasinul îl urmărea.

În cele din urmă, Lavander traversă strada și intră în cofetărie. Frazer privi în sus, zâmbi, ridică un deget și din sprâncene, și se ridică

în picioare, în timp ce Lavander venea spre masa lui, cu mâna întinsă. Aproape că-i strivi acestuia câteva degete. A luat cursuri despre cum trebuie un director să strângă mâna cuiva, își spuse Lavander.

– Bună, sunt Derek Frazer.

„Ce înfumurat", gândi omulețul.

– Lavander.

– Ei bine, e o onoare, într-adevăr, o onoare. Nu întâlnești o legendă în fiecare zi.

Vocea lui, educată de timpuriu la un curs pentru directori cu să în plată, autoritară și intimidantă, părea să-l trateze pe Lavander cu condescendență. Englezului i se părură fabricate și ofensive atât atitudinea, cât și aspectul lui Frazer.

Lavander dădu din umeri.

– Da, nu sunt chiar atât de mulți ca noi.

Frazer se gândi: „Un egocentric. Un egocentric absolut, zdrobitor, nebun."

– Doriți ceva? întrebă Frazer, făcând un semn chelneriței.

– Un ceai tare și ceva dulce. Un napoleon, cred.

Chelnerița dădu din cap și plecă.

Frazer zâmbi și își frecă palmele.

– Ei bine, domnule, noi... în primul rând, vă suntem recunoscători că ați acceptat să... sacrificați timp din vacanța dumneavoastră pentru a vorbi cu noi.

– Folosiți pluralul, domnule Frazer. Mai vine cineva?

Frazer zâmbi cu indulgență.

– Desigur, vorbesc în numele companiei mele. Sunt sigur că ne cunoașteți. AMRAN. Un fel de... cei mai noi din cartier[1], înțelegeți?

Nu încape nici o îndoială, gândi Lavander, nu-mi place deloc Frazer ăsta. Au trimis o paiață să facă o treabă de bărbat, și asta mă jignește mai mult decât orice. Dar afacerile sunt afaceri, așa că Lavander va asculta ce avea de spus ăsta.

– Da, da, știu totul despre AMRAN, spuse el nerăbdător.

---

[1] Aluzie la numele unei cunoscute formații de muzică rock: „New Kids on the Block" (n.tr.)

— Și presupun că ați verificat depunerea din banca dumneavoastră?

— Sunt aici, nu?

— Bănci! Păi, cel puțin, nu trebuie să ne preocupăm de credibilitatea [illegible] mele. Asta ne ajută să economisim ceva timp, înțelegeți ce [illegible] să spun?

— Am timp destul, spuse Lavander nonșalant.

Chelnerița îi aduse ceaiul și prăjitura. Când ea plecă, Lavander se [illegible] masă la Frazer, cu ochii sticlind, anticipând conversația.

— Și acum, ce anume doriți? întrebă el.

— Așa cum am spus, suntem nou-veniți în afacere. Nu pretindem că [illegible] răspunsurile, dar credem că dumneavoastră știți o mulțime [illegible] ale. Ne interesează o situație de consulting.

— Aveți deja probleme serioase, spuse Lavander bându-și ceaiul cu [illegible].

— Poftim?

— Printre cele mai nefericite decizii ale lui AMRAN a fost includerea [illegible] Oil Company în consorțiul dumneavoastră, domnule. Ați [illegible] un partener falimentar. Își ridică sprâncenele și se aplecă [illegible] Frazer. Nu?

— Noi... presupun că această conversație e confidențială.

— Chiar așa!

— Îmi pare rău, spuse Frazer repede. Problema este, domnule, că [illegible] nevoie de piețele lor de desfacere. Sunt prezenți în treizeci și șapte [illegible]. Doisprezece furnizori, înțelegeți?

— De fapt sunt patruzeci și două de state sub trei nume de corporație [illegible]. Ați fi putut să mai așteptați trei luni și-l aveați pe Hensell cu [illegible] la dolar.

Lavander flutură cu dispreț din mână, ca un rege care expediază [illegible].

— A fost mai ieftin decât să facem o investiție gigantică, în special [illegible] vreme când lucrurile sunt puțin...

— Dar n-ați studiat bine cifrele. Aveți o companie problemă ca par[illegible] într-un moment când piața e instabilă.

— [illegible] fi pierdut. Altcineva ni i-ar fi suflat.

– Nu ca partener egal. Ca filială, poate.

Frazer se lăsă pe spate.

– Mai e și problema proprietăților petrolifere, și anume activele lui Hensell.

– Ce ați alocat pentru dezvoltare?

Frazer ezită. Părea că nu se hotărăște dacă să răspundă sau nu la întrebare.

Lavander râse.

– Vreți să vă spun eu, ei?

– Trei sute de milioane, spuse Frazer aproape în șoaptă.

– O altă mișcare indoielnică. Peste jumătate din proprietățile acelea sunt în Montana Strip. Câmpul e eratic, domnule. Îl cunosc bine. Peste un milion de acri și neuniform. Pentru fiecare puț cu petrol veți fora o duzină de găuri uscate, iar la sfârșit, randamentul va fi mic. Aș zice nu mai mult de... douăzeci–douăzeci și doi de barili pe zi de puț. Clătină din cap. Ați fi făcut mai bine să cheltuiți banii pentru dezvoltare în Alaska sau în Marea Nordului.

– Prea aglomerat, spuse Frazer. Celelalte companii ale noastre au resurse...

Lavander îl întrerupse din nou.

– Desigur, celelalte patru companii ale dumneavoastră sunt în stare bună. American Petroleum va avea o creștere a profitului de cinci sute cincizeci la sută față de anul trecut. Sunset Oil va avea cel puțin patru sute la sută. Foarte frumos. Foarte frumos că americanii sunt asemenea oi. O vreme or să plătească. Întrebarea e cât timp credeți că or să se resemneze cu asta?

– Destul pentru a plăti cele mai grase dividende din istorie, zise Frazer.

– Dar dacă Orientul Mijlociu nu vă mai aprovizionează?

– Eu... ăăă, noi nu prevedem asta pentru câtăva vreme.

– Se va întâmpla. Pe neașteptate și în curând.

– Păi, o să trecem și peste asta...

– Adevărul e că aveți rezerve foarte sigure. O știu eu și o știți și voi. Toate companiile petroliere au. Puse bine undeva. Să fim dracului

nu? Compania dumneavoastră stă pe cel puțin vreo... cinci de galoane de rezerve certe?

- Această este o informație confidențială, domnule Lavander...

- A fost anunțată de compania dumneavoastră într-un raport anual, acum două luni. Confidențial, într-adevăr! Hai să fim cinstiți. În realitate, cantitatea e mai aproape de cincisprezece miliarde, nu?

Frazer era sincer surprins de câte știa Lavander.

- Ascultă, bătrâne, zise Lavander, nu-mi pasă, știi, ce le spui sărmanilor proști din Congres sau americanilor de pe stradă. Dar pe mine nu încerca să mă duci. OK? În realitate, stați pe cincizeci-șaizeci de miliarde de galoane de rezerve nedeclarate, da? Toate companiile petroliere au mult mai mult petrol în rezervă decât recunosc. Cum altfel ați putea să fixați prețurile, nu?

- Toți o fac, spuse Frazer.

- Sigur, sigur, dar cifrele! Doamne, cifrele! Să provoci o criză când ai un surplus. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să ridice cortina de pe această urâtă industrie.

- Nu suntem în poziția de a fi în frunte la o curățenie generală.

Lavander privi piața colorată a orașului.

- Când se va întâmpla, zise el, vor intra unii în închisoare, politicienii vor fi ruinați, s-ar putea să afecteze și guvernul, știi. Pe lângă ei, Afacerile Watergate și Abscam vor părea nevinovate ca o vizită la Disneyland.

- Asta nu se va întâmpla.

- Poporul american a fost umilit de Watergate și Abscam, zise Lavander. Va fi înfuriat când va afla cum îl exploatează companiile petroliere. Îți sugerez să-ți folosești bunul-simț. Se pot face o groază de bani. Nu trebuie să încalci legea.

- Dacă se întâmplă asta, zise Frazer, o să-i lovească în cap pe toți ceilalți înainte să ne lovească pe noi. Suntem proaspăt intrați în afacere.

- Cei mai slabi sunt întotdeauna primii. Legea naturii. Ești nou, ai probleme. Anchetatorii or să-și ascută dinții pe voi, aștia noi. Întâi or să vă mănânce hienele, apoi marii concurenți se vor căi, or să spună: „Oh, scuzați-ne, n-am calculat bine", politicienii, pe partea lor, vor spune:

„Nu e bine, nu e bine", o să-i amendeze cu câteva sute de mii de dolari și o să-i scuze, pentru binele economiei. Ce bine o să aibă AMRAN din asta? Va fi deja ruinat atunci.

– Un punct de vedere deprimant, aș spune.

– Realist. Scenariul e scris deja.

– Să sperăm că de data asta vă înșelați.

– Am o reputație, Frazer. Nu m-am asociat niciodată, în nici un fel, cu ceva lipsit de gust. Pot să ajut AMRAN, dar numai dacă sunteți de acord să mă ascultați și să-mi urmați sfatul. Prețul este o mie de dolari pe zi. Treizeci de zile plătibile înainte. Dacă le depășim, mai plătiți încă treizeci de zile. Și-mi rezerv dreptul să mă retrag în orice moment dacă simt că deciziile voastre mă pun în primejdie. Acestea sunt condițiile mele standard, le acceptați sau nu.

– Păi, sigur, o să trec asta prin consiliul de conducere și...

– Azi e vineri, Frazer. Aștept răspunsul tău luni. Să zicem la cinci după-amiaza? Poți să-mi trimiți un mesaj la bordul lui *Gulf Star*.

– E puțin cam scurt, dacă...

Fața lui Lavander se întunecă. Nu mai avea răbdare. I-o tăie lui Frazer:

– În acest moment, producția lui Hensell în SUA este cam de douăzeci de mii de barili pe zi. Rezervele companiei sunt de vreo... bănuiesc, desigur, șaizeci de milioane de barili, în galoane de patruzeci și doi. Una dintre cauzele pentru care Hensell s-a dus la fund a fost că își cumpărau șaizeci la sută din brut din Orientul Mijlociu. La *premium*. Ei?

Frazer se uită peste masă la Lavander. Gâtul la baza urechilor i se făcea tot mai roz.

Lavander continua să preseze.

– Problema e, domnule Frazer, că oamenii lui Hensell i-au vândut bunuri AMRAN-ului dumneavoastră. Ați cumpărat un porc – se opri și începu să râdă – fără să vă uitați în portofel.

„Ticălos insuportabil", gândi Frazer. Dar își păstră cumpătul. Meseria lui era să-și păstreze cumpătul.

– Cosa ce se va întâmpla, bătrâne, este că AMRAN va trebui să facă [illegible] în capitalul ei de petrol, ca să zic așa. Să-i tapeze pe ceilalți [illegible] ai consorțiului de rezerve, pentru a reduce angajamentele lui [illegible] din Orientul Mijlociu. Și pe urmă, domnule, o să fiți pe un [illegible] primejdios, trebuind să explicați rezervele de petrol pe care se presupune că nu le aveți. Mafia are aceleași probleme când încearcă să-și [illegible] banii. Va trebui să vă spălați petrolul. Chicoti din nou, apoi adăugă: Suficiente sfaturi pe gratis pentru o zi.

Mânia sfredelea adânc stomacul lui Frazer, dar trebuia să continue [illegible] joace.

– Deci, ce sugerați?

– Sugerez să mă păstrați, pentru a vă ajuta să ieșiți basma curată și [illegible] faceți curățenie.

Frazer îl privea fix peste ceașca de cafea.

– De aceea suntem aici, spuse el ușor, după o pauză de câteva [illegible] secunde.

Lavander ridică din sprâncene. Apoi privi în propria ceașcă.

– Înțeleg – hmmm... înțeleg un mesaj și mesajul spune: „Frazer nu are autoritatea să se angajeze". Corect?

– Sarcina mea este doar să deschid negocierile. Știm că ne puteți ajuta, având în vedere reputația dumneavoastră. Întrebarea este: „Ne putem permite să vă avem?"

– O grăunță de sare în ocean. Sigur că vă puteți permite. Eu pot să vă ajut. Mingea e în terenul dumneavoastră. Dați-mi de știre.

Vru să se ridice în picioare.

Frazer spuse:

– Ăăăă, poate că mai e ceva.

– Da?

Frazer scoase din servietă un borcan și-l puse pe masă. Conținea [illegible] alb ca zahărul, dar împestrițat cu un compus negru. Frazer îl luă [illegible] și-l scutură, apoi se uită zâmbind la Lavander. Îi întinse acestuia borcanul, spunând:

– Am auzit că puteți să vă uitați la eșantion, să-l gustați și să spuneți cu precizie de câteva sute de metri din ce parte a lumii provine și cât de bogat poate fi zăcământul.

Lavander nu-și putu ascunde curiozitatea. Dar nu atinse borcanul.

– După ce încheiem afacerea, Frazer.

În regulă, e o hoaşcă bătrână, gândi Frazer. Deștept și nebun. Se joacă. Deasupra oamenilor – cu corporațiile.

Dar pe Frazer îl interesau mai mult rezultatele.

– Sunt împuternicit să vă reţin pentru cel puţin şaizeci de zile, spuse el. Vom depune şaizeci de mii în aur, în orice cont doriți, luni dimineață, când se deschid băncile. Zâmbi și agită din nou borcanul. N-ați vrea să ne vedeți cartea de vizită?

Lavander se uită la borcan, și ochii lui căprui sticliră. Dar tot nu făcu nici o mișcare să-l ia. Era prins într-o luptă interioară, între negoț și curiozitate.

– În următoarele două săptămâni călătoresc, spuse el. E asta o problemă?

– Deloc, domnule. Am vrea să fiți în Houston la începutul lunii viitoare.

– Atunci, accept, spuse el. Ăăăă... îmi permiteți?

– Desigur, spuse Frazer.

Înhață momeala, își spuse. O să știm în curând.

Lavander luă borcanul și îl ținu în lumină, ca și cum ar fi fost un diamant rar. Întinse un șervețel de hârtie pe masă și-l netezi cu mâinile. Apoi deschise borcanul, scutură câteva grame de nisip pe șervețel și îl închise la loc. Ținu șervețelul între mâinile făcute căuș și scutură nisipul circular, urmărindu-l cu atenție. Puse șervețelul la loc pe masă, scoase o lupă de bijutier și, separând grăunțele cu coada unei linguri, le privi atent prin lupă. Își băgă limba în nisip, gustându-l cum ar gusta un specialist vinul.

Frazer îl urmărea cu interes. Pentru moment, egocentrismul și sarcasmul dispăruseră, înlocuite de concentrarea în muncă. Lavander lăsă nisipul să-i curgă printre degete.

Buzele i se mișcau, asemenea celor ale unui bătrân paralizat:

– Semitropical spre tropical. Nu Africa... să vedem, să vedem... Pacificul Mijlociu? Nu, e altă culoare. Nu e destul de aspru... hmmm... prea fin pentru Mexico. Sau California... hmmm.

Deodată se opri, uitându-se la Frazer timp de o fracțiune de secundă, apoi tot atât de repede uitându-se înapoi.

Știe, gândi Frazer. Să vedem ce va face acum.

Lavander rulă șervețelul, turnă nisipul înapoi în borcan și i-l întinse lui Frazer.

– Aș mai vrea niște ceai, spuse el.

În timp ce Frazer se întoarse să cheme chelnerița, Lavander împături șervețelul, care mai avea câteva grăunțe de nisip înăuntru, și-l strecură în buzunar. Frazer se făcu a nu observa; în loc de asta, spuse:

– Ei bine, să vedem cât de bun sunteți!

Lavander păru prudent.

– Pacificul Central, spuse el, undeva la nord de Noua Zeelandă. Presupun că undeva de-a lungul lui Tonga Trench.

– Tocmai am fost de acord să vă plătesc șaizeci de mii de dolari ca prim pentru două luni de muncă, domnule, spuse Frazer, și primul lucru pe care îl faceți este că încercați să vă bateți joc de mine.

– Poftim?

Era rândul lui Frazer să atace.

– Știți că eșantionul ăla nu provine deloc de pe lângă Noua Zeelandă.

– Atunci de ce întrebați?

– Se presupune că sunteți foarte bun.

– Mă testați?

– De ce nu? Tot ce cunosc este reputația dumneavoastră. Și am știut asta înainte de a veni aici. Dar ce puteți spune despre calitatea stratului?

– Știți calitatea, Frazer.

Frazer încuviință foarte încet.

– Acum vorbesc cu aproximație. Ghicesc, spuse Lavander. Ca să fiu mai precis, am nevoie de ceva timp în laborator.

– Avem toate astea, spuse Frazer. Vreau doar să știți că am avut motive întemeiate să facem târgul cu Hensell.

– Ăsta e de pe proprietățile Hensell? spuse Lavander surprins.

– Nu era în afacere ca parte a proprietății lor petrolifere. Hensell a achiziționat terenurile pentru alte scopuri. Inginerii noștri au dat peste acesta din întâmplare, cercetând eșantioane pentru altceva.

– Înțeleg.

– Avem sentimentul că am dat de ceva. Înțelegeți? Nimeni altcineva nu bănuiește că s-ar putea găsi petrol în zona respectivă.

Pentru moment, Lavander pierduse controlul întâlnirii. Acum era timpul să-și revină.

– Greșiți, spuse el plat, apoi lăsă remarca să-și facă efectul.

– Greșim?

– Unde e acest câmp, aproximativ? întrebă Lavander liniștit, aproape șoptit.

Frazer se aplecă peste masă.

– În nordul Micronezici, aproximativ.

Lavander se agita, iar nevoia lui de a-l pune pe Frazer la punct și de a controla întâlnirea deveni obsesivă.

– Există un strat... ăăă, la nord-vest de acolo. De calitate foarte bună, ca și al dumneavoastră.

– Imposibil.

– Vă spun un fapt cert, spuse Lavander, enervat la gândul că părerea lui ar putea fi pusă la îndoială.

– Am fotografiat zona din aer, pe trei mii de mile, din satelit. Nimic, de la noi până în Japonia.

– Iar eu vă spun că e un strat... nu un eșantion... un zăcământ!

– Unde?

– Între dumneavoastră și... Japonia. Ar putea fi chiar o parte a aceluiași strat.

„Iată deci, gândi Frazer, a spus-o. Orgoliul lui e mai mare decât discreția, un defect fatal de personalitate."

– Uite ce e, zise Frazer, m-ai convins. Diseară plec în Mexic, să-mi văd soția. Luni dimineață am să mă ocup de afacerea dumneavoastră, iar pe data de întâi ne vedem la Houston. În birourile noastre, la nouă dimineața?

Excelent. Îmi place să încep devreme, acceptă Lavander, apoi [illegible] Ah! Nota!

[illegible] plătesc, insistă Frazer și chemă chelnerița.

Lavander spuse la revedere și ieși în grabă din reastaurant. După ce [illegible] nota, Frazer își luă ziarul, ieși, îl rupse în două și-l aruncă într-un [illegible] gunoi.

[illegible] avusese mai puțin de o oră pentru a planifica eliminarea lui [illegible]. Lăsase mașina Elizei și-și condusese propriul Datsun pe o [illegible] întunecoasă, chiar la ieșirea din piață, unde parcase, apoi scosese [illegible] din portbagaj. Înăuntru se afla un pistol cu injecție, tip țigară, un [illegible] hipodermic, un mic flacon cu mercur și un pumnal cu două tăișuri [illegible] reacă pe braț. Lama cuțitului avea zece centimetri și era ascuțită [illegible] ambele părți.

Frumos.

Unelte simple pentru o slujbă simplă. După toate probabilitățile, nu [illegible] nevoie de pistol.

Fără arme de foc. În Jamaica, a purta așa ceva putea provoca necazuri. Și pe urmă, misiunea asta nu cerea gloanțe.

Își puse cuțitul pe brațul stâng. Apoi puse trei picături de mercur în [illegible], inseră acul în pistolul tip țigară și îl puse în buzunarul de la [illegible]. Repede și curat, gândi el. Nimic complicat. Lovește și fugi. Lavander va fi o țintă ușoară. Acum să găsim locul.

Informația lui privind ținta era redusă și de mică valoare, dar știa că, [illegible], Lavander prefera să meargă pe jos, în loc să ia taxiul, mai ales [illegible] distanțe mici.

Ulinge măsură în grabă distanța din piață până la dig, mergând mai [illegible] pe ruta cea mai probabilă, îndepărtându-se din piață pe strada [illegible], patru blocuri, apoi spre vest, încă două. Ajunse la dig în [illegible] minute. În următoarele patruzeci de minute, merse înapoi spre [illegible], închipuindu-și diversele combinații pe care le-ar fi ales Lavander [illegible] ar fi vrut să o ia pe scurtătură. Erau puține. Cel mai greu pentru [illegible] era dacă acesta ar fi ales strada principală. Era destul de bine

luminată și cu mult trafic. Celelalte duceau, pe străzi lăturalnice, către zona depozitelor.

Când Lavander ajunse la cofetărie, Hinge aștepta de partea cealaltă a pieței. Urmări mica dramă care se desfășura înăuntru. Era în avantaj față de Lavander. Lavander trebuia să traverseze strada, pe drumul înapoi spre vapor, iar Hinge, care se afla între Lavander și vapor, avea un avans când Lavander plecă.

Hinge se concentră mai întâi asupra lui Frazer, îl văzu ieșind din restaurant și rupând ziarul în două, aruncându-l într-un coș cu gunoi. Cu această mișcare simplă, Frazer aprobase moartea lui Lavander. Acum, Hinge începea să-și urmărească prada.

Lavander opri un localnic și întrebă direcția. Hinge îl urmări pe om cum indică mai întâi o rută de-a lungul străzii principale, arcuindu-și mâna spre stânga, apoi arătând drept în jos către depozite.

Lavander se hotărî să o ia pe scurtătură.

Hinge era plin de elan. Se grăbi în josul străzii principale preț de două blocuri, pe urmă o tăie spre vest, spre capătul unuia dintre pasajele lungi. Apoi așteptă.

Lavander era transpirat când ajunse în Talisman Way, o alee îngustă, pavată cu piatră, pe care cu greu puteau trece doi oameni alături, pereții de stuc ai depozitelor ridicându-se de fiecare parte, împiedicând lumina să treacă. Dar la celălalt capăt, Lavander vedea luminile digului. Porni în jos. Deasupra, se auzeau tunete și pasajul fu luminat pentru o clipă de un fulger.

Era poate pe la mijlocul drumului ca un tunel când, la celălalt capăt, apăru un bărbat care porni spre el. Pentru o clipă, Lavander intră în panică. Dar în lumina slabă de la capătul străzii văzu că bărbatul era îmbrăcat într-un costum și era alb, așa că presupuse că era un turist. Oricum, grăbi pasul. Cel care venea spre el fluiera.

Când se apropiară, omul încetă să fluiere și spuse binevoitor:

– Hei, amice, ce-ai spune de niște *ginja*? Cel mai bun din Jamaica.

Lavander, cu fața arzând de indignare, se întoarse furios și privi în sus.

– Nu mă interesează blestematul dumitale de...

...-şi mai isprăvi niciodată propoziţia. Când o începu, fu conştient ...ă mişcare, o senzaţie bruscă de arsură în ceafă, iar vocea păru să-i ...scă. Omul îi zâmbea, îi vedea colţurile dure ale figurii, în lumina ...capătul degului. Îi ţinea ceva în faţa ochilor şi Lavander nu putea ...concentreze privirea, apoi văzu ce era, un stilet cu lama îngustă ...ită de sânge. Apoi omul dispăru şi el simţi ceva care-i atinge haina ...costum, apoi buzunarul de la spate al pantalonilor, iar omul îi ...ceva în faţa ochilor. Era portofelul lui Lavander. Se simţea ca în ...-şi putea simţi picioarele şi plutea. După aceea avu un gust sărat ...ură şi senzaţia de arsură din gât se transformă în foc. Privi în jos, ...o pată gâlgâitoare, roşie, pe pieptul costumului său alb, apoi văzu ...mult roşu răspândindu-se pe jos şi înţelese că era sângele lui. ...chise gura să strige, dar traheea îi era plină de sânge. Duse mâna la ...şi un deget alunecă în gaura din gâtul lui.

Pământul începu să se învârtească, să se întunece în jurul lui.

...văzu picioarele mişcându-se unul în faţa celuilalt, dar nu le simţea ...

Ceva îl lovi peste genunchi şi abia după câteva clipe înţelese că, de ..., căzuse.

Lavander începu să se târască spre lumină, încercând să ţipe, să atra... ...enţia, dar nu era nimeni care să-l audă. Simţi apoi marginea clădirii, ...ări mai departe pe pavaj, privi în sus şi văzu faţa unei femei. Ea ...chise gura şi păru că strigă, numai că el nu putea să audă nimic. ...rcă să vorbească, dar dinţii începură să-i clănţăne şi, pentru o clipă, ...rpul fu zguduit de spasme, apoi spatele i se arcui, căzu cu faţa în jos ...King Street şi muri.

La aeroport, Frazer îşi confirmă rezervarea. Apoi traversă sala şi se ...ă lângă cabinele telefonice. Se afla acolo de zece minute, când ...mul telefon din rând începu să sune. Îl ridică imediat.

– Aici, Jackson, spuse el.

– Avery Jackson?

– Da, corect.

Vocea rece și plată de la celălalt capăt spuse:

– Pachetul a fost trimis.

– Vreo problemă? întrebă Frazer.

– Nimic de care să nu mă pot ocupa.

– Mulțumesc foarte mult.

Frazer puse receptorul în furcă, zâmbind cu satisfacție când părăsi cabina. Avionul lui fu anunțat peste zece minute. Cumpără un *Paris Match* și o ediție italiană a lui *Playboy* de la standul de ziare, apoi se sui în avion.

Hinge închise telefonul și se înapoie la mașină. Un tunet se rostogoli încet pe cer, nori negri acoperiră luna plină. Printre ei străluci fulgerul și simți primele picături timide de ploaie. Le ignoră. Era la câteva sute de metri de intrarea la Clubul Half Moon Bay. Conduse încet spre intrarea străjuită de palmieri și parcă mașina în umbră, apoi se grăbi spre plajă, strângându-și umerii împotriva picăturilor care începeau să-l ude. Stătu la distanță de ocean, studiind așezarea hotelului de pe partea cu plaja, ferindu-se de spuma unui val.

Plaja se desfășura tot mai larg, de la hotelul cu două etaje, la un capăt îndepărtat, unde un zid de piatră o separa de plaja de la hotelul Holiday Inn. Recepția era atașată clădirii principale, dar se afla sub cerul liber, sub un acoperiș de șindrilă, acoperit cu frunze de palmieri. Lângă recepție se afla un bar în aer liber și un restaurant deasupra golfului. Oamenii încercau să se adăpostească de ploaie sub acoperișul de șindrilă, în timp ce o orchestră calypso, obișnuită cu furtunile iscate din senin, continua să cânte în restaurant, muzica ei metalică auzindu-se ca un ecou peste golf.

Căsuțele începeau chiar în spatele restaurantului și se întindeau până la zidul de piatră. Erau construite la o depărtare de șaptesprezece, optsprezece metri față de apă și aveau doar un nivel; majoritatea erau neluminate. În total, optsprezece. Ultimele trei lăsau să se vadă lumină. În ciuda furtunii, marea era calmă, lovind țărmul.

Începu să plouă mai tare când traversă plaja spre căsuța șaisprezece.

TREISPREZECE

O'Hara și Magicianul ajunseră la căsuța Elizei la două minute după ce Tremura când le descrise întâlnirea ei cu Hinge, ochii oglindindu-i încă spaima.

– Ai avut noroc, spuse O'Hara. Probabil că n-a avut timp să se ia după tine. Clătină din cap. De data asta, am acționat ca o gașcă de amatori.

– Eu sunt amatorul, spuse Eliza. Dacă...

– Nu e nimeni vinovat, spuse Magicianul.

– Mda, zise O'Hara, am bâjbâit. Cel mai bun lucru e să o ștergem de aici.

Culorile luminoase și primăvăratice ale căsuței, cuverturile galben cu verde, vaza cu flori de pe servantă și fructele proaspete de pe noptiere nu-i ajutau deloc să-și schimbe starea de spirit. Stăteau supărați, cântărindu-și opțiunile.

– Poate ar trebui să chemăm poliția, cel puțin ei ar putea să intervină între Lavander și Hinge, sugeră Eliza.

– Aici nu suntem în Bronx, spuse O'Hara. Mă îndoiesc că există mulți polițiști pe partea asta a insulei.

– Ce porcărie, zise Eliza, sincer preocupată de soarta lui Lavander, bună sau rea.

Magicianul își scărpină bărbia nerasă.

– Păi, spuse el, dacă asta vi se pare ceva rău, cum v-ar plăcea să fiți prinși în mijlocul unei bătăi între șase șoferi de camion și paisprezece pitici în Waffle House din Soperton, Georgia, la ora unu noaptea?

– Cel spuse Eliza și începu să chicotească.

– Asta s-a întâmplat acum vreo zece ani. Nu aveam o situație prea strălucită și lucram la un circ care dăduse faliment în Texarkana și iată-ne rămași la dracu-n praznic. Așa că i-am strâns pe cei paisprezece pitici și am făcut o echipă de baschet. Am crezut că o să fie ceva cu adevărat nou, punându-i să alerge câte doi, unul cocoțat pe umerii celuilalt, ca să joace baschet. Mai treceau și printre picioarele adversarilor și alte chestii din astea. Numai că s-a dovedit a fi un joc monoton, amuzant doar în primul sfert de oră, după care audiența începea să arunce cu pungile de floricele după noi. Eram blocați în împuțita de Georgia, cu toate jocurile contramandate și atât de săraci, încât frecam monedele sperând să facă pui.

– Deprimant.

– Și pe urmă, să mor dacă n-am descoperit că blegii ăia mici puteau să cânte! Doamne, puteau să cânte ca îngerii. Armonie pe paisprezece voci. Așa că ne-am schimbat numele din Rothschild's Little Big Men în Jesus Rothschild and the Gospel Midgets și toți ne iubeau. Cântam la târguri, întâlniri de comemorare, serbări de caritate. Negrii ne iubeau. Copiii ne iubeau. Fermierii veneau cu familiile lor și cu coșuri de fructe, se îmbătau și primeau religia. Dumnezeule mare, salvam suflete și făceam bani. Aleluia, ce vară!

– Despre ce dracu' vorbești, Magicianule? întrebă O'Hara.

– Fiți atenți, că vine și poanta. Într-o noapte, pe la ora unu, ajungem în Soperton, Georgia, care nu e mai mare ca fundul unei muște, și trecem pe lângă Waffle House, care era deschisă, așa că intrăm toți acolo să bem o cafea. Înăuntru, erau vreo șase șoferi de camion, ciocnind întruna și tot așa, lucrurile devin urâte, cu glume despre pitici și tot rahatul, așa că Herman Heartfinder, un fel de purtător de cuvânt al lor – avea un temprament foarte urât – le spune s-o lase mai moale cu bancurile despre pitici. La care un șofer îi spune lui Herman: „Hei, scurtuțule, dacă ți-ar fi cocoșelul de două ori mai mare decât gura, tot cu două degete ar trebui să te masturbezi", și atunci Herman sare în picioare, cât era de mic – un metru și cinci centrimetri – și aruncă cu una din zaharnițele alea vechi de sticlă, care cântăresc cam două tone fiecare. Îl lovește direct în cap. Dintr-odată, ne-am pomenit

la film western. Șoferi și pitici, toți bătându-se al dracului unii cu alții *pe întâmplător*, demolând Waffle House din Soperton, Georgia, în *același timp*.

Exact atunci mi-am dat seama că Soperton, Georgia nu era un loc prea bun, dacă erai un solist de pian evreu, cu șase degete, zorind *cincisprezece* pitici care iscau o gâlceavă. Așa că, pur și simplu, am *plecat* direct la stația de autobuz Trailaways, unde am stat cam o oră, *ascultând* mașinile de poliție și ambulanțele, până a venit autobuzul și *eram* dus spre sud. Am coborât când am părăsit șoseaua principală, în *Key West*.

Se opri și zâmbi destul de plin de el, apoi adăugă:

– Și *asta-i* morala.

– Care? întrebă Eliza.

– Că n-ar trebui să stăm acum aici.

– Amin, spuse O'Hara.

– Dar Lavander ar mai putea fi în viață. Dacă poliția ar avea o descriere a lui Lavander și a lui Hinge.

– N-ar face nici un rahat, zise Magicianul.

– Lavander a încasat-o, zise O'Hara. Hinge e probabil acum în drum spre Tucson sau de unde a venit, tot ce avem e micuța agendă neagră cu bolboroseli a lui Lavander.

Afară, Hinge se strângea mai tare lângă căsuță, ca să scape de ploaia torențială. Îi era recunoscător furtunii, pentru că oferea o acoperire excelentă. Picăturile de ploaie, bătând în frunzele de palmier și în ferigi, sunau ca niște tobe întețite de tunete. Se apropiase cât mai mult posibil de fereastră, în afara razei de lumină, dar destul de aproape pentru a le urmări conversația prin fereastra deschisă.

Dumnezeule, gândi el, știu cum mă cheamă și știu despre Lavander! Dar ce e cu chestia asta cu carnetul lui Lavander?

Cine dracu' sunt ăștia, la urma urmelor?

N-avea nici o importanță. Hinge hotărî foarte repede că trebuia să-i omoare pe toți trei. Întrebarea era când și cum. Trase concluzia că fiecare dintre ei avea o căsuță, judecând după luminile din ultimele trei

căsuțe. Va aștepta până ce se va duce fiecare în camera lui și-i va lua pe rând.

Floare la ureche. Continua să tragă cu urechea.

– Cred că o să aflăm ceva din carnețel, zise Magicianul. Nu trebuie decât să descifrăm codul Lavander.

– Pe *tot*, spuse Eliza.

– Își ducea carnetul cu el. Evident că scrie în el tot timpul, așa că, probabil, și-a memorat propriul cod. Iar dacă el l-a ținut minte, eu pot să-l descifrez. Și dacă eu nu pot, cu siguranță că Izzie poate. Se ridică, gata de plecare. La ce oră a zis pilotul să ne întâlnim la aeroport?

– La cinci jumătate, zise O'Hara.

– O să vă scol eu pe toți, mai zise el și plecă fugind prin ploaie spre căsuța lui, ultima din rând.

O'Hara se așeză mai bine într-unul din scaunele galben cu verde și spuse:

– Eu am să dorm aici, pe scaun.

– N-o să am nici o problemă, spuse Eliza.

– L-am subestimat deja o dată pe Hinge în seara asta. Mă simt mai bine dacă stau aici.

Dincolo de fereastră tunetele bubuiau, iar fulgerele plesneau în apropiere.

– Mai bine să fii atent, O'Hara, o să-mi fac o impresie greșită crezând că la urma urmelor ai o inimă.

– Și asta ce mai vrea să însemne?

– Până acum ai fost un robot.

– Un robot!

– Exact, un robot.

– Păi, nu mă simt ca un robot, zise el, privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

O'Hara eliminase deja afacerea Lavander din mintea lui. O scrântiseră. Și cu asta, basta. Acum se concentra la concurentul său din încăpere, pentru că o mai privea încă în acest mod. Un metru și vreo cincizeci înălțime, eficientă și periculos de naivă.

Asta era perspectiva profesională. Din punct de vedere personal, alte lucruri îi treceau prin minte. Era mai drăguță decât își amintea din scurta lor întâlnire din Japonia, și fusese prea surprins când o văzuse stând în St. Lucifer ca să-i acorde cu adevărat atenție. Acum își dădea seama ce femeie înnebunitoare era. Faptul că era micuță o făcea și mai seducătoare. Părul negru ciufulit, tuns scurt și cu șuvițe buclate rămase pe umeri; ochii mari, aproape speriați, dându-i un aer și mai vulnerabil din cauza dimensiunilor ei; un nas uimitor de perfect și o gură tentantă, ușor umflată, care putea, într-o clipă, să devină cel mai uimitor zâmbet din câte văzuse vreodată.

Frumoasă, deșteaptă și tentantă.

Foarte periculoasă.

Pe moment, era nervoasă și evita contactul cu ochii lui verzi. Stătea pe marginea patului și privea în jos la podea. O'Hara o intimida și asta era situația, încă înainte de a-l întâlni. Materialul biografic pe care îl citise îl recomanda pentru multe lucruri, inclusiv capacitatea lui de investigare. Dar evidenta lui stăpânire a filozofiei japoneze era ceea ce o fascina și o neliniștea în același timp. Se mișca cu o grație fluidă, pe care o atribuia antrenării în arte marțiale, în Japonia. Își amintea viteza cu care el își primise și învinsese atacatorul din Japonia. Fără să i se întrească un fir de păr. Chiar și cu o rană de cuțit, el era pur și simplu de neatins. În realitate, era stânjenitor de calm. Iar acum părea capabil să accepte inevitabilitatea morții lui Lavander, fără vinovăție sau remușcare. Și totuși, ceea ce ea interpreta ca ceva aproape mistic putea fi simplul rezultat al unor ani de antrenament. Poate că O'Hara avea un ego atât de solid, încât doar *părea* mistic.

Oftă și spuse:

– Nu mă pot obișnui cu ideea că poate suntem cauza morții lui Lavander.

– Nu, nu suntem noi cauza. Noi doar nu *l-am salvat*. E o mare diferență.

– Dar nu putem face nimic? Aș recunoaște mașina. Era închiriată, așa că va trebui s-o dea înapoi și...

– Un bun vânător știe când s-a terminat vânătoarea.

– Iar începi. Domnul Kimura vorbește așa tot timpul. „Omul deștept nu poartă ciorapi uzi." Ce mai e și asta?

– De fapt, ar fi: „Omul înțelept nu-și pune ciorapii până ce soarele nu i-a binecuvântat".

– Oh, la dracu'. Făcu o pauză de o clipă. Oricum, mi-ar plăcea să mă uit la ticălosul ăla o dată. N-am mai văzut niciodată un asasin adevărat.

– Chiar îți place chestia asta, nu?

– Care?

– Să alergi după marea știre. La urma urmelor, cum ai ajuns în meseria asta? Drace, mi-ai citit dosarul K, știi totul despre mine, până și numărul pe care-l port la chiloți. Iar eu nu știu nimic despre tine.

Cum ajunsese în meserie? Ei bine, totul începuse pentru că era bucălată.

Când Eliza Gunn creștea în Nebraska, era durdulie. Poate că „durdulie" e generos spus. De fapt, era undeva între durdulie și grasă. Durdulie-cu-obrajii-umflați-și-picioare-cu-gropițe, așa era.

Locuia în Ozone. După ce zâmbeai la auzul numelui, nu mai găseai nimic interesant acolo. Plictisitor. Plictisitor. Plictisitor. Singura statuie din oraș era a lui Calvin Coolidge, care trecuse odată cu trenul pe acolo și făcuse cu mâna, din mers, orașului Ozone. Cam atât despre Ozone, Nebraska.

Tatăl ei ținea magazinul local și era un om drăguț, răbdător, creștin, rezervat, tipul care crede că o atingere pe cap e tot atât de bună ca o îmbrățișare. Alwyn Gunn muri crezând că numai perverșii citesc *Playboy*, iar Quaăludes sunt tranchilizante. Și asta se întâmpla în 1977.

Mama ei murise când ea avea trei ani într-un accident de mașină, pe când se întorcea de la cumpărături din Omaha. Drumul fusese atât de plicticos, încât adormise la volan. Alwyn angajă o menajeră, o văduvă nemțoaică, al cărei soț murise căzând de pe tractor, și-și continuă afacerea ca de obicei. Nu se mai recăsători niciodată. Prea mult efort.

Copiii bucălați sunt drăguți. Până când se fac de vreo șase ani. Un copil gras, la doisprezece ani, nu e drăguț deloc. Eliza nu intră în pubertate, ci năvali în ea.

Unul dintre motivele pentru care Lizzie Gunn era bucălată era că, dacă trăiești în Ozone, n-ai nici un motiv să fii slab. De fapt, nici un motiv să faci altceva decât să mănânci, să citești cărți și să fii gravidă. Multe dintre prietenele Elizei rămăseseră gravide. Eliza citea cărți și mânca. Printre multele sale virtuți, Alwyn Gunn era un adorator al cărților. Când învățase să citească, Alwyn îi adusese de la bibliotecă o duzină de cărți pentru copii. La zece ani, era deja în grupa pentru adulți.

Își mai băgă de seamă, tot pe la zece ani, că era diferită de toți ceilalți. Nu pentru că era bucălată sau grasă, ci pentru că nu *voia* să fie ca toți ceilalți. Nu avea nici o dorință de a face parte din trupă. Dacă nu putea să alerge, prefera să ajungă cu zece minute în urma tuturor. Orice, pentru a evita să facă parte din turmă. Grasă sau slabă, gândul de a fi oaie îi repugna. Era ceva mental, nu fizic.

Mai avea și o pasiune pentru descoperiri. Să fie prima care să știe. Să aibă un secret pe care să nu-l împartă cu nimeni.

Cu cât citea mai mult, cu atât fanteziile îi înfloreau.

Nu, explodau.

Călări la Valhalla, cu Kipling; luă cu asalt porțile Moscovei, cu Tolstoi; își croi drum spre New Orleans, cu Twain. Învăță ce înseamnă clasă de la Shaw, grația, de la Galsworthy, eleganța, de la Henry James. Era Anna Karenina, Sarah Bernhardt, Holly Golightly. În școală, inventa povești, le spunea periuței de dinți din baie, câinelui, pisicii și oricui voia să asculte. Când începură să apară filme vechi la TV, era Rosalind Russell, James Cagney și Pat O'Brien într-unul singur, în urmărirea marii povești. Descoperirea.

Fu editor al ziarului școlii, sarcină lăsată de obicei în seama unor fete bucălate și cu ochelari, deoarece se presupunea că erau mai serioase decât fetele drăguțe, cu sâni și fund, sau decât băieții, care erau prea preocupați de sex ca să mai facă ceva ca lumea. Purta o haină veche a tatălui ei, având la butonieră un permis de trecere pentru presă, dădea ordine și îi înnebunea pe toți. Ziarul câștigă Premiul Sigma Delta Chi pentru cel mai bun ziar de liceu din stat. Câștigă personal un premiu

pentru cel ma bun editorial. Era despre moartea ultimului fierar din oraș. Asta se întâmpla când avea șaisprezece ani.

Și pe urmă, se făcu de șaptesprezece ani. În acel an, ceva se întâmplă cu Lizzie. Deveni slabă. Slabă cum visează fetele să fie.

Se întâmplă dintr-odată. Așa cum se deschide un cocon, grăsimea dispăru pur și simplu și iat-o pe Lizzie Gunn înaltă de un metru cincizeci, în greutate de patruzeci și două de kilograme, cu cele mai grozave țâțe și șolduri din liceul Ozone. Băieții păroși din școală înnebuniră. Telefonul ei suna întruna; acum era drăguță.

Era însă și independentă, oarecum excentrică, o visătoare cu ochii deschiși și o singuratică. Slabă, dar avea o energie fără limite.

De la Ozone, ajunse la Universitatea Missouri, la Lincoln, la Chicago, la Boston. Viața fusese tot mai interesantă de atunci încoace. După Ozone, nimic nu mai putea să fie plicticos. Plictiseala se dizolva în știrile de la ora șase și ceea ce ea numea un constant „șurub" în stomac. Stomacul ei fusese un „șurub" mereu. Și acum, stând cu Frank O'Hara și vânând o himeră numită Cameleonul, toate fanteziile, visele, aspirațiile ei, totul se împlinise.

Ea povesti pe scurt. Adâncit în fotoliul confortabil, el o privea, ca și cum ar fi ochit o țintă. De data asta, ea îi întoarse privirea și, când termină, se întoarse direct la subiectul aflat la îndemână.

– Nu pot să cred că un om e ucis, probabil chiar în clipa asta, și noi stăm aici fără să putem face nimic.

O'Hara se ridică și merse până la pat, îi luă mâinile și o făcu să se ridice în picioare. O înconjură cu brațele și o îmbrățișă. Era ceva prietenos, menit să o facă să se simtă din nou în siguranță. Ea fu mișcată de gestul în sine, iar căldura trupului lui era liniștitoare.

– A devenit prea urât, prea repede, zise el.

– Ai avut dreptate, spuse ea, tipii ăia din Mafia erau niște mici copii.

El își plimbă degetul pe obrazul ei, în jos.

– P-p-poate că ai dreptate, poate că nu sunt făcută pentru așa ceva.

Doamne, mă bâlbâi, gândi ea.

– Am făcut tot ce am putut. Viața e mult mai ușoară dacă poți accepta inevitabilul. Îi mângâie lobul urechii.

– Credeam că sunt atât de deșteaptă urmărindu-l, pe urmă am dat [illegible] și...

– N-are sens să ne tot gândim la trecut. Și eu am dat un telefon [illegible]. Tipul e profesionist. Cu asta se ocupă. Nu te mai gândi.

El mângâie ușor ceafa cu degetele.

Ea se mișcă mai aproape. El începu să-i mângâie obrajii cu vârfurile degetelor, apoi le trecu ușor peste buza de jos.

„Ce crede, că poate să facă asta un minut, două și pe urmă o să cad, așa, simplu, în pat?" gândi ea.

– Închide ochii, Lizzie.

Ea îi simți buzele umede, alunecând înainte și înapoi pe ale ei, apoi [illegible], abia atingându-i buzele.

„Mda, chiar așa crede", gândi ea.

Gura i se deschise ușor și vârful limbii lui i-l atinse pe-al ei.

„Și are dreptate", își continuă ea gândul.

Furtuna se întețea. Fulgerele străpungeau norii și atingeau pământul. Lumea se lumină pentru o clipă, apoi paf! – energia dispăru și totul [illegible] în întuneric.

Hinge se apropie mai mult de fereastră.

Ea se desprinse o clipă de el și aprinse bricheta. În cameră erau [illegible] lumânări; le aprinse. Flăcările unduiau în briza rece, care venea [illegible] ferestre.

– Mă omor după lumina lumânărilor, șopti ea.

– Aceeași tipă trăsnită, zise el, apucând-o de gulerul bluzei și trăgând-o ușor din nou spre el.

Emoțiile ei nu erau stabile deloc. Tremura de pasiunea nopții – și era excitată de ea. Îl găsea pe O'Hara irezistibil, piratul care vine de aiurea, o smulge din piața de sclavi și o ia pe vasul lui. Era o fantezie [illegible] când devenise pentru prima dată conștientă de senzualitatea ei, pe care o păstrase peste ani. Și, în cele din urmă, întâlnise piratul.

Iar ea era fata din fantezia lui: vulnerabilă, atrăgătoare... dar minunat de experimentată.

Hinge se mută și mai aproape. Ploua mai tare și bătea vântul, iar grădina din jurul căsuței se transformase într-o groapă cu noroi;

fulgerul părea că străpunge pământul şi, în lumina acestuia, îl urmări pe bărbat cum deschide bluza fetei. Părea că nu se mai sfârşeşte. Apoi bluza se desfăcu, dar bărbatul se afla între Hinge şi fată. Se mută la cealaltă fereastră, îl văzu profilându-se în exploziile de lumină ale fulgerelor, conturându-i uşor sfârcurile cu degetul mare; scoţându-i bluza şi aruncând-o pe pat; sărutându-i gâtul, umerii, sfârcurile sânilor.

Hinge îşi scoase o ţigară din buzunarul cămăşii, şi-o puse între dinţi şi-şi scoase cuţitul din manşetă. Risca să se aprindă iar lumina sau să fie văzut în lumina unui fulger. Dar ei erau prea prinşi ca să mai vadă ceva. Tipul ar fi trebuit să-i mulţumească. Ce stil. Îl va înjunghia întâi pe bărbat şi, dacă nu moare din prima lovitură, o va omorî pe fată dintr-un salt.

O'Hara şi Eliza erau o singură formă în mişcare, în lumina luminărilor şi, uneori, în strălucirea scurtă a fulgerelor, desfăcând cordoane şi nasturi, îngemănaţi în cele din urmă, căutându-se cu mâinile, gustându-se cu buzele, în timp ce el o îndrepta încet, către pat.

Frunzele de palmier se loveau una de alta în vânt, iar ploaia îi curgea şiroaie pe faţă. Îi putea vedea prin fereastra coborâtă, întinşi pe pat, goi acum, stând pe o parte, cu faţa unul la celălalt.

Eliza îl simţea pe O'Hara strângând-o în braţe; buzele lui păreau să fie pe tot trupul ei, pe sfârcuri, pe stomac. Limba lui o explora, în timp ce ea îşi plimba mâinile pe spatele lui, simţindu-i pielea, arcuirea adâncă a spatelui, şoldurile tari. Ea apăsă uşor şi el răspunse la fel. Începea. O simţea în ceafă, sub urechi, agitându-se în stomac. Uită unde era, cu cine era, totul, în afară de senzaţia care creştea, minunatele răspunsuri senzuale, la fiecare atingere şi sărut.

Hinge se îndreptă spre colţul căsuţei. Întinse mâna să deschidă uşa. Nu auzi şi nici nu văzu bucla de sârmă care îi căzu pe cap, nu putu să-i simtă prezenţa decât când îl lovi în ceafă. Reacţionă imediat şi din instinct. Întâi se aruncă înapoi către atacatorul său. Îşi repezi ceafa în sus, umflându-şi muşchii împotriva sârmei. Apoi întinse braţele înapoi, pentru a-şi prinde inamicul. Nimeni. Era în lesă.

îl smuci din nou și căzu înapoi peste potecă, în nisipul ud, ...ndu-se în clipa când atinse pământul și răsucindu-se, în așa fel ...fie în genunchi, cu fața la asasinul lui. Nu văzu decât o figură ...ciară ținând capătul sârmei.

...un truc vechi, folosirea lesei. Sârma era trecută printr-un mic ... putea fi strâns trăgând de acesta. Ucigașul stătea la un ... în spatele victimei, dezechilibrând-o constant, până când sârma ...

...ma tăiase adânc. Hinge îi putea simți relieful aspru prin cana- ... Sări cu cuțitul, încercând să taie sârma. Mișcându-se repede în ... lui, asasinul îl împinse puternic pe spate.

...ând pe jumătate și rostogolindu-se pe jumătate, Hinge aterizâ în ...re. Sări la umbră cu cuțitul pregătit, și-l simți mușcând din brațul ...ului, și trecând prin carne. Mai avea încă țigara între dinți, dar nu ... trage corect ca să atingă gâtul celuilalt.

Atacatorul sări înapoi și-l smuci din nou.

Hinge începea să-și piardă forța. Pe măsură ce sârma tăia mai adânc, ...ția i se îngreuna. Se rostogoli în nisipul ud, apucă lesa și-l trase pe ... către el. Bărbatul înalt căzu în față și aterizâ pe marginea apei, ...nit pe mâini și genunchi.

Pentru o clipă, plaja devastată de furtună fu luminată de arcul unui ...ger. Hinge văzu fața ucigașului său și ochii i se bulbucară.

Spettrol

Îi repezi limba în capătul țigării și scuipă țigara direct în fața lui ...outh. Dar vântul și mișcarea bruscă a lui Falmouth conspirară ...tru a-l face să greșească ținta. Săgeata atinse haina lui Falmouth în ... Acesta o scuturâ, în momentul în care se ciocni de Hinge și cei ...i bărbați căzură din nou în nisipul ud.

Valul trecu peste picioarele lor.

Hinge era îngrozit. Începu să mârâie ca un câine, sucindu-se și sărind în apă, săpând nisipul cu mâna în care ținea cuțitul, în timp ce cu ...altă trăgea de guler. Falmouth îl apucă de glezne și-l trase în valuri. În lumina fulgerului, Falmouth văzu teroarea din ochii lui Hinge. Și ...tru auzi strigătul de groază, rămas în gâtlejul rănit al acestuia.

Se teme de apă, gândi Falmouth. Hinge se teme de apă.

Texanul se bătea disperat, în timp ce valul trecea ușor peste el. Încercă să respire și căută orbește să-l prindă pe Falmouth, aruncând cu cuțitul în întuneric.

Falmouth îl trase la apă mai adâncă. Hinge nu mai putea rezista mult. Sârma își făcea treaba. Acum, dacă îl ținea pe Hinge sub apă, totul se termina. Dintr-odată Falmouth simți o strânsoare pe gât. Degetele lui Hinge intrau în carne. Mâna lui era ca de fier. Apoi Falmouth simți cuțitul intrându-i în carne.

Pentru o clipă, gândi Falmouth, m-a prins, ceafa blestematului de cowboy trebuie să fie aproape tăiată în două și el încă mai luptă. Chiar și în apă, Hinge era departe de a fi învins.

Se răsuci cu putere, trăgându-l pe Hinge cu el în apa și mai adâncă, ținându-l dedesubt cu lesa. Cu cealaltă mână, bâjbâi și găsi cuțitul încă înfipt într-o parte a trupului său, îl scoase și lăsă valul să-l ducă departe. Prinse mâna lui Hinge și încercă să-i desfacă degetele, dar era ca și cum ai fi vrut să desfaci o capcană de fiare sălbatice. Plămânii lui Falmouth ardeau în timp ce el și cu Hinge se tăvăleau în mare. Apoi atinse suprafața și luă o gură de aer. Îl trase pe Hinge la suprafață cu sârma și privi imaginea grotescă pe care o lăsase moartea pe fața lui Hinge.

Luă degetul mare al lui Hinge în pumn și-l frânse, îi înlătură degetele din gâtlejul lui, apoi căzu pe o stâncă, trăgându-se afară din apă. Zăcu pe stânci în ploaia puternică, masându-și rana din coastă și gâtul zgâriat. O clipă mai târziu, trupul lui Hinge apăru la suprafață, cu fața în jos, și Falmouth îl urmări cum se lovește de stânci.

În căsuță, pe când furtuna continua, mintea lui O'Hara derula imagini, ca un fulger, între acum și trecut, între Jamaica și Japonia. Dar pe urmă o simți, o auzi cum începe să-și cânte singură, încet, îi simți umezeala, îi simți mâna căutându-l și găsindu-l, îi simți vibrația invadându-l și-i simți pielea fină lipită de el. Era aparte felul în care mirosea și se mișca, și șoptea, și-l atingea, și-l săruta; felul în care striga și tăcerea ei, felul în care se simțea înăuntrul ei.

Și, pentru o vreme, Japonia încetă să existe.

PAISPREZECE

– Ei bine, spuse Magicianul, Lavander e mort. Tocmai am prins [illegible] din Kingston pe unde scurte. Spun că e vorba de un jaf. Gâtul [illegible], buzunarele tăiate.

De când se întoarseră pe St. Lucifer în acea dimineață, devreme, nu se dezlipise de computerul său, Izzy, încercând să descifreze codul din [illegible] lui Lavander.

– Chiar că nu e o surpriză prea mare, zise O'Hara.

– Nu, dar am să-ți mai spun ceva, zise Magicianul. Un alt corp a ajuns la suprafață la Montego Bay, odată cu fluxul. Un bărbat alb. Încă nu a fost identificat, dar se pare că a fost strangulat.

– Strangulat?

– Mda, dar să nu ne facem probleme pentru mai mult de un asasinat, spuse Magicianul.

– Am scrântit-o în Jamaica. Asta-i. Întrebarea este unde plecăm de aici?

– Da, nu prea avem rezultate din călătoria asta, spuse Eliza. Un mort și un carnet din care nu putem citi.

– Pot să sparg codul ăla, zise Magicianul, încrezător. Am lucrat la el toată dimineața, e doar o chestie de timp. E un cod de litere, pot să spun după structura propozițiilor.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Eliza.

– Înseamnă că prin cod se substituie o literă cu alta. OK? De exemplu lui *a* i se dă valoarea z sau b, sau g, sau orice altceva cere blestematul de cod. Ceva simplu, încât Lavander să-l poată ține minte. Înțelegi ce

vreau să spun? Cine dracu' poate ține minte douăzeci și șase de afurisite de substituții ale unor litere diferite, nu?

– Lavander ar putea. Se spunea că era nu fel de geniu nebun, zise O'Hara.

– Și cum o să rezolve Izzy problema? întrebă Eliza.

– E o anagramă, o simplă, blestemată de anagramă, spuse Magicianul. Unele cuvinte sunt evidente, ca „și" sau „sunt", cuvintele din câteva litere, cele mai utilizate în limbaj, da? Apoi există litere care se repetă mai mult decât altele, vocale și combinații de două litere, t, l, s și altele.

– Dacă încerci să descifrezi toate combinațiile, va dura o veșnicie, zise Eliza.

– Nu și cu Izzy. Mai întâi, înțelegi, simplific problema pentru el. Cum ar fi, de exemplu, să iau o propoziție și apoi să-l programez pe Izzy să caute literele care se repetă. Caut combinațiile de trei litere și micșorez problema. În cele din urmă am trei, patru cuvinte care încep să aibă un sens.

– Tot nu înțeleg.

– Haide, o să-ți arăt.

– Apropo, l-a văzut cineva pe Jolicoeur de când ne-am întors? întrebă O'Hara.

Magicianul ridică din umeri.

– Probabil că pune la punct vreo operație.

Izzy zumzăia liniștit în dulapul lui supradimensionat. Monitorul TV era plin de cuvinte fără sens. Magicianul se așeză și studie ecranul:

– OK, spuse el. Poți să mă urmărești? Mai întâi, vezi, aleg un rând de probă, ceva direct din carnet.

Îi arătă un rând de pe ecran:

Cpl Zbwqn Mfclbngcmwngx Y gnj Xca

– Arată ca în aztecă, zise Eliza.

Magicianul o ignoră.

– După aceea, îi cer lui Izzy să-mi analizeze rândul.

[illegible] „ANALYZ" pe tastatură. O clipă mai târziu, computerul în-[illegible] tipărească informații pe ecranul monitorului:

[illegible]ărul de cuvinte: 5
[illegible] mai lung cuvânt: 13 caractere
[illegible] mai scurt cuvânt: 3 caractere
[illegible]: 5 caractere: 1
[illegible] caractere:1
[illegible] diferite: 15
[illegible] mari: 5
[illegible] din trei litere: 2
[illegible]ența repetărilor: 13:0; 12:0; 11:0; 10:0;
[illegible]0; 8:0; 7:0; 6:0; 5:0;
4: 2 – c, n;
3: 1 – g;
2: 5 – b, l, m, w, x;
1: 7 – a, f, j, p, q, y, z;
Combinații de două litere: 0
Cuvinte din trei litere: Cpl, Xca...

Mașina făcu o pauză. Apăru un alt mesaj:

Păstrat pentru subdirector...

– OK, spuse Magicianul, hai acum să-i economisim ceva timp [illegible]ului Izzy. Nu există combinații de două litere, așa că o să [illegible]căm cu cuvintele din două și trei litere, da? Ar fi o aiureală să [illegible]apă sau să se termine o propoziție cu cuvântul „și" sau să se termine [illegible] propoziție cu cuvântul „the", nu? M-ați urmărit până aici? OK, acum [illegible]sibil, nu-i așa, ca o propoziție să înceapă cu cuvântul „the". Așa că [illegible] cerem lui Izzy să calculeze din nou propoziția de încercare, [illegible]locuind pe „Cpl" cu „the".

Bătu „SUB THE/CPL" și lovi tasta de intrare.

Vechea propoziție apăru imediat:

Cpl Zbwqn Mfclbngcmwngx Ygnj Xca

Era urmată de noua propoziție, cu înlocuirile operate:

The Zbwqn Mftcbngtmwngx Ygnj Xta

– Acum să vedem ce avem, numai cu literele noi.
Bătu: „LISTEAZĂ NUMAI SUB".
Mașina afișă următoarele:

The- - - - - - te- - - t- - - - - - - - - t-

– Și acum ce facem? întrebă O'Hara.

– O să păstrez chestia asta. Apoi mă duc la următoarea propoziție pe care am ales-o. E încercare și eroare, de acord, dar Izzy face toată blestemata de treabă, și repede. Așadar, ce fac? Continuu să substitui până ce un cuvânt sau două capătă sens. Am să descifrez codul ăsta, marinare.

– Ține-mă la curent, spuse O'Hara. Mi-ar plăcea să știu de tine în anii ce vin.

Dar Eliza era fascinată. Lucrase cu procesoare de cuvinte și se pricepea puțin la limbaje de calculator.

– Poate că o să reușească, spuse ea, optimistă.

Magicianul se aplecă înainte, cu ochii strălucind, cu degetele înmănușate dansând în aer.

– Și poate că o să avem noroc, să dăm peste ceva, poate peste o listă cu clienții lui?

– Avem nevoie de o pauză, spuse O'Hara. Acum am început să rulăm în gol.

– Nu fi așa de sceptic, spuse Eliza. E singura chestie pe care o avem.

– Nu chiar, *mam'selle et messieurs!*

Joli stătea în ușă, cu gura ca o consolă de dinți albi, strălucitori.

– V-am spus că aș putea ascunde un elefant galben în Haiti. *Au contraire*, nimeni nu poate ascunde nimic de mine acolo. L-am găsit pe [illegible] ascuns.

– Danilov? strigă O'Hara.

– *Oui*. Desigur.

– În Haiti?

Micul om dădu din cap, cu mândrie.

– Și vă sugerez ca voi doi să vă mișcați repede.

– Doi? Eu nu sunt inclusă? spuse Eliza.

– Mă tem, Eliza, că tu nu poți pleca în această expediție. Amândoi trebuie să stăm în spate, de data asta.

– De ce? întrebă ea, indignată.

– Eu, pentru că nu mă pot întoarce în Haiti. Tu, pentru că locul în care se ascunde Danilov e numai pentru bărbați.

– Numai pentru bărbați? Unde e, în Asociația Creștină a Tinerilor de la Port-au-Prince?

– Nu. E într-o mănăstire.

– O mănăstire? spuse O'Hara.

– *Oui*. E lângă Cap-Haïtien. Muntele Ochilor Goi. Am aranjat cu un prieten să vă întâlnească la aeroport. Vă va conduce la locul respectiv și va avea grijă să intrați.

– Când? întrebă Magicianul.

– Cât mai curând posibil. Ar fi cel mai bine să vă duceți înainte de a se face întuneric. Acum e doar – privi ceasul de aur pe care îl purta la încheietură – douăsprezece și jumătate. Dacă plecați la ora trei, puteți fi în Cap-Haïtien la patru și jumătate, iar la Ochii Goi, la apusul soarelui.

– Iar plecăm, spuse Magicianul. Howe o să creadă că ne-am dus în ținutul sălbatic cu avionul lui.

– Îl găsesc eu pe pilot, spuse Eliza. Să sperăm că nu e plecat la pescuit sau ceva de genul ăsta.

Și alergă afară din cameră.

– Joli, spuse O'Hara, cum l-ai găsit pe Danilov atât de repede? Cameleonul probabil că de luni de zile și-a trimis cei mai buni oameni să-l găsească.

– Pentru că Joli cunoaşte pe toată lumea în Haiti, răspunse Magicianul. Poate că nu e bine să se întoarcă acolo, dar poate face multe la telefon.

– Cum ai făcut-o, Joli? întrebă O'Hara. Omuleţul zâmbi fericit şi mândru.

– Ar putea rămâne secretul meu, dar... în primul rând, trebuie să recunosc că îl cunosc pe acest Danilov. A intrat şi a ieşit din hotelul ăsta de nenumărate ori, timp de un an. *Le Sorcier* era prea ocupat cu computerul lui ca să-i dea atenţie, dar Joli...! Ah, l-am cunoscut, nu după ocupaţie, desigur, nu vorbea despre asta. Dar a mărturisit că fusese de multe ori în Haiti, aşa că l-am pus în legătură cu câţiva prieteni de-ai mei. Ştiam că, dacă e în Haiti, pot să-l găsesc, şi, *voilà*, am făcut-o!

– O mănăstire, spuse O'Hara. Cine s-ar fi gândit vreodată să-l caute pe cel mai mare asasin din Europa într-o mănăstire!

– Mda, fu de acord Magicianul, şi ce călugăr care se respectă l-ar primi pe ticălos?

– O să aflaţi curând, spuse Joli de sus şi părăsi camera.

Cap-Haïtien, oraşul liniştit din zona Basse Terre – fâşia îngustă de pământ de la poalele munţilor din nordul insulei Haiti – era de patruzeci şi cinci de minute în urma lor, ca şi cele treizeci de mile parcurse pe cel mai prost drum văzut vreodată de O'Hara. Magicianul îl parcursese repede, pentru că-şi petrecuse aproape zece ani în Caraibe. Dar, pe când vechiul Chevrolet prăfuit mormăia şi gemea, suind una dintre numeroasele pante ale munţilor ce mărginesc coasta nordică a ţării, până şi pianistul începu să dea semne de nervozitate. Nori negri se lăsaseră peste vârfurile ascuţite, iar ploaia începuse deja în munţii din spate. Drumul se termina abrupt, la un perete de stâncă. Dincolo de perete erau o sută cincizeci de metri de gol. Un băiat, care nu avea mai mult de nouă sau zece ani, aştepta cu trei catâri.

– Ăia sunt măgari! şopti Magicianul. Joli n-a spus nimic despre călăritul unui afurisit de măgar.

– Joli n-a spus prea multe despre nimic.

– Nesuferitul ăla de broscoi de ciocolată! Are un simț al umorului foarte pervers. Asta nu e prima dată când îmi leagă o tinichea de coadă.

– Și încă nu am ajuns, zise O'Hara.

Billy, ghidul, nu spusese prea multe cuvinte de când îi luase de la aeroport. Nu era neprietenos, ci doar necomunicativ. Era un bărbat slab, foarte subțire și de culoarea ciocolatei cu lapte, cu mușchi bine definiți pe brațe și umeri, și cu niște mâini enorme, umflate. Avea o față lungă, cu unghiuri dure și pomeți adânciți. Puștiul cu catârii îi semăna destul de mult ca să-i fie fiu.

Billy ieși și le făcu semn să-l urmeze. Vorbi scurt cu băiatul în franceză, iar acesta se urcă în mașină. Apoi, Billy le făcu semn să se suie pe catâri.

– Trebuie să ne grăbim. Ar fi mai bine să ajungem acolo înainte de deschiderea furtunii.

– Cât de departe e? întrebă Magicianul.

– Cam treizeci de minute de urcat pe munte, nu e departe.

Magicianul îl privi trist pe O'Hara.

– Treizeci de minute urcând muntele pe un catâr, și el spune că nu-i departe?

Se deplasară cu greutate pe după marginea stâncii, călare pe cei trei catâri. Fața abruptă a muntelui cădea direct în jos, până la cărare, care era abia dacă avea un metru și jumătate lățime. Apoi muntele cobora din nou în vale, zeci de metri sub ei. Vântul urla în jurul stâncilor, aducând precipitațiunea umedă a ploii, iar tunetul se rostogolea în spirale, deasupra și dedesubtul lor.

– De data asta, o să-i arăt eu lui Joli. De data asta, chiar că am să-i tai o bucată din fundul lui drăguț și o s-o agăț pe perete, deasupra pianului.

– Ce dracu', Magicianule, l-a găsit pe Danilov pentru noi.

– Dar nu ne-a spus că o să călărim pe niște împuțiți de măgari, urcând un munte, pe o cărare nu mai lată decât o felie de șuncă. Ce mai simț al umorului. E ca toți broscoii ăia blestemați – pervers!

– Nu e broscoi, Magicianule. E haitian.

– Vorbește ca un broscoi, se poartă ca un broscoi și e pervers, și mie-mi face broscoi în ochii mei, țipă Magicianul.

– Şi ce te-ai face fără el? ţipă O'Hara, ca să acopere vântul.

– Aş dormi mai bine noaptea, strigă Magicianul drept răspuns.

Catârii erau destul de speriaţi. Billy conducea procesiunea. Magicianul, înjurând constant, era în mijloc, iar O'Hara încheia şirul. Vântul se repezea asupra lor, pătrunzând prin canadienele de vară. Cărarea deveni umedă şi alunecoasă, apoi începu ploaia. Pe urmă, cărarea se îngustă şi mai mult. Billy aprinse o lanternă, legânând-o încolo şi-ncoace, pentru a menţine drumul vizibil.

Spre vest, La Citadelle, fortăreaţa din vârful muntelui, construită de regele Cristophe la începutul secolului al nouăsprezecelea, se ridica peste coasta nordică, iar zidurile ei înalte şi cenuşii stăteau ca o şapcă peste unul dintre numeroşii munţi din jur. În curând, dispăru în ploaia deasă şi în umbrele ce se lăsau.

Continuară să urce.

Magicianul îşi petrecea timpul boscorodindu-l pe Joli, în timp ce O'Hara se gândea la Lizzie, cât de caldă şi de plăcută fusese în Montego Bay şi cât de repede acceptase şansa de a lucra cu Izzy la cod în absenţa lor. Doamna era tare, nici vorbă despre asta. Gândindu-se la ea, timpul trecea mai repede.

Patruzeci şi cinci de minute de călărit prin furtună îi aduseră la sfârşitul cărării, un mic platou, protejat doar de un zid scund de pământ. Vântul şi ploaia îi biciuiau. Exista un adăpost pentru vite, în care era atâta loc cât să încapă şi ei şi cei trei catâri.

O'Hara privi în sus. Stânca dispărea în ceaţă.

– Şi acum? întrebă Magicianul cu năduf. Restul drumului îl facem în zbor?

Pe suprafaţa stâncii se afla un clopoţel şi Billy îl scutură de câteva ori înainte ca o voce să-i strige de sus.

– *Oui? Qui est là?*

– *C'est moi, Billy,* strigă ghidul.

– *Ah, oui, Billee. Un instant.*

După o clipă, din întunericul de deasupra coborî o frânghie groasă de care era legat un coş. Deasupra coşului, frânghia făcea un nod, ca o curea de metrou.

– Cine e primul? întrebă Billy şi zâmbi pentru prima dată.

– Urcăm restul drumului în aia? exclamă îngrijorat Magicianul.

– Oui, rosti Billy.

– Eu merg al doilea, spuse Magicianul, strângându-şi umerii ca să se ferească de frig şi de ploaie. Sau poate că o să aştept aici.

– Eşti puţin nervos? întrebă O'Hara.

– Marinare, sunt speriat de moarte.

– O să mă duc eu primul, spuse haitianul. În felul ăsta or să ştie că totul e în ordine.

Îi dădu lanterna lui O'Hara şi se sui în coş, stând în genunchi şi prinzând bucla frânghiei cu amândouă mâinile.

– *Allez-y!* strigă el celui de sus şi, după o clipă, coşul se ridică în întuneric.

– *Allez* pe dracu', zise Magicianul. Ce caut eu aici, la urma urmelor?

– Mi-ai spus că te plictiseşti şi că vrei să-ţi mai ridici şi tu nasul. Asta se cheamă a ridica nasul.

– Se cheamă a îngheţa nasul, aşa se cheamă.

Privi supărat în sus, în întuneric, ascultând hârâitul frânghiei şi pârâitul constant al scripetelui de sus.

Apoi scripetele nu mai scoase nici un sunet. Câteva secunde mai târziu, Billy strigă:

– *Allez donc!* Suiţi. E sigur.

– *Merci*, strigă O'Hara.

Coşul apăru, legănându-se în întuneric. O'Hara îl ajută pe Magician să se suie în el. Muzicianul apucă frânghia şi se agăţă de ea cu putere. Încheieturile îi erau albe, ochii îi ţinea strâns închişi.

– Ca şi cum nu era destul, trebuia să mai prindem şi anotimpul ploios ca să facem călătoria asta! strigă el.

Vocea i se pierdu în vânt în timp ce coşul urca legănându-se în susul muntelui, udat de ploaie şi luminat de lanternă.

Când coşul fu coborât a treia oară, O'Hara se sui în el şi fluieră cu degetele. Simţi cum e tras încet peste marginea stâncii.

În timp ce se apropia de vârf, auzi zgomotul făcut de scripete. Coşul era coborât şi ridicat ca o găleată într-o fântână.

Când ajunse în vârf, O'Hara fu copleşit pe loc de aspectul straniu al locului. De fapt, nu era atât locul în sine, cât ambianţa: călugărul cu glugă, un spectru lipsit de faţă, aplecat peste coş; mănăstirea însăşi, un labirint care predomina vârful muntelui ca o stafie medievală, cu clădirile ei îmbătrânite, legate prin coridoare acoperite şi, ca un fundal pentru toate acestea, un vaiet îngrozitor şi continuu, întrerupt uneori de câte un ţipăt, care-i amintea lui O'Hara de descrierea făcută de Dante chinurilor iadului.

Billy şi Magicianul se adăpostiseră în cadrul arcuit al uşii a ceea ce părea să fie clădirea principală.

– Eu sunt fratele Clef, spuse călugărul cu glugă.

– O'Hara. Acesta e Mike Rothschild, iar pe Billy îl cunoşti.

– *Oui. Bonsoir, mon ami.*

– *Bonsoir*, răspunse haitianul.

Fratele Clef se întoarse către O'Hara.

– Ar trebui să ştiţi că cei care s-au alăturat ordinului nostru au făcut un jurământ al tăcerii, spuse el. Eu sunt portarul. Prin tradiţie, numai eu pot conversa cu vizitatorii.

Vorbea molcom, accentul său era un hibrid. Engleză, un pic de franceză, poate chiar un pic de spaniolă.

– Am înţeles că aţi venit să-l vedeţi pe omul cu umbrelă şi că îl compătimiţi pentru soarta lui.

– Aşa e, zise O'Hara.

– *Bon*. Urmaţi-mă, vă rog.

Billy preferă să aştepte în anticamera sumbră, în timp ce călugărul îi conduse, pe O'Hara şi pe Magician pe poteci ferite de ploaie. Coborâră prin mănăstirea cu aspect de catacombă, pe lângă uşi cu ferestre zăbrelite şi O'Hara înţelese dintr-odată de unde venea tânguirea şi de ce, şi pentru prima oară numele locului căpăta sens.

La Montagne des Yeux Vides: Muntele Ochilor Goi.

Bun nume. Ochi lipsiţi de viaţă căutau să-i vadă din spatele gratiilor, mâini se întindeau să-i atingă şi, cu fiecare izbucnire a fulgerului, un cor de vaiete se ridica de pe buzele locatarilor.

Mănăstirea era un azil de nebuni, iar călugării tăcuţi erau îngrijitorii.

Magicianul îi aruncă lui O'Hara o privire plină de înțeles, apoi își ridică ochii către cer.

Un alt fulger, încă un cor al condamnaților.

Intrară în clădire și coborâră câteva trepte largi de piatră. Pe pereții holului întunecat și rece erau prinse torțe care pâlpâiau. Clădirea, bătută de ploaie și de vânt, mirosea a umed, ca o prevestire rea.

Bărbatul cu glugă se opri la prima celulă.

- Am spus că veniți, spuse el. Dar reacția lui ar putea... să vă sperie puțin.

- Frate Clef, Danilov e nebun?

- Nu știați? Da, Fratele Umbrelă este foarte nebun. În nebunia lui, își crede căința. Călugărul privi prin ușa zăbrelită. Veți vedea că... cum să spun... rătăcește? Rătăcește între realitate și nebunie.

- Îl tratați? întreba Magicianul.

- Mă tem că cei care au fost trimiși la Ochii Goi sunt dincolo de orice tratament. Fratele Umbrelă a fost adus la noi de prieteni, dar a cerut să fie izolat aici.

- A cerut să fie adus aici? spuse Magicianul.

- Da. Suferea de o paranoia extremă și, uneori, devenea irațional. Credea că toți vor să-l omoare. Crede chiar că umbrela lui este mortală.

Crede! gândi O'Hara. Era evident că cei de la Ochi Goi nu știau cine era în realitate Danilov. Și nici nu le păsa. Credeau că umbrela lui mortală era inofensivă.

- De cât timp e aici? întrebă O'Hara.

- De patru luni. Și de când a venit, s-a îndepărtat și mai mult de realitate.

Arătă către un clopoțel de lângă ușă.

- Când terminați, puteți suna clopoțelul. Oh, și încă ceva. El crede că asta e casa lui. Nu-și dă seama că e unul dintre nebuni. Succes.

Călugărul descuie ușa și trase zăvorul mare.

- Domnule, aveți oaspeți, spuse și urcă înapoi pe scări, în tăcere.

Intrară cu prudență în cameră, rămânând lângă ușă, și ochii le fură loviți de lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Erau lumânări peste tot, aruncând o lumină galbenă în celula - sau celulele - lui Danilov, pentru

că, de fapt, erau două celule legate printr-o arcadă săpată în peretele de stâncă. Camera principală îi surprinse: înăuntru era o masă mare de stejar, lipită de peretele opus arcadei, acoperită cu hârtii și caiete; o bibliotecă mare, plină cu cărți în mai multe limbi, lipită de un alt perete; pe partea opusă, un pat cu câteva perne; lângă pat, o masă mică; la birou, un scaun cu spătar înalt, și alte două, așezate la întâmplare prin colțuri. Pereții erau acoperiți cu hărți, fotografii cu flori și animale sălbatice, și o fotografie mică, alb-negru, reprezentând centrul Sofiei, capitala Bulgariei, ce părea un oraș cenușiu și deprimant.

Cealaltă cameră avea un pat, o noptieră și un dulap mare, voluminos. Nimic altceva. O vază mare cu margarete se afla pe podea, lângă biroul la care stătea Danilov, cu stiloul în mână, aplecat peste un teanc de hârtii și scriind furios.

– *Un moment, un moment*, spuse, fluturând din mână.

Când termină ceea ce lucra, se întoarse spre ei. Fața lui spunea totul, căci era fața unui om bântuit de propriile fantasme, împins către nebunie de vârstă, conștiință și teamă; un asasin grăbit și mai mult spre nebunie de bizara închisoare pe care și-o impusese singur; un nebun închis între nebuni, total inconștient de propria sa stare. Fața lui ca o varză era obosită și scofâlcită. Autodistrugerea stătea la pândă în ochii care erau nepăsători o clipă, strălucitori ca diamantul în clipa următoare. Părul, atâta cât îi mai rămăsese, devenise alb ca zăpada, căzându-i, transpirat și în dezordine, pe craniu. Mâinile tremurânde aveau noduri de la artrită. Pe fața obosită curgea transpirația. Purta o pereche de pantaloni albi, murdari și mototoliți, și o cămașă albă, deschisă până aproape de mijloc.

– *Parlez-vous français? Habla Usted español? Sprechen Sie Deutsch?*

– Englezește. Vorbim englezește.

– Englezește, spuse el, deci sunteți englezi? Vorbea bine limba, în ciuda unui accent gutural.

– Americani.

– Americani!

Îi privi cu suspiciune, apoi spuse pe un ton febril și sâcâit:

– Da, da, ce este? Sunt un om ocupat. Nu vedeți că sunt ocupat? Uitați-vă la masa asta, uitați-vă numai! Proiecte, proiecte, pro... Nu am niciodată destule ore într-o zi ca să... Secretara mea... N-am... oh, e plecată în vacanță. Ticăloasa aia.

Îi înnebunit hârtii pe masă.

– Danilov? zise O'Hara.

Omul nebun îl privi în lumina instabilă a lumânărilor.

– Te cunosc, spuse. În voce se simțea panica. Ai venit să mă omori.

Se dădu înapoi până în colțul camerei cu aspect de celulă, scâncind ca un cățeluș speriat, ținându-și umbrela în față, cu vârful lucind amenințător. O'Hara se dădu înapoi din fața armei mortale.

– Vreau să te ajut, spuse el.

– N-am nevoie de ajutor. Pleacă de aici. Ești unul dintre ei.

– Care ei?

Dispoziția lui Danilov se schimbă subit.

– Nu încerca să... Crezi că sunt nebun? Cum ai... bine, bine, unde e arma? Paza! Cum ai... *Paza!* M-au vândut... vândut... Ah, ticăloșii...

Închise ochii și bătu cu pumnul într-un genunchi.

– Nimeni nu te-a vândut, Danilov. Îți promit, secretul tău e în siguranță la noi. Și eu m-am ascuns... mai mult de un an.

Dispoziția lui Danilov se schimbă din nou. Chicoti și vorbi pe un ton cântat, batjocoritor.

– Nu te cred, spuse el, ca și cum ar fi cântat un cântec. Minți. Toți mint. Știai că a minți e o artă?

Așteptă un răspuns, cu sprâncenele ridicate, apoi continuă:

– În KGB te învață să minți așa cum te-ar învăța un pas de balet. De bază, de bază! O pauză lungă. Cine ești? Te cunosc, nu-i așa?

– Nu ne-am întâlnit niciodată oficial. Numele meu e O'Hara.

– O'Hara... O'Hara... Irlandez, nu? IRA?

– American.

– Dadadami-aispusastaînregulâînregulă, mormăi nemulțumit.

Apoi, la fel de repede, deveni din nou aproape jucăuș.

– Bine, scutește-mă de minciuni, da?

Se sprijini pe umbrelă și dansă în jurul ei.

– Min-ciu-ni-ci-le.

Își înălță capul și cântă ca un cocoș.

– Nebun ca un afurisit de pălărier, șopti Magicianul. Hai să ieșim dracului de aici. Tipul ăsta e absolut rasol, terminat, țicnit, marinare.

– N-am venit tot drumul până aici că să plecăm fără nimic, Magicianule.

O'Hara ridică vocea, strigând:

– Domnule Danilov?

Omulețul se opri și privi disperat peste umăr la O'Hara.

– Avem o problemă similară, domnule Danilov.

Omulețul se opri din dans și se uită întrebător la O'Hara.

– A, zău? Pământul aici, sus... teribil, teribil. Dar... am învins, domnule. Arătă spre margarete. Crescute pe stânca goală. Locul ăsta e un veritabil Gibraltar. Dar... am... învins.

– Problema mea nu e grădinăritul, spuse O'Hara.

– Oh?

– Problema mea e că propriul meu șef de secție m-a sancționat.

Danilov îl privi cu suspiciune. Apoi mintea începu să-i lucreze; poate că era o sclipire de recunoaștere.

– Se întâmplă tot timpul, spuse el. Când ai încredere în cineva, e tocmai cel care nu trebuie. Eu numesc asta teoria inversării, hmm? Sau e cumva invers?

– Vrem să te ajutăm, Danilov.

– În ce scop?

– Știi de ce ești aici?

– Pace. Liniște. Nu vreau să plec de aici. Îmi place aici. Fără surprize. Nu mai suport surprizele. Nu mai suport... îndoiala. Aici, toate zilele sunt la fel. Mâncarea e la fel. Oamenii sunt la fel. Am o grădină, acolo, afară. Dar plouă. Poate mai târziu ne putem plimba. Poate dimineață. Poate, poate, poate, poate, poate, poate... Timpul o să spună, nu? Și tu ești un musafir aici?

Țopăi mai aproape de O'Hara și spuse cu o voce scăzută:

– Trebuie să te previn, mâncarea e mizerabilă. Dar serviciul, ah, serviciul... superb. Absolut... superb. Fără prea multă vorbărie și foarte prompt. Desigur că nu... nu, desigur, desigur că nu... absolut nu Plaza

Savoy, dar, la urma urmelor, mâncarea n-a fost niciodată prea bună în Egipt. Călătorești?

– Eu plec, șopti Magicianul. Dacă mai ascult mult, înnebunesc și eu.

O'Hara îl ignoră și insistă.

– Domnule Danilov, știi cine sunt eu?

Danilov străbătu din nou camera, studiind fața lui O'Hara, galbenă și pâlpâind în lumina lumânărilor.

– Prietenul meu? Fratele meu? Profesorul meu, preotul meu, șoferul meu, dușmanul meu? *L'ennemi*, da. Propriul... meu... călău.

– *Știi cine sunt eu?* insistă O'Hara.

Bulgarul nebun se așeză din nou și își strânse buzele.

– Întotdeauna am fost foarte bun la teste, spuse el, încă gândindu-se, apoi zise: Tu ești cel pe care-l numesc Marinarul.

O'Hara era uimit.

– Așa e, spuse el, surprins.

– Iar tu, îi spuse el Magicianului, ești cel cu hotelul.

– Să fiu al dracului, zise Magicianul.

Danilov se întoarse către O'Hara.

– Ai întins-o.

– Ai dreptate din nou.

– Ai întins-o. Da, mi-amintesc de tine. Și eu am întins-o. Nu e ceva prea ușor.

– De ce crezi că e așa?

– Pentru că ei nu vor. Nu e sigur. Preferă să-ți dea somnul cel lung.

– Cine sunt „ei"?

– Cei fără chip, voci la telefon, omoară-l pe ăsta, omoară-l pe ăla. De ce? N-are importanță. Oh, scuză-mă, *excusez-moi monsieur*.

– Cine e Cameleonul?

– Știu și nu știu.

– Cum arată?

– Ca oricine; ca nimeni. E un cameleon. Cameleonul nu e niciodată ceea ce pare.

– Ce știi despre Master?

Deveni din nou precaut. Ochii îi licăriră în jurul camerei.

– E foarte primejdios, știi, să-i subestimezi.

– Pe cine să subestimez? Vorbești de Master?

– Sunt rasiști filozofici. Nu puteam s-o fac. Nu voiam s-o fac și acum... nu mai am unde să stau decât aici. E... gaura mea de șoarece.

– De ce ai fugit, Danilov?

– Prea bătrân. Artrita. Își întinse mâinile deformate: Fără sens. Prea multe fețe. Grăsanul în ploaie... nu poți să ieși la pensie. Nu există retragere. Când nu mai ești folositor, se dispensează de tine. Înțelegi? Te aruncă la... cum se spune? Scoase un sunet ca un brrrttt – coșul de gunoi.

– Și singurul motiv pentru care Master te vrea mort e că ai artrită?

Danilov dădu din cap cu tristețe.

– Da, e de neiertat să te îmbolnăvești. Am încercat să-i împiedic să descopere. Dar, în cele din urmă, erau... lucruri pe care nu mai puteam să le fac.

Făcu un gest, ca și cum și-ar fi spălat mâinile și-l repetă de câteva ori. Apoi spuse: Am dat greș. Nu există așa ceva... să greșești.

– Cum ai greșit?

– Cameleonul.

– Ce e cu Cameleonul?

– L-am ratat pe Cameleon.

– L-ai ratat? Ai încercat să-l omori?

– Oh, da.

– Quill ți-a spus să-l omori pe Cameleon?

– Trebuie să găsești furnica înainte s-o poți strivi.

– Quill ți-a spus să-l găsești pe Cameleon?

Danilov încuviință încet. Privea fix una dintre flăcările lumânărilor, de parcă ar fi fost hipnotizat.

– Și ăsta e motivul?

Încuviință din cap.

– Eșec. Voiau să fac și treaba aia din Hawaii, dar eram prea departe. Pe asta n-au putut să mi-o impute.

– Ce treabă în Hawaii?

– Omul cu fotografiile de la *Thoreau*.

O'Hara îl privi pe Magician, ridicând sprâncenele ca pe niște semne de întrebare.

– Vrei să spui platforma petrolieră care s-a scufundat? întrebă magicianul?

– Da. Când l-am pierdut pe Thornby.

– Vrei să spui Thornley, agentul britanic? întrebă O'Hara.

– Da, numai că el a schimbat totul. Îngropat pe mare, înțeleg. Patetic, nu credeți?

– Thornley e cel care te-a recrutat în Master?

– Da. Paris. Acum trei ani. Prima mea sarcină a fost... a fost... Lemmons. Texas. În Houston. I-am dat vechea lovitură cu umbrela. Mort în șase ore. Atac de cord. N-au știut niciodată.

Zâmbi și făcu cu ochiul.

– Să ne întoarcem puțin la *Thoreau*. De fapt, l-au scufundat?

– Da. Cu toți oamenii. O sută și ceva. Optzeci de milioane... o sută de milioane de dolari. A fost o ispravă îngrozitoare. Noi nu l-am pierdut decât pe Thornby, un schimb nu prea cinstit, nu? I-au zburat creierii din picioare cu *plastique*.

– Și voiau ca tu să iei fotografiile platformei făcute de altcineva, nu?

– Fotografiile erau cu sistemul de pompare. Foarte revoluționar. Dar nu voiau să le vadă, voiau doar să fie distruse, împreună cu tipul care le-a luat. Totul în aceeași zi. Atrăgător, nu?

– Ce vrei să spui cu aceeași zi?

– În aceeași zi în care au scufundat *Thoreau* mă voiau și pentru treaba din Hawaii. Presupun că au găsit pe altcineva. Eu eram la Londra și nu puteam să plec. Era vremea proastă. Deloc surprinzător.

– Danilov, cine a ordonat lichidarea Cameleonului?

– Telefonul.

– Era Quill?

– Da.

– Quill ți-a dat un ordin împotriva Cameleonului?

– Da.

– De ce?

– Nu există cauze. Nu există niciodată nici un fel de cauze.

– Nu poți ghici?

– Devenise o problemă.

– Nu el e cel care-l conduce Master?

Încuviință.

– Deci Quill vrea să scape de Cameleon și să preia comanda întregii operațiuni?

Danilov ridică din umeri.

– Nu există cauze, spuse el.

Afară, furtuna se mai potolise. Tunetul încă se rostogolea printre vârfurile munților.

– Unde e Cameleonul?

– I-am pierdut urma.

– Unde i-ai pierdut urma?

– Tokyo.

– Trăiește în Tokyo?

Danilov ridică din umeri din nou.

– Poate.

– Deci Quill ți-a ordonat să-l găsești și să-l distrugi pe Cameleon și l-ai urmărit până la Tokyo, unde l-ai pierdut. Atunci ai fugit?

– Nu. L-am găsit și l-am pierdut în Tokyo.

– Unde? Unde l-ai pierdut?

– Pe stradă. Puuf! dispăruse.

– Cum ai ajuns la el?

– Prea lung. Una, alta. Alții au dat greș înaintea mea.

– Danilov, câți oameni ai omorât pentru Master?

– Câți?

– Bine, pe cine?

– Simmons în Houston, Richman în New York, Garcia în Los Angeles, un bărbat în Teheran, altul în Grecia. Și... era frig și ploaie... întotdeauna frig și ploaie... un tip vesel. Gras. Marinarul. Asta era în... în...

Memoria i se încețoșase din nou.

– Ai primit vreodată însărcinări de la altcineva decât de la Quill?

– Omul de legătură.

- Cine?

Clătină din cap.

- Lăsa un mesaj la hotel. „Biletele tale pentru fotbal sunt la agenție".

- Dacă știam că-l găsesc la stadion.

- Care era ăsta?

- Simmons. Acum îmi amintesc, cel din ploaie... asta era în Japonia. Bridges. Îl chema Bridges. Veselul constructor de bărci. Gras. L-am văzut în timp ce ieșea dintr-un restaurant.

- Altcineva?

- Nu-mi... amintesc...

- Danilov, cum l-ai recunoscut pe Cameleon în Tokyo?

- Nu-mi... amintesc...

- Și nu l-ai întâlnit niciodată pe Quill?

- Quill e o voce. Cameleonul e o stafie. Midas e pierdut.

- Midas? Cine e Midas?

- Midas...

- E o persoană? Un loc?

- Nu-mi... amintesc...

Privi în sus foarte brusc, se așeză drept în scaun, cu mâinile pe genunchi, cu umbrela alături.

- Profesorul va recita acum din Pound. Poți să reciți din Pound, nu? Ce nume ciudat... Ezra. Ce povară grea pe umerii unui fiu.

- Danilov...

Apoi căzu în genunchi și începu o litanie bizară:

- Nabikov, Ivan, o stradă în Paris, pe drumul spre serviciu. Gregori, George, Londra, chiar în fața Parlamentului...

Și continuă se recite lista victimelor sale.

- L-ai pierdut, marinare, spuse Magicianul.

- Fir-ar să fie!

- Ai auzit destul.

- Știe mult mai multe.

- Nu în seara asta. S-a întors în gaura lui de șoarece.

Danilov îi privi, cu nebunia sclipind iar în ochii lui de alabastru. Urlând ca o fiară din pădure, luă umbrela și sări în sus, începând să atace lumânările.

– A luat-o razna, omule. Hai să ieșim dracului de aici.

O'Hara și Magicianul se dădură înapoi către ușă, în timp ce nebunul continua să se lupte cu lumânările. Când ajunseră la ușă, el lovi prin întuneric, cu umbrela mortală, ținută ca o spadă, în față. Ieșiră pe ușă, apoi o închiseră trântind-o.

– Uau! spuse Magicianul, asta a fost aproa...

Umbrela lovi prin fereastra din ușă, vârful ei atingând părul lui O'Hara. Acesta căzu într-o parte și trânti zăvorul.

Danilov începu să țipe. Țipa, în timp ce ei își căutau drumul prin pasajele în serpentină, către poartă. Încă mai țipa, când ei fură coborâți, unul câte unul, din vârful iadului.

CINCISPREZECE

– Ok, deci ai descifrat codul lui Lavander, spuse Magicianul. Să vedem ce ai.

După ce se odihniseră, făcuseră duș și comandaseră fructe proaspete și cafea, se agitau în jurul lui Izzy, în timp ce Magicianul se pregătea să extragă informații din memoria acestuia, ținându-și degetele așezate deasupra tastaturii computerului, ca și cum ar fi fost un pian. Fredona „Trup și suflet", în timp ce îndemna computerul să-i vorbească.

Eliza explică cum rulase câteva combinații de propoziții din carnetul lui Lavander, încercând să descifreze codul prin încercări și erori. Apoi începuse să se gândească la ceea ce spusese Magicianul: „Dacă nu era scris, trebuia să fie simplu, pentru că nimeni nu poate să țină minte douăzeci și șase de subtituții de litere. Douăzeci și șase. Alfabetul". Și atunci, își amintise din copilărie o propoziție care conținea toate literele alfabetului. „The quick brown fox jumps over the lazy dog"[1].

Următorul ei pas fusese să experimenteze folosind alfabetul, așezându-l în sens normal și invers sub propoziție, încercând să descifreze codul alfabetic al acesteia. Chestia asta n-a mers.

– Așa că, zise ea, am lăsat propoziția pe monitor, apoi am început să rulez alfabetul sub ea, mutând de fiecare dată câte o literă la sfârșit. Cu alte cuvinte, am început cu prima literă, b, apoi c. Am ajuns la l și asta era cheia.

– Deci ceea ce avem este... spuse Magicianul.

---

[1] Vulpea iute cafenie sare peste câinele leneș – engleză (n.tr.)

The quick brown fx jmps v lazy dg...

– Şi sub asta punem alfabetul, începând cu l în loc de a:

lmnopqrstuvwxyzabcdefghij...

– Le punem pe toate la un loc şi ce avem?
T h è q u i c k b r o w n f x j m p s v l a z y d g...
l m n o p q r s t u v w x y z a b c d e f g h i j k...

– Şi uite-le. L corespunde lui t, m lui h, şi aşa mai departe. Clar, spuse el, întorcându-se spre Eliza.

– Mda, destul de bine, Gunn, zise O'Hara. L de la Lavander, asta e uşor de ţinut minte.

– Asta mă califică să lucrez cu voi, cei grozavi?

– Păi, e un început bun, fu nevoit să recunoască O'Hara.

– Mulţam al dracului de mult, zise ea.

– Deci avem un cod, ce facem mai departe? zise Magicianul, ignorând felul în care se tachinau.

Eliza introdusese în computer o bibliotecă de definiţii, înlocuind literele tastaturii cu literele de cod, şi înregistrase aproape toată informaţia din carnetul lui Lavander.

– Ce nume are fişierul? întrebă Magicianul.

– LAV/1.

Magicianul scrise „LAV/1" şi ecranul se umplu cu rânduri de cuvinte şi cifre. Multe dintre date erau nume de bănci, cu liste de depozite sub fiecare titlu. Totuşi, majoritatea celorlalte intrări erau nume de companii, ce aveau sub ele liste codificate de cifre.

– Hristoase, uite o bancă în Grand Cayman cu peste o sută de bătrâne în ea!

Magicianul era sincer impresionat.

– Până acum, depozitele listate acolo însumează aproape o sută de milioane de dolari, spuse Eliza, dar nu asta e cu adevărat interesant. Are cifre de producţie, capacităţi ale câmpurilor petrolifere, operaţiuni ale

...ăriilor, tot ce-ți poți imagina despre o duzină de companii petro... sau mai mult, cât spun ele că plătesc pentru petrolul brut, cât ...sc în realitate. E o enciclopedie de informații suculente.

Arătă spre două cifre de pe ecranul monitorului.

– Capacitatea de rezervă publicată față de capacitatea de rezervă ...ă. În fiecare intrare, rezervele reale sunt cu milioane de barili mai ... decât se raportează. Mint lumea, O'Hara.

– Ce vezi tu surprinzător în asta? Ei omoară oameni, aruncă ...uri petroliere în aer, asasinează politicieni. Ce înseamnă pentru ei ... mică minciună adresată publicului? Trebuie să facă ceva ca să se ...ifice că ne jupoaie.

– Asta-i cam cinic, nu?

– Realist, spuse O'Hara.

– Dar ce au toate astea de-a face cu Cameleonul? întrebă Magicianul.

– Am spus-o tot timpul, trebuie să fie un model în toate astea. Un ...biectiv diferit de simpla ucidere pentru profit. Cred că suntem chiar în ...mijlocul unui fel de scandal petrolier internațional.

– Poate că Hinge l-a ucis pe Lavander ca să-i ia carnetul și tu l-ai ...bătut la faza asta... poate că e chiar atât de simplu, spuse Eliza.

– E o posibilitate, zise Magicianul.

– Mda, caz în care fiecare companie din carnetul ăla are motiv să-l ...omoare pe bătrân, spuse Eliza.

– Trebuie să descoperim măcar un tip rău, zise O'Hara. Fără ...cel puțin un client căruia să-i știm numele, povestea cade. Ce dracu' îi ...motivează pe oamenii care-l angajează pe Master? Cine-l vrea pe ...Lavander mort? De ce a fost sabotat *Thoreau*? De ce a fost aruncată ...în aer mașina lui Marza? Cine a fost în spatele asasinării lui Simmons ...și a celorlalți? Nu doar în general. De ce au fost făcute aceste ...lucruri anume?

– Aș putea ghici eu câteva și încă destul de bine, zise Magicianul.

– Nu valorează nimic, rosti Eliza. Înțeleg ce vrea să spună.

– Dar dacă nu vom afla? întrebă Magicianul.

– Nouă ne trebuie însuși Cameleonul, interveni O'Hara. Ai încercat ...serviciile secrete militare și navale, nu?

Magicianul încuviinţă.

– Dar OSS?

– Dosarele lor au intrat la CIA când s-au reorganizat, răspunse Magicianul. Le-am verificat deja.

– Dar cazurile inactive? spuse O'Hara. Poate că l-au rătăcit pe undeva. Întoarce-te la MI. Am găsit mai multe căutând adânc. Magicianul căută dosarele serviciilor secrete militare şi cercetă indexul.

– Drace, spuse el, avem „Inactivi, SUA", „Inactivi, Europa", „Inactivi... ". Ia priviţi la tot rahatul ăsta.

– Cheamă „Inactivi" şi rulează „Cameleon" peste tot.

Magicianul începu să manipuleze tastele lui Izzy şi să dea mereu acelaşi răspuns: „Nu există un asemenea dosar". Apoi, la „Inactivi, Japonia", dădură lovitura:

> Cameleon, N/O/I. Şeful unităţii japoneze de antrenament pentru agenţi secreţi. Pe lista criminalilor de război, 1945-1950. Considerat mort la Hiroshima, 8.06.45. Declarat oficial mort, 2.12.50.

Punct.

– Ce înseamnă N/O/I? întrebă Eliza.

– Nici o altă identificare, răspunse O'Hara.

Se uitară fix la această informaţie timp de un minut. În cele din urmă, O'Hara zise:

– Trebuie să fi fost pe lista neagră. Le-a luat cinci ani să-l declare mort.

– Nu-i mare lucru aici, spuse Magicianul.

– Cameleon pare să fie un nume de cod destul de obişnuit, zise Eliza. Poate că sunt mai mulţi.

– Poate, spuse O'Hara. Sau poate că n-a murit la Hiroshima.

– Ce dracu', ar trebui să aibă aproape şaptezeci de ani. Asta s-a întâmplat acum mai bine de treizeci şi cinci de ani.

– Nu încetezi să funcţionezi dacă ai şaptezeci de ani, spuse O'Hara. Dar depozită informaţia în minte, pentru a o utiliza în viitor.

– Haideți să trecem la altceva, zise Eliza. Ce alte surse exterioare folosi Izzy?

– Pe care o vrei. UPI, *New York Times*, *Washington Post*, Dow ..., *Wall Street Journal*, CIA, Serviciul Secret Britanic, Siguranța ...

– Putem să introducem numele pe care ni le-a spus Danilov în chestia asta și să le trecem în revistă, pentru informații?

– Pentru asta e făcut, și nu e „chestia asta", marinare, spuse Magicianul. Spune-i Izzy. Orice lucru atât de deștept ar trebui tratat cu un pic de respect.

Se apucară de lucru, trecând în revistă serviciile prin cablu și ziarele, pentru a afla informații despre victime. Era obositor, pentru că era plictisitor să formulezi cereri și pe urmă să primești răspunsul „Nu există informații disponibile". Trecură câteva ore. Era uimitor câți de Simmons și de Richman apăreau, evident fără nici o legătură. Apoi dădură o lovitură.

Cercetaseră United Press International pentru a căuta informații în arhivele din Houston din octombrie 1976 până în octombrie 1977 pentru Merrill Wendell Simmons. Potrivit lui Danilov, el îl ucisese pe Simmons cu trei ani în urmă, ceea ce ar fi însemnat în primăvară. Dar agentul de legătură îi lăsase „biletele de fotbal" la agenție, ceea ce părea să indice că Danilov se înșela asupra datei. Ar fi putut fi în toamnă.

Danilov se înșelase. Era vorba de trei ani și jumătate.

Mașina scrise:

– UPI/Ref/ Houston Chronicle/11.12.76/p.1Ca
Dosar: HUCH/76/11/12/NWS/2555-242

– Să vedem cine a fost, spuse O'Hara.

Magicianul tastă numărul dosarului și pe ecran apărură următoarele:

– Houston, 12 noiembrie (UPI) – Magnatul milionar al petrolului, Merrill Wendell („Tirbușon") Simmons, fost membru în conducerea SMU, care a dus tratative pentru un contract unic de arendare a unui teren particular pentru American Petroleum Corporation, câștigat la un joc de

pocher, a murit în această seară de atac de cord la locuința lui din suburbia Houstonului. Avea 56 de ani.

Magnatul afacerilor luase parte în cursul după-amiezii la o reuniune de bun venit a SMU, părând să se bucure de o sănătate excelentă. El s-a plâns că nu se simte bine în timp ce pregătea fripturi la un grătar din grădina sa și, după câteva clipe, s-a prăbușit. Simmons a fost dus în mare grabă la Spitalul General Houston, unde a fost declarat mort la sosire, la ora 7,25 seara.

Urma o biografie destul de detaliată.

– Ei bine, iată un asasinat confirmat pentru Danilov. Cine urmează?

Era prima victorie și le împrospătă energia. Continuară să caute informații, verificând fiecare nume și pistele pe care acesta le deschidea. Încet, informația începu să se contureze.

– Jack „Red" Bridges, președinte la Bridges Salvage Corp., Tokyo, Japonia, mort, atac de cord, 21.06.77.

– Arnold Richman, președinte la Sunset Oil International, mort într-o călătorie de afaceri la New York, 9.02.77.

– Abraham Garcia, președinte și șef al Consiliului de Administrație la Hensell Oil Co., mort de atac de cord într-o călătorie de afaceri la Los Angeles, 18.09.78.

– Aceștia sunt cei patru. Probabil că a spus adevărul, zise O'Hara.

– Cameleonul ăsta are o adevărată înclinație pentru companii petroliere, spuse Magicianul. Au fost uciși trei tipi cu funcții de conducere în companii petroliere, și *Thoreau* a fost sabotat.

– Să nu-l uităm pe Lavander, spuse Eliza, care era băgat în petrol până peste cap. Și pentru că a venit vorba, toate companiile pentru care lucrau tipii ăștia sunt în carnețel. Uitați-vă, Hensell, Am Petro... Sunset...

O'Hara privi intrările decodificate pe care Eliza le scosese pe imprimantă. Pe al doilea rând al fiecăreia din cele trei intrări era scris AMRAN.

– Ce înseamnă AMRAN? întrebă O'Hara.

– Nu știu, zise Magicianul. Eliza ridică din umeri.
– Nu putem afla de la Izzy?
– O să încerc cu Dow Jones.
Șase intrări cu informații apărură imediat.
– Am reușit! strigă Magicianul. Acum avem ceva, omule. Să ne uităm pe schițele de profil din *Wall Street Journal*.
– Din ce dată? întrebă O'Hara.
– Nouă noiembrie.
– Destul de recent. Să vedem.
Schița apăru pe ecran:

– AMRAN Ltd. Consorțiu format pe 28 octombrie 1979. Alcătuit din Intercon Oil Corp., American Petro Ltd., Hensell Oil Products Corp., Sunset Oil Intern'l Inc., The Alamo Oil Company, The Stone Corporation, Bridges Salvage Corp. Obiective: Poziție mai puternică pe piață, experimentări realizate împreună, consolidarea pieței, putere financiară crescută. Director executiv: Alexander Lee Hooker, general de armată (în retragere); vicepreședinte pentru operații: Jesse W. Garvey, general în Armata SUA (în retragere); vicepreședinte pentru marketing: (Poziție vacantă de la moartea vicepreședintelui Ralph Greentree, 3.01.80.) Principala instituție financiară: First Boston Common Bank. Sediul: Tanabe, Japonia.

– Să fiu al dracului. Credeam că Hook e mort. N-am auzit nimic despre el de ani de zile, spuse O'Hara. Și baza lor e Japonia.
– Unde e Tanabe? întrebă Eliza.
– Pe coasta estică a Insulei Honshu, cam la o sută de mile de Kyoto. Un loc al dracului de pustiu.
– Cameleonul chiar i-a pus gând rău lui AMRAN, spuse Eliza. I-a omorât pe cei mai mulți directori din consorțiu. *Thoreau* aparținea lui Sunset Oil. Tipul care a fost omorât pe Maui avea fotografii de pe *Thoreau*.
– Vrea cineva să parieze cum a murit bătrânul Ralphie Greentree? întrebă Magicianul.

– Doar așa, de amorul artei, Magicianule. Verifică Alamo și vezi dacă au morți recente în eșaloanele superioare.

Magicianul ceru un profil al lui Alamo Oil. Și acesta apăru, cu patru rânduri mai jos:

– David Fiske Thurman, președinte al Consiliului, Alamo Oil Company, mort în accident de mașină, lângă Dallas, Texas, 8.04.77.

– Încearcă și Ralph Greentree.

– Ralph Greentree, fost vicepreședinte executiv la Alamo Oil Company și vicepreședinte al serviciului de marketing la AMRAN, înecat în timpul unei vacanțe în Honolulu, 3.01.80.

– Din ce în ce mai bine, spuse O'Hara. Ghici cine era în Maui, cu două zile înainte de asta?

– Hinge, spuse Eliza.

– Corect. Greentree s-a înecat la trei zile după ce Hinge l-a omorât pe omul din Maui și a luat filmul de pe *Thoreau*. Honolulu e la treizeci de minute cu avionul de Maui.

– Altceva?

– Mai încearcă una. Vezi ce putem afla despre Stone Corp.

Izzy scoase la iveală următoarele:

– The Stone Corporation. Companie tip holding în domeniul energiei. Proprietățile larg răspândite ale companiei nu sunt făcute publice, dar se știe că acestea includ uzine de energie atomică în mai multe state din SUA și facilități internaționale de rafinare a petrolului. Director executiv temporar: Melvin James, înlocuindu-l pe C.L.K. Robertson al III-lea, care a murit într-un accident, cu avionul său personal, 25.06.78.

– Isuse, spuse Magicianul, mi-ar plăcea să cred că unii dintre oamenii ăștia au murit de fapt în accidente. Dar am mari îndoieli.

– Ce părere aveți despre ultima intrare? întrebă Eliza. Nu se uitaseră la primul paragraf al schiței:

– Cea mai nouă achiziție: contopirea cu conglomeratul japonez San-San. 2105.79.

– Ce e San-San? întrebă Eliza.

– E o foarte puternică companie de acolo, răspunse O'Hara. Dar nu știu multe despre ea.

– Mie mi-e destul, spuse Magicianul.

Se ridică și se întinse. Eliza se strecură la tastatură, schimbă discurile și începu să încarce în Izzy ultimele câteva intrări din carnețelul lui Lavander.

– Tu nu obosești niciodată? întrebă Magicianul, pe un ton ușor ironic.

– De vină e tinerețea, spuse O'Hara.

Energia lor îi ținuse ore întregi și acum, deodată, toți trei păreau să cadă în același timp. Hotărâră să facă o pauză și să-l lase pe Izzy să examineze ce mai rămăsese din intrările din carnețelul lui Lavander.

Eliza, zărind intrarea în timp ce plecau la cină, spuse:

– O'Hara, mai bine uită-te la asta.

Acolo, pe listing, una dintre ultimele intrări spunea:

– Midas/Io.354.200/109.12/Igr. Ghawar/es.2bb./d.0-112.

Cei trei stătură aplecați peste imprimantă, privind fix informația timp de câteva secunde.

– Midas e pierdut... spuse O'Hara.

– Ce? spuse Eliza.

– Așa a spus Danilov: „Midas e pierdut". Midas nu e o persoană, e o companie sau un loc. Mă întreb ce înseamnă toate cifrele astea. Și ce e „Io"? Și „Ghawar"?

– N-am mai văzut o intrare ca asta, spuse Eliza. De obicei, poți să-ți dai seama ce înseamnă cifrele.

– Sunt prea obosit să-mi mai închipui ce mai înseamnă indiferent ce, rosti Magicianul. Trebuie să închid puțin ochii.

– OK, imprimăm și asta. Izzy poate s-o scoată pe imprimantă și o luăm cu noi.

– O luăm cu noi unde? întrebă Eliza.

– În Japonia.

– Japonia!

– Da. AMRAN e în Japonia. Hooker e în Japonia. Bridges a fost în Japonia, Cameleonul e în Japonia, San-San e în Japonia. În mod evident, există un singur loc unde trebuie să fim, așa că haideți să ne odihnim cu toții. Următoarea oprire e Tokyo.

CARTEA A TREIA

Orice eveniment, după ce s-a întâmplat, poate fi făcut să pară inevitabil de către orice ziarist sau istoric competent.

JOSEPH PULITZER

UNU

Gravat cu plăcuțe de aur pe peretele vechiului templu japonez al lui Oka-Ri, sta scris: „Anotimpurile se schimbă cu zilele, memoria omului se schimbă cu anii". Un poet englez, cu câteva secole mai târziu, a exprimat același gând mai succint: „În cele din urmă, toată istoria e amintire și bârfă".

Erau zile când generalul Hooker stătea singur ore întregi în întunericul biroului său, însoțit doar de mașinăria stricată din piept, adunând zilele tulburi ale trecutului său, implorând amintiri șovăitoare. În cea mai neagră dintre aceste zile putea auzi bubuitul tunului și strigătul goarnelor, dar ochii minții sale nu vedeau decât vârtejuri de praf, întunecând zile apuse de glorie. Nume și figuri îi dădeau târcoale, ca fantomele la răsăritul soarelui, iar numele locurilor se strecurau înăuntru și afară din tic-tacul singurătății lui, fără străzi, turle sau parcuri.

Numai Garvey știa și înțelegea suferința lui Hooker. Numai Garvey era cel care îi venea în ajutor când bătrânul țipa uneori tare, spunând nume de camarazi căzuți sau câmpuri de luptă uitate.

– M-ai chemat, generale? întreba el.

Generalul repeta numele, iar Garvey, cu propria memorie afectată de timp, inventa un incident și un loc care să i se potrivească, iar Hooker mulțumit, se întorcea la visarea lui îngrijorată. Își scria memoriile de zece ani și adunase un manuscris gigantic. Să-l editeze, să aleagă adevărul din realitate de adevărul pe care și l-ar fi dorit Hooker ar fi luat încă un deceniu, așa că manuscrisul nu era publicabil.

Erau şi ocazii rare, când praful anilor trecuţi se risipea pentru vreo oră şi Hooker avea o viziune foarte clară a trecutului. Aceste experienţe erau aproape orgasmice pentru bătrân. Stătea ca în transă, urmărind cu ochii smălţuiţi şi înceţoşaţi de ani cum se jucau clipele. Şi aşa, printre sutele de pagini scrise de mână, cu fapte alterate, se aflau câteva scene de luptă strălucit recreate şi studii de caracter, incredibil de precise. Tot restul era imaginaţie.

Hooker nu era prizonier al trecutului său. Puteau să treacă săptămâni întregi în care se ocupa de afaceri cu luciditate. Dar erau şi zile în care se trezea şi-i spunea lui Garvey: „Colonele, astăzi am să lucrez la memoriile mele", şi dispărea în birou, iar Garvey amâna întâlniri, schimba orare, cerea scuzele de rigoare, rezolvând, ca de obicei, majoritatea afacerilor. În timpul acestor zile, de două sau de trei ori, Garvey răspundea când îl auzea pe Hooker strigând.

Era tocmai o asemenea zi, deşi Garvey îi reamintise de întâlnirea cu O'Hara, fixată pentru după-amiază, târziu. Să o anuleze?

– Nu. N-ar fi prudent, spuse Hooker şi îi făcu cu ochiul. Se simţea bine.

Hooker era în birou de câteva ore când Garvey îl auzi strigând unul dintre cele mai frecvente refrene ale lui:

– Bobby, unde eşti, Bobby?

Garvey intră în biroul mare.

– Ai chemat, generale?

– E Bobby din nou. La Bastine.

Garvey îşi amintea bine ziua aceea. Şi tot atât de bine şi-l amintea pe băiat.

Bastine. 9 martie 1942. În acea zi, Garvey îşi începuse cei trei ani de prizonierat, la celebrele Suchi Barracks. Hooker urma să meargă spre glorie şi, în cele din urmă, să se întoarcă la Bastine, pentru a-l elibera. Iar Bobby dispăru pentru totdeauna.

– E în regulă, bătrâne, spuse Hooker exuberant, pot să-mi amintesc destul de clar, mulţumesc...

În acea dimineaţă, stătuse în pragul strălucitoarei clădiri albe a Clubului Ofiţerilor, drept ca un stâlp, cu cascheta de campanie şi

[illegible]arii fumurii acoperindu-i cea mai mare parte a feței ca de șoim, [illegible] bărbierit, spălat și îmbrăcat într-un costum kaki curat și călcat [illegible]ând, așteptând inevitabilul, ceea ce știa că va fi cea mai umilitoare [illegible] meții lui.

Asculta bubuitul înfundat al marilor tunuri japoneze, urmat de [illegible] proiectilelor care veneau, apoi neașteptatul *bum* al exploziilor.

Japonezii erau la douăzeci de mile depărtare și micșorau repede [illegible]. Americanii erau în debandadă. De zile întregi, ceea ce mai [illegible] din trupele aflate sub comanda lui Hooker apărase îngusta [illegible]sulă Bastine, lăsând zeci de morți pentru fiecare milă cedată. Dar [illegible] noaptea precedentă, japonezii lansaseră un asalt brutal. Acum erau [illegible] și, într-o oră, două, hrana, muniția și morfina se terminau. Era [illegible]tiune de ore.

Peste tot în jurul lui, generalul vedea teamă, panică, mânie. Nu poți [illegible] un război cu cozi de mătură, gândi el, și asta era cam tot ce mai [illegible]. Cu toate astea, oamenii lui păstraseră această disputată palmă de [illegible] timp de trei luni, în pofida unor greutăți îngrozitoare. Acum, [illegible]bele japoneze cădeau asupra bazei. Un șopron pentru reparații din [illegible]piere explodă brusc într-un nor de praf negru, se dezintegră și [illegible] zona cu bucăți de lemn și scule. Ceva dinăuntru – benzina sau [illegible] asemănător – sări în aer și ce mai rămăsese din șopron irupse în [illegible] de un portocaliu strălucitor.

Hooker ignoră haosul din jurul lui, bombele care șuierau, șocul [illegible] al exploziilor, focul și arborii care cădeau, și reciti mesajul care [illegible] îi întrerupsese cafeaua:

> Vă veți întâlni la sediul dumneavoastră la orele 07.00, cu două vase SUA sub comanda căpitanului Alvin Leamon. Fiți pregătit să predați comanda colonelului Jesse W. Garvey și să părăsiți imediat locul. Fiecare vas va lua [illegible] ofițeri. Luați cu dumneavoastră acei oameni care vă pot sprijini în marșul nostru spre victorie.
>
> Succes.
>
> Franklin Delano Roosevelt,
> Comandant suprem.

Mesajul fusese decodificat şi reconfirmat. Îl reciti, încercat de sentimente contrarii. Era umilit de înfrângere. Dar ştia că salvarea lui însemna că e destinat ca, în cele din urmă, să abată o răzbunare şi mai teribilă asupra japonezilor. Avea la dispoziţie o oră, pentru a alege zece ofiţeri cheie din grupul său zdrobit, şi a pleca din locul care-i fusese cămin atâţia ani. Băiatul, desigur, va merge cu el. Se uită la ceas. Şase şi zece. Băiatul era în siguranţă în adăpost, cu civilii aceia care nu puteau să lupte din cauza vârstei, a sexului sau a infirmităţilor.

Îşi mutaseră cartierul general într-un amplasament din beton pentru tunuri, lângă golf, şi acolo îl găsi pe Garvey, cu ochii obosiţi şi trupul plin de răni, neras, cu hainele zdrenţuite, aplecat deasupra unei hărţi a Peninsulei Bastine, dictând ordine la un telefon de campanie. Liniile lor telefonice fuseseră tăiate cu săptămâni în urmă.

Garvey îl privi sumbru.

– Japonezii au două distrugătoare şi un crucişător în Canal. Îl bombardează pe Sackett de pe mare... drace, trebuie să fie vreo cincizeci de mii de japonzi care vin spre noi, pe uscat.

– Cât estimezi? întrebă Hooker.

– Trei ore, poate. Nu mai mult. O să ne bombardeze de acolo, din golf, încă vreo oră. La dracu', ce mai contează, generale? Când Sackett şi ce a mai rămas din batalionul trei o să ajungă aici, n-o să mai aibă unde să se ducă.

Arătă spre vârful peninsulei, câteva sute de metri mai la nord.

– Va trebui să înotăm.

Hooker ştia ce voia să spună. De zile întregi discutaseră când să se predea. Amândoi bărbaţii erau consumaţi, epuizaţi cu mult dincolo de capacitatea de a mai putea lua decizii majore. Şi nici unul dintre ei nu putea înfrunta decizia finală.

– Mulţi dintre băieţii noştri folosesc propriile lor puşti de vânătoare şi pistoale. Mai avem puţin şi terminăm muniţia pentru puşti.

Situaţia dicta o capitulare imediată, dar hârtia din mâna lui Hooker schimba totul. Hooker îi întinse ordinul lui Garvey, care-l citi şi i-l dădu înapoi.

– Dacă mesajul ar fi de la oricine altcineva, l-aş ignora, spuse [illegible]. Acum trebuie să rezistăm în acest punct până ajunge [illegible] aici.

– Bine, spuse Garvey, cel puţin unul dintre noi va ieşi din gaura asta [illegible]. Pe cine vrei?

– Cine a mai rămas?

– Cel mai bun om pe care-l avem e Sackett, dar s-ar putea să fie mort [illegible]. Dacă nu, mă îndoiesc că-şi poate croi drum înapoi, aici. Când am [illegible] cu el acum o jumătate de oră, era într-un depozit înconjurat din [illegible] părţi. Nu mai avea decât doisprezece oameni la postul de comandă [illegible] Capice şi urma să-l păstreze cât mai mult posibil.

O bombă grea căzu aproape şi explozia puternică făcu să curgă pra[illegible] de pe acoperiş.

– La dracu'! De ce-au aşteptat până acum ca să dea ordinul ăsta?

– Japonezii n-au străpuns la Capice decât aseară târziu. Până acum [illegible] luptat destul de bine, cât să rezistăm, dacă ne gândim că pe uscat [illegible] mai mulţi ca noi, poate cincizeci la unu, şi că de o lună n-am avut [illegible] un fel de sprijin, din aer sau de pe mare.

– Cred că ai dreptate. Am înţeles că problema e îndoielnică aici.

– Îndoielnică! Ce dracu', e o problemă de ore acum. Dacă pleci repe[illegible] cel puţin nu trebuie să mai fim îngrijoraţi de vreo breşă.

– Îmi adun oamenii imediat, spuse Hooker. Poate că marina o să [illegible] aici repede.

– Dar băiatul?

– Merge cu mine, desigur.

Sorbiră din cafea şi făcură o listă a ofiţerilor neimportanţi din [illegible] companie.

– Ţi-l las pe Irv Kaler, spuse Hooker. E un bun ofiţer de câmp, dar [illegible] şi cel mai bine japoneza, din toată baza. S-ar putea să ai nevoie de el [illegible] ca interpret în următoarele câteva... luni. Dar îl vreau pe sergentul [illegible] Finney. O să-mi trebuiască un luptător de prima mână.

Când terminară lista, Hooker chemă pe cineva şi-i ordonă să-i adune [illegible] pe oameni la doc. Îşi privi ceasul. Şase şi douăzeci şi cinci. O altă bombă [illegible] lovi aproape şi pământul se cutremură sub picioarele lor.

Hooker rămase o clipă în uşă, apoi îi întinse mâna.

– Aş fi vrut să vii cu mine, Jess, spuse el.

„Doamne, îşi spuse Garvey, bătrânul are lacrimi în ochi." Zâmbi.

– Ai să vii să mă iei, îi spuse.

Deodată, Hooker îl îmbrăţişă pe micul şi puternicul colonel.

– Poţi să-ţi pariezi pensia pentru asta, generale, spuse el.

Vocea îi tremura de tristeţe şi de mânie. Scoase din buzunar vechea stea de general şi o prinse pe gulerul lui Garvey.

– Ştiu ce mult ai aşteptat-o, spuse el. Îmi pare rău că nu s-a întâmplat în împrejurări mai prielnice. Mă voi întoarce după tine, Jess.

– Am să te-aştept.

Hooker se întoarse la statul-major şi păşi printre ruinele vechii clădiri solide, din lemn de tec. Hârtii şi dosare erau îngrămădite pe podelele deja acoperite de cioburi de sticlă. Uşile atârnau deschise, iar prin ferestrele sparte intrau perdele subţiri de fum, ce se agăţau de tavane ca nişte vălătuci de bumbac murdar.

Timp de o clipă sau două, se opri în rămăşiţele împrăştiate ale biroului său, apoi se întoarse brusc şi se îndreptă către dig.

La cincisprezece mile depărtare, două vase transportoare vuiau în Canal, ţinându-se aproape de ţărmul insulei principale. Marinarii de pe punte urmăreau prin binoclu îngrozitoarea bătălie de pe peninsula din faţa lor.

– Isuse, rosti un marinar. Sunt afurisiţi de japonezi peste tot! E ca şi cum te-ai uita la un muşuroi de furnici.

Căpitanul Leamon ţinea legătura prin telefon cu comandantul celuilalt vas, Peter Coakley, un locotenent din Boston, care ieşise din Annapolis doar de doi ani. Coakley era un tânăr aspru, cu părul roşcat, cu o atitudine de John Wayne faţă de întreaga porcărie împuţită.

– Aminteşte-ţi ordinele, locotenente, îi spusese Leamon lui Coakley în urmă cu o oră. Trebuie să ne îndreptăm cu toată viteza spre Bastine. Nu... repet, *nu* angaja inamicul pentru nimic în lume.... Apropie-te doar de ei.

Leamon se uită prin binoclu la cele trei vase japoneze.

– Sunt la nici trei mile de digul Bastine, spuse el.

Şi Coakley le urmărea.

– Stau ca nişte raţe, Al, spuse acesta. Crucişătorul va fi între noi şi distrugătoare. Am putea să...

– Trebuie să-ţi spun din nou, locotenente? Misiunea noastră e să luăm personalităţile de pe Bastine.

– Nişte dădace, asta suntem, spuse Coakley amar.

– Locotenente, vrei o curte marţială?

– Ei, haide...

– Ignorăm vasele de suprafaţă. E clar, locotenente?

– Da, domnule.

– Vreau să spun, e al naibii de clar?

– Da, domnule.

– Atunci, să-i dăm drumul.

Cele două distrugătoare şi crucişătorul se aflau la cel mult o milă în faţa lor, concentrându-şi focul asupra peninsulei înguste. Zgomotul regulat al tunurilor lor mari se auzea mai tare.

– OK, dau eu prima tură. Tu stai aproape de ţărm, aşteptă până termin, pe urmă treci la rând.

– Am înţeles, ţipă Coakley drept răspuns şi trânti telefonul.

Întoarse vasul subţire, de mare putere, spre ţărm, se opri şi rămase lângă copaci. Leamon se mişca în susul Canalului cu viteză drăcească, cu botul deasupra apei şi partea din spate lăsată adânc. Inflorescenţe ale morţii erupeau deasupra, stropind marea din jurul lor cu flăcări. Bombele cădeau în toate părţile. Torpilorul continuă să înainteze pe Canal, în timp ce bombardamentul se înteţi. Cerul era negru de fumul bombelor brizante. Leamon nu se abătu din drum.

– Afurisitul, o să reuşească, ţipă Coakley. OK, împuţiţilor, ţineţi-vă bine, venim.

Îşi scoase vasul de lângă ţărm, îndreptându-l pe lângă istmul îngust, cu toată puterea înainte.

Hooker şi oamenii lui priveau de pe dig drama navală.

– Uite că vine primul, ţipă un maior de la West Point, numit Forester.

Hooker stătea lângă el, cu micul său grup de ofiţeri adunat în jurul lui. Hooker se hotărâse să-l lase pe fiul lui în adăpostul antiaerian până în ultima clipă. Acum era momentul.

– Sergent Finney.

– Da, domnule.

– Du-te, te rog, până la buncărul civil şi adu-l pe băiat la mine.

– Da, domnule.

Finney era un bun militar de carieră. Cămaşa lui nu mai avea nasturi şi stătea deschisă până la centură, iar una din mâneci atârna din umăr, numai zdrenţe. Dădu arma unuia dintre ofiţeri, sări în jeepul generalului şi o luă peste câmp, către buncăr. De la dig nu erau mai mult de cinci sute de metri. Aproape ajunsese când o bombă explodă chiar în calea lui. Jeepul se ridică pe roţile dinapoi, se clătină şi se rostogoli într-o parte. Finney sări din scaun, lovi pământul şi se rostogoli de câteva ori. Jeepul se opri la câţiva metri de el şi explodă.

– Îl aduc eu, spuse tânărul locotenent cu faţă de bebeluş, numit Grisoglio, şi începu să alerge către buncăr, dar Finney se ridică în picioare, scuturâ din cap şi alergă restul distanţei.

– Stai pe locul tău, locotenente, ordonă Hooker.

Leamon ghidă micuţul torpilor într-un canal îngust care fusese curăţat în cursul prăpădului de bărcile de pescuit şi echipajele lor. Abia era loc pentru ca vasul îngust să-şi croiască drum. Îl conduse încet şi cu atenţie printre resturile fumegânde.

– Ţineţi malul, nu ne împotmoliţi, strigă Leamon către echipajul lui epuizat. Spuneţi-i generalului să se suie repede la bord. Nu avem timp. Coakley e chiar în spatele nostru.

Hooker se întoarse către grupul său, luă şase ofiţeri şi le ordonă să se suie la bord. Îi văzu pe sergentul Finney şi pe băiat părăsind buncărul şi alergând către dig.

– Cu permisiunea generalului, trebuie să golim repede digul, ţipă Leamon.

Hooker încuviinţă scurt şi sări imediat pe punte.

– Locotenente Grisoglio, eşti ofiţer-şef pe al doilea vas. Spune-i sergentului Finney să-l supravegheze pe tânăr, te rog. Am să-l aduc pe [illegible] aici, cu mine, când ne vom opri peste noapte.

– Da, domnule, spuse Grisoglio, care era împuşcat în picior şi folosea o ramură de copac drept cârjă.

Îi aruncă lui Hooker un salut hotărât.

– În regulă, căpitane, îi spuse Hooker lui Leamon, să plecăm.

Manevrară înapoi printre resturi. Leamon răsuci timona, întorcând vasul şi îndreptându-l către golf şi marea deschisă.

Hooker urmări cum digul se făcea din ce în ce mai mic şi, în cele din urmă, îi văzu pe Bobby şi Finney cu restul ofiţerilor. Slavă Domnului, gândi. Făcu cu mâna, iar puştiul de opt ani luă poziţia de drepţi şi îi aruncă un salut corect. Hooker privi până ce fumul acoperi docul şi nu mai putu să-i vadă. Apoi îşi întoarse atenţia către al doilea vas, care lua acum viteză prin Canal, paralel cu distrugătorul, ferindu-se de bombe.

Coakley fugea în marea deschisă, pe lângă distrugător, când bomba lovi. Pătrunse în partea laterală a vasului. Era o lovitură puternică. Vasul se clătină şi bucăţi zburară din punte, luate de vânt. Unul dintre membrii echipajului se răsturnă şi căzu de pe punte, cu picioarele în sus. Câteva secunde mai târziu, o bombă aeriană explodă pe puntea din faţă. Un marinar fu aruncat peste cabina principală, cu pieptul zdrobit. Cabina comandantului fu ruptă ca o cutie de carton. Sticla spartă se împrăştia în vânt. Coakley fu lovit de o rafală de aer fierbinte. Metalul încins îi şfâşie umărul. Timona fu smulsă din strânsoarea lui şi simţi cum cade de-a curmezişul punţii, oprindu-se în balustradă. Timp de o clipă, rămase încremenit, apoi îşi dădu seama că stătea în patru labe şi se uita la propriul sânge, care se scurgea pe punte. Auzi cum un marinar strigă „Foc!", auzi flăcările zbătându-se în vânt. Vasul ardea în jurul lui.

Coakley se ridică în picioare şi apucă timona. Ignoră durerea din trup; nu mai avea importanţă. Întoarse vasul lovit şi-l îndreptă direct către distrugător. Flăcările se învolburau în urma lui, dar el încă

traversa apa ca un zefir, gonind prin fum și larmă, direct către vasul inamic.

– Blestemaților, gemea Coakley. Blestemaților, blestemaților, blestemaților...

Leamon privi șocat cum torpilorul lui Coakley gonea direct în coasta distrugătorului. O clipă, totul păru suspendat în timp. Apoi plecară torpilele, și depozitele de muniție ale vasului mare explodară. Distrugătorul se clătină și se răsturnă în apă. O minge portocalie de foc se ridică din gaura din coasta lui, apoi auziră altă explozie, și alta, și alta.

– Doamne, o, Doamne, strigă Leamon. Se întoarse către general, care stătea în picioare lângă el, urmărind ultimele clipe ale vasului de război. Ne întoarcem, domnule, pentru restul oamenilor dumneavoastră?

Hooker privi înapoi către Bastine, dar nu era nimic de văzut decât fumul negru, explozii și flăcări la nesfârșit, tălăzuind peste paloarea întunecată.

– Am ordinele mele, spuse Hooker. Și dumneavoastră la fel.

– Da, domnule, spuse căpitanul Leamon și-și ghidă vedeta rapidă afară din Bastine.

Iar acum Hooker stătea în biroul lui, cu lacrimi proaspete pe obraji, și-și amintea că tocmai aceasta era ziua, dintre toate zilele vieții sale, pe care voia cel mai mult să o uite.

Cutia sosi cam pe la patru și jumătate după-amiaza. Era adusă de un șofer de taxi, care o luase din stația de tren unde fusese adusă de la... Ad infinitum.

Era întotdeauna aceeași poveste. Imposibil de reconstituit. Doar o simplă cutie albă, cu găuri în ea, pe care era scris „*Namamono*" – „Perisabil".

Când intră în birou, generalul ședea în întuneric.

– Scuzați-mă, domnule.

– Intră, Jesse. Moțăiam aici. Mă gândeam la vechile zile.

– Vești proaste, domnule.

– Ce e?

– Încă un cadou.

– La dracu'!

Garvey puse cutia pe biroul lui Hooker.

– Vreți să o deschid?

– Am s-o deschid eu.

Luă din sertar cuțitul pentru deschis scrisori, tăie sfoara și rupse hârtia de deasupra.

Ieși încet. Întotdeauna făceau așa, cercetând aerul cu limbile lor, mișcând ochii în diferite direcții. Isuse, ce urâți erau.

Așteptă până ce căzu din cutie și începu să traverseze masa. Îl lovi peste o parte, suficient de adânc pentru a străpunge pielea. Cameleonul se zbătu, lovind cu coada în urma sa. Era unul mic, nu mai lung de nouăzeci sau douăzeci și cinci de centimetri. Îl lovi din nou.

Cameleonul începu să se zbată de durere. Îl pocni iar și iar. Apoi puse cuțitul de hârtie cu partea ascuțită pe gâtul cameleonului și-l apăsă pe marginea de masă. Limba i se umflă, o minge roșie, răsucită, tremurând în gura pe jumătate deschisă.

– E vreun mesaj? spuse Hooker.

Garvey scoase o foaie de hârtie.

– Spune: „Peștele îl va mânca pe pescar".

Ura fierbea în gâtlejul lui Hooker și, cu o lovitură puternică a cuțitului de scrisori, decapită cameleonul.

DOI

Zburaseră de la Miami la San Francisco şi luaseră cursa Marele Cerc peste Pol către Tokyo. Apoi se odihniră două zile. Progresele erau mici. Magicianul urma să verifice şantierul lui Red Bridges, apoi să tragă cu urechea şi să vadă ce mai poate afla. Eliza urma să ia masa cu Ira Yerkes, şeful biroului din Tokyo al Agenţiei de Ştiri Howe, sperând să afle ceva despre AMRAN. O'Hara porni să caute un vechi prieten din Serviciul Secret al armatei japoneze. Ca de obicei, urmau să utilizeze telefonul hotelului, ca legătură în caz de urgenţă.

Îi luase un interviu lui Yerkes, cu doi ani în urmă, pe când acesta se afla în Boston, în vacanţă. Era înalt şi subţire, aproape de patruzeci de ani şi iute; un bărbat brunet şi frumos, care cu greu putea să stea liniştit suficient timp pentru a mânca prânzul. Şi-l amintea ca pe un tip zbârnâind de energie şi care flirta puţin, dar care acţiona întotdeauna de parcă trebuia să plece undeva chiar în acel moment, şi nu neapărat pentru afaceri, ci pur şi simplu undeva. Aşa era el, şi poate din cauza asta era unul dintre cei mai buni reporteri din lanţul Howe.

Luă câteva sendvişuri dintr-un restaurant în stil american şi o conduse într-un mic parc de lângă Ginza, aproape de clădirea unde se afla biroul lui, aşeză mâncarea ca la picnic şi se întinse imediat pe spate, cu ochii închişi, cu faţa la soare.

– Am mare nevoie de nişte raze de soare. N-am prea ieşit iarna asta, spuse el. Vocalele lui lungi, din Noua Anglie, păreau ciudat de nepotrivite în Japonia. Deci, ce faci în Tokyo, unde îţi sunt aparatele de filmat şi toate celelalte?

– E numai o parte din treabă. Probabil că o să trebuiască să aranjez pentru o echipă de filmare și o mașină înainte de a pleca.

– Nici o problemă. Bătrânul are cel mai bun echipament din Japonia. Și de două ori mai mult decât are nevoie. Vorbești limba?

– Nu.

– Asta ar putea fi o problemă. Poate o să vin cu tine, ca translator. Imediată privi în sus. Ai dat de ceva tare?

– Nu.

– Ți-ai făcut o reputație de a scoate din mânecă mereu câte o chestie tare, doamnă.

– Ceva legat de turism. Poate și ceva despre industria japoneză.

– „Ceva despre industria japoneză", zise Yerkes râzând. Nu poți spune ceva despre industria japoneză. Asta e ca și cum ai spune ceva despre Unchiul Sam. Cu ce vrei să începi?

– Ce părere ai despre petrol?

– Nu există așa ceva în Japonia. Nu destul pentru o știre de treizeci de secunde. Rafinării, poate. O mulțime.

– Ce știi despre AMRAN?

– Nu-mi spune că te interesează ghinionistul Hooker.

– De ce îi spui așa?

– Nu știi nimic despre Hooker?

– Știu că a fost un mare general în război. Ce pretenții ai de la mine? Mă-am născut abia în 1949.

– Deci – e istorie. Are o reputație grozavă din război, dar calcă cu piciorul în tot ce face. A fost gonit din Filipine de japonezi, băiatul i-a fost ucis în război, a eșuat când a candidat la președinție, iar jumătate din partenerii lui din AMRAN i-au murit. Încearcă de ani de zile să pună pe picioare consorțiul ăsta.

– Nu știam despre fiul lui.

– Nu s-a făcut prea mare publicitate. Scuză-mă, îmi stai în soare...

– Scuze.

– Așa e mai bine. Oricum, Hook a fost guvernator militar al uneia dintre provinciile sudice de aici, în timpul ocupației. A fost foarte

înțelegător cu nevoile țării, a ajutat-o să se pună pe picioare. A aranjat chiar unele împrumuturi pentru câțiva granguri locali. Nu mai vorbește despre copil. Nu e o politică bună.

– De ce are AMRAN sediul aici?

– De ce nu? Petrolul e o afacere internațională. Eu cred că îi și place aici bătrânului. Japonezii îl iubesc sau îl urăsc.

– Îl urăsc?

– Cei mai tineri cred că a fost un dictator. Poate că a fost, dar, la naiba, era cuceritorul. Ar fi putut să fie chiar insuportabil.

– Ce părere ai *tu* despre el?

– E un erou de război, alături de Patton și MacArthur. Istoria îi va acorda, probabil, opt puncte din zece.

– O să pot vorbi cu el?

– Dacă ai noroc. Acum vreun an am scris și eu ceva despre el. Am spus că a fost cea mai tragică figură din cel de-al Doilea Război Mondial. Un tâmpit de la secția internațională a schimbat-o în „una dintre cele mai tragice figuri". Oricum, dacă te interesează AMRAN, ia legătura cu biroul de însărcinări din Boston. Ieri le-am trimis zece pagini despre asta.

– Despre ce?

– Despre unirea lor cu San-San.

– Ce e San-San?

– San-San înseamnă „Cei Trei Domni", o triadă. S-a format în timpul războiului. A fost oarecum scandalos. Șeful, Shichi Tomoro, a fost unul dintre marii industriași din timpul războiului. MacArthur l-a îndepărtat cât ai zice pește, apoi Hooker l-a ajutat la finanțarea întregii afaceri. Acum este unul dintre cele mai puternice grupuri industriale din Japonia. Sunt foarte puternici din punct de vedere politic și au bani mai mulți decât familia Rockefeller.

– Ce fel de industrii?

– Rafinarea petrolului, construcții navale, electronică.

– Poate că ar trebui să stau de vorbă cu Tomoro.

Yerkes își ridică bărbia, pentru a beneficia din plin de soare.

– E prea târziu. A dat colțul acum câteva luni.
– Vrei să spui că e mort?
– Mort, incinerat și împrăștiat în cele patru zări.
– Cum...
– Avea o rezervație de porci mistreți în partea de nord al insulei, lângă Aomori. S-a împușcat singur din greșeală.
Cameleonul a lucrat din nou, gândi ea. Trebuia să fie el. Se potrivea perfect.
– Ira, ai auzit vreodată de cineva numit Cameleonul?
– Așa îl cheamă? Ce face, stă pe lângă casă și-și schimbă culorile?
– Este pseudonimul lui.
– Nu. De ce?
– Eram doar curioasă.
– Pe dracu'.
– Cum adică pe dracu'?
– Vreau să spun, pe dracu'. Haida-de, doar nu întâmplător mă întrebi de cineva numit Cameleonul, ce Dumnezeu. Ce e tipul, vreun interpret nou de muzică rock?
– Rock punk.
– Ei, las-o baltă. Eu de-abia am ajuns la disco.
Se ridicară să plece și Eliza își aminti de notița „Midas" din carnetul lui Lavander.
– Încă ceva, Ira. Îți spune ceva numele „Ghawar"?
El duse resturile la un coș de gunoi și le aruncă.
– Singurul Ghawar de care știu e în Arabia Saudită, spuse el.
– Arabia Saudită?
– Sigur. E cel mai mare câmp petrolifer din lume.

Kancho-uchi, sediul Serviciului Secret, se afla într-o clădire cu trei etaje dintr-un colț obscur al complexului guvernamental. O'Hara fu condus de o tânără într-un costum alb la etajul al treilea. Era atât de formală, încât îl făcea să se simtă stânjenit. Hadashi îl aștepta la ușa biroului său.

O'Hara nu-l mai văzuse pe Bin Hadashi de trei ani. Agentul japonez nu se schimbase prea mult. Avea treizeci și ceva de ani și era un tip înalt pentru un japonez, subțire, cu părul tuns scurt. Absolvise Princeton cum laude.

– Hei, Kazuo, unde ai fost? spuse Hadashi, cu un zâmbet larg. Am auzit că te-ai dat la fund. Propriul tău om a încercat să ți-o coacă, nu?

– Cam așa ceva.

– Ce idiot.

Îl introduse pe O'Hara într-o încăpere mică, dar foarte curată. Pe pereți nu erau tablouri, iar pe birou nu se găseau decât un telefon și o cutie cu suc de mere.

– N-a fost niciodată altfel, încuviință O'Hara.

– Și pe urmă a anulat totul.

– Mda.

– Ce idiot. Tot mai scrii ca să-ți câștigi existența?

– Încerc. Există și moduri mai ușoare de a-ți câștiga o pâine.

– Ce cauți pe-aici? Vrei ceva, nu?

– Doar o mică informație.

– E lucrul cel mai greu de obținut în acest loc. Știi cum suntem noi, japonezii. De nepătruns.

– Tipul pe care-l caut s-ar putea să fie cel mai de nepătruns dintre toți. Ai auzit vreodată de un agent japonez care-și spune Cameleonul? Asta a fost în timpul războiului.

– Care război, al Doilea Război Mondial?

O'Hara încuviință din cap și întinse două degete.

– Tipul ăsta, Cameleonul, era un spion, nu?

– Era șeful unui fel de secție specială de antrenament pentru agenții japonezi.

– N-am auzit niciodată de el.

– Crezi că ar mai fi pe-aici vreun bătrân care să știe ceva?

– Crezi că tipul mai trăiește încă?

– Bănuiesc.

– Oricine atât de bătrân e fie mort, fie la pensie.

- Atunci, cineva care a ieșit la pensie. Vreau doar să vorbesc cu care și-l amintește.

Hadashi se ciupi de nas de câteva ori.

- Dai o masă?

- Pleacă un editor bogat din SUA.

- În cazul ăsta, m-am gândit la cineva. Și e chiar aici în clădire.

- O să vorbească cu mine?

- O să vorbească cu oricine îl ascultă.

Coborâră cu liftul la subsol și merseră printr-un tunel subteran, slab luminat, spre ceea ce părea să fie subsolul clădirii alăturate. Conducte de aburi șuierau cu furie deasupra capetelor lor.

- Probabil că nu-l plac pe tipul ăsta dacă l-au pus aici jos.

- Probabil că au uitat de el.

Intrară într-o încăpere mare, brăzdată de rafturi de oțel, pline de dosare, cărți, jurnale, teancuri de hârtii ce păreau nesfârșite. Bătrânul stătea pe un tatami, cu picioarele încrucișate. Sorta dosare, folosind o pensă și cerneală neagră, pentru a nota intrările, în caligrafie tradițională, pe o filă de registru. În cameră nu se afla nici un birou, doar măsuța pe care stătea bătrânul și o lampă ajustabilă, foarte modernă, deasupra umărului său.

Era foarte bătrân, o amintire ștearsă a unui bărbat. Avea smocuri de păr alb care-i cădeau aproape până la umeri. Nu avea sprâncene. Purta ochelari cu lentile groase. Fața îi era atât de ridată, încât putea fi comparată cu o prună uscată.

Termină semnul pe care îl desena și-și ridică privirea.

- A, Hadashi-san, ce drăguț din partea ta să vii pe-aici.

Vocea lui blândă suna ca un ecou al trecutului.

- E o onoare, Kami-sama. V-am adus un mic cadou. Îi întinse un pachet de tutun de mestecat Redman.

- Spiritele o să vă răsplătească la momentul potrivit. Mulțumesc, prietene.

Deschise imediat pachetul și își îndesă un mănunchi de cârcei cafenii în gură.

– Acesta este prietenul meu, O'Hara, cunoscut pe aici sub numele de Kazuo. Are o întrebare la care cred că numai dumneavoastră îi puteți răspunde.

– Ah, e o deosebire. Înțelegeți că nu sunt decât un funcționar. N-am fost niciodată mai mult decât un funcționar. Sunt custodele acestor lucruri. Informații care au fost introduse în computer. Istoria noastră a fost redusă la impulsuri pe bandă. Dar acestea sunt adevăratele înregistrări. Eu le indexez.

– De cât timp faceți asta? întrebă O'Hara.

– Oh, chiar că nu știu. Poate zece ani, și n-am înaintat prea mult. La timp, înțelegeți, tinzi să devii interesat de dosare. Am petrecut o mulțime de timp citind. Nu e nici o grabă. Când voi termina, o să mă facă să ies la pensie, să mă duc acasă și să mor.

– De când sunteți funcționar la înregistrări?

– Din 1944. Eram prea bătrân pentru serviciul militar. Făcu o pauză pentru a desena un nou caracter în registru. Toate înregistrările mi-au trecut prin mâini. Am o memorie bună pentru fapte neînsemnate.

– Vă amintiți de un agent numit Cameleonul?

Ochii i se măriră. Puse peria jos și se lăsă pe spate, privind în tavan.

– Cameleonul la care mă gândesc eu era un adevărat cameleon. Își schimba tot timpul culoarea, așa că cine ar putea spune care era adevărata lui culoare?

– Eu vorbesc despre omul al cărui nume de cod era Cameleonul.

– Și eu la fel. Nimeni nu știe cine era. E un secret pe care l-a luat cu el la zei.

– Atunci, a murit?

– Din 1945. A murit la Hiroshima. S-a verificat de propriii voștri agenți. Era în înregistrări.

– Ce știți despre el?

– Numai ce era în înregistrări. Că a existat și că a murit. Nimic mai mult.

– Deci, singura dovadă că a murit este aceea că Serviciul Secret japonez spune asta.

– Ar minți ei?

O'Hara scoase o foaie de hârtie. Era imprimarea lui Izzy a [illegible] CIA despre Cameleon:

Cameleon. N/O/I. Șeful unității speciale de antrenament pentru agenți secreți. Pe lista criminalilor de război, 1945-1950. Considerat mort la Hiroshima, 6.08.45. Declarat mort din punct de vedere legal, 12.02.50.

– Poate că cineva a vrut să-l protejeze. De ce le-a luat serviciilor secrete ale armatei americane cinci ani pentru a-i verifica moartea?

– Asta va trebui să-i întrebați pe ei. Dar nu cred că au vreo vină. L-ar fi declarat mort mult mai devreme, cu excepția unui singur om.

– Cine?

– Generalul Hooker al vostru. Era pasionat în dorința lui de a-l găsi pe Cameleon.

– Știți și de ce?

– Prefer să nu ghicesc.

– Cum ar putea un om din serviciul militar să-și ascundă identitatea de mândria oameni?

– Poate că asta era una din multele lui culori. Poate că nu era militar. Este posibil să fi fost un civil în serviciul împăratului. Au fost folosiți așa.

– În acest caz, oamenii care i-au fost subordonați ar ști cu siguranță cine este.

– Asta nu are nici o importanță, Kazuo. Înregistrările pentru acea secțiune au fost distruse chiar înainte să se termine războiul. Erau păstrate tot timpul la unitate. Nu le-am văzut niciodată. Am văzut doar raportul final, închizând un dosar gol.

– Secțiunea avea un nume?

– Da – Cameleon. Asta-i tot, doar Cameleon. Aveau sediul lor propriu, în sud.

– Unde?

– La Cuibul Dragonului, o fortăreață din munți.

– Și asta-i tot ce se știe despre Cameleon?

Bătrânul dădu încet din cap, în timp ce mesteca tutunul.

- Nu mai e nimic altceva de ştiut. Era un cameleon şi a murit.

Hadashi îl privi pe O'Hara şi ridică din umeri.

- Mulţumesc, Kami-sama, mi-aţi fost de mare ajutor.

- A fost o nimica toată. Data viitoare, întrebaţi-mă ceva greu. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să-mi dau aere.

Pe drumul spre ieşire, Hadashi remarcă:

- Poate că nu e decât o coincidenţă stranie, dar acest Cuib al Dragonului de care vorbea bătrânul...

- Da?

- E în Tanabe. Acum, e sediul corporaţiei AMRAN. Iar Hooker e şeful AMRAN.

TREI

Se grăbi la masă și-l lăsă pe Hadashi cu un „Mulțumesc" rapid, [illegible]nic să-i întâlnească pe Lizzie și pe Magician și să schimbe [illegible]formații. Dar altceva îi frământa mintea; un gând insistent, care nu-i [illegible]duse pace de când ajunseseră în Tokyo. Se gândea la ce spusese [illegible]mi-sama, introducând datele în banca memoriei sale pentru viitoare [illegible]nairi, și îi sprijinea ideile.

Dacă într-adevăr Cameleonul murise la Hiroshima, de ce le luaseră [illegible]viciilor secrete militare cinci ani ca să-l declare mort?

Luând-o pe scurtături, pe străduțe și pe alei lăturalnice, se grăbi să [illegible]verseze orașul spre hotel. Când era la doar trei intersecții de acolo, [illegible]nți pentru prima oară că fusese urmărit. Se opri la un colț de stradă [illegible] privi ca din întâmplare în jur, dar era greu să încerci să identifici pe [illegible]neva din mulțime. Încetini pasul, începu să meargă în zigzag pe [illegible]răzi mai izolate, sperând să-și confirme bănuiala. Lui O'Hara nu-i [illegible]ăceau surprizele, iar intuiția lui nu putea fi negată. Așa că își modi[illegible]ică drumul, urmând o spirală din ce în ce mai strânsă, către o alee [illegible]chisă, care lega două dintre cele mai aglomerate bulevarde din Ginza, Showa-dori și Chuo-dori.

Pasajul era întunecat și respingător, trecând printr-o clădire care [illegible]sese demolată cu câteva luni în urmă. Rareori era utilizat, pentru că era întunecos, iar clădirea nesigură. Numai două becuri atârnate luminau pasajul de lungimea unui bloc. O'Hara intră și porni către Showa-dori.

În ultimii ani, înainte ca această clădire să fie destinată demolării, pasajul devenise un loc de cumpărături, dar magazinele lui de antichități

ieftine şi de fleacuri fără valoare erau acum pustii. Unele erau blocate cu scânduri, altele aveau ferestrele sparte, iar altele arătau exact aşa cum fuseseră lăsate când se evacuase clădirea. Uşile stăteau deschise, reclame încă mai atârnau în vitrine, gunoiul umplea multe încăperi. Dacă fusese într-adevăr urmărit, O'Hara era sigur că putea să afle aici.

Fusese doar urmărit? Sau era o ţintă?

Mergând pe alee, ascultă fiecare pas care se auzea pe locul acoperit cu sticlă spartă. Sunetele traficului se stinseră, apoi auzi ecoul propriilor săi paşi. Unu. Şi peste o clipă, un alt ecou în spatele lui. Doi.

Al treilea om se afla în faţa lui, într-unul din magazinele goale, trădat de un foşnet de bumbac, de o respiraţie întretăiată. O'Hara respiră încet pe gură, calmându-şi simţurile în alertă, ascultând, judecând distanţele. Cei doi din spate erau cam la zece metri depărtare. Celălalt, cel din magazin, era mai aproape.

Erau buni, mişcându-se rapid şi fără zgomot. Pasajul era plin de energie. Ioni se rotiră în jurul lui O'Hara, ca algele la surf.

Apoi îl surprinseră. Bărbatul din magazin îi ieşi în faţă, la mai puţin de doi metri. Era un tânăr solid, îmbrăcat în negru, purtând pantofi Adidas, cu spatele drept ca un stâlp, cu picioarele uşor flexate. O'Hara privi rapid înapoi pe alee. Ceilalţi doi îngheţaseră pe loc, statui de piatră conturate de lumina slabă, la capătul pasajului.

Aştia nu sunt luptători de stradă, gândi O'Hara. Au prea mult stil. Cel din faţă se mişca uşor şi un rest de lumină îi atinse o parte a feţei. Zâmbetul şi înclinarea lui erau subtile ca o amintire, dar făcuse provocarea. Tradiţionalişti, gândi O'Hara, probabil din Okinawa. Lucrau în triadă şi ghici că tipul din spatele lui, cel din mijloc, va fi cel mai bun, cel din faţă va fi cel mai rapid, iar ultimul, care asigura spatele, cel mai greu de trecut. Instantaneu, îşi decise mişcările.

Era rândul lui O'Hara să-i surprindă. Se răsuci pe un călcâi şi făcu trei salturi către cei doi tipi din spatele lui, îl auzi pe cel care-l provocase că accepta lupta, apoi se opri şi execută trei mişcări de bază *higaru*, aproape ca pe una singură, concentrându-şi prima lovitură în stomacul tipului din faţă, chiar înainte ca acesta să se întoarcă. Mişcările trebuiau să-l inducă în eroare pe cel din spatele lui, să-l facă să creadă că îl atacă

cel din mijloc. Făcu o mișcare rapidă de la stânga la dreapta, un salt înapoi, apoi, în timp ce primul bărbat se repezi înainte, O'Hara execută perfect *ushiro-geri*, înainte și în jos, de la mijloc capul aproape atingând pământul, întinse brusc piciorul înapoi și aplică o lovitură precisă în stomacul atacatorului. Piciorul lui O'Hara izbi în plin mușchii tari din stomacul primului bărbat, pătrunzând adânc în diafragma acestuia. Ceva din interiorul omului explodă, fața păru că i se descompună și se încovoie pentru a micșora forța loviturii, dar era prea târziu – reflexele nu-i mai funcționau. Căzu greoi și se răsturnă pe spate, la timp pentru a încasa o a doua lovitură, în tâmplă. Se rostogoli, pierzându-și cunoștința. Mișcările fuseseră atât de rapide, încât ceilalți doi nici nu avuseseră timp să reacționeze. O'Hara plonjă printre ei, făcu o tumbă în aer, aterizând în picioare, apoi se lansă în sus, izbind cu creștetul capului maxilarul celui de-al treilea. Atacatorul, surprins, căzu pe spate într-o ploaie de cioburi, printr-una dintre vitrinele goale.

Bărbatul din mijloc se roti, lovi cu piciorul, apoi sări într-o parte, se întoarse și se aruncă în luptă. O'Hara îl aștepta. Pară lovitura, prinse încheietura mâinii luptătorului și o răsuci la spate, repezindu-i un genunchi lateral în coaste. Luptătorul se feri, se propti pe picioare și atacă din nou, de data aceasta aplicând o *uraken*, o lovitură cu dosul pumnului în maxilar. Execuția fu perfectă, pumnul descriind o mișcare de rotație peste cotul lui O'Hara și izbindu-l pe american în maxilar. Lovitura îl trimise pe O'Hara într-o parte, în fațada blocată cu scânduri a unui alt magazin. Scândurile trosniră și cedară, iar el simți un cui fișiindu-i umărul jachetei, în timp ce cădea într-o vitrină care expunea articole de lenjerie țipătoare, de prost gust. Continuă să se rostogolească, cu spatele încovoiat. Sări înapoi în picioare în clipa în care atacatorul se aruncă asupra lui, fără să-și slăbească atacul. O'Hara îl întâmpină, apoi făcu un salt în spate, folosind chiar inerția atacatorului, pentru a-l arunca mai departe, în magazin. Făcu o tumbă înapoi, aterizâ cu genunchii pe pieptul celui de-al doilea bărbat și-i aplică două lovituri: prima, o *nukite*, izbind cu mâna dreaptă direct în nasul atacatorului, iar a doua cu latul palmei, paralizându-i gâtul. Omul respiră convulsiv, încercă un procedeu *nukite*, dar eșuă. A treia lovitură a lui O'Hara ar fi

trebuit să-l termine, dar luptătorul era puternic. Acesta se rostogoli, îl dezechilibră pe O'Hara, apoi se răsuci violent în partea opusă și O'Hara fu azvârlit într-o parte.

În acel moment, în ușa spartă a magazinului apăru bărbatul care forma ariergarda, cu fața zgâriată de cioburile de sticlă, cu un braț tăiat adânc, sângerând. O'Hara nu se retrase. Sări într-o parte, în întunericul magazinului, ieșind pentru o clipă din câmpul vizual al celor doi bărbați. Apoi îl atacă din întuneric pe cel de-al treilea, făcând salturi rapide în stânga și-n dreapta, răsucindu-se și aplicându-i, pe sub brațele întinse, o lovitură cu călcâiul, care distruse cu totul ceea ce mai rămăsese din maxilar, trimițându-l înapoi pe alee. O secundă mai târziu, O'Hara primi o lovitură de picior în rinichi, pe care o resimți ca pe o împunsătură de cuțit, urmată de o explozie care-i trimitea durerea în sus, pe șira spinării, până în umeri. Fu proiectat înainte, dar, din nou, făcu ceva neașteptat. După doi pași rapizi, se năpusti înapoi, răsucindu-se în același timp și izbindu-se de cel de-al doilea bărbat. Lăsându-se să cadă în genunchi, îl înșfăcă cu amândouă mâinile de pulover și-l aruncă peste cap prin fereastra spartă. Atacatorul căzu peste cel de-al treilea bărbat.

O'Hara ignoră durerea din rinichi și atacă din nou, de data aceasta utilizând mișcarea lui favorită, care combina o lovitură laterală fulgerătoare a piciorului, cu una a genunchiului, mișcare ce necesita concentrare totală, pentru că trebuia să se răsucească pur și simplu în aer, folosindu-se de elanul dat de mișcarea piciorului, întorcându-se în așa fel, încât genunchiul să-i ajungă sub nasul adversarului. Reuși o lovitură perfectă și cel de-al doilea bărbat gemu când se prăbuși după un zbor în aer.

Dar cel de-al treilea bărbat nu era încă terminat. Acesta întinse brațele într-o poziție defensivă, în timp ce se ridică în picioare și, rapid, încercă o lovitură laterală în coastele lui O'Hara, urmată de combinații: o izbitură cu cotul, continuată cu o lovitură cu două degete sub bărbia lui O'Hara, care îl făcură pe acesta să-și dea capul pe spate. Lovitura rată însă traheea cu o fracțiune de centimetru.

Greşeala tipului din spate fusese prea marea încredere în sine. Când O'Hara îşi ferise capul înapoi, atacatorul interveni şi încercă o lovitură cu dosul pumnului.

O'Hara căzu în picioare, văzu venind lovitura extrem de sfredelitoare, se deplasă înapoi odată cu ea, o lăsă să-i alunece pe lângă obraz, o duse în jos cu propriul lui braţ şi imobilizã cotul individului sub propriul lui cot. Îl învârti pe loc, îi repezi un genunchi în stomac şi, când acesta se încovoie în faţă, îşi vârî cealaltă mână sub bărbia bărbatului şi răsuci. Cotul pocni şi O'Hara lăsă braţul, completă mişcarea rotindu-l pe atacator în cerc complet, apoi îi dădu drumul, lovindu-l de două ori cu pumnul. Bărbatul îi căzu grămadă la picioare.

O'Hara se întoarse către ceilalţi doi. Totul se terminase. Instantaneu, se scutură de durere, îşi masă mijlocul fugind afară din pasaj, lăsându-i pe cei trei atacatori în urmă, şi-şi continuă drumul înapoi spre hotel.

Intră în hotel şi găsi un loc liniştit, lângă o grădină de piatră, într-un colţ al salonului. Concentrându-se asupra apei, se „duse la perete" şi, în tranşă, începu să deruleze în minte tot ce ştia până atunci. Lanţul începea să-i devină mai clar. Cameleonul, Hooker, Danilov – ei erau cheile. Şi încă una. Cuibul Dragonului.

Totul ducea la Kyoto şi, dincolo de asta, la Tanabe. Se apropiau, atacul dovedea asta.

Nu ştia de cât timp îl urmăreau cei trei atacatori, dar era mai sigur să presupună că ştiau despre Eliza şi Magician. Erau cu toţii în primejdie.

Eliza fuse cea care îi întrerupse concentrarea.

– Ce ţi s-a întâmplat?

Stătea în picioare lângă el, privindu-i haina ruptă şi cele două zgârieturi care începeau să se vadă sub linia maxilarului.

– I-am pus în mişcare, indiferent cine sunt aceşti „ei", spuse O'Hara. La câteva stăzi de aici, trei ucigaşi profesionişti au sărit asupra mea. Nu ştiu de când mă urmăresc, dar mesajul e perfect clar. Cineva e nervos.

Ea era mai preocupată de O'Hara decât de primejdia în care se aflau toţi.

– Te simţi bine?

– Da. O să mă doară gâtul câteva zile, probabil, dar o să trăiesc. Știi ceva de Magician?

– Nu, dar am veşti interesante, spuse ea şi-i povesti conversaţia pe care o avusese cu Yerkes. Şi mai e ceva, adăugă ea.

– Ce?

– Îţi aminteşti de notiţa din carneţelul lui Lavander referitoare la Midas? Scria „lgr. Ghawar". Mai ţii minte?

O'Hara încuviinţă.

– O'Hara, Ghawar este cel mai mare câmp petrolifer din lume. E în Arabia Saudită. Poate că Midas e un câmp petrolifer, iar „lgr" înseamnă mai mare decât. Mai mare decât Ghawar.

– Asta ar însemna că Midas e cel mai mare câmp petolifer din lume.

– Exact!

– În regulă, dar unde e?

– La întrebarea asta nu cunosc răspunsul.

– Nu poţi să ascunzi pur şi simplu descoperirea celei mai mari pungi de petrol din lume.

– Poate că Magicianul a aflat ceva, spuse ea. Să verific dacă sunt mesaje.

– Aşteaptă, spuse O'Hara. Când îl găseşti pe Magician, vreau ca voi amândoi să plecaţi din Tokyo. Luaţi un microbuz de la Howe şi plecaţi la Kyoto în seara asta. Eu mă duc înainte cu trenul.

– Nu putem merge împreună?

El clătină din cap.

– Am aranjat să vorbesc cu Hooker. Cu cât ajung acolo mai devreme, cu atât mai bine.

Ea îi atinse zgârieturile de pe gât.

– Eşti sigur că te simţi bine?

– N-am nimic. Nu vreau decât să plecaţi amândoi din Tokyo. Apropo, răspunsurile nu sunt aici, ci la Cuibul Dragonului.

Îl sărută uşor pe buze.

– Ascultă, vreau doar să verific mesajele.

– Trebuie să plec, spuse el, altfel pierd trenul.

– Dar...

– O să-ți rezerv o cameră la Royal Hotel. Vei ajunge probabil spre dimineață.

– Dar...

– Caută microbuzul, ia-l pe Magician și fă-o.

O sărută pe obraz.

– Dar...

Plecase.

„Dumnezeule, gândi ea, mă înnebunește, e cel mai impulsiv bărbat pe care l-am cunoscut vreodată."

Se duse la recepție și verifică atât mesajele pentru ea, cât și pentru O'Hara. Era un mesaj urgent, să-l întâlnească pe Magician pe o stradă al cărui nume nu îl putea pronunța. Alergă încercând să-l oprească pe O'Hara, dar acesta plecase.

– La dracu', spuse tare și luă un taxi.

Locul era pe malul mării, în jurul unui drum desfundat, murdar, care trecea peste șinele de cale ferată și pe lângă un depozit de cărbuni. Era o groapă de gunoi, iar pe un gard atârna o firmă în roșu, alb și albastru, pe care scria „La Harry T". Capace de bere ruginite erau aruncate peste tot, iar în spate se afla șantierul Bridges, care bloca vederea spre port.

Magicianul stătea lângă ușa localului, cu mâinile în buzunare și arborând un aer jalnic. Manșeta costumului atârna desfăcută, iar pantalonii aveau o ruptură mare.

– Dumnezeule, spuse Eliza, arăți de parcă te-ar fi călcat un camion de mare tonaj.

– Mai rău, spuse el.

– Mai rău?

– Mai rău. M-a atacat un urs.

– Un urs?

– O să-ți povestesc totul. Unde e marinarul?

– A primit un semnal fierbinte. S-a dus la Kyoto. Trebuie să-l întâlnim acolo, mâine seară.

– La dracu'. Ce caut eu aici? spuse Magicianul, fără a se adresa cuiva în mod special și privi în gol, clătinând din cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie era afurisitul ăla de urs, pot să-ți spun asta.

– Magicianule, despre ce dracu' vorbeşti?

– Uite ce s-a întâmplat, mă învârteam prin barurile de pe malul mării, încercând să aflu ceva despre Red Bridges. Cred că sunt vreo cincizeci. Speram, ştii tu, să am norocul să dau de ceva. La urma urmelor, sunt un pianist, nu un afurisit de Harry Ziaristul.

– Poate că data viitoare o să ai ocazia să cânţi ceva la pian.

– Dacă e ceva care seamănă cu un pian pe acolo, fac pe el, spuse, indicând cu degetul înmănuşat spre local. În orice caz, sunt o groază de marinari americani acolo care lucrează la şantiere, şi toţi mi-au zis că, dacă vreau să aflu ceva despre Bridges, să vorbesc cu Kraft Americanul.

– Cine?

– Kraft Americanul.

– E numele cuiva sau e ce ai mâncat la prânz?

– E numele tipului, OK? Ce ştiu eu. Aşa că am ajuns aici.

– De ce aici? întrebă Eliza.

– Deoarece Kraft Americanul e proprietarul.

– Şi ce dacă? Asta-i tot?

– Nu, e mai mult. Numai că încă n-am dat de tot.

– De ce?

– Am avut o rundă cu ursul de acolo. Ştii, patru picioare, o mulţime de păr, un nas lung, dinţi mari, dinţi ai dracului de *mari*.

– Ce fel de urs?

– Nu ştiu, cred că ursul japonez. Poartă o pălărie mică de pai, pe care scrie „Cu Nixon pe bor, câştigaţi".

Eliza începu să râdă.

– Nu cred o vorbă din toate astea.

– Ascultă, de ce stăm aici şi vorbim? În împuţitul ăsta de bar e un împuţit de urs şi bea o împuţită de bere. Du-te să te convingi.

– O să arunc doar o privire înăuntru, spuse Eliza.

Aruncă o privire.

– Dumnezeule, e un urs! Şi e unul al dracului de *mare!* Adică, uită-te la ticălosul ăla! spuse Eliza.

– Eu n-aş vorbi aşa despre el, spuse Magicianul.

– Ce dracu' face un urs într-un bar bând bere?

- Cum dracu' vrei să știu? Întreabă-l pe barman, înainte lucra pentru [illegible]. Cu el ar trebui să vorbim.

- El e Kraft Americanul?

- Așa am înțeles.

Proprietarul barului, un tip ca un butoi, cu un nas ce fusese spart de [illegible] ori, încât nu se mai putea spune cu siguranță în ce parte era [illegible]ptat, și brațe groase ca un capac de roată, purta un tricou negru pe [illegible] scria cu litere galbene, strălucitoare: „Trupuri fierbinți la [illegible]kan". Tatuajul de pe brațul lui stâng, o ancoră brodată cu tranda[illegible], avea deasupra o bandă pe care scria „USS Billfish". În colțul gurii îi [illegible]sese uitată o scobitoare.

- Oare nu e ilegal să servești bere unui urs? În America, nu poți să [illegible] nici măcar un câine în magazinul universal, șopti Eliza.

- Cu un câine te mai poți înțelege, spuse Magicianul, ceea ce avea tot [illegible] sens ca și ursul ce bea bere la bar.

- Ce plăcere să vă văd, spuse barmanul. Toți îmi spun Kraft Ameri[illegible]nul. Sunt proprietarul. Ce luați?

- Îmi trebuie ceva foarte tare. O piña colada, spuse Magicianul. Și [illegible] pentru prietenul meu.

- E OK dacă fac piña colada cu rom rusesc? întrebă Kraft Americanul.

- Rom *rusesc*? zise Magicianul, oarecum mirat.

- E tot ce am până mâine, când îmi vine marfa.

- Sigur, spuse Magicianul, înălțând din umeri. Se potrivește perfect cu toate celelalte.

- Aăă... ce e cu ursul ăla de colo? întrebă Eliza.

- Vă referiți la cel cu pălărie?

- Nu mai văd nici un alt urs aici.

- Ce pot să vă spun, zise Kraft Americanul pe un ton de scuză, face parte din recuzită, OK? Tipul care a avut localul înaintea mea era un fel de câmpit patriot. Ursul e doar una dintre chestii. Încă nu v-ați dus la WC. Când stai pe scaun, se cântă „Binecuvântează, Doamne, America". Oricum, tipul voia să plece. Mi-a oferit localul. Singura problemă,

înțelegeți, e că ursul a rămas. Și pălăria lui, cu pam-pam-pam-America. Și scaunul de la WC cu steagul, totul.

– Cum îl cheamă?

– Îl cheamă Harry S. Truman.

– I se întâmplă des să sfâșie hainele de pe oameni? întrebă Magicianul, încă supărat.

– A fost din cauza pianului. Te-aș fi avertizat, dar nu te-am văzut când te-ai așezat să cânți. Singura problemă pe care o avem cu Harry S. e că afurisitul de urs turbează când aude note muzicale. Îi rănesc urechile sau cam așa ceva. Pianul ăla n-a fost acordat de când am construit Canalul. Vedeți, singurul mod de a-l calma pe Harry S. când își iese din fire e să fluieri „Drapelul plin de stele".

– Ați cunoscut vreodată un tip, Red Bridges? întrebă Eliza.

– Dacă l-am cunoscut? Drace, nu poți număra nopțile în care i-am împins fundul afară de aici. Red era aici tot timpul. Îl iubea pe Harry S. Adică, erau prieteni la cataramă. Red stătea acolo, îi spunea blestematului de urs necazurile lui, niciodată n-ar fi vorbit cu altcineva. Obișnuia să se plângă de farfurie.

– Farfurie? întrebă Eliza.

– Mda, o chestie uriașă, mare cât, ăă... o jumătate de teren de fotbal. Cam așa.

– Ce faci cu ea, inviți la cină o mie dintre cei mai buni prieteni ai tăi? spuse Magicianul, privind în jur și așteptând să râdă lumea.

Kraft Americanul râse.

– Asta-i bună, zise el.

Harry S. râgâi, apoi își trase buzele înapoi și le zâmbi tuturor.

– De fapt, ceea ce este o chestie din mediul subacvatic.

– Cum de era așa de mare? întrebă Eliza.

– Nu prea știu sigur, OK? E un butoi cu apă dulce. Dar, din câte am auzit, chestia asta ca o farfurie poate lua doisprezece, poate cincisprezece oameni. Au apartamente în toată regula înăuntru, ca și cum ar urma să trăiască acolo. A fost gândită de grecul ăla, știți, ăla care face toate rahaturile subacvatice.

– Nicholas Kaginakas? zise Eliza.

– Ăla. Și el a murit. A fost aici o vreme, pe urmă s-a dus înapoi în ția și într-o zi a căzut mort.

– Ce făcea Bridges înainte să înceapă să construiască farfuria? bă Eliza.

– Era mare și tare în afacerile de salvare. Pe urmă, Red a adus cam isprezece, șaisprezece din vasele alea, Liberty, din al Doilea Război dial. Niște chestii mari și urâte, dar puteau căra o tonă. O vreme a st la ele, le-a reparat, le-a montat cisterne.

– Pentru ce?

– Red a venit cu ideea că le-ai putea curăța înăuntru, le montezi erne și le folosești ca tancuri petroliere. A făcut o mulțime de afa-i, nimeni n-a venit vreodată să se plângă. Era o chestie unică, știi, u rezervoare cu balast în ele, ca un submarin.

– Rezervoare cu balast? întrebă Magicianul.

– Da. Cred că așa egalizau modul în care pluteau, goale și pline.

Harry S. își luă halba goală între labe și bătu în tejghea, iar Kraft ericanul se duse să-i aducă încă o bere.

– Ce părere ai? îi șopti Magicianul Elizei.

– N-a zis Danilov ceva despre un om ucis în Grecia?

Magicianul încuviință.

Kraft Americanul veni înapoi cu piña colada și o bere.

– Știi unde au dus farfuria aia? întrebă Magicianul.

– Nu.

– Și Red Bridges a murit înainte să fie terminată?

– Mda. Bătrânul Red se săturase de toată afacerea. Se dezvoltase mult ai mult decât era în plan. Vezi, Red nu era decât un bun pirat bătrân, jocheu salvamar. Îi plăcea să caute epave vechi. Dacă ar fi făcut avere ând la suprafață vreun vas vechi, plin cu comori, sau unul din boi, cu rămășițe, asta l-ar fi făcut mai fericit decât un porc în rahat – ați-mi franceza, doamnă. Dar să transformi niște vechituri în ncuri petroliere și să construiești o farfurie zburătoare subacvatică, nu o treabă pentru el. Categoric, nu. Nu voia să fie un erou.

– Dar a găsit vreodată ceva, când salva epave? întrebă Magicianul.

– Sigur. Chiar înainte să plece, a găsit un vechi vas japonez, zăcând la vreo douăzeci de metri lângă Insulele Volcano, la sud de aici. Fugea de la Iwo Jima în '45 și bombardierele noastre l-au prins. Pe urmă el s-a amestecat în porcăria asta grozavă și nu s-a mai întors niciodată acolo, iar vasul încă zace acolo, ruginind în continuare.

– Și nici altcineva nu s-a mai întors acolo?

– Din câte știu eu, Red n-a raportat niciodată descoperirea. Întotdeauna avea de gând să se întoarcă acolo când ieșea la pensie.

Se opri și dădu din cap deznădăjduit, apoi continuă:

– I-a fost foarte greu să vândă șantierul, totuși, după treizeci și cinci de ani. Într-o noapte, l-am auzit cum îi spunea totul lui Harry S. Era puțin amețit și se descărca pe bătrânul Harry. Unii dintre cei cu care a lucrat după război au vrut să-i cumpere afacerea. Săracul ticălos a murit înainte de a se putea hotărî.

– Înainte? zise Eliza.

– Da. Cu două nopți înainte să moară, apare aici cu o geantă. Se plângea de o neînțelegere cu grangurii. Dar care granguri, n-a spus.

– Și nimeni n-a mai spus nimic despre ce s-a întâmplat cu farfuria?

– Nu. Au remarcat-o și au dus-o de aici – drace, trebuie să fi fost acum trei, patru luni. De fapt, mă bucur că au luat-o. Totul era foarte secretos, tipii veneau pe aici, dar nu ziceau nimic. Cam pe vremea aia au început să angajeze o mulțime de japonezi. Trebuia să treci teste de securitate și tot tacâmu'.

Harry S. râgâi din nou.

– Te scuzăm, zise Kraft Americanul.

– Cine e acum proprietarul șantierului? întrebă Eliza.

– Ăă, o firmă mare de pe-aici. Nu-mi amintesc în clipa asta, da' mi se pare că e pe undeva prin sud.

– AMRAN? se aventură Eliza.

– Nu, ceva cam ca...

– San-San? zise Magicianul.

– Da, ai nimerit-o, omule. Asta-i. Compania San-San.

Harry S. mormăi, cu botul în berea lui.

Ce e, Harry, ești trist? întrebă Kraft Americanul. E melancolic, [illegible] acolo cu nasul în pahar, ca un bețiv, și mormăie.

Poate că e în călduri, sugeră Magicianul.

Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Kraft Americanul și se duse [illegible] cealaltă a barului, să vorbească cu Harry S., care continua să [illegible] trist în pahar.

Începe să se lege, spuse Eliza. Încă ceva, domnule Kraft, l-ați auzit [illegible] pe Red vorbind de „Midas"?

Sigur, de multe ori.

Da?

Mida. Așa îi spuneau farfuriei.

PATRU

Când ajunse la casa din Kyoto, era aproape miezul nopții. Se strecură pe poartă, dar, înainte să ajungă la grădină, îl ajunseră câinii. Erau înnebuniți. Masculul, Kaziodan, își azvârli capul pe spate și lătră din gâtlej, ca un lup singuratic făcând serenade la lună.

– Încet, zise el cu o voce șoptită. Știa că la ora aceea Kimura dormea, iar în camera lui Sammi nu era lumină. Se duse spre casa din spate. Tana dormea, făcută colac pe tatamiul ei, cu părul negru strâns într-o coadă, răsucită peste umăr.

O'Hara era obosit de drum. De trei zile, nu se mai odihnise. Traversă holul, trecând de dormitorul Tanei, către sala de antrenament. Nu era mai mare decât un dormitor mare și avea podeaua acoperită cu rogojini. Un perete era acoperit de oglinzi, ca într-un studio de balet. Se uită după flori. Tana punea flori proaspete în cameră pentru el, fie că era acolo, fie că nu. Vaza se afla în colț, plină cu garoafe galbene; dorințele începură să i se trezească.

Încăperea era în întuneric, brăzdată doar de lumina ce se strecura de afară, dar nu aprinse lumina.

Era ușurat că Tana dormea. Avea nevoie de timp să-și pregătească trupul, să-și limpezească mintea, să șteargă din ea totul, în afară de obiectivul imediat.

Cameleonul.

Fantoma era aproape. Se simțea sufocat de giulgiul ei. Tot restul era imaterial.

scoase cămaşa şi stătu zece minute în centrul camerei, în poziţia lui, fără să se mişte sau să clipească din ochi, ascultând armoniile ei, „ducându-se la perete". Apoi se descolăci uşor, ca un şarpe e trezeşte la soare şi într-o serie de mişcări atât de rapide şi uşoare, ar fi putut trece drept un balerin care executa un pas complicat. patru poziţii: *yoko-tobi-geri*, lovitura laterală zburătoare; *neko-dachi*, poziţia pisicii, pentru mişcare rapidă; *zenkutsu-dachi*, poziţia pentru lovituri cu pumnii şi *kibadachi*, poziţia calului, pentru uri laterale. Apoi, tot atât de repede, dădu patru lovituri: mâna pentru retezat; *Taisho*, lovitura clasică cu călcâiul; şi *mawashi-*, lovitura în claviculă.

Repetă mişcările de douăsprezece ori, mărind de fiecare dată viteza. Apoi, tot atât de repede, încetini ritmul, tot mai mult şi, răsucin- într-o singură mişcare lungă, filmată parcă cu încetinitorul, reveni oziţia lotusului, în care rămase nemişcat alte zece minute.

Se ridică în picioare şi îşi scutură mâinile. Era gata.

În clipa aceea, o văzu pe Tana. Stătea în uşă, goală, cu trupul luit într-o lumină slabă, cu mâinile pe lângă corp şi cu ochii noroşi.

– Câinii mi-au spus că eşti aici, zise ea.

El păşi într-o rază de lumină şi-şi ţinu mâinile în aşa fel, încât ea să le ă citi.

– Erai atât de liniştită, încât n-am vrut să te trezesc. Am uitat de ini.

Ea zâmbi.

– Şi ai fi dormit fără să mă trezeşti?

– Poate.

– Pot să dorm oricând. Se apropie de el. N-ai venit ca să rămâi.

– Nu, doar ca să vorbesc cu Tokenrui-san.

– E plecat până mâine la ora ultimei mese. Dar aş vrea să vorbesc cu ine, să-ţi privesc buzele.

El întinse mâna şi o atinse foarte uşor pe buze, iar ea îi atinse vârful degetelor cu limba.

– Pe faţa ta e scrisă tristeţea, zise ea.

– Sunt obosit.

– Nu oboseală, văd eu.

– Nu e momentul să vorbim despre asta.

Ea nu-i mai puse la îndoială judecata. Era problema lui şi dreptul lui să aleagă momentul potrivit. În afară de asta, el era acolo, chiar dacă numai pentru o clipă.

– Mi-a fost dor de tine, Kazuo. Mi-e greu să dorm fără alinarea braţelor tale.

– Şi eu m-am gândit mult la tine.

Ea îi mângâie faţa cu degetele.

– Ce bine e să te ating din nou.

Sfârcurile ei îi atinseră pieptul şi se întăriră. Închise ochii şi spuse:

– M-am gândit la tine până ce m-am simţit ca o albină şi te doresc îngrozitor de tare.

El o strânse în braţe şi-i mângâie spatele, o simţi apropiindu-se şi mai tare de el. Degetele ei se mişcară spre pantalonii lui şi-i descheiară. Îşi strecură mâna înăuntru, îl simţi, îşi puse degetele în jurul lui şi-l simţi cum se excită la atingerea ei. Cu cealaltă mână îi descheie fermoarul şi-i lăsă pantalonii să cadă. Îi luă mâna şi i-o puse între picioarele ei, conducându-i degetele între buzele ei, mângâindu-se cu mâna lui. Îşi linse cealaltă mână şi-l mângâie mai tare.

Îl simţi cum devine rigid. Se ridică pe vârfuri şi începu să tremure. Micile ei ţipete păreau prinse în gât; apoi deschise gura şi ele izbucniră, o avalanşă de ţipete, care trimiseră sângele năvalnic prin penisul lui întărit.

Îl ghidă spre ea, îl simţi alunecând înăuntru şi-şi încolăci un picior în jurul taliei lui, ridicându-se şi lăsându-se în jos pe vârful celuilalt picior.

Îl învălui, îl atrase adânc în ea, îl strânse şi apoi îl lăsă, apoi o făcu din nou. Şi din nou. Începu şi el să tremure. Gemu, dar era mai mult un mârâit. Apoi ea îşi încolăci şi celălalt picior în jurul lui, iar el o prinse de obraji şi începu să-i legene coapsele. Un foc ce coborî pe şira spinării, între coapse, îi descătuşă un urlet interior şi explodă în ea, iar ea îi muşcă buza de jos în timp ce el ţipa.

se lăsă ușor în genunchi, se sprijini pe un braț și o lăsă pe podea. acolo, privind în sus la el, și răsuflarea îi revenea în scurte

A fost atât de repede că e deja o amintire, zise ea. Vino în pat, și ai să te trezești în mine, și vom întâmpina soarele cu țipetele

CINCI

Japoneza micuță mergea cu pași repezi în josul străzii cu garduri, spre școala de kendo. Auzi zgomotele ascuțite, plate ale săbiilor de bambus lovindu-se una de alta, încă înainte de a intra în încăperea mare, puternic luminată.

Înăuntru, scena ce se desfășura ar fi putut fi din secolul al șaptesprezecelea. Erau douăzeci de studenți cu toții, fiecare bine apărat de un coif și o mască cu nervuri numită *men*, haine grele, cu spatele de bambus, numite *do*, *kotes*, mănuși de piele ce le acopereau mâinile și încheieturile și o *tare* căptușită, care le proteja vintrele și pântecele.

Merse pe o latură a sălii, către un podium din față, și rămase tăcută în colț, urmărindu-l pe maestrul *sensei*, profesorul, care părea să plutească în jurul camerei, urmărind fiecare echipă care se duela, intervenind uneori pentru a face câte o observație. „Spadele" *shinai*, făcute din patru șipci de bambus, legate împreună la mâner cu piele, pocneau ascuțit când studenții încercau să marcheze puncte, lovind în creștetul capului, la încheietura dreaptă, partea dreaptă a pieptului și la gât.

Sensei preda prin exemplu. Când voia să instruiască un student, intra pur și simplu în luptă, preluând rolul adversarului. Mișcările lui erau uluitoare. Îl văzu marcând trei puncte, cu ceea ce părea a fi o singură mișcare. Se înclină în fața elevului și se duse mai departe, croindu-și drum prin încăpere până când ajunse la ea.

Își sprijini spada *shinai* de perete.

– Scuzați-mă, Okari-san, spuse ea. Nu v-aș fi întrerupt ora, dar e ceva important.

– Înțeleg, Ichida, răspunse el liniștit. Presupun că se întâmplă unele ...ri în Tokyo?

– *Hai.* Cel numit Kazuo e mult mai bun decât am crezut.

– Deci? Kei și prietenii lui nu l-au descurajat?

– Kei e în spital. Are falca fracturată. Ceilalți au fost răniți. A spus ...ca și cum ai lupta cu vântul.

Maestrul de kendo nu spuse nimic timp de câteva secunde. Își privea ...ii lucrând și, fără să se întoarcă, întrebă:

– A progresat, acest Kazuo?

– Poate. Mai întâi s-a dus la arhivă, apoi a vizitat pe un anume ...ashi, de la Kancho-uchi. A fost la Teatrul Kabuki, unde a pus ...rebări despre machiaj și despre actorii care au lucrat acolo în trecut. ...acum e aici.

– În Kyoto?

– *Hai.* Stă în casa lui Tokenrui. Și și-a planificat să se ducă la Tanabe ...ii, mai târziu.

– Interesant.

– Cunoaște țara și felul nostru de a fi. Se mișcă ușor.

– E la fel cu ceilalți. Cândva a lucrat la CIA. Sunt toți la fel. Dar cu ...glezul ce e?

– El e mult mai subtil. Parcă nici nu s-ar cunoaște.

– Dar ceilalți doi?

– Aseară mai erau încă în Tokyo.

– De ei o să mă ocup mai târziu. Mulțumesc. Îmi pare rău pentru ...ci, dar sunt sigur că o să se facă bine. E plăcut să știu că mă pot baza ...e prietenii mei.

Japoneza numită Ichida se înclină din nou.

– Să-l urmărim în continuare? întrebă ea.

– Nu. Dar supravegheați-i pe cei doi din Tokyo. Mai întâi trebuie ...l lichidez pe asasin, pe O'Hara, care se dă drept ziarist. După aceea ne ...om ocupa de ceilalți.

Și spunând aceasta se întoarse și, mișcându-se cu grația unui dan...tor, se răsuci printre elevi ca un derviș, marcând punct după punct ...până când îi învinse pe toți. Apoi se opri, își scoase *men*-ul și râse.

ŞASE

În timp ce mergeau cu maşina pe drumul cotit de la Tanabe, O'Hara privea fortăreaţa care se afla sus, pe stâncile de pe coasta muntelui. Zidurile ei înalte de piatră păreau să crească din acele de pin şi din ulmi. Sub ea se desfăşura Golful Iyo-Nada, presărat cu insuliţe; dincolo de el, Insula Shikoku şi, dincolo de aceasta, la vest, Hiroshima. Departe în jos, la picioarele muntelui, rezervoarele în formă de cozonac ale rafinăriei Yumishawa scânteiau în soarele începutului de după-amiază.

Castelul de deasupra lor fusese construit în secolul al şaptesprezecelea de şogunul Tukagawa Yeyasu, ca avertisment pentru toţi cei ce ameninţau să invadeze Japonia dinspre sud. Generalul Hooker îşi folosise influenţa considerabilă pentru a aranja între guvernul japonez şi AMRAN o închiriere pe termen lung, transformând Cuibul Dragonului în sediu internaţional al consorţiului. Panorama era spectaculoasă. Bărci de pescuit şi cargouri pluteau pe apa albastră a golfului de dedesubt, iar şoseaua ce ducea spre fortăreaţă era mărginită de tufe de trandafiri şi de azalee. După un urcuş de douăzeci de minute pe vulcanul acoperit de iarbă, taxiul ajunse la poarta principală.

Intrarea nu era însă la fel de plăcută.

În cadrul unei uşi tăiate în masiva poartă de lemn din zidul de piatră, înalt de şase metri, apăru un paznic, care le ceru actele de identitate, scrisorile de acreditare, apoi îl percheziţionă pe O'Hara. Era japonez şi avea statura unui luptător de sumo. Uniforma lui, un costum verde închis, pus peste un pulover negru cu guler pe gât, părea că e gata să plesnească la cusături. Pe braţul drept avea o etichetă mică pe care scria simplu: SECURITATE AMRAN. Mai purta şi un ecuson de

...itate pe buzunarul de la piept. La început, păru preocupat de ...ul că O'Hara nu avea nici o servietă, dar, în cele din urmă, își ...gă îngrijorarea ridicând din umeri. După ce termină controlul, îi ... semn lui O'Hara să-l urmeze prin mica ușă.

O'Hara aranjase ca taxiul să-l aștepte și-l urmă pe paznic în *dai-dairi*, ...tea interioară. Avea mărimea unei jumătăți de teren de fotbal, era ...tă cu piatră și-i lipseau copacii, grădinile sau orice alte lucruri ...cute. De cealaltă parte a curții, se aflau trei clădiri de câte un etaj. ...Hara recunoscu amplasarea clasică: în centru, *shishin-den*, sala de ...emonie și principala construcție a ansamblului, la dreapta acesteia, ...yo-den, „sala pură și rece", de obicei, apartamentele șogunului, iar ...stânga, *kaisho-den*, sau barăcile. Construcțiile aveau acoperișuri ...țiglă cu pantă joasă, curbate la bază și susținute de stâlpi groși ...lemn, colorați în roșu-aprins. Frumusețea clasică a arhitecturii ...sese păstrată perfect, cu două excepții: pasaje închise legau cele trei ...diri și toate ușile erau închise ermetic, în afară de ușa principală ...*shishin-den*.

Pe acoperișul sălii de ceremonie se aflau trei antene parabolice, iar ..., pe ziduri, mai multe reflectoare. Fără să atragă atenția, O'Hara ...udie exteriorul în timp ce traversa curtea. Câțiva bărbați și femei în ...alate negre lucrau în curte, ștergând, greblând; era evident că AMRAN păstra locul extrem de curat. Apoi simți că cineva îl urmărește și întoarse, ca din întâmplare, capul. Sub unul din acoperișuri era ...om în umbră, o formă vagă, cu excepția unui ochi crud, care ...prinsese un reflex al luminii solare. Omul se îndepărtă, dar nu înainte ...O'Hara să-i observe și celălalt ochi, acoperit cu o bandă neagră, și o ...icatrice zimțată, care i se întindea de la rădăcina părului până la falcă. Apoi dispăru.

Era o observare normală sau o supraveghere deliberată? Avu ...entimentul neplăcut că poate îl cunoștea pe acest om, dar nu-și ...putea aminti unde sau când se întâlniseră. În timp ce intrau în ...clădirea principală, îl năpădi senzația că îi scapă ceva. Se scutură și ...hotărî să uite.

Holul rotund de la intrare fusese transformat într-o cameră de primire. Lumina venea prin ferestrele din cornișa tavanului înalt de șase metri, cu console. Grinzile de stejar erau lustruite fără pată. Pereții erau acoperiți cu paravane de mătase, cu vechi picturi delicate. Dar singura piesă de mobilă era un birou de oțel inoxidabil, în stil tipic american, așezat în mijlocul camerei, pe care nu se afla nimic în afara unei cărți de oaspeți și a unui telefon cu multe butoane. Mici camere de luat vederi, supravegheau constant încăperea sus, de pe grinzile tavanului. La baza pereților se mai aflau detectoare de metal și cipuri electronice. Nimeni nu putea intra în nici una din clădiri fără să treacă prin această cameră și nimeni nu putea trece pe aici cu nici un fel de metal sau dispozitiv electronic.

Bărbatul așezat în spatele biroului purta costumul verde și puloverul negru al forțelor de securitate, cu trei dungi pe mânecă. Își purta tocul pistolului în stil occidental, cu vârful atârnând până aproape de genunchi. Era lat în umeri, subțire în talie, drept ca o țeavă de pușcă, dur ca un diamant, iar fața lui aspră era puternic bronzată. Nu avea nici un gram de grăsime și, judecând după expresia feței, probabil că un zâmbet i-ar fi provocat durere.

O'Hara cunoștea genul. Probabil era un fost ofițer sau instructor militar.

Pe bărbatul de lângă gardian îl recunoscu imediat din cărțile de istorie și vechi comunicate de presă. Pe atunci era slab, arătând ca un strigoi, după trei ani de prizonierat în lagăr. Ochii lui, duși în fundul capului, reflectau un fel de bucurie sticloasă, hainele kaki atârnând ca pe un schelet. Acum era mai plin, aproape spilcuit, cu părul alb și o mustață albă, cu vârfurile întoarse în sus. Plesni un baston de trestie de pantalonii kaki apretați și veni în întâmpinarea lui O'Hara cu mâna întinsă. Era generalul Jesse Garvey, Martirul Barăcilor Suchi.

– Domnul O'Hara?

– Da.

– Bun venit la Cuibul Dragonului. Sunt generalul Garvey, vicepreședinte executiv, iar acesta este sergentul Travors, de la Securitate.

– Încântat, îi spuse O'Hara lui Garvey. V-am recunoscut imediat, [illegible]mule. E o adevărată onoare pentru mine.

– Mulţumesc.

– Arată ca o garnizoană, spuse O'Hara cu un zâmbet, uitându-se [illegible]poi spre Travors.

– Generalul Hooker conduce ca în armată. Puterea obişnuinţei, [illegible]upun.

– Cred că da.

– Păi, vă aşteaptă. Veniţi.

În timp ce traversa vasta anticameră, O'Hara auzi sunete înăbuşite [illegible]ind de dincolo de pereţi: maşini de scris electrice, bâzâit de compu-[illegible], casetofoane derulând benzi. Undeva, în imensa clădire veche, se [illegible]rceau o mulţime de lucruri.

Garvey îl conduse într-o cameră şi închise uşa dupa el. Dintr-odată [illegible] făcu linişte, ca într-o biserică la miezul nopţii.

Încăperea era enormă, fiind probabil camera de audienţe a şogu-[illegible]lui, gândi O'Hara, şi foarte întunecoasă. Nici un pic de soare nu [illegible]trundea înăuntru. Ferestrele erau închise ermetic, cu paravane de [illegible]mbus acoperite cu paie, iar peretele opus fusese transformat într-o [illegible]ră de interior. Lumini slabe aruncau umbre vagi, purpurii printre [illegible]nte şi ferigi, în timp ce statui antice de câini şi de lei de pază din [illegible]mple făceau de santinelă în tăcere, în colţurile întunecate. Tocurile îi [illegible]unau pe podeaua din lemn tare.

Era foarte cald şi umed, şi mirosea vag a tutun de pipă.

O'Hara se aşeză într-un fotoliu mare din piele ce făcea parte din [illegible]obilierul aşezat lângă intrare. O singură lampă, acoperită cu un abajur [illegible]ipinez din nuiele, arunca un cerc mic de lumină pe măsuţa de lângă [illegible]otolii. Nu se găsea nimic de citit.

Aşteptă. Singurul sunet era tic-tacul unui ceas de undeva din [illegible]meră.

Începu să transpire. Se gândi că umiditatea din cameră trebuie să fi [illegible] de aproape sută la sută, iar temperatura, de peste treizeci de grade.

Se adaptă spațiului, ascultând fiecare mișcare: roua picurând de pe plante, picioarele subțiri ale unei insecte zgâriind podeaua, bâzâitul electric slab al lămpilor, melodia de metronom a ceasului care ticăia.

Și mai era ceva. O respirație înceată, superficială. Altcineva mai era în cameră împreună cu el.

O'Hara începu să scruteze întunericul cu amândoi ochii. Sunetul venea dintr-un colț deosebit de întunecat, de lângă seră.

Se auzi hârșâitul unui chibrit, apoi izbucni o luminiță ca de chihlimbar, urmată de o flacără care pâlpâia. În lumina ei șovăielnică, văzu profilul istoric al lui Hooker, nasul de șoim, maxilarul de granit, gâtul lung, clasic.

– Foarte bine, domnule. M-ați descoperit în... mai puțin de un minut. O concentrare incredibilă.

Trase de șnurul lămpii; un Buddha imens, cu pântecul smălțuit în roșu, strălucind în lumină, stătea cu picioarele încrucișate la baza acesteia, privind fix camera cu niște ochi impenetrabili, pictați.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru acest strop de melodramă. Ochii mei sunt foarte sensibili la lumină.

Bătrânul era așezat în spatele unui enorm birou de campanie, gol, cu excepția lămpii în formă de Buddha, cu vechiul ei abajur cu franjuri și întrerupătorul cu șnur, o veche cutie de lemn pentru scrisori și o agendă. În fața biroului stăteau aliniate opt scaune cu spătar înalt.

– Vă cer scuze și pentru umiditate. La următoarea aniversare împlinesc optzeci de ani. Sângele meu s-a cam subțiat. Dacă sunt mai puțin de treizeci de grade, mă ia cu frig. Doriți să beți ceva? O să vă simțiți mai bine.

– Aș dori un ceai.

– Cald sau rece?

– Rece, vă rog.

Apăsă un buton undeva sub masă, și Travors apăru în ușă.

– Ceai rece pentru domnul O'Hara, sergent. Mie un pahar de sifon, te rog.

– Da, domnule. Și dispăru.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise Hooker. Am fost atât de mult timp în armată, încât mă mai gândesc și acum la asistenții mei din punctul de vedere al gradului mai degrabă decât al titlului.

– Par să fie o mulțime de tipi însărcinați cu securitatea prin preajmă.

– Nu poți fi niciodată prea atent, răspunse el laconic și continuă: De fapt, aceasta e o adevărată fortăreață. Le-a luat cinci ani s-o construiască, de la 1607 la 1612. Scopul ei era să-i descurajeze pe străini să intre în Japonia; după ce șogunatul a închis țara. Sunt sigur că ați remarcat priveliștea când ați urcat. Domină întregul golf și Insula Kyushu.

– E foarte impresionantă.

– Cinci ani de muncă grea, și bătrânul n-a mai venit s-o vadă terminată. Clătină din cap. Toată munca asta. De fapt, Cuibul Dragonului n-a fost niciodată atacat.

– Cum de v-ați hotărât s-o folosiți?

– Din considerații sentimentale, bănuiesc. A fost sediul meu de vară când eram guvernator militar, după război. Înainte de asta, aici își avea sediul o secție specială a Serviciului Secret japonez.

O femeie japoneză se grăbi să intre în cameră cu băuturile lor, se înclină și ieși. Era tânără, cu puțin peste 20 de ani, foarte drăguță, și niciodată nu ridică ochii din pământ.

– Ei bine, domnule O'Hara, în sănătatea dumitale și succes cu articolul. Cum vă pot ajuta?

Vârsta adâncise liniile rigide de pe fața lui Hooker, transformându-le în șanțuri adânci. Pomeții înalți ieșeau în relief ca vârfurile de pe o stâncă. Pielea îi era aproape transparentă de bătrânețe, iar ochii străluceau de sub sprâncenele albe și groase. Îl privi intens pe O'Hara prin niște ochelari de soare în timp ce-și umplu cu tutun pipa de argilă.

– Mă documentez pentru un articol despre industria petrolului, zise O'Hara. Consorțiul dumneavoastră mă interesează pentru că este nou.

– Un adolescent, ca să zic așa. De fapt, grupul are multă experiență. Hooker schimbă brusc subiectul. Ați făcut un drum lung pentru această documentare.

– Eram în Japonia cu alte treburi.

– Înțeleg. Vă place țara?

– Am crescut aici.

– Da? În ce parte?

– Tokyo, pe urmă Kyoto.

– Ah, atunci presupun că avem în comun dragostea pentru această țară.

„Ce de bărbi, gândi O'Hara. Vulturul ăsta batrân știe deja absolut totul despre mine. De ce joacă teatru?"

O'Hara încuviință.

– Kyoto este locul meu preferat din toată lumea.

– Puțin prea liniștit pentru un bătrân soldat ca mine, zise Hooker, lăsându-se pe spate în scaun și privindu-l pe O'Hara peste globul lămpii.

– Sunteți în același timp singura companie americană de petrol care-și are sediul în Japonia, spuse O'Hara, și asta mă interesează.

– Păi, nu e nimic misterios în asta. Există o mulțime de motive pentru care ne-am instalat în acest loc.

O'Hara zâmbi.

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care sunt aici, ca să descopăr câteva din ele.

– Bine. Întrebați-mă.

O'Hara scoase un blocnotes și un pix. Încă mai auzea un ceas ticăind undeva, dar nu se vedea nici urmă de el. Sunetul părea să vină de la general. Un ceas de mână, poate.

– Păreți preocupat de ceva, domnule, spuse Hooker.

– Nu e important. Aud întruna un ceas ticăind undeva.

– Ah. Ceasul este aici înăuntru, domnule O'Hara, spuse el, bătându-se în piept. Un stimulator cardiac zgomotos, dar eficient. Doctorii mei nu vor să umble la el acum. Râse. Dacă nu mai tăcăie, vă rog să chemați doctorul.

O'Hara începu cu întrebări despre Hooker şi asocierea lui cu AMRAN.

- Eram preşedinte la Intercon Oil. Noi am propus primii consorţiul.

- Când aţi început să activaţi în industria petrolului?

- Oh, acum cincisprezece sau douăzeci de ani. Când am candidat la preşedinţie. Unii dintre cei mai înverşunaţi suporteri ai mei erau texani. Când am ieşit din cursă, mi s-a propus să preiau Intercon. Compania avea probleme. Îi lipsea un management puternic la vârf. În doi ani, am făcut-o să toarcă precum un jeep proaspăt ieşit din fabrică.

- De ce aţi propus un consorţiu?

- Le dădea companiilor implicate o nouă putere financiară. Ca orice industrie, are nevoie de bani, ca să facă bani.

- Membrii consorţiului schimbă între ei informaţii?

Hooker aprobă.

- Tehnologia tuturor companiilor este reciproc împărtăşită, dar ele funcţionează individual. Profiturile le aparţin. AMRAN nu e un centru al profitului, e mai mult o... organizare a serviciilor.

- Mai sunteţi în legătură cu Intercon?

- Numai în calitate de consultant. Majoritatea timpului pe care îl petrecem aici e dedicat operaţiilor lui AMRAN.

- Când a fost format, de fapt, consorţiul dumneavoastră?

- În cele din urmă, am fost înregistraţi cam acum un an. Ne-a luat ceva timp să punem totul cap la cap. Vă puteţi imagina problemele când încerci să aduci câteva companii importante sub aceeaşi umbrelă. Au fost necesare foarte multe negocieri pentru a satisface nevoile şi cererile fiecărei structuri de corporaţie. Repet, domnule O'Hara, fiecare dintre aceste companii îşi păstrează autonomia.

- Da. Cât au durat negocierile?

- Am început să vorbim despre asta prin... oh, '75 sau aşa ceva.

- Ce companii s-au alăturat până la urmă?

- A mea, Intercon. Apoi Sunset Oil, Hensell, American Petroleum...

O amintire rapidă, neinvitată şi neaşteptată, o scurtă străfulgerare din trecut îi întrerupse concentrarea şi şterse din mintea lui ceea ce urma să spună.

– Îmi pare rău, spuse el încet, ce... ăăă, ce spuneam?

– Îmi dădeați o listă cu membrii AMRAN.

– Desigur! Să vedem, unde eram...

Continuă, dar amintirea persista, forțându-l s-o abordeze. „Era în Sydney, gândi el. Prima cutie a venit chiar după ce ne-am instalat în Sydney." Se scuturâ, ca să scape de gând.

– Intercon, American Petroleum, Hensell, Sunset... O'Hara reluă lista pentru el.

– Desigur... să vedem, mai e Bridges Salvage Corporation, The Stone Corporation. Mai avem un aranjament cu o mică firmă italiană care fabrică motoare.

– De ce un șantier naval?

– Tancuri petroliere, bătrâne, tancuri petroliere. De ce să hrănim industria grecească dacă putem să ni le construim pe ale noastre?

– Autonomie?

– Cam așa ceva.

– Dar The Stone Corporation?

– E o companie holding, pentru câteva facilități energetice în Florida, Georgia, Alabama și alte câteva state sudice.

– Are și rafinării de petrol, nu?

Generalul își aprinse din nou pipa, folosind timpul pentru a-l studia mai mult pe O'Hara. Nu trebuie să-l subestimăm pe acest om, gândi.

– Da.

– Aici, în Japonia?

Hooker aprobă din cap.

– Chiar jos, la poalele dealului. Fabrica Yumishawa. Noi le dăm de lucru. E a doua din lume ca mărime.

– Aduceți petrol din alte părți ale lumii ca să-l rafinați aici?

– Corect din nou. Dacă vă interesează, pot să vă aranjez o vizită.

– Poate în cursul săptămânii.

Hooker dădu încet drumul unui rotocol de fum către plafon.

– Bine, spuse el, cred că o să vi se pară instructiv.

– Yumishawa aduce profit? întrebă O'Hara.

Hooker zâmbi.

– Nu suntem o organizație de caritate; suntem în afaceri ca să facem [illegible] Yumishawa avea capacitatea care ne trebuia.

– Asta v-a adus înapoi în Japonia?

– AMRAN este o companie internațională. Folosim câteva rafinării [illegible]. De asemenea, întâmplător, eu...

Ochii lui Hooker părură să se întunece în timp ce vorbea. Parcă visa [illegible] ochii deschiși.

– ... e ca și cum aș trăi aici.

Bătrânului îi venea greu să se concentreze. În mintea lui începeră să se infiltreze persistente amintiri întunecate. Îl asculta atent pe O'Hara încercând să le alunge, dar ele rămâneau, substituindu-se realității.

Era al doilea... nu, probabil era al treilea cameleon.

Își amintea cutia, deși nu avea nimic deosebit. Era doar o simplă cutie albă, și își amintea că se uitase la ea foarte multă vreme, ascultând creatura care se mișca înăuntrul ei în ritmul în care ura clocotea în el.

Era în Sydney de două luni, punând la cale planurile care să îi aducă tot mai mult de Honshu. Casa era un conac victorian, cu [illegible] albe, care aparținuse cândva guvernatorului, un loc spațios și [illegible], care fusese transformat în sediu pentru companiile lui. Peste tot erau gărzi.

Și totuși, ea reușise să intre – cu cutia.

Stătea în picioare în fața lui, în camera spațioasă, cu fața calmă ca un [illegible], atitudinea aceea impenetrabilă care nu lăsa să se ghicească nimic. Viața fusese bună cu ea. Pielea îi era curată și netedă, iar ochii în formă de migdale erau în alertă.

– Îmi amintesc că erai mult mai drăguță, minți el.

– Poftim? spuse O'Hara.

– Oh, scuze. Mintea îmi rătăcea. Afaceri...

Vocea i se stinse.

– Vă întrebam dacă dumneavoastră aţi fost cel care a avut iniţiativa creării lui AMRAN, spuse O'Hara.

– Într-un fel. S-a conturat aproape ca o... ăăă, necesitate. Câteva dintre companii îşi pierduseră... directorii, în timpul negocierilor. De fiecare dată când se întâmpla, trebuia să o luăm de la capăt, având de-a face cu oameni noi.

– Ce s-a întâmplat cu acei oameni din conducere?

– Au murit. De cele mai multe ori din cauze naturale. Trei au murit – nu, cred că patru – de atac de cord şi a mai fost un accident auto... În orice caz, au fost foarte multe întârzieri. E complicat, ştiţi, să încerci să aduni toate astea, cu schimbările bruşte din management.

Vorbea aproape automat, pentru că mintea continua să-i alunece înapoi în timp.

În Filipine, politica o făcuse să rămână tăcută şi la locul ei. Politica şi o sută de dolari americani pe lună, un preţ destul de mic pentru evitarea unui scandal care i-ar fi ruinat cariera.

Cum reuşise, în mijlocul unui război, să ajungă din Luzon în Australia?

Cutia răspundea la această întrebare.

Cameleonul aranjase totul. Nu încăpea îndoială. De două ori înainte, cutiile ajunseseră. În fiecare era semnătura lui; un singur cameleon. În prima nu fusese nici un mesaj, numai o mică fotografie a băiatului stând în faţa unui templu Shinto din Tokyo. Arăta îngrozit.

Agenţii secreţi ai lui Hooker dedicaseră luni de zile încercării de a afla ceva despre Cameleon. Chiar şi agenţii lor din Japonia ştiau foarte puţin. Era şeful unei secţii speciale a Serviciului Secret japonez. Nimeni nu reuşise să descopere adevăratul lui nume.

Al doilea cameleon, o lună mai târziu, însoţea primul mesaj adevărat pe care îl primise Hooker. Bătut la maşină clar, pe o mică foaie de hârtie, spunea simplu: „Problema e negociabilă".

Nimic mai mult.

Apoi, după alte două luni de aşteptare chinuitoare, ea venise să-i aducă personal mesajul verbal.

insulta supremă.

Fotografia era sadică. Bobby, stând într-un coşciug de copil. Băiatul a obosit, poate chiar drogat.

– Ce vrea?

– Trebuie făcut repede. Săptămâna viitoare.

– *Ce vrea?* întrebase Hooker, furios că se trezea negociind cu un ofiţer japonez şi cu o concubină.

Ea închisese ochii şi repetase pe de rost:

– Îl va da pe Molino în schimbul amiralului Asieda, pe care englezii îl ţin acum prizonier aici, în Australia.

Doamne, cum o ura. Şi totuşi, era încă atras de senzualitatea ei. Se întreba dacă trupul ei se schimbase odată cu trecerea anilor şi se gândea la ea întinsă goală lângă el. Timp de trei ani, fusese un secret de stat. Doar Garvey ştia.

Generalul, văduv doar de 6 luni, culcându-se cu o fată în casă de şaptesprezece ani şi alungând-o după ce îi făcuse un fiu. Doamne, cum ar mai fi ciripit despre asta coţofenele de la Clubul Ofiţerilor. Dar superiorii lui? L-ar fi distrus.

Acum o ura, cu atât mai mult cu cât, în slăbiciunea lui, trăise trei ani într-o minciună care se întorcea să-l bântuie. Creştin înverşunat, o privea chinuit de vinovăţie.

– Ar trebui să fii împuşcată ca agent inamic, îi spuse el.

– Îl vreau înapoi pe fiul meu viu, spuse ea...

... accident de avion, spunea O'Hara.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Hooker, sărind înapoi la realitate.

– Spuneam că Robertson, de la Stone Corporation, a fost omorât într-un accident de avion.

– Da. Nu trebuia să zboare el, ştiţi. Politica companiei. Dar când eşti preşedinte de corporaţie, cine aplică pedepsele, ei? Asta ne-a dat puţin înapoi. Eram aproape de o înţelegere cu Stone când s-a întâmplat accidentul. Şi a mai fost şi tipul ăla din, ăă, Dallas...

– David Fiske Thurman, de la Alamo Oil.

Hooker îl privi, evident surprins.

– Dar văd că eşti bine informat, tinere. Şi Thurman era un nebun la volan. Dacă nu mă înşel, era s-o păţească de câteva ori înainte.

O'Hara insistă, clarificând informaţiile înainte de a pune problema Cameleonului.

Dar generalul se lăsă iar cuprins de amintiri...

Ce îndrăzneală. Să-i dea un ultimatum lui, al doilea ofiţer ca rang din comanda Pacificului. Era înfuriat.

– Uite ce părere am eu despre ticălos, îi spuse Hooker femeii.

Apucă şopârla, o ţinu cu o mână şi-i strânse corpul care se zvârcolea până când o omorî. O aruncă la loc în cutie.

– Du-i asta înapoi ticălosului împreună cu complimentele mele.

– O să-l laşi să-l ucidă pe Molino?

– Îl cheamă Bobby.

– Îl chema Molino înainte ca tu să mi-l furi. Ce laş eşti!

– Femeie, îmi pui răbdarea la grea încercare.

Dar şi ea se pierduse cu firea.

– Vreau înţelegerea aceea. Măcar asta poţi să faci. L-ai părăsit o dată...

– L-am părăsit?! A fost un act al sorţii. Nu l-am abandonat pe băiat, eu...

– Băiatul. *Băiatul*. Asta-i tot ce a fost pentru tine, băiatul. Mi l-ai luat o dată. Dacă nu faci asta, o să le spun că m-ai violat în casa ta din Bastine, că...

– Te-am violat! În viaţa mea n-am mai văzut o pereche de picioare care să se deschidă atât de repede. E fiul meu şi o să-i spun cum vreau eu. N-ai nici un drept asupra lui. E al meu, adoptat legal. Toate celelalte acte au fost distruse. Nu poţi dovedi... nimic.

– E fiul meu. O să-l omoare. Trebuie să faci aşa cum...

– La dracu', femeie, cum îndrăzneşti să mă ameninţi cu minciuni şi şantaj? Nu-mi spune tu mie ce o să facă şi ce nu...

Era copleşit de mânie şi de vinovăţie. Imaginile îi întunecau raţiunea. Păcate ale cărnii. Calvin şi bastonul lui de fulgere. Imagini care îi

lizau ura. Iar ea stătea în fața lui, o consoartă inamică, amenințând
ntajul. Furia lui izbucni necontrolat.

– Nu știu cum ai ajuns aici, dar acum ți s-a înfundat. O să pun să te
teze, o să fii acuzată de înaltă trădare. O să trag eu însumi trapa de
gânzurătoarea ta.

– Și cum crezi că ai să mă arestezi, fără să iasă la iveală că sunt mama
lui tău?

– Nimeni nu o să te creadă. O prostituată filipineză devenită agent
ponez? Ha!

Ochii ei întunecați, aruncând văpăi, arătau în ce stare de furie era.
dădu capul pe spate și-l scuipă peste birou.

Se ridică încet, ocoli biroul și veni foarte aproape de ea.

– Am să te învăț eu să respecți ce reprezint, cățea cu ochii oblici!

Ea se retrase din nou, mârâind cu ură, și atunci ura lui izbucni.
rusc, întinse mâinile și o prinse strâns de gât. Mâinile lui mari și osoase
criviră mai întâi strigătele, apoi traheea, apoi laringele. Dar continua
strângă și să răsucească...

Încă mai auzea sunetul acela, ca cel făcut de niște bețișoare răsucite
rupte.

– Domnule general?

– Da!

– Vă simțiți bine?

– Da, da, ăă... m-am lăsat purtat de amintiri. Am avut o zi grea.

– Îmi pare rău. Dar aș mai avea câteva întrebări.

– Voi încerca să fiu mai... ăă, atent.

– Aș dori să trecem la alt domeniu, spuse O'Hara.

Acum e acum.

– Cuvântul „Cameleon" vă spune ceva?

Avu o sclipire în ochi, buzele i se mișcară, maxilarul i se strânse.
ru să capete culoare în obraji.

– Asta nu are absolut nimic de-a face cu petrolul.

– Dar are de-a face cu dumneavoastră.

– Mă simt într-adevăr obosit, domnule O'Hara.

Începu să se ridice.

– Scuzați-mă, domnule general, dar știu despre Cameleon. Trebuie să vorbim despre el.

Hooker îl privi enervat.

– De asta ai venit aici?

– Da, domnule.

– Și ce știi, de fapt?

– Cameleonul este șeful unui serviciu secret foarte eficient pentru sectorul privat. Agenții lui au ucis, au furat secrete de corporație, au sabotat instalații, cu prețul a sute de vieți. Și, dintr-un motiv oarecare, AMRAN și partenerii lui par să fie victimele lui preferate. Hooker trase de timp, umplându-și pipa cu tutun și aprinzând-o.

– Putem vorbi neoficial câteva clipe?

O'Hara ezită. Pierduse o mulțime de informații bune discutând „neoficial", dar nu avea de ales.

– Cameleonul este probabil cel mai periculos terorist din lume astăzi, spuse Hooker. Metodele lui sunt imprevizibile și, la fel, alegerea victimelor. Nu se dă în lături de la nimic. Șantaj, răpiri, jaf, crimă, sabotaj, orice.

– Credeți că în spatele acestor fapte stau concurenții dumneavoastră?

– Nu sunt imuni. Unii dintre ei au suferit la rândul lor. Evident că unele companii folosesc... numai serviciile Cameleonului. Dar n-am idee cine sau de ce.

– Dar AMRAN pare să fie ținta preferată.

– Nu știu...

– Dar dacă v-aș spune că, după mine, Cameleonul a fost responsabil pentru moartea lui Simmons, a lui Richman, a lui Thurman... majoritatea directorilor de la AMRAN care au murit sau au fost uciși?

– Aș zice că faceți afirmații grave, dar fără dovezi.

– Îl cunosc pe cel care i-a omorât pe toți, spuse O'Hara. Sau aproape pe toți.

– Atunci, arată-l. Dacă ai o astfel de dovadă, poate că povestea ta va fi crezută.

– Nu cred că e posibil.

– Ascultă-mă, O'Hara, nimeni n-ar fi mai fericit decât mine dacă ai descoperi pe acest... vampir și ai arăta lumii ce este. Dar tot ce ai spus sau la ce ai făcut aluzie până acum ar fi caraghios fără o modalitate de a dovedi.

Hooker lăsă fumul pipei să-i iasă încet din colțul gurii. Stătu aproape un minut, privind în gol.

– Majoritatea acestor oameni au murit din cauze naturale sau în accidente. Atacuri de cord într-o profesie în care atacurile de cord reprezintă un risc cunoscut. O profesie cu grad înalt de stres, industria petrolului, iar aceștia erau, fără excepție, domni în poziții înalte și toți trecuți de cincizeci sau șaizeci de ani.

– Dar Bridges? El nu era petrolist.

– Red Bridges era docher, salvator de epave, jucător. La dracu', patru sau cinci ani s-a ocupat de salvarea epavelor de la mare adâncime, de-a lungul coastelor Japoniei. Construirea de vase e o afacere slabă. Și peste toate astea, Red avea probleme mari cu greutatea. Trecut de cincizeci și supraponderal. Candidat sigur pentru o boală de inimă. Înțelegi, O'Hara? Fără dovezi, nimeni n-o să te creadă.

– Din cauza asta poate opera așa cum o face. Nimeni nu are suficient curaj să vorbească deschis despre asta. Drace, și nici măcar nu vorbim oficial.

– Ai vreun interes personal în asta? îl întrebă Hooker, surprins de izbucnirea neașteptată.

– Sunt ziarist și încerc să-mi fac meseria cât mai bine. Știu că acest Cameleon există. Și dumneavoastră o știți. Aparent, zeci de alți oameni de afaceri puternici o știu. Și dumneavoastră sunteți ținta lui principală. De ce?

– Refuzăm să ne lăsăm storși de bani. Asta e, știi, șantaj prin frică.

– Dar de ce AMRAN? De ce nu Ampex sau Blue Diamond?

– Nu știu. Cred că, dacă suntem cel mai tânăr conglomerat petrolier, ei sunt convinși că suntem și cel mai vulnerabil. Transpira. Scoase o batistă și-și tamponă fața. Stimulatorul ticăia furios.

– Îmi pare rău. Eu... ăă, am un frison. Nimic important. Doar că sângele e prea subțire. Unul dintre riscurile bătrâneții.

O'Hara era serios îngrijorat. Tipul părea să fi îmbătrânit cu încă un an sau doi în cursul conversației. Avea fața cenușie și ochii îi deveniră neliniștiți.

– Regret, știu că n-ar fi trebuit să insist, spuse O'Hara. Vă sunt recunoscător că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine.

Cel puțin, discuția despre Cameleon îi limpezise mintea lui Hooker. Acum era preocupat ce să facă cu O'Hara.

– Poate altă dată, spuse el.

– Încă un ultim amănunt. Cameleonul a fost cel care a sabotat *Thoreau* și automobilul Aquila?

Generalul își puse pipa deoparte și-și împreună degetele. Se aplecă în față, peste birou.

– Domnule O'Hara, v-am mai spus înainte, nimeni din domeniu nu va vorbi despre Cameleon. E un terorist pentru profit. Oamenii se tem de el. E răzbunător. Majoritatea celor ca mine cred că, dacă ei îl ignoră, și el îi va ignora. A vorbi despre el dă o anumită legitimitate acțiunilor lui. Nimeni nu vrea să facă asta.

– Fără curaj nu există glorie, domnule general.

– Cameleonul e un apocalips.

– Ați fost prevenit în legătură cu *Thoreau* sau Aquila? Adică, a fost vorba de șantaj sau doar de sabotaj?

Hooker începea să se simtă neliniștit. Spuse rigid:

– Nu poți folosi nimic din toate astea, tinere, pentru că nimic nu poate fi dovedit. *Thoreau* zace în Oceanul Arctic la o sută douăzeci de metri adâncime. Aquila e înapoi pe planșeta de proiectare.

– Nu se va opri, și știți asta, spuse O'Hara. A pornit o afacere bună. Dați-mi o mărturie care să spună că-l bănuiți pe Cameleon responsabil doar pentru unul dintre aceste accidente și asta va da credibilitate poveștii. Ar fi un început. Dezvăluiți totul. Tipul ăsta trăiește pe seama secretului.

– Domnule O'Hara, știi cine este Cameleonul? Unde trăiește, de unde operează? Știi ceva despre el?

– Este oare același Cameleon care a fost pe lista criminalilor de război în 1945? întrebă O'Hara.

Hooker scutură cenușa din pipă și scoase restul de tutun rămas.

– Omul la care te referi a fost ucis la Hiroshima, spuse el. Numele lui a fost scos de pe listă în 1950.

– Știți cine era în realitate?

– Numele lui era Asieda. Identitatea lui a fost unul dintre secretele de război cel mai bine păzite. Specialitatea lui era spionajul și îi raporta direct lui Tojo însuși. El îi antrena pe toți agenții japonezi.

– Ironic, nu?

– Ce?

– Că acel Cameleon pe care-l căutăm noi și criminalul de război au același nume de cod.

– Dacă este o ironie, atunci aceasta constă în faptul că această fortăreață a fost cândva sediul lui. Îi antrena pe agenți chiar în aceste clădiri. Și Dumnezeu știe ce atrocități au fost comise în cele trei etaje de celule de sub noi. Așa am aflat despre acest loc. Am venit aici cu forțele de ocupație în 1945. Dar nu era nimic. Toate documentele fuseseră distruse. De fapt, nu există nicăieri nici un document despre activitățile Cameleonului în timpul războiului. Din punctul de vedere al armatei, el n-a existat niciodată. E o carte închisă.

– Ei bine, eu cred că, indiferent cine este, Cameleonul se află aici, în Japonia. Și dacă e aici, eu pot să-l găsesc.

Hooker se ridică în picioare, o siluetă înaltă și impunătoare, cu spatele la fel de drept ca în ziua când absolvise West Point. Întinse mâna.

– Bună ziua, domnule O'Hara. Vom vorbi despre depoziții când veți avea ceva mai mult decât bănuieli și teorii. Sincer vorbind, cred că aveți mai mult curaj decât mine. Totuși, vă urez noroc.

– Încă ceva, spuse O'Hara, în timp ce generalul îl conducea spre ușă. Știți ceva despre o mare descoperire petroliferă numită Midas?

Bătrânul stătea la ușă cu spatele la O'Hara. În ochii lui scânteie furia când O'Hara puse întrebarea. Stimulatorul începu să ticăie din nou. Tuși, pentru a acoperi gălăgia grăitoare a inimii lui de om suferind.

– Ați spus Midas? Un câmp petrolifer. După ce-și recâștigă stăpânirea de sine, se întoarse spre O'Hara. N-am auzit niciodată de el.

– Probabil cel mai mare din lume.

Hooker chicoti.

– Și unde poate fi asta?

– Nu știu.

– Nici eu nu știu, domnule, iar petrolul e specialitatea mea. Domnule O'Hara, vă admir imaginația. Dar cred că este puțin cam hazardat să credeți că există un câmp petrolifer de mărimea sugerată de dumneavoastră și nimeni să nu știe de el.

– Eu știu despre el.

– Prea bine... atunci de ce nu vă duceți să-l găsiți? Mă tem că acum va trebui să mă scuzați. E timpul să-mi fac somnul de după-amiază.

ŞAPTE

După ce îl conduse pe O'Hara afară din Cuibul Dragonului, Garvey intoarse în biroul lui Hooker. Bătrânul stătea aşezat în spatele biroului său, cu faţa albă ca varul, cu stimulatorul ţăcănindu-i în piept. Tic, tic, tic, tic, tic...

– Liniştiţi-vă, domnule. Am monitorizat camera. Am auzit tot.

– L-ai auzit întrebând de Midas? croncăni Hooker.

Garvey încuviinţă.

– Va trebui să ne schimbăm puţin planurile.

– Cum de a obţinut toate aceste informaţii! mugi deodată bătrânul. Sângele îi inundă faţa şi-i schimbă culoarea în roşu aprins.

– E bun, generale. Cât se poate de bun. A fost un risc calculat.

– Atunci ne trebuie un blestemat de calculator nou.

– Îl vom avea în câteva ore.

– Dar Cameleonul?

– Generale, suntem atât de aproape de el, spuse Garvey.

Ţinu degetul mare şi arătătorul la distanţă de doi centimetri.

– Am fost atât de aproape de el prea mult timp, spuse Hooker.

Se ridică şi se duse într-un colţ întunecat al camerei, stând în picioare, cu mâinile încleştate la spate, silueta lui înaltă fiind subliniată de luminile din sera aflată în spatele lui.

– Eu ar fi trebuit să fiu preşedinte în locul ticălosului ăluia de Eisenhower, continuă el. Ar fi trebuit să fiu o mulţime de lucruri şi n-am fost, din pricina acelui... acelui albatros din jurul gâtului meu. La dracu', omule, la *dracu'*.

Tăcu, și metronomul imperfect din pieptul lui începu în cele din urmă să-și încetinească bătaia.

– Omoară-i pe amândoi, spuse el, și răutatea părea să-i întârzie pe buze ca scuipatul. Omoară-i pe amândoi diseară.

Ceața învăluia în valuri gara, mânată de o briză înghețată. La un capăt al stației, un bărbat alb înalt ședea fumând o Gitane. Lângă el, se afla o cabină telefonică. Când telefonul sună prima oară, acesta îl ignoră. Sună doar o dată. Câteva secunde mai târziu, începu din nou. A doua oară, el se ridică și răspunse.

– Stația Higashiyama, spuse el, cu un ușor accent galez.

– Scuzați-mă, cred că am greșit numărul.

– Cu cine doriți?

– Cu domnul italian.

– Numele?

– Spettro.

– Bună seara, domnule Quill.

– Telefonul e curat?

– Cabină publică în gară.

– Excelent. Planurile au suferit o schimbare.

– În regulă.

– O'Hara a devenit o problemă. A mers mult mai departe decât ne-am așteptat noi. Și în direcția greșită. E important să fie lichidat imediat. Îl urmărește cineva?

– Va fi aici în trei minute.

– Fă-o cât mai repede posibil, folosind elanul tău obișnuit.

– Dar ceilalți?

– Fă-o întâi pe asta. Orice altceva e neimportant.

– Am înțeles.

– Îmi pare rău, bătrâne, ai făcut A-1. Tipul e mai deștept decât credeam. E o problemă de priorități.

– Înțeleg.

– Dă-mi de știre cât de repede poți.

– Desigur. *Komban wa.*

Konban wa.

Tony Falmouth puse receptorul în furcă și se așeză din nou, în direcția trenului.

O'Hara o observă pe femeie pentru prima oară când aceasta se sui în stația Tofuki-ji, din suburbiile orașului Kyoto. O observă din nou când se ridică, trei stații mai încolo, la Higashiyama, ca să coboare din tren. Îi văzu reflectarea în fereastră, privindu-l fix din celălalt capăt al vagonului. Ușile se deschiseră și el se grăbi să iasă, hotărât să se întoarcă acasă și să discute cu Kimura despre întâlnirea pe care o avusese cu Hooker.

Femeia coborî după el, grăbindu-se să treacă de ceilalți pasageri, clătinându-și picioarele în urma lui.

– Vă rog, urmați-mă. Trebuie să vă vorbesc, îi șopti ea și se grăbi mai departe.

O'Hara era preocupat de femeie și nu dădu atenție celorlalți pasageri din gară. Tony Falmouth stătea la celălalt capăt al platformei. Se ridică, pornind repede după O'Hara, pășind printre peticele de lumină ale felinarelor străzii. O'Hara o urmă prin piață, trecând de prăvăliile cu suvenire, ignorând vânzătorii care strigau la el și-i fluturau în față țipari și macatițe, îndreptându-se către marginea parcului Maruyama. Era o femeie înaltă pentru o orientală și purta rochie, și obi, fața îi era pictată în alb și buzele roșii ca sângele, ca ale gheișelor. Un ac de păr din jad se ițea din cocul de pe cap. Era întuneric și ceața se risipea din parc, rostogolindu-se către piață.

– E primejdios pentru mine să fiu aici, șopti ea. Vă rog, stați cu ochii la mine. Curând va veni autobuzul. Cum vine, vă rog să vă urcați și să mergeți o stație sau două înainte de a coborî.

O'Hara ezită o clipă. O stradă întunecată, ceață, iar el stătea cu ochii la ea. Nu era înțelept. Stătu foarte liniștit, ascultând sunetele inspirărilor ei. La început, îi auzi doar respirația și pe urmă încă ceva. Nu era atât un sunet, cât un sentiment. Aproape că ameți de emoție și, deși nu o putea vedea, se simți atras de ea, ca și cum un curent electric ar fi circulat între ei.

Se întoarse și privi în susul străzii la luminile ce tremurau în ceață și la farurile autobuzului, halouri punctiforme în depărtare.

– Ce dorești? întrebă el.

– Nu dumneata ai cerut informații la Kabuki-za, în Tokyo?

El ezită din nou. Impulsul era atât de puternic, încât aproape că se întoarse. Ceața se rotea în jurul lor ca un șuvoi.

– Ba da, spuse el în cele din urmă.

Ea șopti:

– Îl cauți pe cel cunoscut sub numele de Cameleonul?

– Da.

– De ce?

– Ca să vorbim.

– Să vorbiți? Ha! Trebuie să-l ucizi.

Îi veni din nou să se întoarcă. Nervii îi fremătau. Se simți ciudat în acord cu ea, dar era o senzație pe care nu o putea interpreta. Își aminti de noaptea precedentă, când își făcuse exercițiile și prezența Cameleonului păruse copleșitoare. Acum o simțea din nou. Era ca și cum femeia ar fi purtat amprenta Cameleonului.

– Nu sunt un asasin, spuse el.

– Ai să înțelegi când ai să-l întâlnești.

– Când va fi asta?

Ea se apropie.

– Cameleonul e aici.

Acum, el se simțea aproape amețit. Sângele îi năvăli în vene și fitiluri de foc îi brăzdară mâinile și picioarele. Putea aproape să întindă mâna și să simtă primejdia în aer, dar, în mod ciudat, nu simțea nici o amenințare imediată.

– Adică aici, în Japonia?

– În Kyoto.

– Unde în Kyoto?

– Am scris adresa pe această hârtie... o casă în prefectura Shiga. Se va întoarce diseară la nouă. Și va fi singur.

– De unde știi asta?

– Știu. N-are importanță cum. Va fi acolo.

Luminile autobuzului trecură pe deasupra lor.
- De ce faci asta?
Fără.
- Pentru că sunt prizonieră și vreau să fiu liberă.
- Prizonieră?
- Da. Uite, ia hârtia, pune-o în buzunar. Repede, el are spioni peste tot.
Fără să se întoarcă, O'Hara spuse:
- Trebuie să știu... cum ai aflat că îl caut pe Cameleon?
Autobuzul luă curba și opri.
- Te rog, nu mă trăda, spuse ea. Du-te acum. La nouă. Să nu întârzii.
Nu mai rămăsese timp.
O'Hara sări în autobuz și auzi ușile închizându-se în urma lui.

OPT

La treizeci de metri distanță, printre copacii din parc, Tony Falmouth îl urmări pe O'Hara suindu-se în autobuz. Își scoase din ureche micul difuzor, atașat microfonului său parabolic de lungă distanță. Auzise perfect fiecare cuvânt. Luă pe moment decizia să o urmărească pe femeie și să-l lase deocamdată pe O'Hara. Nu era o problemă să prindă urma lui O'Hara. Dar femeia asta avea cheia, o simțea. Pulsul i se acceleră. Era aproape. Micul dispozitiv de ascultare se strângea într-o vergea subțire, ca o antenă radio. Îl puse în buzunar și, alergând, ascuns de copaci, începu s-o urmărească.

O urmări în afara piației, de-a lungul marginii întinsului parc Maruyama. Ea trecu pe lângă centrul orașului, îndreptându-se către o mică zonă suburbană, coborând prin pasaje tăcute, mărginite de garduri înalte ce adăposteau case din care răzbăteau sunete izolate: un plânset de copil, un radio care emitea muzică populară, un altul rock, două femei râzând încetișor, un bărbat cântând operă într-o italiană stricată, o reclamă TV în japoneză pentru Coca-Cola. Lanterne se balansau leneș deasupra capului, mișcate de briza ușoară, și aruncau pe garduri umbre, ca la Halloween.

Era ușor de urmărit; puțini oameni se aflau pe străzi și, cu excepția sunetelor înăbușite, care veneau din case, era o liniște aproape mormântală. Îi putea auzi sandalele lovindu-se de pavaj, la câteva zeci de metri înaintea lui.

Apoi ea făcu ceva neașteptat. O tăie înapoi către strada principală și intră într-un restaurant, pe strada Nijo-dori, lângă hotelul Fujita. Era

...celnerită? Sau poate administratoare? Nu voia s-o piardă. Îi ...lui O'Hara o adresă, și el voia acea adresă.

...ptă câteva minute, apoi o urmă înăuntru. Nu era un local la ..., dar era liniște, răcoare și foarte întuneric. Era atât de ...ric, încât îi luă un moment s-o zărească, deși restaurantul era ...e gol. Stătea singură la o masă din spate. Pereții glisanți erau ...ți, iar în spate se afla o grădină de mușchi, cu un lac cu peș- ... aurii lângă fereastră. Ea urmărea un crap enorm, auriu cu ..., ieșind la suprafață în căutarea mâncării. Falmouth se duse la ... ei.

– Scuzați-mă, spuse el. Vorbiți englezește?

...clătină din cap.

...lmouth o dădu repede pe japoneză.

– Sunt în vizită pe aici, spuse. Am auzit că cel mai frumos oraș din ... este Kyoto. Pe urmă, v-am văzut și am uitat de Kyoto. Îmi dau ... că e foarte nepotrivit să vă abordez în acest mod, dar o frază zen ...: „Fă-ți timp să te bucuri de grădină, s-ar putea s-o întâlnești doar ...". Eu... ăă, știam că probabil n-o să vă mai revăd niciodată, așa că ... urmărit de la piață. Vă rog să-mi iertați...

...ea îi puse o mână pe buze și-l opri.

– Nu sunt jignită, spuse cu o voce joasă, pe care abia o putea auzi. ...trăit în America. Înțeleg stilul occidental.

...Se întoarse și privi din nou la pește.

„Până aici e bine, gândi Falmouth. Acum e momentul pentru ...area cea mare."

Jucă rolul flăcăului tulburat, sofisticat, dar cu o urmă de neliniște.

– Mă numesc John Willoughby. Sunt din Londra. Sunt cu adevărat ...șit de dumneavoastră. Aș putea, desigur, să mint și să vă spun că sunt ...gur și doresc companie. Dar, de fapt, cu dumneavoastră vreau să fiu. ...ă să vă invit la masă?

Ea chicoti ușor și se uită la el înapoi, peste umăr. Mânerul de jad al ...ului ei de păr sträluci verde pe fondul cocului de păr negru și el îi ...u vedea ochii sclipind în lumina scăzută, când îi șopti:

– Da, John Willoughby din Londra, poți.

– Poate un general, zise O'Hara.

– Ah, ai început să privești dincolo de aparențe. Nu „ei", nu vreo organizație fără chip. El. Un om.

– Hooker a fost guvernator militar aici șase ani, spuse O'Hara. Din 1945 până în 1951.

– Da, spuse Kimura. Și îl ura pe Cameleon cu patimă.

– De ce?

– O rană veche. Erau dușmani de moarte, amintește-ți.

– Războiul se terminase, Tokenrui-san, mulți dușmani au fost iertați.

– Dar nu toți.

– Dar ce i-a făcut lui Hooker, ca să aprindă o ură atât de mare?

Bătrânul cântări întrebarea un timp foarte îndelungat, apoi spuse:

– Poate era înfuriat că nu-l putea identifica pe Cameleon. Nu existau documente. Nimeni n-a trădat vreodată secretul identității lui.

– Crezi că Hooker avea vreun motiv de răzbunare?

Kimura încuviință.

– E posibil, sigur că da.

– După Hooker, Cameleonul e un șantajist, un tip care stoarce bani, un terorist. A dat de înțeles că toată industria folosește serviciile Cameleonului. Acum, ei îi sunt victime. Sunt îngroziți de el.

– Te asigur, Cameleonul pe care îl știi drept Asieda e mort.

Kimura se așeză în fața măsuței de ceai și scoase o cutie plată cu țigări.

– Acestea sunt marca Sherman, din New York. Am auzit că sunt excelente.

Scoase o țigară. Era roz și cu filtrul auriu.

– Va trebui să mă gândesc la estetica lor, spuse el, ținând țigara și contemplând-o; apoi o aprinse, trăgând adânc în piept și scoțând fumul foarte încet.

– Cinci țigări pe zi. Atât îmi permit spiritele.

– De unde știi asta? spuse O'Hara sceptic.

– Le-am întrebat.

– Tokenrui-san, zise O'Hara, tu poți să dezlegi ghicitoarea asta cu ...meleonul. Sunt sigur de asta. Dacă e mort, lasă-mă să utilizez ceea ce ...ui ca să pun capăt acestei... acestei *guntai-shi*, acestei armate a morții.

Kimura ședea pe podea, cu picioarele încrucișate în poziția ...ului.

– Yamuchi Asieda era un importator bogat din Tokyo, un bărbat ...sânge regesc și un om onorabil, spuse el. A fost inițiat în *higaru-...ki* în 1939, fiind de la început un candidat la Tokenrui. Un bărbat ...stăpânea arta sabiei în mod desăvârșit, agil ca o pasăre-muscă și ...a atins starea nivelului al șaptelea cu o convingere aproape ...tică. Yamuchi Asieda nu era în favoarea războiului. Afacerile lui îl ...rtau prin toată lumea și știa cât de mare era miza, cât de dur era ...cul. Nu era un lord al războiului și nici un asasin. Era un bărbat ...ruia îi plăceau bijuteriile, picturile, porțelanul de Dresda. Dar ...păratul însuși i-a cerut lui Asieda să preia antrenarea agenților ...ntru Serviciul Secret. Era destul de firesc. Asieda avea parteneri în ...tă lumea, așa că s-a apucat să construiască o rețea de spioni. În ...himb, împăratul a acceptat ca identitatea lui să nu fie niciodată dez-...luită. A luat numele de cod Cameleon și și-a ales ca sediu Cuibul ...ragonului, pentru că era retras și inaccesibil.

Singurii oameni care i-au știut adevărata identitate au fost patru ...embri ai Consiliului de Război, și toți au murit la Hiroshima. Când ...a terminat războiul, Asieda a devenit un nomad, cutreierând insulele; ...dentitatea îi era pierdută pentru totdeauna în cenușa războiului. A ...murit acum câțiva ani. Așa că, înțelegi, omul ăsta n-a fost nici terorist, ...ici asasin. Nu pot să-ți spun mai mult, Kazuo... dacă aș face-o, aș viola ...uvântul meu de onoare.

O'Hara ar fi vrut să insiste, dar știa că nu se poate. În loc de asta, ...oase din buzunar o bucată de hârtie.

– O femeie care m-a urmărit în tren mi-a dat asta.

I-o întinse lui Kimura. Bătrânul privi foița fără să comenteze și i-o ...dău înapoi.

– Cameleonul va fi acolo singur, diseară. La ora nouă.

– Și cine era femeia?

– N-am văzut-o decât o clipă. Părea să fie o gheișă. M-a urmărit încă din tren. În vocea ei am simțit disperarea. Am întrebat-o de ce îl deconspira și a spus că e prizonieră și își dorește libertatea.

Kimura pufăi din țigara lui roz și aruncă inele de fum în aer.

– Pare prea evidentă pentru o cursă. Dar ce poate fi mai puțin evident decât cel mai evident lucru?

– Tokenrui-san...

– Nu te duce diseară. Mai dă-mi o zi, două și rezolv eu totul.

– Tokenrui-san, nu ți-am cerut să-ți calci jurământul tăcerii. Nu-mi cere să joc rolul unui laș. Ea mă va duce la el. Sunt sigur de asta.

– Nu știi nimic despre femeie. Nimic despre casă. Nimic despre Cameleon. Și totuși, ai intra în asta?

– Voi fi pregătit.

– Dacă acest Cameleon e așa cum crezi, ești pregătit pentru un cuțit în spate? O sârmă în jurul gâtului? Un glonț tăcut în cap?

– Voi fi pregătit.

– Îmi pui la încercare credința în tine.

– Asta e astăzi. Trăiesc pentru astăzi. Tu m-ai învățat asta. Dacă mâine spiritul va zbura, va fi atât de plin pe cât pot eu să-l fac.

Kimura nu mai spuse nimic. Privi dincolo de O'Hara, la perete. În cele din urmă, O'Hara se ridică.

– Respect și onorez tăcerea ta, Tokenrui-san, sper să înțelegi de ce trebuie să mă duc.

– Când nebunul va avea destule cicatrice, va deveni un om înțelept, spuse Kimura, continuând să fixeze peretele.

– *Arigato.*

– Ai grijă.

Și, pe când O'Hara se îndrepta spre ușă, bătrânul privi în sus la el, zâmbind.

– Când o să scrii povestea aia a ta, amintește-ți că ritmul e cea mai bună măsură a libertății și bogăției unui scriitor. Dacă nu se pricepe, va fi imediat descoperit după sărăcia armoniilor lui.

— O să-mi amintesc asta. O spune Tendai?

— Nu, a spus-o Ralph Waldo Emerson.

Râzând, O'Hara ieşi din casă.

— Să-l urmăresc? întrebă Sammi.

— Desigur.

În timpul mesei fusese evazivă, vorbind foarte puţin, mâncându-şi peştele crud, sorbind sake şi făcându-l să vorbească despre el însuşi. Era arheolog, îi spusese el, şi se ocupa de afaceri cu cărţi. Era prima lui vacanţă în Japonia. Visase să vină la Kyoto, dar călătoria se dovedise mai singuratică decât crezuse.

Ea îi arătase înţelegere.

Acum îl conducea printre alte pasaje, mărginite de garduri, trecând lângă alte sunete, într-o zonă rezidenţială liniştită, aproape ca în suburbii. Deschise o poartă în gardul înalt şi îl conduse prin ea. La vreo cincisprezece metri de la stradă se afla o casă mare, cu două etaje, care nu semăna cu cele din jurul ei. Acoperişul ei ascuţit şi coloanele sculptate îi spuseră lui Falmouth că era casa unei persoane bogate. Terenul era foarte îngrijit şi presărat cu sălcii pitice şi pini. Ea duse un deget la gură şi îl conduse spre o latură a casei. Un pârâiaş susura melodios printre straturi şi dispărea în umbră, iar undeva în spate, nişte clopoţei sunau în bătaia brizei.

Falmouth verifică locul cât putu de bine, fără să atragă atenţia. Casa era în formă de L. Singurele lumini erau în colţul îndepărtat al zidului.

Pustiu.

Minunat. S-ar putea să fie nevoie de unele şiretlicuri pentru a pune mâna pe adresă. Nu avea timp să se învârtească prea mult în jurul ei pentru a obţine informaţia. Trebuia să acţioneze repede.

Ea se opri în faţa uneia dintre camerele aripii principale şi trase în lăcere de uşa glisantă. Până în casă era mai puţin de un pas, pentru că era construită pe piloni scurţi şi groşi, care nu se ridicau de la pământ mai mult de treizeci de centimetri.

Când ajunseră înăuntru, ea şopti:

– Tatăl meu locuieşte în spate. Nimeni altcineva nu mai e aici. Vom lăsa lumina stinsă.

Închise uşa, dar prin panourile de sticlă subţire, opacă, se filtrau luminile străzii.

Ea îi descheie jacheta şi i-o scoase, apoi cravata, pe urmă îl trase lângă ea. Ce ghinion, se gândi el; să întâlnesc o bucăţică delicioasă ca asta şi să trebuiască să mă mulţumesc cu afacerile.

Ea îi scoase ceasul de aur şi-l aşeză uşor pe podea, lângă tatami.

Era ora nouă.

Se întinse pe spate şi-l trase lângă ea. Buzele ei le atinseră pe ale lui. Întinse mâna înapoi şi scoase acul din păr. Fixat de mânerul de jad se afla un stilet lung de cincisprezece centimetri.

Părul îi căzu în jurul umerilor.

Ce dracu', gândi Falmouth, ce mai contează câteva minute în plus sau în minus...

Fu aproape ultimul lui gând.

În timp ce se apleca s-o sărute, ea ţinu pumnalul cu braţul întins şi apoi i-l înfipse în ureche.

Simţi un foc ce îl arse adânc în ceafă, îi cauteriză creierul şi apoi erupse în durere.

Ţipătul lui spintecă noaptea ca o secure. Se rostogoli de lângă ea, se străduí să se ridice pe genunchi, atingând cu degetele tremurânde plăselele de jad care îi ieşeau obscen din ureche. Focul îl arse mai adânc şi durerea provocată de oţelul din creierul lui deveni de nesuportat.

Se ridică în picioare, dar camera era deja estompată, iar durerea îi încremenise în gât. Mârâia ca o vulpe prinsă în capcană. Podeaua se legăna. Se întoarse, încercă să-şi recapete echilibrul, se poticni într-o parte şi se prăbuşi cu capul înainte prin uşă. Sticla se sfărâmă în sute de flori de lumină. Rama crăpă şi uşa căzu odată cu el în grădină.

Doamne, îmi pierd cunoştinţa, se gândi. Trebuie... să... îl scot. Şi cu toată puterea, trase stiletul din cap. Durerea îi curse în rană ca uleiul

...ins. Se clătină, călcând în bazinul cu peşti şi căzu cu faţa în jos în ...dina de stâncă. Cuţitul îi căzu dintre degete în pârâu.

Pleosc.

O'Hara găsi adresa fără mari probleme. Încercă poarta şi văzu că nu ...a încuiată. Îşi privi ceasul. Nouă. Perfect.

Tocmai intra pe poartă când auzi ţipătul. Era al unui bărbat ce zgu...ia noaptea cu suferinţa lui, dar suna inuman. Alergă în direcţia de ...de venea ţipătul şi, când dădu colţul casei, văzu un bărbat plonjând ...rin uşă. Acesta intră clătinându-se în bazinul de peşti, ţinându-se cu ...mbele mâini de o parte a capului, apoi se prăbuşi.

O'Hara alergă şi-l răsturnă pe spate.

– Dumnezeule, strigă el, Tony!

Femeia stătea în uşa sfărâmată a casei, o siluetă întunecată, conturată ...e luminile din spatele ei, cu părul negru atârnând în şuviţe lungi în ...rul umerilor.

– E mort, sau va fi într-o clipă, spuse ea cu o voce aspră. Lama a fost ...muiată în arsenic.

Întinse mâna şi-şi apucă coama de păr, trăgând de ea, iar aceasta căzu ...tr-o parte.

O perucă.

O aruncă pe podea. Îşi apucă bluza cu ambele mâini şi o deschise. ...ra o cămaşă vătuită. O aruncă şi pe aceasta.

Şi, dintr-odată, ea nu mai era o ea.

Devenise el.

Un bărbat tatuat de la brâu în sus cu cameleoni încolăciţi, care i se ...vârcoleau pe pântec, în sus pe piept, între pectorali, sfârcul stâng formând un ochi obscen al uneia dintre şopârlele vioaie. Fiecare avea o altă culoare, modelele, colorate aprins de-a lungul trupurilor subţiri şi răsucite, variind de la albastru de cobalt la galben ca lămâia şi la roşu de flacără, cu ochii strălucind veninos, limbile bifurcate lingând stomacul tare al bărbatului.

O'Hara se afla faţă în faţă cu Cameleonul.

NOUĂ

Era cameleonul primordial; diavolița transformată în Satan.

Cum spusese Danilov? „Știu și nu știu... Oricine, nimeni... Cameleonul nu e niciodată ceea ce pare."

– Deci, Ochi-Rotunzi și-a întâlnit în sfârșit perechea, spuse bărbatul tatuat. Ar trebui să te rogi să ai mai mult noroc decât prietenul tău.

O'Hara îl întoarse pe Falmouth pe spate. Ochii lui cenușii priveau în sus cu groază, ca și cum ar fi văzut chipul morții. Îi curgea sânge din urechi, din nas, din gură. Buzele i se mișcară, un tremurat sporadic, ca un fluture flirtând cu o floare.

– Demon...

– Tony, mă auzi?

– Demon... Bradley, eu... ne-a terminat pe toți. Nu-i de... mirare.

– Tony!

Ochii i se limpeziră pentru o clipă. Îi zâmbi lui O'Hara.

– Îmi datorezi... o sută douăzeci și cinci de miare, marinare, spuse și muri.

O'Hara privi înapoi spre ușă. Cameleonul stătea nemișcat, cu mâinile pe lângă corp, cu degetele răsfirate și picioarele ușor depărtate. Nu era bătrân; de fapt, probabil că nu era cu mult mai vârstnic decât O'Hara. Trupul îi era tare și musculos, iar capul, ras complet. O'Hara îl cunoștea de undeva.

– Okari, spuse O'Hara. Ești profesorul de kendo, Okari.

– *Hai*. Iar tu ești *beikoku* numit Kazuo.

– E adevărat, sunt american. Vorbești bine engleza.

– Am avut profesor bun.

– El te-a învățat cum să ucizi oameni neajutorați?

– Neajutorați! Ha! Privește-i glezna. Manșeta. Ar fi făcut același lucru. Un asasin nu are onoare.

– Era prietenul meu.

– Atunci ai nevoie să mai înveți cum să-ți alegi prietenii. De fapt, educația ta urmează să înceapă. E adevărat că ești maestru în mânuirea sabiei?

O'Hara nu zise nimic. Grădina era tăcută, cu excepția apei care țâșnea printre pietre în bazinul de pești și a clinchetului unor clopoței în vânt, undeva în spatele casei.

O'Hara aprobă.

– Am lucrat cu sabia, spuse el.

– Ești prea modest, *Marui-me*. Haide, Ochi-Rotunzi, dă-mi o lecție.

Cameleonul se dădu puțin înapoi în încăperea mică. O'Hara păși până la ușa spartă și privi înăuntru. Era un dormitor. Tatamiurile erau întinse cu grijă la un capăt al camerei. Un obi zăcea la capul saltelelor. Lângă pat se găsea o măsuță joasă, cu un bețișor aromat arzând într-un vas. O lanternă de deasupra arunca o lumină egală, dar slabă, asupra camerei. Cameleonul trase un panou din perete și scoase două săbii de samurai. Cameleonii tatuați îi înconjurau trupul, lateral și pe spate. Aproape nici o bucățică de piele nu scăpase acului de tatuat. Se întoarse să-l înfrunte pe O'Hara.

Oferea o priveliște ciudată, cu trupul tatuat lucind în lumina galbenă a lanternei, fardurile și rujul încă ascunzându-i adevăratele trăsături. Îngenunche în centrul camerei și puse săbiile pe podea, cu mânerele îndreptate spre O'Hara.

– Alege, rosti Cameleonul.

– N-am venit aici să te ucid, spuse O'Hara.

– Bine, atunci avem același gând. Nu intenționez să te las.

– N-ar fi trebuit să-l omori pe Falmouth.

– Am ucis mulți ca el. Vin pentru sânge și le dau sânge.

– Și pe toți i-ai omorât la fel, ascunzându-te după fuste de femeie și lovind-i când aveau ochii închiși?

Mușchii din maxilarul Cameleonului se mișcară, dar el își sublinie ideea.

– Amândoi ați venit să mă omorâți. El n-a reușit. Îți ofer o șansă să-i răzbuni moartea. Trebuie să cred că un fiu al spadei se teme să ridice spada?

– Prefer să respect legea.

Cameleonul se ridică în timp ce O'Hara vorbea. Luă una din săbii, o scoase din teaca de lemn și făcu câțiva pași spre O'Hara, oprindu-se cam la un metru în fața lui. Puse vârful lamei pe gâtul lui O'Hara și trase încet sabia în jos spre mijlocul lui O'Hara. Îi tăie nasturii cămășii și aceștia căzură pe podea. Cameleonul îi deschise cămașa cu vârful lamei. În părul de pe pieptul lui O'Hara, de la gât până la buric, era trasată o linie.

– Ridică samuraiul, Ochi-Rotunzi, ordonă Cameleonul.

– Nu. Am jurat să nu...

– ... te aperi? Acesta e un instrument de onoare. A-l stăpâni pentru joacă e o insultă la adresa strămoșilor mei.

– Dacă ridic sabia împotriva ta, o voi dezonora, spuse O'Hara. Tu nu meriți onoare. Ucizi pe la spate.

– Cunoști semnul pentru *okubyo*, lașul? Tăietura pe obraz care-i marchează pe cei ce se tem să-și apere propria onoare?

Puse vârful săbiei de samurai pe obrazul lui O'Hara. Apăru o perlă de sânge.

– Cred că tu ești lașul, spuse O'Hara.

Furia urcă clocotind pe fața Cameleonului. Îl privi pe O'Hara cu ochi de reptilă, mărgele de ură încadrate de fața pictată cu alb de cretă, buzele conturate cu roșu stacojiu și pleoapele fardate cu umbre negre. Strânse mai tare mânerul îmbrăcat în piele al sabiei. Foșnetul măinii pe pielea mânerului fâlfâi pe lângă urechile lui O'Hara.

Cameleonul se trase înapoi câțiva centimetri. Ridică sabia deasupra capului, apoi lateral. Era într-o poziție clasică de atac. O lovitură puternică ar fi putut cu ușurință să-i taie capul lui O'Hara.

O'Hara încleștă din dinți. Era inadmisibil să-i permită Cameleonului să-l provoace la trădarea onoarei.

Cameleonul se lăsă uşor pe piciorul drept. Braţele îi erau ridicate ept din umăr, sabia aşezată drept în sus. Îşi deplasă centrul de greutate ovi.

Lama strălucitoare tăie aerul şi O'Hara o văzu venind cu încetini-ul, ca o umbră a morţii.

O simţi crestându-i mărul lui Adam.

Revenirea Cameleonului era perfectă. Cu o singură mişcare, se toarse la poziţia de atac, poziţia Boului.

O'Hara îşi putea simţi căldura sângelui ce i se scurgea pe gât.

Cameleonul îşi schimbă din nou centrul de greutate spre dreapta. chii lui îşi pierdură expresia. Deveniră ficşi. O'Hara ştia că următorul lanş îl va decapita.

Acum era o problemă de apărare. Onoarea îi cerea să răspundă.

Se retrase în afara razei de acţiune a sabiei Cameleonului şi se clină.

Luă cealaltă sabie. Cameleonul se întoarse la poziţia de aşteptare şi oborî lama sabiei.

O'Hara încercă greutatea sabiei, ţinând-o mai întâi în mâna dreaptă, oi în mâna stângă, cântărind-o prin simţuri. Era mai grea decât era el şteptuit, dar greutatea stătea mai degrabă în lamă decât în mâner, ceea era bine. Mânerul era vechi şi zgâriat, dar partea ascuţită a lamei ărea ca un brici.

Ştia că profesorul de kendo va prefera aceleaşi lovituri mortale ca luptătorii cu beţe. Va încerca lovitura bărbie–umăr sau poate ietura la şold.

Cameleonul se dădu înapoi şi lăsă sabia într-o parte. Începu să cânte urte încet, cu ochii fixaţi undeva, departe. Amintirile i se rostogoleau n subconştient, fragmente ce trebuiau eliminate din mintea lui, urificând planuri şi reflexe; fum, foc şi carne duhnind, şi tusea ca un ârâit, scuipând oţel, şoapta ca un croncănit de corb al morţii; siluete voci mânioase pe paravane de hârtie şi braţele moi ale unei femei a lungul străzilor întunecate; un Goliat negru scuipând aburi, pele-ini haotici, tremurul cutremurului şi urletul vulcanului, strigătul de gonie al fierului pe fier, al roţilor pe şine şi departe, în urmă, un oraş

evaporându-se într-un praf ce fierbe, ridicându-se până în rai. Coşmaruri adunate la periferia minţii lui. Eliberate, zburară.

Era pregătit.

O'Hara îşi fixă atenţia la clopoţeii de vânt, lăsând sunetul să-i cureţe mintea. Se simţi propulsat afară din trup, văzând camera de undeva, de sus. Urechile îi deveniră urechi de lup. Auzi aerul mişcându-se în cameră şi simţi energia Cameleonului electrizându-l. Deveni una cu spaţiul, capabil să-i simtă curenţii, moleculele.

Se postă în faţa Cameleonului, cu picioarele uşor depărtate, ţinu sabia în faţă în prelungirea braţului, apoi o coborî încet spre pământ.

Cameleonul făcu prima mişcare, o lovitură ca de bici, îndreptată direct spre el, atât de rapidă, încât sabia păru o umbră de argint cântând prin aer. O'Hara sări înapoi şi ţară lovitura. Lamele de oţel se izbiră cu zgomot în camera mică, iar încheieturile mâinilor lui simţiră puterea atacului.

Cameleonul se mişca precum vântul şi O'Hara se mişca odată cu el, doi bărbaţi făcând piruete cu moartea, în ritmul zăngănitor al armelor lor. Străfulgerări de argint izbucniră în cameră; săbiile şfichiuiau aerul sau scoteau acel strigăt aspru al oţelului izbit de oţel.

Dacă ar fi încercat să-l urmărească pe Cameleon, ar fi fost fatal; bărbatul tatuat era mult prea rapid. O'Hara mai degrabă îi intuia decât îi vedea mişcările, simţind curenţii de aer ce se mişcau odată cu el, detectând câmpul de energie al Cameleonului. Mişcările lui O'Hara erau mişcări clasice de apărare, declanşate de mişcările rapide şi bruşte şi de răsucirile Cameleonului. Cu fiecare din avânturile Cameleonului, auzea lama cântând prin aer. Ieşi din timp şi pătrunse mental în al şaptelea nivel şi fiecare mişcare deveni parcă dată cu încetinitorul. Simţea partea sclipitoare a lamei Cameleonului venind către el din cadranul stâng, din cel central, apoi din nou din stânga, apoi de jos, apoi venea lovitura şi propria lamă avea timp să pareze, să blocheze, să împungă.

Cameleonul părea să posede un simţ suplimentar. Sabia lui era ca un spectru înghiţită de mişcare. Era o prezenţă primejdioasă şi mortală, auzită, dar nevăzută. Moartea cânta în aerul din micul dormitor.

Cameleonul era fantoma tăcută și neobosită. O'Hara era dansatorul, cu urechile adaptate la fiecare foșnet de mătase, fiecare mișcare aerului din cameră, fiecare biciuire de oțel. Ochii lui păreau acoperiți de pâclă, aproape transfigurați, în timp ce-și desfășura jocul agresiv împotriva bărbatului tatuat. Para și contracara, sărind încolo și încoace, învârtindu-se, lovind, reacționând instinctiv la fiecare mișcare a Cameleonului, folosind cei doisprezece ani de învățătură, practică și disciplină.

Bărbatul japonez era mai sigur pe el, mai agresiv. Sabia se mișca rapid în mâinile lui. Prinse cu îndemânare măsuța joasă din calea lui cu piciorul și, fără se se împiedice, o aruncă din calea lui, izbind-o de perete.

Lamele se izbeau constant, în timp ce ei înconjurau camera, fiecare dintre ei o țintă amăgitoare pentru celălalt. Încăperea abia le mai putea cuprinde energia. Apoi Cameleonul lansă atacul mortal, o mișcare de retragere urmată de un salt, o aruncare înșelătoare și o lovitură. O'Hara sări într-o parte, ferindu-se, prinse sabia Cameleonului lângă mânerul propriei săbii în timp ce se roteau unul pe lângă celălalt și, cu un rever fulgernic din încheietura mâinii, îl răni pe Cameleon la umăr.

Era mai degrabă o julitură decât o tăietură. O dungă roșie, subțire, apăru pe umărul Cameleonului, lângă claviculă. Se opri, luă poziție, cu picioarele perfect așezate; mușchii brațelor erau acoperiți de sudoare. Șoldurile tatuate pe pieptul lui păreau să se miște la fiecare răsuflare.

Privi fix către O'Hara, pericolul sclipindu-i în ochi.

O'Hara dădu o lovitură timidă, apoi încă una și apoi, mișcându-se de la dreapta la stânga, la dreapta, atacă și izbi. Cameleonul se rostogoli într-o parte, căzu aproape în genunchi apoi se ridică și atacă la rândul lui. Sabia lui de samurai trecu repede de a lui O'Hara, în interiorul loviturii acestuia și O'Hara văzu cu încetinitorul punctul de oțel, mișcându-se direct către ochiul lui. Își mișcă ușor capul, simți lama de brici crestându-i lobul urechii, simți arsura aspră a rănii, dar o alungă și țâșni aproape de Cameleon, atât de aproape, încât îi simți căldura corpului și, încă o dată, încercă un rever din încheietura mâinii.

Dar bărbatul tatuat anticipă mişcarea şi se răsuci şi el, recăpătându-şi echilibrul, trăgând în jos mânerul sabiei lui şi blocând pentru o clipă cele două săbii împreună, mâner lângă mâner, apoi răsucindu-se puternic din talie, simţind impulsul de putere în umeri şi în josul braţelor, şi a încheieturilor, se răsuci cu şi mai multă putere în momentul contactului.

O'Hara îşi simţi smulsă dintre degete sabia care, luându-şi zborul din mâna lui, sfredeli aerul, tăie peretele şi rămase înfiptă acolo, cu mânerul lucind de sudoare, la cincisprezece centimetri distanţă.

Cameleonul aterizâ pe latura unui picior, o greşeală care aproape îi rupse glezna. Îşi pierdu echilibrul o fracţiune de secundă şi O'Hara făcu un salt pe lângă el, aterizând pe un umăr şi rostogolindu-se pe lângă perete, ieşind din rostogolire cu genunchii la piept, sărind în sus şi smulgându-şi sabia din capcana ei, la timp pentru a prinde următoarea lovitură a Cameleonului, cu partea plată a lamei. Se izbiră unul de altul, cu armele încleştate în „V" între ei şi loviră peretele; impactul fu deosebit de puternic. O'Hara îşi puse piciorul între picioarele Cameleonului, îl agăţă şi se rostogoli în acelaşi timp, smucind piciorul Cameleonului în spatele lui. Cameleonul, dezechilibrat pentru moment, se răsuci şi căzu pe o parte. O'Hara sări înapoi în picioare. Dar Cameleonul pierduse controlul doar pentru o clipă. Îşi arcui spatele şi sări înapoi în picioare, recuperând terenul pierdut printr-o altă mişcare ofensivă. De data aceasta, lovitura Cameleonului fu foarte prost ţintită, iar O'Hara pară, răsucindu-se în aceeaşi clipă. Mişcarea aproape că îi rupse Cameleonului încheietura mâinii, dar acesta nu lăsă sabia. Îşi inversă mişcarea, sări pe un picior şi aplică o lovitură largă, la picioarele lui O'Hara.

O'Hara făcu o săritură trăgându-şi picioarele sub el, simţind coasa rece cum îi şuieră sub picioare. Cameleonul se roti în aer ca o sfârleză, roti lama complet şi lovi a doua oară. O'Hara primi lovitura cu sabia, dar puterea rotaţiei de trei sute şaizeci de grade era în lama de oţel. Durerea izbucni în degetele lui O'Hara, apoi în încheieturi, în braţe, în bicepşi. Sabia îi sări dintr-o mână, dar el o ţinu cu cealaltă şi se

rogoli, căutând un colţ îndepărtat al camerei, pentru a-şi recăpăta rea şi controlul.

Cameleonul însă nu-l slăbi. Atacă din nou, cu o mişcare ca o săritură, traversând camera cu sabia ţinută sus, deasupra capului.

În timp ce se îndrepta din rostogolire, O'Hara simţi o mişcare lângă sa îndărătnică, apoi auzi un ordin aspru:

– *Tomare!* Stop!

Încremeniră ca nişte statui, Cameleonul în poziţia lui, cu sabia deasupra capului, iar O'Hara pe vine, cu sabia în faţa lui.

Kimura intră în cameră. Sammi stătea tăcut, lângă uşă. Kimura stătea între ei ca un arbitru, cu braţul drept ţinut întins din umăr, cu palma îndreptată în jos.

– A trage sabia unul împotriva celuilalt înseamnă a dezonora *higaru-dashi*, spuse el, liniştit. Indiferent cine a aruncat provocarea, va trebui să îl ucidă înainte de a continua.

Okari îl privea pe Kimura, cu sabia tremurându-i în mâini.

– Nu înţeleg, spuse el.

– Înainte de a vă ucide unul pe altul, trebuie să mă ucideţi pe mine, repetă bătrânul.

– De ce stai între noi? întrebă Okari. Asta n-are nimic de-a face cu *higaru*.

– Da? Pui la îndoială autoritatea lui Tokenrui?

– Nu! strigă Cameleonul. Dar acest om este un *beikoku-jin*, el...

– Deci, este american. Şi care-i diferenţa? Ai ataca un om neînarmat?

– Nu mă insulta, Tokenrui-san, i-am oferit alegerea armelor.

– Dacă nu e antrenat în folosirea lor, e ca şi cum ar fi neînarmat.

– Ştiu despre O'Hara-san. Este cel căruia i se spune Kazuo. Ştie să lupte cu sabia.

– Eu l-am numit Kazuo. L-am tratat ca pe fiul meu. Şi el este *higaru-dashi*.

Cameleonul era şocat.

Kimura îi privi pe amândoi bărbaţii. Muşchii feţei îi erau rigizi, ochii severi.

– Credeam că amândoi aţi depăşit faza gâlcevilor. Crede oare unul din voi că e o onoare în acest duel? Mă tem că, dacă este nevoie de înţelepciune aici, ea trebuie să vină de la mine. Şi dacă va fi o provocare, ea trebuie făcută corect şi aprobată de mine.

– Eu am făcut provocarea corectă, spuse O'Hara.

Kimura privi zgârietura fină de pe pieptul lui O'Hara şi nasturii de pe podea. Întorcându-se către Cameleon, spuse:

– Iar tu, Okari, l-ai provocat s-o facă.

– *Hai.*

– Amândoi mă insultaţi.

– De ce? întrebă O'Hara.

– Pentru că aşa e *higaru-dashi*. Pentru că suntem cu toţii fraţi, iar un om de onoare nu ridică sabia împotriva fratelui său. Pentru că amândoi sunteţi oameni de onoare, care au depus jurământul Luptătorului Secret.

Okari şi O'Hara priveau unul la altul, din colţuri diferite ale camerei mici, în timp ce semnificaţia dezvăluirii lui Kimura îşi făcea efectul. Kimura stătea încă între ei, cu braţul întins. Nici unul din ei nu ar fi pus la îndoială acel gest. A face asta ar fi însemnat să-l provoci pe Tokenrui.

Okari îşi vârî cu precizie sabia în teacă.

– *Arigato*, spuse Kimura liniştit.

– Deci, *Marui-me* a învăţat Calea Luptătorului Secret, spuse Okari.

– Omul acesta e fratele tău şi totuşi foloseşti termenul de „Ochi-Rotunzi" ca pe o insultă, spuse Kimura. Okari, ai uitat a cincea lecţie Tendai? Aroganţa ta mă şochează. Ai studiat mulţi ani disciplina umilinţei, iar acum eşti pe cale s-o lepezi, într-un moment de nebunie.

– A venit să mă omoare!

– Spui asta fără teamă că greşeşti?

Se duse în celălalt capăt al camerei şi se întoarse, stând cu mâinile împreunate în faţă.

– Am să vă amintesc amândurora că scopul disciplinei noastre este să-l facă pe fiecare să se întreacă doar cu el însuşi, pentru că numai când ai stăpânit acel demon, eşti gata să-i înfrunţi pe ceilalţi.

O'Hara și Okari stăteau cu mâinile pe lângă corp, în timp ce [illegible] îi mustra, amintindu-le jurămintele pe care le făcuseră.

Okari spuse:

– Nu m-am gândit niciodată...

– Nu te-ai gândit! De ani de zile ai fost antrenat să privești dincolo [illegible] ce pare realitate, să anticipezi necunoscutul. Și acum îmi spui că [illegible]ai gândit! Ai dreptate, nu te-ai gândit. Încă mai ai de învățat să nu [illegible]crezi niciodată în ceea ce pare evident? Oare păunul îmbrățișează [illegible]una cu bucurie?

Reveni în partea camerei în care se aflau ei și se opri în fața lor.

– V-ați amăgit, nereușind să priviți dincolo de ceea ce pare. Amân-[illegible] și atins misterul celui de-al șaptelea nivel și totuși nici unul nu l-a [illegible] în practică în povestea asta.

Se opri un moment, privindu-i pe cei doi cum răsuflau greu în [illegible] lui.

– Să mă înșel oare? Poate că nici unul dintre voi nu e demn să fie un [illegible]didat pentru Tokenrui.

Amândoi priviră în fața lor, șocați.

– Da, într-o zi va trebui să-l aleg pe unul din voi să-mi ia locul ca [illegible]kenrui. Acum înțelegeți? V-am urmărit și antrenat pe amândoi, cu [illegible]lt înainte ca vreunul să devină bărbat. Iar acum, n-aș putea alege [illegible]re voi.

– Nu m-am gândit niciodată că aș putea fi vizat, zise O'Hara.

– Nici eu, zise Okari.

– Bine. Asta e încurajator. Poate că încă mai păstrați un pic de [illegible]milință.

– Dar Sammi, spuse O'Hara, nu e și el candidat?

– Din nefericire, va fi numărul trei. Și indiferent care dintre voi nu [illegible] fi ales ca Tokenrui, va fi al doilea după cel care va fi ales. Spun „din [illegible]fericire" doar pentru că Sammi îmi este nepot și s-a antrenat la fel de [illegible]ult ca oricare dintre voi. Dar el nu a ajuns decât până la nivelul al [illegible]incilea. Oricare va fi rezultatul, voi trei sunteți frați și asta nu se poate [illegible]chimba. Iar dacă legătura e ruptă de oricare dintre voi, veți fi alungați [illegible] dezonoare din *hiagru-dashi*, pentru totdeauna.

– Şi trebuie să-i spun frate acestui *gaikoku no kancho?* întrebă Okari.

– Oare un tigru critică dungile altui tigru? îi spuse Kimura sever lui Okari.

Bărbatul mai tânăr îi aruncă o privire lui O'Hara, apoi îl privi din nou pe Kimura.

– *Beikoku-jin* m-ar fi omorât, spuse el.

– Ştii sigur că americanul te-ar fi omorât sau frica din inima ta vorbeşte pentru tine?

Okari ezită, privindu-l stăruitor pe americanul cu ochi verzi.

– Nu e spion şi nu ucide, spuse bătrânul. Şi nu e unul dintre ei. A venit înapoi ca să-i demaşte.

– Dar el nu neagă că e Cameleonul, spuse O'Hara.

– Da şi nu, spuse Kimura. Este Cameleonul şi nu este.

– Mda, Cameleonul nu e niciodată ceea ce pare, spuse O'Hara.

– De data asta, e foarte adevărat. Cameleonul nu e cu siguranţă ceea ce crezi tu că e. Amândoi aveţi multe de aflat. Când amândoi veţi fi luat Calea celor o Mie de Zile şi puterile speciale zen vi se vor fi revelat, poate că atunci înţelepciunea voastră va fi mai puţin umbrită. Acum, trebuie să hotărâm care va fi pasul următor. Pot să vă sugerez să bem nişte ceai? Toată vorbăria asta mi-a făcut sete.

ZECE

– Acesta e Cameleonul, dar nu Cameleonul pe care îl cauți tu, spuse Kimura, punând mâna pe umărul lui O'Hara.

O'Hara sunase la hotel. După cum fusese planificat, Eliza și Magicianul luaseră trenul de după-amiază spre Kyoto și erau la bar, așteptându-l să se întoarcă de la Tanabe. Nu le explicase unde era și ce se întâmplase; le dăduse doar adresa. Acum erau așezați toți în careu. O'Hara și Gunn stăteau față în față cu Kimura și Okari. Magicianul era la un capăt al careului, iar Sammi în fața lui. Între O'Hara și Okari încă mai era tensiune, dar amândoi îl ascultau cu atenție pe Kimura.

– Imaginați-vă că am mai multe cutii, începu el. Fiecare e făcută din sticlă, așa încât putem vedea prin ea, și în fiecare se află un eveniment. În fiecare cutie am pus un moment al istoriei. Dar pentru a examina aceste momente în ordinea lor corectă, trebuie să suspendăm cutiile în aer, astfel încât s-o putem vedea pe fiecare în relație cu celelalte. Numai atunci vom putea înțelege cu adevărat ce s-a întâmplat și de ce. Numai atunci vom putea vedea ce se află în spatele fiecărui eveniment. Numai atunci vom înțelege totul. Dacă este ceva semnificativ pe care nu-l știm, va deveni evident prin absența lui.

Deci, să începem cu prima cutie, cea pe care o vedem cel mai clar. În ea vom pune ce ai aflat tu, Kazuo, așa că trebuie să ne spui ce *știi*, nu ce crezi.

– Ce știm este că s-a format un consorțiu de companii petroliere. A fost conceput de generalul Alexander Hooker, care era președinte al Intercon Oil. În timpul celor trei sau patru ani în care Hooker a negociat această afacere, șefii tuturor acestor companii au murit de

atacuri de cord sau au fost uciși în accidente de mașină. Printre ei se numără și Shichi Tomoro, șeful companiei japoneze San-San, care tocmai devenise membru al AMRAN. De asemenea, o platformă petrolieră experimentală a fost sabotată în apele Alaskăi.

– Scuzați-mă, spuse Eliza, același lucru s-a întâmplat cu Aquila Milena, mașina pe care o conducea Marza când a fost ucis. Nu știm încă de ce. Iar Aquila Motor Works face parte acum din AMRAN, consorțiul finanțează construcția mașinii.

– Să nu-l uităm pe tipul din Hawaii, spuse Magicianul.

– Da, spuse O'Hara. Un om se pare că a fost omorât pentru niște fotografii, care fuseseră făcute la bordul platformei petroliere. Dar tot ce voiau era să distrugă filmul.

Kimura, asemenea unui mim care descrie o poveste cu mâinile, atârna în aer cutii invizibile de sticlă, de fiecare dată când ei anunțau ceva nou.

– E important să ne amintim în ce ordine s-au întâmplat aceste lucruri. Datele nu contează atât de mult, cât ordinea, spuse el.

– Un alt element al succesiunii este Red Bridges, continuă Eliza. A fost salvator de epave în Japonia, imediat după război. După aceea s-a ocupat de construcția de nave, apoi s-a implicat în dezvoltarea unui mediu de viață subacvatic foarte mare. Acesta a fost proiectat de cercetătorul oceanograf Kaginakas. Atât el, cât și Bridges au murit de atac de cord. Farfuria, cum a fost numită, a fost de atunci terminată și dusă... undeva.

– A fost implicat și în renovarea unor vase Liberty vechi, transformându-le în tancuri petroliere, spuse Magicianul.

– Și am aflat ieri că Bridges făcea parte din San-San, care acum face parte din consorțiu, adăugă Eliza.

Alte cutii fură agățate în aer. Kimura se lăsă pe spate, concentrându-se asupra complexului imaginar pe care îl construise.

– O întrebare: aveți vreo îndoială că acești oameni din corporații, care au murit, au fost în realitate uciși de nebunul cu umbrela?

O'Hara, Eliza și Magicianul clătinară toți din cap.

– Morţile accidentale au fost probabil executate de altcineva decât Danilov, spuse O'Hara. Poate Falmouth sau un francez numit Le Croix, care este de asemenea necunoscut, deşi reputaţia lui de sadic e bine documentată. Dar nu e nici o îndoială că atacurile de cord au fost provocate de Danilov.

– Dar de ce a fost aleasă AMRAN ca victimă a acestui terorist căruia îi spui Cameleonul? întrebă Okari.

– Ca să i se stoarcă bani, spuse O'Hara. AMRAN a refuzat să joace cum i se cânta.

– Să joace? întrebă Okari.

– O expresie *beikoku no,* explică Kimura. Înseamnă că n-au vrut să coopereze.

– Mai există o cutie, pe care n-am amintit-o, spuse Eliza. Expertul în petrol, Lavander. Lucrase pentru toate aceste companii în ultimul an, inclusiv San-San, şi a fost la rândul lui ucis, după ce s-au străduit din greu să-l elibereze din mâinile unor teroriştii din America de Sud, care îl răpiseră.

– Credeţi că a fost vreo legătură între cele două grupuri teroriste, cei care l-au răpit pe Lavander şi cei care l-au eliberat? întrebă Kimura.

– Nu, spuse O'Hara. Cred că a fost o întâmplare. Dar se pare că una dintre aceste companii s-a speriat. Au trimis un om să-l testeze pe Lavander şi Lavander a eşuat. Devenise un risc pentru securitatea cuiva.

– Am recuperat o agendă de-a lui, spuse Eliza. Conţine cifre foarte confidenţiale ale tuturor companiilor petroliere din AMRAN, ca şi ale altor firme pentru care a lucrat. Cifrele ar putea fi foarte dăunătoare dacă ar fi făcute publice.

– De ce? întrebă Kimura.

– Pentru că ele dovedesc faptul că companiile au minţit publicul în legătură cu cantitatea de petrol pe care o au în rezervă.

– Şi de ce au făcut asta?

– Pentru a controla preţul petrolului, spuse O'Hara. Profiturile variază cu patru, cinci sute la sută, în fiecare an. Publicul crede că e din cauza lipsei de petrol, când în realitate e un surplus.

– Înţeleg. Continuă.

– Mai era și o notiță despre ceva numit Midas, spuse O'Hara. Și Danilov mi-a vorbit de Midas. A spus „Midas e pierdut".

– Iar Midas e o altă întrebare la care încă nu există răspuns evident până acum, spuse Kimura. Deci, acum avem șase întrebări la care nu s-a răspuns. Unu, de ce a fost ucis omul din Hawaii? Doi, unde a fost dusă farfuria lui Bridges și la ce folosește? Trei, ce e Midas? Patru, de ce a fost asasinat acest Lavander? Cinci, de ce a fost sabotată platforma petrolieră? Și, în sfârșit, de ce a fost aruncată în aer mașina italiană? Corect?

– Da, spuse O'Hara.

– Mai e ceva?

– Da, spuse O'Hara, ce făcea Tony Falmouth aici?

– Asta e probabil cea mai bună întrebare, spuse Kimura. Dar o s-o mai păstrăm câteva minute. Tot mai crezi că acest Cameleon e în viață, Kazuo?

– Îl privesc chiar acum, spuse O'Hara.

– Și Cameleonul pe care îl cauți a fost agent japonez în al Doilea Război Mondial, nu?

O'Hara încuviință. Kimura privi spre Okari și întrebă:

– Arată acesta ca un bărbat care a luptat în al Doilea Război Mondial?

O'Hara râse.

– Nu, răspunse el.

– Atunci, putem presupune că sunt doi Cameleoni diferiți?

O'Hara acceptă.

– Deci, acum avem multe cutii prin care să privim. Dar înainte de a continua, să abordăm neînțelegerile care există între voi doi.

– N-am venit aici să omor pe nimeni, îi spuse O'Hara lui Okari. Am venit să găsesc adevărul.

– Și care este adevărul? întrebă Kimura.

– Cameleonul e un monstru care distruge fără sentimente, care ucide pentru profit.

– Fiule, ai vânat un nume, nu o persoană. Amândoi ați fost păcăliți.

– Păcăliți? De cine?

– De *eikoku-jin* de afară, cel mort. Te-a păcălit, Kazuo, făcându-te să crezi că Okari era dușmanul tău. Iar tu, Okari, ai fost făcut să crezi că O'Hara a venit să te ucidă. Amândoi ați ales să credeți ceea ce era evident, totuși amândoi știți că, adesea, adevărul se ascunde în spatele unor minciuni.

– Dar atunci ce...

– Mai spune-mi o dată, O'Hara, care era scopul pentru care îl urmăreai pe Cameleon?

– Să-l distrug cu ajutorul adevărului.

– Iar tu, Okari?

– Au mai trimis ucigași după mine și înainte. De ce ar fi acesta diferit?

– Deoarece Kazuo nu e unul dintre ei. Amândoi aveți aceleași obiective. Amândoi căutați să distrugeți același diavol și totuși i-ați permis diavolului să vă transforme în dușmani.

– Dar Falmouth? întrebă O'Hara.

– Un instrument. Te urmărește până la Cameleon și vă ucide pe amândoi.

– De unde știi asta?

– Pentru că ascult cu creierul, nu cu inima. Ce alt motiv ar fi? Chiar tu ai recunoscut față de mine că *eikoku-jin* ți-a spus că acest Cameleon era șeful unor teroriști mercenari. El te-a trimis în călătorie, pentru că nu era destul de bun să-l găsească el însuși pe Cameleon. Altfel, de ce te-ar fi urmărit?

– Mi-e greu să cred, Tokenrui-san, că Falmouth era un astfel de om.

– Îți admir loialitatea, dar nu și percepția. De ce continui să ai încredere în el? A ucis pentru bani. Poate un astfel de om să fie onorabil? Poate să fie el cu adevărat prieten? Chiar crezi sincer că cel care împarte Calea cu tine e rău?

– Poate că egoul meu n-o să mă lase să recunosc că am fost un prost.

Kimura aprobă cu înțelepciune.

– E posibil. Dar ai avut o problemă dificilă. El ți-a spus minciuni și le-a pictat cu adevăr. Apoi nebunul de pe munte le-a confirmat cu rătăcirile lui.

– Deci Falmouth m-a păcălit pentru a-l duce la Cameleon?

– Asta era menirea lui, Kazuo, să elimine un inamic etern.

– Dar de ce? Dacă acest Cameleon nu e unul dintre ei, de ce sunt atât de disperați să-l elimine?

– Vom ajunge și la asta. Să rămânem la subiect. Acest *eikoku-jin* te-ar fi omorât după aceea, pentru că știai prea mult. A fost un risc pe care și l-au asumat, să dezvăluie suficient cât să te pună pe urmele Cameleonului, dar să nu-ți spună prea mult. Ai fost mai bun decât credeau ei. Tu și Gunn-san.

– Și pe urmă i-ar fi ucis pe Eliza și pe Magician din același motiv.

– Așa se pare.

– Ai dreptate, Tokenrui-san, Falmouth m-ar fi putut ucide ușor. Nu mă așteptam la asta.

Kimura încuviință, dar adăugă:

– Okari mi-a spus că *eikoku-jin* era în spatele tău. El a crezut că voi doi lucrați împreună. Am înțeles ce urmărea atunci când mi-ai spus că nu l-ai văzut pe englez de când v-ați întâlnit pe mare.

– Grozav – acum îi datorez Cameleonului viața mea! spuse O'Hara.

– *Hai*. O povară greu de dus.

– Îți sunt îndatorat, *nii-san*, spuse O'Hara și se înclină în fața lui Okari.

– Iar eu îți datorez scuze pentru că am ridicat sabia împotriva unui frate.

– Ah, un început. Acum va trebui să suportăm testele, spuse Kimura cu un oftat.

– Testele? spuse Okari.

– Da, tu îl vei testa pe el, el te va testa pe tine. În cele din urmă, veți fi cu adevărat frați, dar înainte de asta, vor fi aceste încercări și va fi foarte plictisitor, cred.

– Testele s-au terminat, spuse O'Hara.

– Da, aprobă Okari. Am o povară mult prea grea ca să mă ocup de asemenea nimicuri.

– A devenit o povară pentru noi toți, Okari. Acum suntem cu toții implicați, spuse Kimura.

– Eu tot nu știu încă de ce Master vrea atât de mult să-l ucidă pe Okari, spuse Eliza.

– Nu pe Okari... pe Cameleon. E important să ne amintim asta.

– De ce?

– Ca să înțelegem, trebuie să ne întoarcem la cutii. Acum, dacă înțelegi că acest Cameleon nu este dușmanul tău, ce-ți spun cutiile? Studiază succesiunea evenimentelor. Oamenii vizați au fost uciși cu toții, înainte ca AMRAN să le înghită companiile, corect?

– Toți, în afară de Bridges, spuse Magicianul. El a făcut parte din San-San aproape de la început.

– Dar pentru ceilalți e corect, spuse O'Hara.

– Răspunsul e în cutii, spuse Kimura. Cameleonul pe care îl căutați poartă pielea unui erou, dar are inima unei nevăstuici. El poartă coroniță acolo unde ar trebui să poarte spini. Și-a folosit biroul militar pentru a deveni bogat. Și-a creat o organizație cu propriii ei asasini, hoți, distrugători.

– Hooker, spuse Eliza. Vrei să spui că eroul nostru de război este capul întregii afaceri?

– Adevăratul Cameleon, spuse O'Hara. Întrebarea este: de ce? De ce l-au pus pe Falmouth să mă asmută pe o urmă care, în cele din urmă, ar fi dus înapoi la ei?

– E ușor, spuse Magicianul. Au avut unul din cei mai buni asasini disponibili din lume pe urmele tale. Dacă ieșeai din rând, băgau ștecherul în priză.

– Omul care m-a urmărit pe mine, te urmărea în realitate pe tine, spuse Okari. L-am văzut în gară. Am crezut, din greșeală, că lucrați în echipă. Și când a început să mă urmărească, am fost sigur de asta.

– Ce s-a întâmplat, spuse Magicianul. Tocmai veniseși de la întâlnirea cu Hooker. Falmouth știa probabil unde te duci și când te întorci. Aștepta la gară, nu? Pe urmă, s-a răzgândit în ultimul minut și s-a hotărât să-l urmărească pe Okari.

Un zâmbet trist trecu pe fața lui O'Hara.

– Mi-a spus că devenise prea bătrân pentru Joc, că făcea greșeli. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să facă una mare de tot.

– Deci, privim cutiile şi-l vedem pe general, pe Hooker, construindu-şi imperiul petrolier prin crimă. Motivele ar putea fi multe. Ce e important acum este că trebuie să-l distrugi repede pe Hooker. Ştie cât eşti de periculos. Când ataci un rege, trebuie să-l omori.

– Are cineva vreo idee? întrebă Magicianul.

Okari spuse:

– În Tendai scrie că adevărul ucide mai repede decât otrava.

– Bine spus, aprobă Kimura, dar ce semnificaţie aduce asta în problema noastră?

– Nu sunt Gunn-san şi Kazuo voci ale adevărului? spuse el.

– Ba da, zise Eliza, dar adevărul cere dovezi şi, până acum, noi n-am putut dovedi nimic.

– Poate că ultimele cutii vă vor da un răspuns, spuse Kimura. Dar pentru a pune evenimentele la locul potrivit, trebuie să ne întoarcem înainte de război. La primul Cameleon, Yamuchi Asieda.

Asieda nu s-a căsătorit niciodată. Fratele lui, amiral în Marina Imperială, a fost luat prizonier în primele zile ale războiului. Când căderea Filipinelor era iminentă, lui Hooker i s-a ordonat de către preşedintele Roosevelt să-şi abandoneze cartierul general de la Bastine. Printr-un accident, fiul adoptiv al lui Hooker a rămas în urmă şi, mai târziu, a căzut în mâinile lui Asieda, care l-a luat înapoi în Japonia. Băiatul, care era pe jumătate filipinez, arăta mai japonez decât chiar mama lui, aşa că n-a fost greu pentru el să trăiască aici. Asieda l-a luat la Cuibul Dragonului unde a încercat să aranjeze un schimb. Băiatul, pentru fratele lui Asieda. A comunicat condiţiile trimiţându-i lui Hooker un cameleon într-o cutie, apoi a găsit-o pe mama băiatului şi a trimis-o să încerce să negocieze schimbul. Hooker a răspuns omorând-o. Asieda nu avea de ales. Negocierea era în afara oricărei discuţii. Dar ce putea face cu fiul lui Hooker? Aminteşte-ţi, acesta era un om bun, nu un lord al războiului. Şi în lunile de captivitate începuse să aibă multă afecţiune pentru fiul lui Hooker. Băiatul s-a simţit, în cele din urmă, în siguranţă cu Asieda. Au devenit inseparabili. O adevărată ironie: Cameleonul a trebuit să-l adopte pe fiul duşmanului său de moarte. Dar pe când războiul se apropia de sfârşit, membrii Consiliului de Război au intrat

panică. Puținii care știau cine era în realitate fiul Cameleonului au cerut o întâlnire la Hiroshima. Planul lor era să-l folosească pe băiat ca pe un instrument de negociere imediat ce se termina războiul. Asieda, firește, nu a fost de acord. S-au certat. În noaptea aceea, Cameleonul, deghizat în femeie, s-a furișat cu fiul său și în zori au plecat cu trenul, cu câteva ore înainte ca orașul să fie șters de pe fața pământului. Asieda și fratele Hooker au privit totul din tren.

El și băiatul au devenit nomazi. Aveau două lucruri în comun: se iubeau unul pe altul și-l urau pe Hooker. În cele din urmă, s-au stabilit la Kushiro, în nordul Insulei Hokkaido. Asieda a devenit pescar.

Asieda jurase că n-o să-l lase în pace niciodată pe Hooker. Știa că Hooker și-a ucis propria amantă, pe mama lui Bobby. Știa că își folosește poziția militară pentru a înființa în Japonia industrii noi, în care era și el partener tacit. A aflat toate punctele vulnerabile ale generalului, și erau multe. Cameleonul știa despre generalul Hooker mai mult decât oricine altcineva în viață. A devenit un fel de conștiință. Când Hooker a devenit guvernator militar, el a ajutat la formarea conglomeratului San-San și l-a pus pe Tomoro în fruntea acestuia. În schimb, Tomoro a încercat, timp de cinci ani, să-l descopere pe Cameleon. Dar era imposibil. Agenții Cameleonului nu i-ar fi dezvăluit niciodată identitatea – erau cu toții membri ai *higaru-dashi*. Și puținii membri ai consiliului, care-i cunoșteau adevărata identitate, au murit toți la Hiroshima.

– Și Asieda a fost raportat mort la Hiroshima, spuse Okari. Așa că, timp de treizeci de ani, Hooker a fost vânat de o fantomă – Cameleonul. Desigur, nu era o fantomă, ci un bărbat dedicat distrugerii psihologice a dușmanului său. Un simplu pescar, care a jurat răzbunare unui bărbat dezonorat, devenind vocea conștiinței acestuia. Vechii lui agenți îi dădeau informații. La fel și prietenii lui din guvern. Răzbunarea a funcționat în ambele sensuri. Hooker a trimis un asasin după altul să-l găsească pe Cameleon. Unii au renunțat. Alții au murit. Ultimul venit a fost prietenul tău, Falmouth. Și, deși Asieda a murit liniștit în somn, acum patru ani, Cameleonul trăiește mai departe.

Fiul lui a preluat jurământul. Şi va continua până când o să moară Hooker... sau o să mă omoare el.

– Deci, tu eşti Bobby Hooker, spuse Eliza.

– Sunt Okari Asieda, spuse omul tatuat. Bobby Hooker nu mai există.

Le dezvălui apoi simţămintele ascunse, pe care nu le putuse spune nimănui până atunci; cum îl urâse şi cum se temuse de Asieda-san luni de zile şi cum Asieda-san, cu răbdare şi înţelepciune, îl cucerise în cele din urmă, îi explicase sensul lui Tendai şi cele mai vechi mituri, îl învăţase cum să trăiască în pădure şi să fie pescar pe mare.

– Când războiul s-a terminat şi el a început Calea celor o Mie de Zile, am plecat cu el, cerşind pe la uşi, mergând pe jos dintr-un capăt în celălalt al Japoniei, în timp ce el căuta înţelepciunea zen. Şi întotdeauna era timp pentru lecţii. M-a învăţat Calea Luptătorului Secret, Mişcările Sabiei, Limbajul Creaturilor. M-a învăţat onoarea, respectul şi iubirea. Şi, în cele din urmă, mi-a revelat al şaptelea nivel al lui *higaru-dashi*.

– Şi n-a încercat niciodată şantajul? Stoarcerea de bani? întrebă Magicianul.

– N-a mai cerut niciodată nimic după ce fratele lui a murit.

O'Hara se lăsă pe spate, urmărind cutiile imaginare atârnând în aer în faţa lui, privind înapoi prin timp. Încet, piesele începură să se aşeze la locul lor. Succesiunea îi păru evidentă atunci.

Lui Hooker şi prietenilor lui din elită le trebuia o bază de putere proprie. După aceea puteau să monopolizeze alte companii înrudite. Aveau doar o problemă: monopolurile erau ilegale. Dar un consorţiu petrolier format din corporaţii cu proprietari separaţi, fiecare cu autonomia ei – asta ar fi fost perfect. Cheia era AMRAN. Au format consorţiul, apoi i-au ucis pe oamenii-cheie din corporaţiile membre şi au pus în loc oamenii lor. În realitate, erau proprietarii fiecărei companii. Erau proprietarii lui Hensell, Alamo, Sunset, Intercon, Am Petro şi San-San, şi ai tuturor sucursalelor acestora. Controlau chiar şi o bancă în Boston. Trăsătura comună era petrolul.

Mai erau totuşi câteva cutii goale.

– Tot mă întreb de ce au aruncat în aer maşina lui Marza, spuse Eliza.

– În felul acesta, a fost mai uşor să preia Aquila.

– Şi, spuse Magicianul, ştii ce avea maşina aceea atât de specială?

Eliza scuturâ din cap.

– Afurisita de maşină făcea cincizeci-şaizeci de mile cu trei-patru litri de benzină. Ar fi revoluţionat industria automobilului. Îţi dai seama cum ar fi dus asta la scăderea profiturilor lui AMRAN?

– Doamne, spuse Eliza. Sunt chiar aşa de lacomi?

– Jocul nu mai era pentru bani, spuse O'Hara. Aveau toţi banii de care aveau nevoie. Acum Jocul devenise putere pură.

– Atunci de ce l-au scufundat pe *Thoreau?* întrebă Eliza. Dacă cei de la AMRAN urmăreau să facă din Sunset Oil un membru al consorţiului, atunci au distrus o valoare de 80 de milioane de dolari, care într-o zi le-ar fi putut aparţine. Nu înseamnă asta să-ţi tai nasul ca să ţi-l poţi sufla mai bine?

– Poate că era un joc de înghesuială, spuse Magicianul. Poate că Sunset rezista, iar după scufundarea platformei nu şi-a mai putut permite să reziste.

– E o teorie bună, spuse O'Hara. Dar să privim o clipă dincolo de ea. De ce au fost luate şi apoi distruse fotografiile în Hawaii?

– Pentru că nimeni nu avea nevoie de ele, spuse Magicianul.

– Atunci de ce să le cumpere?

– Ca să nu le cumpere altcineva! răspunse Eliza.

– Aşa cred, zise O'Hara. Ceea ce arată că, indiferent cine a ordonat uciderea tipului, avea detaliile a ceva de pe *Thoreau.*

– Staţia de pompare, spuse Magicianul. Asta trebuie să fie!

– Dacă aşa stau lucrurile, au fost două motive ca să distrugă platforma *Thoreau.* Unul a fost acela de a constrânge financiar compania Sunset. Celălalt era că AMRAN avea deja planurile staţiei de pompare. Doreau ca fotografiile să nu iasă pe piaţă. Deci, probabil că AMRAN foloseşte staţia aceea de pompare.

– Interesant, zise O'Hara. Hooker nega că ar şti ceva de Midas.

– Ce e Midas? întrebă Okari.

– Credem că e un câmp petrolifer, cel mai mare din lume. Dar nu știm unde este.

– Iar eu cred că știu de ce, zise Eliza. Se întoarseră cu toții spre micuța reporteră, care afișa unul dintre zâmbetele ei de milioane.

– Ei? spuse O'Hara.

– Este sub apă! Kraft Americanul a spus că farfuria subacvatică construită de Bridges se numea Midas. Midas este inima câmpului petrolifer, stația de pompare pentru întreaga operațiune. Și totul sub apă, ascunzătoarea perfectă.

– Dar unde e? întrebă Magicianul.

– Cred că aici pot să vă ajut eu, zise Okari. Am văzut camera din care ei conduc totul. E enormă, de vreo patruzeci de metri înălțime. Și are o hartă imensă, cu ecrane TV ciudate, încastrate în ea.

– Se numesc ecrane diodice, spuse Magicianul. Forma liberă.

– Aceste ecrane TV arată operațiunile lor din toată lumea. Pot urmări tot ce se petrece în imperiul lor. Există una specială, lângă Bonin, care are farfuria subacvatică de care vorbiți. Au imagini TV din afară și dinăuntru. Și mai sunt vase acolo, ca un fel de mare cimitir de tancuri petroliere vechi.

– Minunat, spuse Magicianul. Acesta e răspunsul pentru tancuri. Le scufundă și țin rezervele de petrol în ele. Pariez că în partea aceea de ocean s-a scufundat cel puțin un vapor în ultimii câțiva ani.

– Iar Yumishawa are o rafinărie nouă pe Insulele Bonin, la mai puțin de o sută de mile depărtare, spuse Okari.

– Deci, pompează petrolul din vasele de depozitare subacvatice către rafinăria lor după cum au nevoie. Hristoase, ce operațiune ingenioasă, spuse O'Hara.

– Fac chestia asta de treizeci de ani? întrebă Magicianul. Atunci de ce nu au început să pompeze petrol înapoi? De ce să aștepte?

– Nu puteau face nimic înainte de asta, spuse Eliza. Ar fi însemnat să dezvăluie existența descoperirii. Ăsta e atuul lor. Le oferă rezerve de petrol aproape nelimitate. Gândiți-vă ce înseamnă asta pe piață. Cu cât le țin secrete mai mult timp, cu atât devin mai puternici.

– Da, reflectă Kimura, dacă cineva vinde nuci de cocos, lumea ştie că are un copac.

– Ce tipi răbdători, interveni Okari.

– De ce nu? spuse Magicianul. Priveşte roadele.

– Iar Lavander a încasat-o pentru că a fost angajat să evalueze câmpul când au început mişcarea cea mare, spuse Eliza. Era în carneţelul lui. Ştia potenţialul. Drace, bietul nebun ştia prea mult pentru binele lui.

– Probabil că planificaseră să-l elimine chiar înainte de a fi răpit, spuse Magicianul. Aveau doar o problemnă – Cameleonul, care părea să ştie tot ce făceau.

O'Hara era adâncit în gânduri, încercând să construiască din cutiile abstracte din aer realităţi de bază. Era sigur că răspunsurile la toate întrebările lor se aflau acolo şi trebuia doar să le clarifice. Dar nu putea să-şi scoată din minte imaginea lui Hooker. A-l dezonora pe marele erou de război era aproape ca şi cum ar fi dezonorat istoria, mânjind victoriile Americii – şi asta îl tulbura. Şi totuşi, Hooker se dezonorase singur. Ce ură, ce frustrări putuseră să sape atât de adânc în el, încât să-i deformeze simţurile într-atât, ca să găsească alinare doar în partea întunecată a sufletului lui? Îşi trădase încrederea, proiectase un monolit de lăcomie, finanţat de elitişti la fel de lipsiţi de onoare ca şi el şi crease un imperiu de coşmar, în care asasinatul şi jaful erau de la sine înţelese şi executate de vipere: Hinge, Danilov, Le Croix, da, chiar şi de Falmouth. Hooker trebuia distrus. Dar cum? Răspunsul era simplu: prin adevăr.

Problema era cum s-o facă.

– Trebuie să pătrundem înăuntru şi să fotografiem pupitrul acela, în special prim-planuri ale staţiei de pompare, spuse O'Hara. Întrebarea e cum.

– De ce n-ai spus până acum nimănui despre asta? îl întrebă Magicianul pe Okari.

Okari zâmbi visător.

– Era o problemă personală, spuse el. În afară de asta, nu înţelegeam întreaga semnificaţie; şi nici Asieda-san. Aveam fragmente, resturi din

coşurile de hârtii, însemnări de pe birouri. Am crezut că ştiu mult mai mult decât ştiam în realitate.

Magicianul fredona „C-Jam Blues" şi zâmbea.

– Am o idee, spuse el. Locul e făcut din piatră, nu?

Okari încuviinţă.

– Nu e nici un pic de metal în pereţi?

Okari dădu negativ din cap.

– Lemn, spuse el.

– Perfect.

– Ai de gând să ne spui şi nouă secretul? întrebă O'Hara.

– Au camere video de securitate care supraveghează camera aceea, da? îl întrebă Magicianul pe Okari.

– Da, lângă tavan. Unele sunt nemişcate, altele adulmecă încăperea precum nişte copoi.

– Iar noi avem carul de reportaj. Înăuntru se află o jumătate de duzină de maşini de înregistrat video. Nu trebuie decât să facem rost de câteva emiţătoare mici, cu microunde. Să intrăm înăuntru, să găsim spatele monitoarelor şi să punem emiţătoarele în borna „Video-out". Asta le va transforma ecranele în camere video. Noi recepţionăm semnalul în carul de reportaj în direct de afară şi-l înregistrăm. Rezultatul va fi o imagine continuă din interior.

– Unde se găsesc asemenea emiţătoare? întrebă Kimura.

– Oh, cam în orice magazin de electronice, răspunse pianistul, încă rânjind.

– Cum se intră acolo? îl întrebă O'Hara pe Okari.

– Sus, prin canalele mari de piatră de la piciorul peretelui. Ele duc la celule, care sunt folosite doar ca magazii. Gratiile sunt vechi. Odată ajuns înăuntru, mă duc la vestiarul unde oamenii de la întreţinere îşi ţin uniformele. După ce mi-am schimbat hainele, pot circula unde vreau. Pot căuta prin coşurile de gunoi, pe biroul lui Hooker, pot găsi ceva care să-l enerveze, să-mi facă simţită prezenţa. Pe urmă îi trimit cameleonul.

– Care sunt riscurile, în afară de cele evidente? întrebă Kimura.

– Computerele se află în fostele celule, spuse Okari. E riscant să zărzii prea mult pe acolo. Paznicii sunt toți luptători de sumo, iar conducătorul lor e un bărbat cu mirosul unui animal. L-am văzut de două ori. E fără astâmpăr. Se plimbă pe holuri și prin celule la orice oră din noapte, ca un câine de pază. Întotdeauna am grijă să nu ajungă prea aproape și să mă recunoască. Eu îi spun *Hitotsu-me*.

O'Hara privi iute în sus.

– Un Ochi? spuse el. Poartă o bandă?

– *Hai*. Și are o cicatrice foarte urâtă.

Okari desenă o linie imaginară în josul feței sale.

– L-am văzut astăzi. Am avut senzația că mă supraveghează și am mai avut impresia că l-am mai întâlnit, dar...

O'Hara făcu o pauză, concentrându-se la puținele detalii ale unei fețe pe care o văzuse doar câteva clipe, izolând detaliile vagi ale acelei fețe în mintea lui și concentrându-se total asupra ei. Nu spuse nimic mai mult de un minut, apoi:

– Nu, nu cred că-l știu. Și totuși, există ceva familiar...

Încercă să se concentreze, sondându-și memoria.

– Poate o fotografie... Nu, fața în sine nu e familiară.

Se întoarse la început, la conversația lui cu Falmouth pe vapor. Jucătorii...

– Le Croix, spuse el.

– Cine? întrebă Okari.

– Un francez. Le Croix e porecla. Și-a pierdut un ochi în Algeria și a crucificat câteva duzini de rebeli, ca să fie chit. Ar putea fi el. Nu există fotografii de-ale lui; le-a distrus pe toate. Dacă e Le Croix, ai dreptate – ne așteaptă o sută de mile de drum prost. De dragul petrecerii, trebuie să-i lăsăm loc destul. Alte probleme?

Okari scutură din cap.

– Cum te-ai gândit la toate astea? întrebă Eliza. Să urci prin canalele de scurgere și tot restul?

– E foarte simplu, spuse Okari, uiți că am locuit cândva aici? Timp de trei ani a fost locul meu de joacă. Cunosc fiecare piatră.

UNSPREZECE

Le Croix intră pe coridorul ce ducea la celulele din Cuibul Dragonului şi coborî scara largă de piatră. Câinele, o corcitură urâtă, era dresat excepţional. Mergea înaintea lui, cu botul în aer, apoi pe pământ, adulmecând cu atenţie.

Instinctele lui Le Croix îl avertizaseră încă de când îl văzuse pe O'Hara la fortăreaţă, mai devreme. Pentru prima oară de când se alăturase lui Master, se simţea ameninţat. Timp de trei ani totul mersese perfect, fără nici o greşeală. Pe urmă lucrurile începuseră să meargă puţin pe dos. Mai întâi, a fost misiunea de pe *Thoreau*, când Thornley a fost ucis. După aceea fusese răpit Lavander. Apoi, Garvey şi Hooker îl aduseseră la Cuibul Dragonului, să conducă securitatea. I se părea că deveniseră defensivi, în timp ce jocul lui fusese întotdeauna ofensiv. Şi acum, acest reporter, care ar fi trebuit să-i conducă la Cameleon, părea în schimb să se apropie *de ei*.

Ura celulele. Erau reci şi umede şi-l enerva vântul care urla printre crăpăturile din mortar. Până şi câinele părea hăituit de stafii.

Când fu sigur că locul era în siguranţă, se retrase din nou la căldura biroului pentru securitate şi se aşeză să privească ecranul monitorului, în timp ce camera video supraveghea scările celulelor. Era ceva în aer, simţea la fel de sigur cum simţea curentul de aer jos. O să bea o cafea şi o să verifice din nou peste treizeci-patruzeci de minute. Nu avea încredere în sistemele electronice. Nu avea încredere în nimic şi în nimeni, în afară de el însuşi.

Zidul Cuibului Dragonului se ridica dintre copaci, deasupra lor, ca un imens blindaj cenuşiu. Urcaseră muntele de pe drumul de jos şi acum se găseau la gura unei conducte de scurgere, ale cărei pietre zidite deveniseră verzi odată cu trecerea secolelor în care se depuseseră muşchi. Un pârâiaş ieşea din gura canalului şi se răspândea pe stâncile de dedesubt. Nişte ochi roşii sclipiră în fasciculul lanternei lui O'Hara. Creatura guiţă şi se grăbi să intre din nou în canal. Intrarea era blocată de vegetaţie.

– Nu e de mirare că n-au dat niciodată atenţie acestei scurgeri, şopti O'Hara. Trebuie să fii nebun să faci una ca asta.

– Bun venit în nebunie, spuse Cameleonul şi se strecură printre plante, în canal. O'Hara îl urmă. Mâinile îi alunecau pe stâncile acoperite de muşchi. Tunelul era lung şi avea patru metri în diametru. Drumul era şerpuit şi ieşea mereu din raza dreaptă de lumină. Departe, în spate, O'Hara auzea curgerea constantă a unei duzini de pârâiaşe ce făceau ecou în tunel. Aerul rece şuiera, învăluindu-i.

Cameleonul mergea în patru labe, ca o pisică. Şi repede. Amândoi erau îmbrăcaţi în pantaloni negri, bluze negre cu guler pe gât, pantofi negri. Cameleonul căra o frânghie, cu un mic cârlig telescopic la un capăt. Aveau patru emiţătoare cu microunde, fiecare învelit în poliester, ascunse în pulovere. Şi nimic în plus, în afară de lanternă.

Amândoi continuară să se târască pe mâini şi picioare, cu spinările curbate, pentru a se feri de partea de sus a canalului, trecând de două canale mai mici, ce se scurgeau în primul. La al treilea, Cameleonul se opri. Arătă în sus şi O'Hara îndreptă lanterna înspre tavan. Un puţ urca direct în măruntaiele fortăreţei. Avea vreo zece-doisprezece metri şi se ridica drept în sus, cu un grătar la capătul îndepărtat. Cameleonul îşi sprijini spatele de un perete şi picioarele de celălalt şi începu să urce. Era un urcuş chinuitor, pentru că pereţii puţului erau uzi. Alunecând la fiecare pas, îşi croi drum în sus prin împrejmuirea îngustă. Când ajunse la capăt, legă cârligul de grătar şi desfăcu frânghia. Aceasta căzu până la degetele lui O'Hara. El urcă, ţinându-se numai în mâini. Se sprijini cu picioarele şi spatele, în timp ce Cameleonul împinse cu grijă grătarul în sus şi-l aşeză deoparte.

Pasajul subteran era întunecat. Numai două lămpi iluminau celulele cu tavane joase. Fostele celule erau acum transformate în magazii, dar locul părea străbătut de strigăte de tortură și disperare, ca și cum istoria ar fi șoptit prin coridoarele reci de piatră. Era vântul, pătrunzând printre crăpăturile din pereți și în jos pe scări.

Se traseră repede în hol și puseră la loc grătarul. Ascunseră cârligul și alergară spre scări. Cameleonul îi făcu semn lui O'Hara să aștepte. Priviră în sus și văzură o cameră de luat vederi mișcându-se înainte și înapoi, măturând încet scările și holul de deasupra. În timp ce se mișcă afară din raza lor, spre hol, Cameleonul alergă în sus pe scări și se opri exact sub cameră. Stătu cu spatele lipit de perete în timp ce aceasta se mișcă tăcută deasupra capului lui, îndreptându-se înapoi către scări. Apoi alergă restul drumului în jos pe hol, către o ușă de incendiu. Vestiarul era exact în spatele ei. Trebuia să facă o mișcare înainte ca dispozitivul să-și completeze rotirea înapoi. Dacă era cineva pe hol, de partea cealaltă a ușii, aveau să dea de necazuri.

Deschise ușa și intră înăuntru. Holul era gol. În spatele lui, O'Hara se grăbi către locul de sub cameră și așteptă până ce aceasta se roti înapoi, pe urmă alergă către ușă.

Alergară spre vestiar și săriră prin ușă.

În fața lor se afla un bărbat.

Afară, Eliza și Magicianul conduseseră mașina spre vârful muntelui până la un punct unde șoseaua cotea aproape de marginea unei prăpăstii. Eliza trase mașina pe dreapta și opri. De acolo nu puteau vedea în Cuibul Dragonului, dar Magicianul era sigur că primirea va fi excelentă. Stătea în spatele camionetei, așezat în fața a trei ecrane video, mânuind comenzi, căutând semnalul. Nu era nimic altceva decât electricitate statică.

– Nu sunt încă acolo, spuse el.

– Sper numai că, odată intrați acolo, vor face treaba și vor pleca repede, spuse Eliza.

– Sper doar să nu se întâlnească cu vreunul dintre luptătorii de sumo care sunt paznici. Două sute de kilograme de vești proaste.

Lăsaseră o Toyota parcată la poalele muntelui. Dacă erau urmăriți la plecare, Eliza urma să ia benzile și să se ducă spre mașină. O'Hara, Magicianul și Cameleonul trebuia să stea lângă camionetă și să-i țină pe urmăritori departe de ea.

O'Hara fusese cel care înțelesese că nu aveau nevoie decât de o înregistrare cu sistemul de pompare de pe Midas ca să dovedească faptul că AMRAN furase planurile. Asta și existența însăși a câmpului Midas vor fi suficiente pentru a justifica dezvăluirea întregii povești despre AMRAN.

Magicianul își privi ceasul. Erau plecați de o oră. Atât estimase Cameleonul că le va lua pentru a intra în coridorul cu panoul de control din spatele marii hărți. Magicianul trebuia să supravegheze ecranele video din camionetă și să înregistreze tot ce apărea. Fiecare transmițător era fixat pentru a-și emite semnalul pe o frecvență diferită, astfel încât imaginile să nu se suprapună. Nu-și putea imagina că ar fi uitat ceva.

Bărbatul din vestiar părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Avea ochii obosiți, pielea ridată de vârstă, părul alb și rar ca niște smocuri de bumbac.

– Ai venit devreme, spuse el în japoneză.

– Da, spuse Cameleonul, avem o problemă la unul dintre aparatele de aer condiționat.

– Și trebuie să fiți doi? Doamne, cum s-au mai schimbat vremurile. E mult prea extravagant pentru un portar ca mine. Noapte bună. Nu lucrați până târziu.

Și plecă.

– Închide, spuse O'Hara.

– Să sperăm că nu spune nimic nimănui pe drumul spre exterior.

– Și acum?

– Vezi ce vestiare sunt deschise. Oamenii de la întreținere își lasă de obicei insignele de identificare pe uniforme, zise Cameleonul.

Se găseau mai multe, şi membrii echipei de întreţinere erau în mod evident mai puţin voluminoşi decât cei din forţa de securitate. Amândoi îşi găsiră uniforme potrivite.

Cameleonul îi întinse lui O'Hara o cască şi îi spuse:

– Puneţi-o. Ţine capul în jos în aşa fel, încât camerele de luat vederi să nu-ţi prindă faţa. Dacă vezi pe cineva, salută din cap şi treci mai departe. O să vezi că deasupra nu se face prea multă conversaţie. Urcăm până în capul scărilor şi intrăm pe palierul principal. Camera cu harta se află imediat la stânga ta, iar coridorul care duce în spatele hărţii este următorul. Avem noroc. Nu trebuie să mergem prea departe.

– Agăţăm emiţătoarele, verificăm camera hărţii, să vedem dacă ecranele arată ce vrem noi şi pe urmă o întindem, spuse O'Hara. Nu întârziem pe aici căutând prin coşurile de gunoi, OK?

– Voi încerca să mă controlez.

Fu floare la ureche să ajungă în spatele hărţii. Coridorul principal era gol şi uşa descuiată. Peretele avea o mulţime de monitoare TV.

– Va fi greu să găsim monitoarele pentru camera hărţii, spuse O'Hara.

– Sunt marcate. Uită-te.

Fiecare cutie avea scrisă localizarea pe ramă, cu un creion de marcaj. Verificând inscripţiile, O'Hara şi Cameleonul localizară uşor monitoarele pentru cele două camere de luat vederi din camera hărţii. Agăţară câte o mică clamă cu un fir subţire pe borna „video out" a fiecărei cutii de monitor şi înfipseră transmiţătoarele, care erau lungi de vreo zece centimetri şi groase de doi şi jumătate. Sârmele care conectau clamele la transmiţătoare erau destul de lungi pentru a-i permite lui O'Hara să mute cutiile sub monitoare, unde nu puteau fi văzute.

Apoi O'Hara observă un alt monitor interesant. Era pentru camera de luat vederi din biroul lui Garvey. O'Hara îl aranjă şi pe acesta.

– OK, hai să verificăm o dată camera jocurilor şi s-o ştergem de aici. Să sperăm că cei de afară recepţionează ceva.

În carul de reportaj, Magicianul răsuci încet butonul mic pentru acord fin al unuia dintre monitoare. Brusc, apăru imaginea. Se uită la

încăperea descrisă de Okari. Harta avea pe puțin nouă metri înălțime și șase lungime. În ea erau încastrate douăsprezece ecrane diodice. Camera se mișcă și Magicianul o urmări cum scrutează încăperea de la un capăt la altul. Le reglă și pe celelalte două. Una lua o imagine staționară, dintr-un birou. Un bărbat scund, cu o mustață răsucită, vorbea la telefon. Magicianul îl recunoscu din descrierea lui O'Hara. Trebuia să fie generalul Garvey.

– Am prins-o, Lizzie. N-o să-ți vină să crezi. Avem două unghiuri diferite asupra hărții.

– Poți vedea Midas?

– Da... dar camera încă se mișcă. Acum, O'Hara ar trebui să intre acolo și s-o fixeze.

Reglă ecranele cât mai bine posibil. Camera de luat vederi se deplasa către centrul încăperii și înapoi.

Erau acolo. Patru ecrane localizate pe Midas. Două exterioare și două interioare.

– Incredibil! spuse Magicianul.

– Avem sunet?

În camera hărții se auzeau voci murmurând.

– Da. Și o imagine de un milion de dolari pe toate trei.....

Se opri la jumătatea frazei. Îl ascultă pe Garvey.

– Quill. Nouă și douăzeci și cinci, 8 aprilie. 730-037-370. Urgență roșie. Nu avem vești de la tine de douăzeci și patru de ore. Este important să ne contactezi imediat.

Puse receptorul în furcă.

– Ei, să fiu al dracului. Avem și un premiu, spuse Magicianul.

– Ce?

– Îl avem pe Quill filmat. Și ghici cine e?

– Hooker?

– Garvey.

– Cum ajungem la camere? întrebă O'Hara. Nu sunt foarte sus?

– În camera hărții există o scară cu rotile. O să fie acolo cel mult patru, cinci oameni și n-o să ne dea nici o atenție – sunt prea ocupați. De la acest panou sunt controlate toate mișcările de pe Midas.

– Pur și simplu, intrăm înăuntru, nu? spuse O'Hara.

Cameleonul încuviință. Intrară în camera mare. O'Hara fu uimit de dimensiuni. Apoi, pe două dintre ecranele diodice, văzu pentru prima dată Midasul.

Ambele exterioare erau stranii. Imagini cenușii, lipsite de sunet, sub apă. Una era farfuria, aflată sub apă, cu suprastructura atârnând în jos, către fundul oceanului. Cealaltă era și mai bizară. Un șir lung de vase ruginite, așezate adânc în nisip, se desfășura în fața aparatului de filmat. Reflectoare subacvatice puternice rătăceau prin apa murdară, conturând forme și umbre. Unul dintre ecrane arăta un prim-plan al stației de pompare, inima întregului sistem.

Era acolo dovada de care aveau nevoie în culori vii.

Patru oameni lucrau la enorma consolă. Unul dintre ei aruncă o privire peste umăr când intrară în cameră, apoi se întoarse la ceea ce făcea. Cameleonul așeză scara de cinci metri sub aparatele de filmat. Pentru că nu avea cum să verifice parametrii celor două camere, voia să se asigure că una din ele este îndreptată spre cea mai importantă parte a hărții, prim-planul TV al stației de pompare. Nu aveau nici o posibilitate să știe sigur că tranzistorii funcționau. În acest moment, făceau totul după ureche.

O'Hara se cățără pe scară. În partea de jos a camerei de luat vederi se afla un mic buton, care o oprea să mai mâture zona și o fixa pe un anumit loc. După ce O'Hara oprea camera, era doar o chestiune de timp până când cineva din biroul securității avea să observe și să vină să verifice. Trebuia să plece repede după ce fixa butonul.

Întindea mâna spre buton când intră Garvey. Era chiar sub O'Hara, care imediat privi în altă parte și începu să mestereasă ceva la cameră. Cameleonul se întoarse, de asemenea, cu spatele la omulețul spilcuit.

– Totul e în regulă? întrebă Garvey, când trecu pe lângă ei.

Cameleonul încuviinţă din cap.

– Curăţăm doar lentilele, spuse el.

Dar Garvey era mult mai interesat de consolă.

– Cum arată?

– Suntem aproape gata să cuplăm numărul şaptesprezece, spuse unul dintre operatori.

– Mai bine anunţaţi-l pe general. Ştiţi cât de mult îi place să urmărească deschiderea noilor puţuri.

– Nu e mare lucru de văzut, răspunse omul de la consolă. Doar luminile de legătură şi contorul digital, care înregistrează galoanele.

– Nu e treaba noastră să ştim de ce, oftă Garvey.

Luă telefonul, formă un număr şi aşteptă.

– Generale, tocmai urmează străpungerea la numărul şaptesprezece... Prea bine, domnule.

Puse receptorul în furcă.

– Vine încoace.

Abia atunci O'Hara înţelese ce se întâmpla. Se pregătea să dea drumul unui nou puţ de petrol.

Trebuia să iasă de acolo repede. O'Hara întinse mâna şi apăsă butonul. Camera de filmat încetă să se mai mişte. Era îndreptată direct către ecranele pentru Midas. Se grăbi să coboare şi arătă energic cu capul în direcţia uşii.

Cameleonul nu se mişcă. Privea fix uşa. O'Hara îl apucă de braţ, dar Cameleonul scutură din cap. Nu putea să plece. Trebuia să-l vadă pe Hooker. Măcar o dată, trebuia să fie la un braţ distanţă de omul pe care-l urâse de când era copil.

Generalul intră în cameră, venind din biroul lui.

O'Hara îşi făcu de lucru ducând scara într-un colţ, ascunzându-şi faţa de Hooker şi de Garvey.

„Trebuie să ieşim de aici repede, gândi O'Hara. Toţi sunt în camera asta, în afară de Le Croix, şi Dumnezeu ştie unde e el. Dacă Hooker sau Garvey mă zăresc, jocul s-a sfârşit." Se întoarse.

Cameleonul se apropia de bărbatul înalt, cu fața de șoim.

„Hristoase, gândi O'Hara, o să strice totul."

Dar micul grup de oameni de la consolă era ocupat cu aparatura și cu acțiunea care era în plină desfășurare.

Operatorul-șef spuse:

– OK, suntem gata.

– Ia un prim-plan al valvei, spuse Garvey.

Operatorul apăsă un buton și camera, echipată cu lentile telescopice, afișă totul pe ecran. Imaginea se schimba încet, pe măsură ce obiectivul se apropia de valvă.

Era perfect. Un prim-plan al stației de pompare, aflată în procesul de cuplare a unui nou puț. Acum, tot ce trebuia să facă era să-l scoată dracului pe Cameleon de acolo, fără să atragă atenția. Bărbatul tatuat stătea la câțiva metri în spatele lui Hooker, transfigurat, privind fix profilul ascuțit al bătrânului.

Propriul lui tată se afla la o distanță doar de câțiva metri.

– Programez cuplarea, spuse operatorul.

Apăsă alte câteva butoane.

– Numărătoarea inversă... cinci, patru, trei, doi, unu... și funcționează.

Ecranul TV spunea toată povestea. Pe consola valvei de pompare sclipiră o mulțime de luminițe. Apoi numerele de pe contorul digital începură să se schimbe atât de repede, încât nici nu puteai să le citești.

– Funcționăm, strigă operatorul.

Generalul râse și bătu din palme.

– Foarte bine, domnule, spuse el. Jess, vino în birou, am șampanie la gheață.

– Bine, domnule, imediat.

Hooker se întoarse și se îndreptă spre ușa biroului. O clipă, privirea lui întâlni privirea Cameleonului. Generalul îl privi scurt, apoi dădu din cap și porni mai departe.

Cameleonul era chiar în spatele lui. Nu-l văzu nimeni, în afară de O'Hara. Ceilalți priveau încă atenți la centrul nevralgic al lui Midas.

„Ce dracu' face?" gândi O'Hara.

Generalul intră în biroul său, iar Cameleonul aşteptă până când uşa fu aproape închisă şi se strecură înăuntru. În spatele lui, uşa se închise cu un declic.

„Ei, fir-ar al dracului, gândi O'Hara. Ce facem acum?" se întrebă.

În camionetă, Magicianul şi Eliza urlau de fericire. Aveau în prim-plan exact ceea ce le trebuia şi încă în cursul cuplării unui nou puţ.

– O avem! ţipă Magicianul.

– Mai stăm un minut, două şi va trebui să plecăm. Ar trebui să fie pe drumul spre ieşire. Trebuie să ne ducem la poalele dealului.

– Hei, strigă Magicianul, s-a stricat ceva!

Garvey urla, arătând undeva în afara ecranului, pipăindu-şi centura. În mâna lui apăru un pistol. Apoi brusc, O'Hara sări în ecran, lovi mâna în care Garvey ţinea pistolul, o prinse şi o răsuci.

Pistolul se descărcă de şase ori.

Pac, pac, pac, pac, pac, pac.

Gloanţele muşcară din imensa hartă de sticlă. În dreptul Americii de Sud apăru o salbă de găuri. Sticla se crăpă şi se clătină. În spatele ei, labirintul de fire care controla minunea electronică fu secţionat de sticla în cădere. În cameră plouară scântei. Limbi de foc dansară pe pereţi.

În camionetă, Eliza şi Magicianul priveau hipnotizaţi ecranele video. Nu văzură cum umbrele de la marginea drumului începeau să dispară şi nu-şi dădură seama că mai era cineva acolo până când uşa se deschise larg şi, întorcându-se, dădură cu ochii de cea mai mare fiinţă omenească pe care o văzuseră vreodată. Cântărea vreo două sute de kilograme, gâtul i se revărsa peste gulerul cămăşii, iar ochii priveau ameninţători de pe o faţă umflată ca un balon.

– Ei drăcie! strigă Magicianul, căutând o armă, ceva.

Paznicul îşi întinse mâna cât o roată de maşină, apucând-o pe Eliza şi ridicând-o de parcă ar fi fost o păpuşă. Ea nu scoase nici un sunet. Strânse numai pumnul cu arătătorul şi degetul mic întinse şi le înfipse în ochii paznicului, care răcni de durere. Dar ea nu-l lăsă şi continuă să-i îndese degetele în ochi. Paznicul îi dădu drumul şi ea se urcă imediat la volanul camionetei.

Magicianul sări afară, cu o cheie fixă în mână, şi-l lovi puternic pe paznic în tâmplă. Uriaşul, orbit pe moment, se scutură de lovitură ca de înţepătura unei albine.

Magicianul îl lovi încă o dată, drept în moalele capului. Izbitura îi produse Magicianului o durere ascuţită în mâini.

Paznicul se clătină şi porni către el.

– Urcă! ţipă Eliza în timp de cupla viteza întâi.

Magicianul aplică a treia lovitură. Unealta de fier îi scăpă din mână. De data aceasta, paznicul se prăbuşi ca un bizon împuşcat.

Magicianul se urcă în camionetă. Eliza luă o curbă strânsă şi acceleră pe şosea în jos.

Când Cameleonul se strecură în biroul lui Hooker, se lipi mai întâi de zid, urmărind cum generalul se duce la biroul lui, se apleacă peste frapieră şi răsuceşte sticla de şampanie cu palmele în gheaţă.

Apoi Cameleonul se apropie încet de el. Bătrânul privi în sus şi-l fixă pe lucrătorul de la întreţinere.

– Ce e, s-a întâmplat ceva? întrebă el.

Omul nu răspunse. Păşi încet prin camera întunecată şi se opri în faţa biroului.

Începu să-şi desfacă nasturii cămăşii.

În cameră era o linişte de moarte; nu se auzea decât ticăitul din pieptul lui Hooker. Şi se auzea din ce în ce mai sacadat.

Tic... tic... tic... tic...

– Ce faci? Ce înseamnă asta?

Nici un răspuns. Ochii bărbatului erau plini de ură. Continua să-şi deschidă cămaşa.

Tic, tic, tic, tic...

Ochii lui Hooker se făcură cât cepele când văzu tatuajele. Era hipnotizat de spectrul care stătea în faţa lui. Gânduri disparate i se învolburau în minte.

– Daţi-mi voie, domnule general, eu sunt Cameleonul, spuse bărbatul.

Tictictictictictic...

Ceasul din pieptul lui Hooker bătea cu disperare. Ticăitul se înteți. Suna ca un contor Geiger.

– E-e-e-ești prea tânăr, îngăimă el.

– Spitalul Militar Capice, 23 septembrie 1933, spuse el.

Fu nevoie de un moment ca informația să fie înregistrată.

– Ce vrei să spui?

– Vorbesc de ziua când m-am născut... tată.

Bătrânul începu să tremure. Stimulatorul parcă înnebunise.

– Minți, spuse el.

Vocea îi era doar un ecou stins. Auzi din camera hărții zgomotul înăbușit și sacadat – pac, pac, pac, pac, pac, pac, – al pistolului lui Garvey, dar nu-i dădu aproape nici o atenție.

– Mama mi-a dat numele Molino, iar tu, Bobby. Vrei să-ți spun data când ai ucis-o în Australia? Aprilie...

O limbă îngustă de foc pătrunse prin tavan. Ochii lui Hooker priviră iute într-acolo, pe urmă înapoi.

„Nu-u-u-u!" al lui Hooker sună la fel de chinuit ca strigătul de moarte al unui lup.

Bătrânul deschise brusc un sertar și scoase un Colt 45. Îl ținu cu amândouă mâinile și-l îndreptă exact între ochii Cameleonului.

Stimulatorul bătea cu putere.

Apoi tăcu.

Nu mai ticăia. Fața generalului deveni lividă. Buzele începură să-i tremure. Degetul îi tremura pe trăgaci.

Ușa se deschise năvalnic și O'Hara se repezi înăuntru. Se opri îngrozit.

Generalul ținea pistolul îndreptat spre Cameleon, la câțiva milimetri de acesta. Și totuși, Cameleonul nu se clintea.

Mâna care ținea pistolul ezita. Ochii generalului se dădură peste cap. Făcu un ultim efort să apese trăgaciul, dar nu mai avu putere.

– Ești mort, domnule general, spuse Cameleonul.

Privirea generalului se întunecă iar el se prăbuși cu fața în jos, peste birou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să ieşim de aici, urlă O'Hara. Cade iadul pe noi.

În spatele lui, o grămadă de cabluri se încrucişară şi explodară ca nişte focuri de artificii. Cioburi colorate străluciră în aer şi transformară camera hărţii într-un caleidoscop gigantic.

Garvey stătea în mijlocul camerei privind, fără să-i vină să creadă, la cascadele de sticlă din jurul lui.

O'Hara şi Cameleonul o luară la fugă.

Era un infern.

Garvey dădea ordine, urlând.

Focul atinse tavanul, atacă lemnul. Cablurile scurtcircuitate erau ca nişte limbi de foc. O ploaie de scântei cădea în jurul lor, în timp ce fugeau spre ieşirea din camera hărţii. Paznicii de securitate trecură pe lângă ei, cu stingătoare în mâini. Fugiră spre scările care duceau la celule. În spatele lor, îl auziră pe Garvey ţipând:

– Opriţi-i! Opriţi-i!

Nu priviră înapoi. Alergară către scara de piatră. În clipa în care dădură colţul, spre scară, în spatele lor bubui o armă. Gloanţele muşcară bucăţi din zidul de piatră, care loviră faţa lui O'Hara.

– Mergi înainte, ţipă el, trântind uşa de incendiu care ducea la celule şi blocând-o.

Înainte de a se întoarce, auziră câinele. Era la nici jumătate de metru de ei. Şi în spatele lui, Le Croix, cu un pistol în mână, tocmai ajunsese la partea de sus a scării de piatră. Nu era pregătit pentru ceea ce urmă, deoarece Cameleonul se mişcă instantaneu, sări peste câine şi se rostogoli dincolo de Le Croix.

– Nu te opri! urlă O'Hara şi Cameleonul alergă în jos pe scări.

Le Croix, neatent o clipă, strigă un ordin câinelui: *„Le cou!"*, gâtul. Şi în timp ce câinele se repezi după Cameleon, Le Croix se întoarse şi trase în O'Hara. Dar diversiunea Cameleonului îi dăduse reporterului clipa de care avea nevoie. Fentând mai întâi la dreapta, apoi la stânga, sări şi lovi în aceeaşi clipă, cu ochii la mâna în care Le Croix ţinea pistolul. Acesta icni şi pistolul se descărcă, gloanţele înfigându-se în uşa

În spatele lui O'Hara, care lovi cu piciorul încheietura mâinii lui Le Croix. Acesta scăpă pistolul.

Cameleonul sări ultimele câteva trepte până la podeaua subteranei și se întoarse spre grătar. Câinele era chiar în spatele lui, tremurând, cu colții strânși. Dar nu scotea nici un sunet. Când Cameleonul se întoarse să-l întâmpine, câinele îi sări la gât. Cameleonul se lăsă în jos și se rostogoli pe spate. Câinele ateriză dincolo de el, zgâriind cu labele, apoi se răsuci.

Sus, în capul scărilor, O'Hara căzu în picioare, făcu un pas și apoi îl lovi pe Le Croix în ceafă, cu latul palmei. Bărbatul, înspăimântat, căzu, iar când O'Hara sări peste el, Le Croix îi puse piedică. O'Hara se clătină, dar rămase în picioare. În spatele lui, Le Croix ezită o clipă. Din mânșeta lui căzu, ca un șarpe, o frânghie. Era legată de încheietura mâinii cu o mică brățară căptușită. O aruncă ca pe un lasou și funia șuieră prin aer, desfășurându-se spre capul lui O'Hara care, auzind zgomotul, se întoarse o clipă, văzu cursa mortală și se feri, ridicând brațul. Lasoul pocni peste brațul lui și i se înfășură pe încheietură tăindu-i pielea. O'Hara smuci de frânghie și Le Croix căzu. Cei doi se rostogoliră unul peste altul, pe scări în jos.

La a doua săritură a câinelui, Cameleonul era pregătit. Se lăsă din nou în jos și în timp de câinele făcea saltul peste el, întinse amândouă mâinile și-l prinse de gât, trântindu-l de podeaua de piatră. Labele câinelui se agățară cu disperare de brațele lui, sfâșiindu-i puloverul, umplându-l de sânge. Cameleonul îl sugrumă, îl răsuci cu mâinile lui puternice, apoi sări în picioare și îl izbi cu capul de zid. Câinele urlă o dată, înainte de a muri.

– Kazuo! strigă el.

– Aruncă frânghia! țipă O'Hara.

Ușa de incendiu începea să cedeze sub bătăile a vreo șase paznici sumo. Cameleonul recuperă din ascunzătoare cârligul și începu să tragă grătarul înapoi, în timp ce la jumătatea scării, Le Croix și O'Hara se luptau corp la corp, legați unul de altul prin firul subțire înfășurat pe încheieturile mâinilor lor. Le Croix era o brută, dar a te lupta cu O'Hara era ca și cum te-ai fi luptat cu aerul. O'Hara alunecă într-o parte, sări în

picioare, îl trase pe Le Croix de frânghie şi-l lovi peste gât cu mâna rămasă liberă. Le Croix căzu pe spate, trăgându-l pe O'Hara după el. Banda îi căzu de pe faţă, dezvăluind o orbită cenuşie, înfiorătoare, tăiată de cicatricea adâncă ce-i traversa toată faţa. Asasinul fără un ochi încercă să răsucească frânghia în jurul gâtului lui O'Hara dar, încă o dată, reporterul se mişcă mai repede. Sări peste Le Croix, împingându-i braţele în lături şi frânghia se înfăşură pe gâtul acestuia. O'Hara trase de buclă şi mâna lui Le Croix fu smucită şi izbită de gât. Funia îi tăie carnea. Ochiul sănătos îi oglindea spaima. Întinse mâna liberă după O'Hara, dar reporterul îşi trase braţul înapoi şi lasoul se strânse în jurul gâtului lui Le Croix care, în momentul acela, se repezi spre gâtul adversarului. O'Hara se rostogoli sprinten, iar Le Croix sări peste el şi căzu dincolo de marginea scării. Păru să rămână nemişcat o secundă, apoi se prăbuşi. Mâna lui O'Hara fu smucită cu violenţă de greutatea corpului în cădere. Apoi simţi funia cum se strânge şi-i crestează încheietura.

Auzi apoi cum gâtul lui Le Croix se rupe, ca o ramură uscată.

Greutatea bărbatului îl trase către marginea scării. Le Croix se bălăbănea grotesc, agăţat de frânghie, cu picioarele dansând în aer la câţiva centimetri de podea, cu mâna dusă foarte aproape de faţă, cu limba atârnându-i obscen şi ochiul sănătos rotindu-se sălbatic lângă orbita stearpă. Se zvârcoli câteva secunde. Frânghia muşca şi mai adânc din încheietura lui O'Hara, sângele ţâşnind din pielea zdrelită. Apoi ochiul lui Le Croix se dădu peste cap şi el rămase atârnat acolo.

Peste o clipă, Cameleonul apăru la etajul de dedesubt şi-l susţinu pe mort uşurând greutatea ce atârna de încheietura mâinii lui O'Hara, care desfăcu nodul şi se eliberă.

Din uşa de incendiu zburau aşchii. Apăru o crăpătură. O'Hara se ridică în picioare şi alergă în jos pe trepte, şovăitor.

– Ai să poţi doar cu o mână? întrebă Cameleonul.

– Pot să încerc.

– Haide, spuse Cameleonul.

O'Hara nu-l contrazise. Apucă frânghia şi sări în abisul negru.

Ușa sări din țâțâni și se prăbuși pe podea. Trei paznici intrară prin deschizătură.

Cameleonul începu să coboare pe frânghie.

O'Hara alunecă în jos atât de repede, încât frânghia îi ardea mâna. Îl simți pe Cameleon deasupra lui agățat de frânghie. Apoi, dintr-odată, nu mai coborî. Privi în sus. Fața încruntată a unuia dintre paznicii sumo rânjea la el. Omul îi ridica înapoi ca și cum ar fi fost niște păpuși.

– Sări! țipă O'Hara și-și dădu drumul.

Nu știa cât de sus erau. Plonjă în întuneric către principalul tunel de apă, se lovi și se rostogoli. Cameleonul aterizâ câteva secunde mai târziu și se rostogoli peste el.

Continuară să alunece pe mușchiul ud, rostogolindu-se unul peste altul, ca niște copii într-un parc de distracții, până ieșiră afară din tunel, trăgând ramuri după ei, continuând să alunece pe coasta muntelui, până când fură opriți de tufișuri.

Camioneta era la trei metri distanță.

Mâinile lui O'Hara erau jupuite de la frânghie, umărul era zdrelit și încheietura mâinii îi sângera. Încercă să se ridice în picioare și îl văzu pe Magician alergând spre el.

– Cameleonul?... întrebă el.

– Aici, *tomodachi*, spuse bărbatul tatuat, ajutându-l să se ridice.

Pentru prima dată îl numea pe O'Hara, prieten.

Sărirâ în camionetă și se prăbușirâ pe podea.

– Să mergem! ordonă Magicianul și Eliza porni motorul și o luă în jos pe deal.

– Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Magicianul.

– S-a ales praful de tot, răspunse O'Hara.

– Eu sunt de vină, interveni Cameleonul. Mi-am pierdut controlul, acolo, pentru câteva minute. M-am lăsat condus de instincte...

O'Hara se ridică în capul oaselor și puse mâna pe brațul Cameleonului.

– Hei, spuse el, cine se plânge?

Se întoarse spre Magician.

– S-a înregistrat ceva?

– Întregul spectacol.

O'Hara râse și se lăsă înapoi pe spate, pe podeaua camionetei.

– Aveți pe aici o trusă de prim ajutor? se interesă el. Cred că s-ar putea să sângerez de moarte.

Eliza acceleră în josul muntelui, apoi pe câmpia de la marginea lui Tanabe. În spatele lor, flăcări galbene se ridicau din Cuibul Dragonului. Cameleonul privea prin fereastra din spate a camionetei și-și masa brațele rănite.

– E un foc ce curăță, rosti el. Când se va termina, fortăreața va fi încă în picioare și noi vom putea să o restaurăm, s-o facem ce a fost odată, un cuib de dragoni, nu de nevăstuici.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Durerea ce i se citea pe față nu era provocată de tăieturi și zgârieturi. Fără să deschidă ochii, spuse:

– Îmi pare rău, Kazuo, că mi-am călcat promisiunea. Puteai să mori acolo din cauza mea.

– Dar n-a fost așa. Tokenrui-san va spune că a fost doar o clipă-n timp. Poeții vor trece peste ea.

– S-a întâmplat așa pentru că l-am văzut, pentru că am stat atât de aproape de Hooker. M-a înnebunit. Trebuia să-i arăt adevărul, așa cum tu trebuie să arăți lumii adevărul despre el.

– Las-o baltă, Okari, las-o baltă, oftă O'Hara și începu să se îngrijească de propriile-i dureri.

Magicianul scoase cele trei casete din aparate și le înfășură într-o bandă, în timp ce Eliza opri în luminișul unde lăsaseră Toyota.

– Poate că Magicianul ar trebui să meargă cu... începu O'Hara, dar ea trăsese frâna și coborâse deja din camionetă.

Așa cum stabiliseră, Eliza se urcă în Toyota și porni în trombă.

– Vrei să-ți spun ceva? N-aș mai merge înapoi la Kyoto cu ea în mașină. A condus camioneta asta atât de repede, încât jumătate din timp n-am fost sigur dacă ea conducea mașina sau mașina o conducea pe ea.

Cele trei ore de drum înapoi spre Kyoto se scurseră fără incidente. Se părea că focul îi ținea pe Garvey și pe ai lui prea ocupați ca să le mai pese de ei.

Când ajunseră în centrul orașului Kyoto, Cameleonul le ceru să-l lase acolo.

– E mai bine să plec acum.

Întinse mâna și apucă mâna lui O'Hara.

– Indiferent pe cine va alege Kimura-san ca Tokenrui, o să fiu de acord. Dacă va fi să fii tu, *tomodachi*, voi fi onorat să te servesc. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, acest maestru de kendo îți stă la dispoziție.

– Și eu simt la fel, spuse O'Hara. *Arigato*, prietene.

Îl urmări pe Okari cum se îndepărtează șchiopătând pe o stradă laterală, până când îl înghiți întunericul. Reporterul se întinse apoi din nou pe podeaua camionetei. Fusese o noapte lungă, plină de surprize, dar, în ciuda încheieturii sfâșiate și a coastelor lovite, se simți deodată înviorat. Adevărul se afla pe casete. Howe va avea marea știre. Lizzie își va face emisiunea la New York. O grea povară fusese luată de pe umerii Cameleonului. Totuși, lui O'Hara victoria i se părea ciudat de goală. Se gândi la Falmouth, care-l mințise și-l trădase. Era o lecție pe care n-o va uita niciodată. Cum spunea Kimura-san, „Omul înțelept are multe răni". Dar tot el spusese și că „Omul fericit își uită cicatricele".

Magicianul rupse vraja.

– Ciudat, spuse el.

– Ce e ciudat?

– Toate afurisitele alea de tatuaje.

Se întoarseră la hotel.

– După cum văd eu, o să luăm primul tren de dimineață, spuse Magicianul după ce parcară camioneta. Drace, putem ajunge înapoi în State mâine-seară pe vremea asta.

O'Hara încuviință încet din cap.

– Să sperăm că Lizzie nu s-a sinucis conducând mașina până aici.

Apucă primul telefon pe care îl văzu în holul hotelului și formă numărul. Sună și apoi se auzi vocea operatorului.

– Cine?

– Eliza Gunn, SUA.

Domnișoara Gunn a plecat.

– A plecat?!

– *Hai*. Acum vreo douăzeci de minute.

– Mulţumesc.

Biletul era în cutia lui: „Am avut noroc şi o şterg. Am găsit un tânar pilot dispus să mă ducă la Tokyo în seara asta. Tu ai articolele, eu casetele. Cinstit, nu? Apropo, dacă nu te deranjează, du înapoi camioneta la Howe/Tokyo. Mulţumesc. Ne vedem la Boston. E".

Îl întinse Magicianului.

– Păi, să fiu al dracului, spuse Magicianul şi începu să râdă. Ţi-a tras-o, amice!

DOISPREZECE

Charles Gordon Howe se roti în scaunul din biroul său spațios, cu vedere spre Haymarket. Mulțumită celor doi reporteri ai săi, cei mai buni, avusese o zi încărcată, dar plină de rezultate. Focul de la Cuibul Dragonului generase o mulțime de reportaje, dar cel mai mult spațiu fusese destinat morții lui Hooker. Aceasta nu făcuse decât să pregătească apetitul tuturor pentru întreaga poveste și apoi urmase totul.

Eliza avusese un spațiu special de cincisprezece minute la știri. Lucrase toată noaptea la material. Urma să acopere o mare parte din știrile de seară. Iar O'Hara se întorcea cu un articol de primă pagină pentru ziarul *Star*. Cu toate detaliile. Bătrânul se rezemă de spătarul scaunului, frecându-și bărbia.

Excelent. Figura strălucitoare a Elizei apăru pe ecran, având o expresie gravă. Nimic nu era tratat cu ușurință.

– Bună seara, începu ea, sunt Eliza Gunn și vă prezint știrile de la ora șase.....

– Nu fi îngrijorat, o să facă o treabă al dracului de bună.

Howe recunoscu imediat vocea ce venea din colțul întunecat al biroului, din spatele plantelor.

O'Hara păși în lumină.

– M-ai speriat al naibii, locotenente. Ce faci acolo, ascuns printre arbuști?

– Atârnam cutii în aer.

– Ce?

– E un vechi truc zen. Nimic altceva decât logică.

- Adevărat? spuse Howe. Urmărea televizorul, aproape aruncându-i ocheade reporterei sale vedetă, care descria operațiunea cunoscută sub numele de Master și pe cei care ei au realizat-o.

- E vorba de mult mai mult decât știe ea, spuse O'Hara.

- Dar nu e nimic eronat în materialul ei.

- Da, dar e doar vârful aisbergului.

- Nu putem aștepta până se termină?

Howe începea să se enerveze.

- Toate canalele din țară vor dori să preia știrea. Dar tu cât de departe ai ajuns?

- Am terminat.

- Grozav. Hai să vedem numai ce face ea și pe urmă vorbim despre tine, OK?

- Vreau să vorbim acum.

- La dracu', după emisiune, locotenente, după emisiune.

- N-o să aștept.

Închise televizorul.

Howe își ridică privirea și se încruntă.

- Poftim?

- N-am de gând să aștept. Ai să o poți vedea mai târziu, înregistrată. Garvey și-a vărsat povestea. De fapt, probabil că încă o mai face, dar pentru mine a fost destul. Putem lăsa restul pentru istorici.

- Garvey? El care era?

- Era cel numit Quill. El repartiza misiunile.

- Minunat. La dracu', omule, ai descoperit una dintre cele mai mari povești ale secolului, iar acum putem să deschidem televizorul...

O'Hara îl întrerupse.

- Nu noi. Eu. Eu am povestea.

- Așa, băiete. Pe Dumnezeu, vom sfâșia ziarul și o să-ți dăm pagina întâi întreagă. Acum, dacă nu te...

- Nu. N-o să meargă așa.

Howe deveni atent. Gândurile i se îndepărtară de la televizor.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că n-o să-ți iasă în ambele sensuri.

– În ambele sensuri?

Howe era sincer nedumerit.

– Sigur. Uită-te cum se mărește. Ei pot să identifice preluările micilor momeli din Texas, planificate de la început. Pe cei care le-au spus pe cine să ucidă, cine era puternic și cine era slab în companie. Asta se numește conspirație, dar probabil că vor sfârși petrecând într-un club guvernamental local, ca cei din banda lui Nixon.

Howe scutură din cap.

– Tot nu...

– După cum văd eu lucrurile, Hooker e mort. Garvey și câțiva milionari texani or să aibă mult de furcă. Un cartel al dracului de mare se duce pe apa sâmbetei. Probabil că vor fi câteva procese internaționale pentru crimă. Întreaga lume a spionajului va fi răsturnată cu susul în jos. Dar cea mai interesantă parte a poveștii n-o să fie spusă niciodată.

– De ce, locotenente?

– Pentru că nimeni nu poate s-o dovedească.

Howe se aplecă înainte, cu ochii sticlind.

– Dar eu trebuie să mă ocup de treaba asta – pentru mine – înțelegi ce spun? Am propriile mele intuiții în legătură cu asta.

– Și?

– Și, nu cred în coincidențe. Nu cred că Falmouth a venit pur și simplu la tine pentru că-i plăcea să citească *Boston Star*. Am fost păcălit de la început.

– Nu te pot urmări, locotenente.

– Ba da, sigur că poți. Mă urmărești foarte bine.

Expresia lui Howe deveni rece. Mânia îi pișca colțurile ochilor.

– Vrei să spui că am vreun amestec în toate astea?

– Fără îndoială.

– Ești cam plin de tine și cam prost.

– Mă simt luat de prost.

Eliberă colțul biroului lui Howe de câteva lucruri și se așeză.

– Quill, sau Garvey, cum vrei să-i spui, a fost cel care m-a pus pe gânduri. După el, știi cine a început toată povestea? Bietul Red Bridges, bătrânul, numai că n-avea nici cea mai mică idee despre cum vor evolua

lucrurile. În martie 1945, un vas de aprovizionare japonez, *Kira Maru*, se îndrepta cu dificultate spre Tokyo, după ce fusese lovit de bombele noastre. S-a scufundat, şi majoritatea celor din echipaj au reuşit să ajungă în Insulele Bonin. Cinci ani mai târziu, un fost marinar, numit Red Bridges, conducea o operaţie de salvare în largul coastelor Japoniei. A angajat câţiva marinari care fuseseră pe *Kira Maru*. Ei i-au povestit despre vas şi l-au localizat în apele puţin adânci, lângă una dintre Insulele Volcano. El a coborât să arunce o privire şi a găsit petrol bolborosind pe fundul oceanului, la mai puţin de patruzeci de metri adâncime.

Numai Red ştia despre asta. N-a împărtăşit informaţia echipei, ci doar unui bărbat, vechiului său prieten Alexander Hooker, guvernator militar în sudul provinciei Honshu. Asta l-a făcut pe Red bogat şi, în cele din urmă, l-a ucis.

Iar pe Hooker l-a făcut unul din cei doi oameni din lume care cunoşteau localizarea a ceea ce s-a dovedit a fi cel mai bogat zăcământ de petrol descoperit pe pământ.

Deci, Hooker a început să-şi construiască imperiul. Finanţarea pentru asta a obţinut-o de la prieteni bogaţi. Oameni care erau elitişti, ca şi el, care credeau că învingătorul ia totul. Ca baronii hoţi pe care îi admiri, domnule Howe: Fisk, Doheny, Morgan şi toţi ceilalţi piraţi, oameni ca unii dintre prietenii din fotografiile de pe vasul tău. La dracu', ai cumpărat chiar un iaht care a aparţinut cândva lui Doheny.

– Unde vrei să ajungi? spuse Howe.

– Unde? Păi, eşti unul dintre ei. Te-ai plasat împreună cu o gaşcă întreagă în locuri-cheie. Cred că tu ai fost unul dintre bancherii acestui joc de căluşei. Ţi-ai folosit influenţa ca să-l desfiinţezi pe Omul-Iarnă, pentru că tuturor vă era frică de Cameleon. Hooker te-a convins că ameninţarea Cameleonului era reală, iar Falmouth l-a convins pe Hooker că eu eram cel care-l putea găsi. Hooker era prea aproape de a câştiga pentru a lăsa totul să se ducă dracului, după toţi aceşti ani de planuri.

– De a câştiga ce?

– O panică financiară. Mai întâi, creşterea preţului petrolului şi ruinarea industriei automobilului. Odată cu aceasta, era distrusă şi

industria oțelului. Apoi continuarea ridicării cursului de bază și distrugerea afacerilor cu bunuri imobiliare. Obligarea sindicatelor să îngenuncheze. Drace, toate astea ar fi suficiente pentru declanșarea unei panici generale. Și când se termină, cine ia banii? Voi luați banii. Principalii acționari din Master.

– O suprasimplificare ridicolă, locotenente. Nedemnă de tine.

– Hooker nu avea aceeași părere. Era aproape lefter. Nu știu dacă ar fi mers sau nu, depinde de cifre. Și nu vom ști niciodată cine erau toți jucătorii, pentru că Hooker a fost singurul care știa și el e mort.

Howe se lăsă pe spate pe scaun.

– Aiureli, băiete.

– Gogoașa s-a spart, Howe. Nu v-a mai exista nici un AMRAN. Nici un Master. Nici un domn Quill care să-și miște asasinii pe tabla de șah.

– N-am fost niciodată implicat în asta.

– Te cred. Nu cred că vreunul dintre voi știa ce se întâmplă cu adevărat. Tot ce voiați erau rezultatele. Dar ai știut că Falmouth mă va omorî după ce-l duc la Cameleon. M-ai marcat ca țintă, domnule Howe.

Bătrânul părea că se afundă mai tare în scaun, că îmbătrânește sub privirea lui O'Hara.

– Presupun că ai vreo tâmpenie de microfon sub guler, care înregistrează toată porcăria asta.

O'Hara scutură din cap.

– Nici un microfon. Stăm doar de vorbă.

– N-am știut că plănuiau să te ucidă. Nu înainte ca Eliza să-mi spună în dimineața asta. N-am făcut decât să vă ajut să vă întâlniți, tu și cu Falmouth. Hooker se dizolva. Trebuia terminată toată povestea cu Cameleonul.

– Și n-ai știut de *Thoreau*? De afacerea Marza?

Howe nu răspunse.

– Vei ieși din chestia asta curat, nu-i așa, domnule Howe? Numai că... n-o să-ți iasă în ambele sensuri.

– Ce vrei să spui cu ambele sensuri? Spui asta pentru a doua oară.

– Vreau să spun că, înainte de orice, eşti om de ştiri, Howe. Lăcomia vine pe planul doi. Cred că te-ai gândit că, indiferent cum iese, nu poţi să pierzi. Dacă eu îl găseam pe Cameleon, Falmouth l-ar fi eliminat, iar Gunn sau eu, sau amândoi am fi avut povestea pentru tine. Chiar şi dacă Falmouth m-ar fi ucis, Gunn tot ar fi avut povestea pentru tine. În ambele sensuri... acum înţelegi?

Howe chicoti.

– Păi, băiete, indiferent ce m-am gândit eu, e ştiut numai de mine. Dar se pare că aşa a ieşit acum, nu?

– Nu chiar.

– Oh, spuse Howe ridicând din sprâncene, cum aşa?

– Am dat povestea ta altcuiva. Howe se uită la el câteva secunde, pe urmă spuse:

– Ai dat-o altcuiva?

– Am dat povestea unui prieten de-al meu, Art Harris, de la *Washington Post*. Cu suficiente detalii.

Howe reuşi cu greu să priceapă.

– Despre ce dracu' vorbeşti, O'Hara?

– Am dat povestea la *Washington Post*, Howe. Dar e OK, te-am lăsat complet în afara ei. Asta vrei, nu? Anonimat. Asta ai obţinut.

Expresia de pe faţa lui Howe trecu de la neîncredere la îndoială, de la înţelegere la mânie.

– Fir-ar al dracului, nu poţi...

– Am şi făcut-o.

– Am să te dau în judecată şi...

– Nu prea. Nu fără să răstorni o cutie cu viermi, pe care nu-ţi poţi permite s-o răstorni.

– Eşti un hoţ. Ai dat altcuiva ceea ce era al meu.

– Nu poţi fi proprietarul a ceea ce n-ai avut niciodată. Îţi aminteşti înţelegerea noastră de la Cape Cod? Puteam pleca oricând dacă voiam şi să las pe altcineva să termine. Asta am şi făcut, domnule Howe. Doar că eu l-am ales pe cel care s-o termine.

Howe scutură din cap.

– Eşti nebun. Ai trecut prin atâtea şi cu ce te alegi la sfârşit?

– Suntem chit, domnule Howe.

– Și eu ce capăt?

– Anonimatul. Și nouăzeci și opt la sută, cel puțin pentru diseară.

În mașina de scris a Elizei se găseau două mesaje când ea se întoarse în birou. Unul era să-l sune pe Howe. Celălalt era într-un plic. Îl deschise. Mesajul era simplu:

Dragă Lizzie,

Ți-am prins emisiunea. Grozavă. Ai luat premiul anului pentru reportaje senzaționale. Eu nu mă aleg nici măcar cu fata. xxxO.

Coama aspră de pini de pe Kinugasa-yama se legăna în vântul din vest, care adusese ploaia mai devreme. Dar, pe când soarele începu să alunece în spatele spiralei lui Tofuku-ji, ploaia încetase, iar ceața colorată de soarele muribund se răsucea prin parcul înverzit. Parcul era întotdeauna de un verde luxuriant, chiar și iarna.

Când intră în grădină, îl dureau oasele de oboseală. Dar mai avea cam o oră până când se întuneca. Timp suficient ca să înceapă. Când se întoarse la casa din Kyoto, era ca și cum timpul stătuse pe loc câtă vreme lipsise. Nimic nu se schimbase, nu înfloriseră flori noi, nu trecuseră cele vechi. Totul era la fel. Cum spusese odată Tokenrui... „Suntem doar un grăunte în infinitatea timpului. Nimic nu se schimbă niciodată".

Flori proaspete se găseau în vază, în camera lui de exerciții. Câinii îi stăteau la picioare, privind în sus, așteptând să fie mângâiați și liniștiți.

Deschise pachetul și scoase *gogensei*-ul pe care tocmai îl cumpărase. Era o tunică cenușie, strânsă la mijloc, făcută din bumbac aspru. Își scoase hainele și-și puse *gogensei*-ul. Îi dădea o senzație plăcută pe piele. Apoi auzi câinii lătrând. Știu că venea ea. Ea se opri în ușă când îl văzu, apoi îi privi hainele și, din nou, ochii.

– Pleci din nou, spuse ea.

El încuviință din cap.

– Acum?

El încuviinţă din nou.

Ea se apropie de el, îi atinse buzele cu degetele, îşi trecu limba peste buze.

– E foarte târziu, spuse ea. Mâine nu e chiar aşa departe.

Şi se strânse lângă el. El se opri o clipă, apoi îşi puse încet braţele în jurul ei.

Avea dreptate. Mâine avea să fie o zi mai bună pentru a începe Calea celor o Mie de Zile.